

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RESTILES

SLUMBER

K. J. SUTTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

" *Fortuna Sworn*, tahmin edemeyeceğiniz bir sonla biten yemyeşil, aksiyon dolu bir fantezi!" -*Jessi Elliott, Twisted Fate*'in yazarı

"K.J. Sutton büyüleyici ve ürkütücü bir dünya yaratmış... Biraz taze ve çokça fantastik bir şeyler arayan fantastik okurları için!" -*Tome Tender Kitap Blogu*

"Bu kitaba kesinlikle bayıldım." -*SnoopyDoo*'nun Kitap Yorumları

"Karanlık ve çarpık bir dünyaya dalmaya hazır olun!" -Bir Yazarın *Bakış Açısı*

"[K.J. Sutton] beni kendine bağladı." -*Mindy Lou's Book Review*

"Sutton... sadece fae'lere değil, diğer doğaüstü yaratıklara da sizi büyüleyecek [ve] sayfaları olabildiğince hızlı çevirmenizi sağlayacak bir bakış açısı yaratmayı başardı!" -*Benim Suçlu Saplantım*

"Romantizm, okuyucuyu daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor."
-Bu Kız Çok Okuyor

"Sizi başka hiçbir şeye benzemeyen bir dünyaya sürükleyecek, büyüleyici, hızlı tempolu bir paranormal fantezi." -*Lovely Loveday*

"*Fortuna Sworn* içimde sıkı bir hayran yarattı." -*BookedMercy*

RESTLESS SLUMBER

K (SUTTON

Telif Hakkı© 2019 by K.J. Sutton

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bazı bölümleri, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, bir incelemede kısa pasajlar alıntılanabilecek bir eleştirmen dışında, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

ISBN 978-1-733-46167-2 (Ciltsiz Baskı) ISBN

978-1-733-46168-9 (e-Kitap Baskısı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ön kapak görseli Gwenn Danae Tipografi Jesse

Green

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

"Melekler hala parlaktır, en parlakları düşmüş olsa da."

- William Shakespeare

ÖNSÖZ

Bir şimşir böceği sırtında kıvrandı.

Pencerenin önünde durdum ve onun ölümünü izledim. Böcek çılgın, akılsız bir şeydi. Kaçınılmaz olana karşı mücadele ederken kanatları iki bulanıktı. Yaratığın son anlarını izlerken, alacakaranlığı beklerken, benden başka kimsenin duymak istemediği yüksek bir ses çıkardı. Sonra bir anda sessizliğe gömüldü. Kıpır kıpır olan bacakları artık hareket etmiyordu.

Sonunda gece yaklaşıyordu. Döndüğümde beri birçok insan gelip gitmiş, benimle biraz uyumam ya da duşa girmem konusunda konuşmaya çalışmıştı. Muhtemelen bir korku filminin figüranı gibi görünüyordum. Yine de önemli değildi. Kararan ufuktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Duvardaki saat sessizliğin içinde sayıyordu. *Tik. Tik. Tik. Tik.* Vakit neredeyse gelmişti.

Bunu düşünerek arkamı dönüp mutfak masasının üzerindeki cesede baktım.

BİRİNCİ BÖLÜM

S bazıları ona Laurie diyor.

Bir kuş sürüsü gibi, zihnim bir düzine farklı yöne savruldu, bir tüy ve kanat çırpma kaosu. Kral mı? Güvendiğim, arkadaş olduğum ve bağlı olduğum peri... Seelie Sarayı'nın hükümdarı mıydı?

Yanımdaki kurt adam muhtemelen içimde kaynayan kargaşayı hissetti; huzursuzca yer değiştirdi ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Sızlanma ile hırlama arasında bir şeydi. Ona baktım ama onu gerçekten göremiyordum. Hafızam geriye doğru uçuyor, Laurie olarak tanıdığım periyle olan her etkileşimde duruyordu. Bu yeni bilgiye rağmen onun yorumları ve davranışları da bir o kadar şaşırtıcıydı.

Bu lanet kralların benimle bu kadar ilgilenmesinin sebebi ne? Laurie'nin tahmin bile edemiyordum. Collith'i takip etmek için mi buradaydı? Beni ona karşı kullanmayı mı umuyordu?

Bir saniye sonra, Viessa'nın bu sorulardan bazılarına cevap verebileceğini fark ettim. Tam parmaklıkları daha sıkı kavrayıp sormak için ağzımı açtığımda, Lyari yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti.

Yine de varlığını belli etmedi; Viessa'nın mavi-beyaz bakışları yanımdan geçip gitti. O kadar inceydi ki, normalde bunu fark etmezdim. Ama Lyari'nin bir şekilde geldiğini hissetmiştim. Bunun sonuçlarını keşfetmeye hazır değildim. Bunun yerine, onu tanımak için başımı çevirdim. Çevresel görüş alanımda uzun boylu, sert bir figürdü. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Muhafız, sesi özür dilemekten başka bir şeye benzemiyordu. "Az önce birinin kardeşini öldürmeye çalıştığını bilmek isteyeceğini düşündüm."

Bunun üzerine ona doğru sarsıldım. "Ne? O iyi mi?" *Bana yaralandığını söyleme. Öldüğünü söyleme.*

Lyari'yle yüzleşirken, sonuç olarak sırtımı Viessa'ya dönmüştüm. Bir saniye sonra bunun aptalca olduğunu anladım ve hücreden uzaklaştım. Lyari sırtıttı. Kurt adam bundan hoşlanmadı, dudağı kıvrıldı. Bakışları ona kaydı ve kılıcının kabzasına dokundu. "Kardeşim, Muhafız," dedim soğuk bir şekilde, elimi tekrar kurdun üzerine koyarak. Garip bir şekilde, ben de en az onun kadar rahatlatıcı bulmuştum. "Damon hayatta mı?"

Lyari'nin ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. Hoşnutsuzluktan mı yoksa pişmanlıktan mı oluştuğunu anlayamadım. Sonra zerre kadar umurumda olmadığına karar verdim. "Bir yeri kesilmiş ama Majesteleri sağ olsun, şifacı şu anda yanında," diye cevap verdi.

Damarlarımda herhangi bir ilaçtan daha baskın bir rahatlama hissettim. Neredeyse sarkıyordum. Yine de bu yaratıkların yanında güçlüymüşüm gibi gerektiği aklımdan hiç çıkmıyordu. Bu yüzden sadece başımı salladım ve merdivenlere doğru ilerledim. Kurt da hemen peşimden geldi ve iri bedenini Lyari ile aramda tuttu. Onun benim kişisel korumam olduğunu düşünürsek, bu ironikti. "Güzel. Lütfen beni ona götür."

"Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum," diye seslendi Viessa arkamdan. Sesi ilk geldiğim zamankinden daha güçlüydü. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim -verdiği bilgiler ne kadar ilgi çekici olursa olsun, ona bir lütufta bulunduğum için şimdiden pişmanlık duyuyordum- ama sözleri bu rutubetli, iğrenç yere gelmekteki asıl amacımı hatırlatıyordu.

"Bekle." Koşarak hücreye geri döndüm. Viessa karanlığa doğru çekilmeye başlamıştı. Dönerken sadece yırtık pırtık eteğini görebiliyordum. Zihnim kendini toparlamaya, ileriye düşünmeye, bir perinin yapacağı gibi her açıyı görmeye çabalıyordu. Sahip olduğum tüm disiplini kullanmam gerekti; tüm içgüdülerim ve dürtülerim Damon'dan yanaydı. "Son bir soru. Burada, mahkemede, sesimin duyulmayacağı bir yer var mı? Kamera yok, gardiyan yok."

Sözlerimi bitirdikten sonra, hücresinin kasvetinden sadece sessizlik geldi. Daha sonra başımı belaya sokacak bir şey söylemekten kaçınmak için dilimi ısırdım. Bir nimet yeterliydi ve bir suikastçıyı şu anda yapmam gereken son şeydi. Belki de bu büyüdüğüm anlamına geliyordu.

Üçümüz orada, Unseelie 'nın göbeğinde kıpırdamadan ve konuşmadan duruyorduk. Yine de bu hiçbir şey anlamına gelmiyordu. Havada duman ya da sisten daha büyük bir güç hissediyordum. Birbirimizi sınıyorduk. Birbirimizin tadına bakıyorduk. Bu dişilerin neler yaşadığını bilmiyordum ama benim neler atlattığımı biliyordum ve ben daha güçlüydüm. Hiç şüphesiz. Sevdiğin birini korumaktan daha motive edici bir şey olamazdı. Birçok masumun ve suçlu canavarın kanı zaten ellerimi kaplamıştı. Biraz daha fazlası artık bir engel gibi gelmiyordu.

Belki de Viessa gözlerimde bunun doğruluğunu gördü. Neredeyse bir dakika süren sessizlikten sonra nihayet, "Maiyetine Nym'i ziyaret etmek istediğini söyle," dedi.

Teşekkür ederim. Otomatik cevabı yuttum, tekrar başımı salladım ve geri çekildim. Gidişimi izledi, yüz ifadesi anlamsız, doğal olmayan bir şekilde durgundu. Şeytanla bir anlaşma yapmışım gibi hissetmekten kendimi alamadım. Bir başka yoğun, yapmacık andan sonra kendimi dönmeye zorladım. Viessa bir daha seslenmedi ama ben dar merdivenleri hızla çıkarken mırıldanmaya başladı. Bu bir

neşeli, mutlu bir ses. Üst geçide ulaştıktan sonra bile bizi takip etti.

Şimdi bir soru peşimi bırakmıyor, bir ruhun fısıltısı gibi kulaklarımı dolduruyor, ne kadar hızlanırsam hızlanayım peşimizden geliyordu.

Ne yaptım ben?

İKİNCİ BÖLÜM

Odasına vardığımda **D**amon uyuyordu. *Jassin'in odası*. Aceleyle kardeşimin yanına gittim, diz çöktüm ve onu tepeden tırnağa inceledim. O devasa yatağın ortasında öyle sessiz ve solgun yatıyordu ki. Elini tuttuğumda, benim elimde gevşekçe duruyordu. , kurt adam odanın bir köşesine doğru ilerledi ve oturdu. Bu kadar büyük bir şeyin hiç ses çıkarmadan hareket edebilmesi sinir bozucuydu.

Sarayın şifacısı Zara yatağın diğer tarafında duruyordu. Yüzünü görmek için boynumu kaldırdım. Ateş ışığı kusursuz teninin üzerinde titreşiyordu. Daha önce kıyafetlerini hiç fark etmemiştim ama şimdi bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadar parlak renkler giymişti ki, durgunlukta bir çılgılık gibi hissediliyordu. Başörtüsü bir ayçiçeğine rakipti ve mavi ve sarı çizgili düğmeli bir gömlek giymişti. "Sığ bir yaraydı," dedi Zara selamlama amacıyla. Bakışları devasa kurt adama kaydı. Bir tepki bekledim. Şaşkınlık, ihtiyat, küçümseme. Ama peri hiçbir şey göstermedi. Tekrar bana odaklandı ve ekledi: "Yarın sabah kabuktan başka bir şey olmayacak."

Zara'nın ifadesi her zamanki gibi mesafeli olsa da, nazik davrandığını fark ettim. Ona davranışından sonra beni rahatlatmaya çalışıyordu. Bu gerçek miydi? Yoksa başka bir peri numarası mıydı?

Ona ters ters baktığımı fark ettim ama neyse ki o henüz bunu fark etmemişti. Kaşlarımı çatarak yeniden Damon'a odaklandım. Sarayda zaman, bazı perilerin zalim içgüdülere ve en basit arzulara sahip varlıklardan daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı. Yine de önyargım iyi kazanılmıştı; o kadar kolay unutulmuyordu.

"Bunu kimin yaptığı hakkında bir şey biliyor muyuz?" sordum.

Zara başını salladı. "Majesteleri bu odaya bir Gardiyan atamıştı. "

Bunu duymak içimde bir minnettarlık ve suçluluk duygusu uyandırdı. Damon'ın koruması için birini bırakmayı hiç düşünmemiştim. "Oh."

"Pelerinli bir figürün içeri girdiğini görmüş," diye devam etti Zara. "Kardeşin yardım için bağırmaya başlayınca o da içeri girdi. Müstakbel katil dışarı çıkmak için mücadele etti ve kaçtı."

"Muhtemelen kiralanmıştır," dedi tanıdık bir ses kapı aralığından. Zara ve ben ikimiz de Unseelie Sarayı'nın Kralı Collith Sylvyre'e doğru döndük. Uzun boylu, zeki ve güzeldi, her santimiyle bir periydi, benim de çok sevdiğim bir ırktı.

küçümsemesi gerekiyordu. Çikolata gibi bir sesi ve günah dolu gözleri vardı. Vücudu sert düzlemleri ve keskin çıkıntılarıyla herkesi dokunmaya davet ediyordu ama bunun bir bedeli vardı. Oh, bir bedeli vardı.

Aynı zamanda benim dostumdu.

Collith'in ortaya çıkışının midemi bulandırması için aramızdaki büyüü suçlamak istedim ama bu yalan olurdu. Taç giyme törenimden beri birbirimizi görmemiştik; gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu. Şu anda paylaştığımız yatakta bile uyumamıştı. Onu gördüğümde Collith'i ilk kez yeniden görüyormuşum gibi hissettim. Bugün bir insan gibi giyinmiş, dar bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Kahverengi saçları ustaca jölelenmişti ve yüzünün soluk, pürüzsüz açları ateşin ışıltısında ruhani görünüyordu. Şu anda ela gözleri kahverengi görünüyordu.

"Biri kameraları kontrol etti mi?" Görünüşünden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak sordum. Yorumunun üzerinden çok fazla zaman geçmişti ama neyse ki kimse bunu fark etmedi.

"Biz konuşurken Nuvian onları izliyor," diye yanıtladı Collith. İfadesi nötrdü ve aramızdaki bağ merak uyandıracak kadar hareketsizdi. Sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibiydi. "Teşekkür ederim, Zara."

Şifacı bunu bir kovulma olarak algıladı. Akıcı ve zarif bir hareketle başını eğdi ve kapıya doğru ilerledi.

"Zara," diye ağzımdan kaçırdım. Eşikte durakladı ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. Tereddüt ettim, içimdeki savaş devam ediyordu. *Peri. Zalim. Güvenilmez.* "Kardeşim için yaptıklarını takdir ediyorum."

"Rica ederim," dedi basitçe. Garip bir şekilde, herhangi bir unvan ya da formalite eklememesi hoşuma gitmişti. Bunu bir hakaret olarak söylemiyordu; sadece eşitmişiz gibi davranıyordu. Birkaç gün içinde tutsaklıktan kraliçeliğe yükselmiş biri için bu ferahlatıcıydı. Zara'nın yüzü bir şekilde yumuşadı, muhtemelen benim yüzümde gördüğü bir şeye karşılık veriyordu. İkimiz de rahatsız olmadan önce başını salladı ve gitti.

Beni Collith ile yalnız bırakarak.

Şimdi bile, birlikte birkaç gece geçirdikten sonra, bunu fark ettiğimde nabzım hızlandı. Ama bunun ortaya çıkmasına izin verirsem ve hayatın bana periler hakkında öğrettiği her şeye ihanet edersem lanetlenirdim. Damon'a dalmış gibi davranarak -her ne kadar zihnimin en az yarısı Collith'in her değişiminin ve aldığı her nefesin acı verici bir şekilde farkında olsa da- Damon'ın perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdım. Yüz kasları seğirdi. Damon Sworn'un rüyasında ne gördüğünü merak ettim. Arkamı dönmeden, "Muhtemelen saldırıyı yapan Arcaena'ydı," dedim. I

Şansım varken o kaltağı öldürmeliydim. "Bu konuda ne yapacağız?"

Collith ateşin yanına gitti. Donuk bir ses geldi, sonra oda aydınlandı ve söndü. Demir çubukla bir kütüğün yerini değiştirmiş olmalıydı. "O konuda da araştırma yaptım zaten," diye cevap verdi dostum. "Hâlâ Thogon Ayinleri'nin etkisinden kurtulmaya çalışıyor. O zamandan beri tek kelime etmedi." "Peki ya onun ürkütücü ikizi?" Sonunda dönüp ona bakarak sordum

Collith. "Onun hakkında 'soruşturma' yaptınız mı?"

"Bugün yemek yedin mi?" diye sordu aniden, ses çıkarmayan ayaklarıyla yatağa yaklaşırken. Kurt adam hakkında şey söylemedi ama onu görmemiş olmasına imkân yoktu. "Odamızdaki yiyeceklere dokunulmamıştı."

Bizim odamız. Göğsümde bir şey çırpındı. Bu iki kelime beni neden etkilesin ki?

"Henüz değil," diye cevap verdim. Konuyu değiştirmesini ama şu anda sinirlenmekten çok boyun eğmiştim. Aramızdaki boşluğa musallat olan onca bilinmeze rağmen bu kaçamak periyi anlamaya başlıyordum. Bir şey söylemeyi reddetmesi çok şey ifade - cevaplamak istemediği bir soru sormuştum, bu da muhtemelen ikiz konusunda haklı olduğum anlamına geliyordu. Eğer kral Arcaena'nın kardeşi hakkında bir şey yapmazsa, o zaman ben . Muhtemelen tozlu ciltlerden birinde hâlâ beni bekleyen bir çözüm vardı. Collith şimdi ipe doğru ilerliyordu. Yıpranan ipleri çekti. Bir şey sipariş edeceğini anladım. "Bunu yapmana gerek yok."

..

"Lütfen konuşmayı kes, Fortuna."

Sözümü kesmesinden o kadar ürkmüştüm ki geri kalanı boğazımda düğümlendi. Collith sanki tartışmamı *istiyormuş* gibi sessiz bir meydan okumayla kaşlarını kaldırdı. Tam sevinçle itaat etmek üzereydim ki kapı ürkekçe çalındı. Bakışmamızı kesen Collith kapıya gitti ve başını dışarı çıkardı. Koridorda duran hizmetkâra bir şeyler mırıldandı.

Ondan sonraki birkaç saniyeyi sandalyeleri odanın içinde sürükleyerek geçirdi. Collith bunlardan birini benim yanıma yerleştirdi. Solmuş minderin üzerine kaydım ve etrafımızdaki kölelere güvenmek yerine işleri kendisinin yapmasının sinir bozucu derecede sevimli olduğunu düşünerek yorum yapmadan izledim.

Gürültü ve harekete rağmen Damon kıpırdamadı. Kımıldadığı anı hem özlemle hem de dehşetle bekliyordum; tıpkı son konuşmamızda olduğu gibi gözlerinde nefretin yanacağını biliyordum.

Yeniden düzenleme işini bitirdiğinde Collith karşımdaki sandalyeye . Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve Damon'a baktı. Bakışları sanki kardeşimi daha önce hiç görmemiş gibi sabitti. Ateş sessizliğin içinde çıtırdıyordu. Birkaç dakika boyunca oturduk, ikimiz de konuşmadık. Damon'ın zayıf elini tuttum ve bir avuç mektup yazıp onu böyle yaralı, yalnız ve kederli bırakamayacağımı fark ettim. Bu da burada kalamayacağım anlamına geliyordu. Granby'ye dönerek Collith'e verdiğim sözleri çiğnemiş olur muydum?

"Jassin onu iki yıl önce saraya getirdiğinde hemen fark ettim. Bir Kâbus'un doğası böyledir," dedi kral aniden.

Ona odaklandım, aramızdaki bağdan aşağıya doğru süzüldüğünü bildiğim şaşkınlığı gizleyemedim. Collith'in bakışları Damon'ın yüzünden ayrılmasa da benimle konuştuğu belliydi. İlgimi görüp konuşmayı keseceğinden korktuğum için cevap vermeye cesaret edemedim.

Neyse ki Collith bir anının içinde kaybolmuş gibiydi. "Ama bundan daha fazlası vardı," diye ekledi. "Ona karşı bir çekim hissettim. Bir... yatırım, daha iyi bir kelime bulamıyorum. Hayatım boyunca kölelere kötü davranıldığını görmüştüm ama Damon Sworn'da üzerimden atamadığım bir şeyler vardı."

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmadınız?" Sormadan edemedim. Bu soru birkaç adım ötede yatan kurt adamın dişleri kadar keskin ve ısırıcı olmalıydı. Yine de yumuşak bir şekilde çıktı.

Collith şimdi bakışlarımı karşıladı. "Ben yaptım."

Detay vermesini bekledim ama görünüşe göre o duvarlardan birine çarpmıştı. Bu bir kalıp haline gelmeye başlamıştı -Collith bana kendini göstermeye başlıyor, bir sırta ya da tacın altındaki zihinden gelen bir düşünceyle yaklaşıyor ve sonra aniden tuğla ve harçtan bir bariyer inşa ediyordu. Bu da bizi birbirimizden ayırıyor ve onu dokunulmaz kılıyordu.

Her zamanki öfke patlamam yerine Collith'in mesafeli ifadesini inceledim ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ettim. Sivri yara izi ateş ışığında daha derin görünüyordu ve bana bu konuda söylediklerini hatırladım. *Bu yara iziyle doğmamıştım; biri bana bunu bahşetmişti.* "Güven iki yönlüdür, biliyorsun," dedim ona. "Beni tanımak istediğini söylüyorsun ama senin hakkında hiçbir şey bilmeme izin vermiyorsun."

Sözlerim üzerine, bu kez Collith'ten gelen bir başka his dalgası bağdan aşağıya doğru yayıldı. Hisler çok , birini tek tek yakalayıp tanımlayamayacağım kadar çoktu ama en güçlü hissettiğim şey... acıydı.

Collith'in maskesi düşmüş, daha önce bir kez karşılaştığım yorgun kralı ortaya çıkarmıştı.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda -ne söyleyeceğimi bilmeden- bir elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim. Bunun adil olmadığını biliyorum."

Beni yine şaşırtmıştı. "O halde küçük bir şeyle başlayalım," diye önerdim, hissettiğim kadar hevesli görünmediğimi umarak. "Damon'a yardım etmek için ne yaptın?"

Collith'in çenesinde bir kas gerildi. "Sonucu hakkında bir şey bilmeden önemli kararlar almak benim için... zor," dedi duraksayarak. "Ben kararlı bir kral değilim, bunun muhtemelen bir hükümdarın sahip olabileceği en kötü özellik olduğunun farkındayım. Yine de Damon Sworn yüzünden vicdanım rahat etmeyince, danışman aradım. Onu Jassin'in elinden almanın nasıl bir etkisi olacağını keşfetme umuduyla."

Burada .

Zorlamaya devam etmek, istediğim şey için savaşmaya devam etmek her zaman ilk içgüdümdü ama Collith'in sınırlarını bilmiyordum. Henüz bilmiyordum. Bir kereliğine, bir şeyi dinlenmeye bırakmaya karar verdim. Damon'ın ince parmaklarına baktım ve dalgınlıkla tırnaklarının kesilmesi gerektiğini fark ettim. Oda çok sessizdi; kötü düşüncelerin ve karanlık anıların fısıltılarının yaklaştığını duyabiliyordum. "Yani..." Umutsuzca girişimde bulundum. "Taç giyme törenimden beri pek konuşmadık."

Jassin ile düello yaptığım ve onu kendi kanıyla dolu bir havuzda ölüme terk ettiğimden beri, diye düzeltti küçük bir ses. Törenden görüntüler bana saldırdı. Gerçekten daha dün müydü? Annemin gözlerini kırpmadan bana bakışı, babamın cesedinin etrafındaki kanlı çarşaf, Damon'ın yerde yatan ölü sevgilisinin üzerine eğilmesi gözümün önüne gelince irkilmemeye çalıştım.

Collith kaşlarını çatı. Ateş ışığı yanaklarının pürüzsüz düzlemleri üzerinde titreşti. Tanrım, çok güzeldi. "Hayır, yapmadık," diye cevap verdi. "Kendinizi hazırlamadığınızdan şüpheleniyorum."

Gözlerimi kırpı, güzelliğe dair tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. "Kendimi mi hazırladım? Ne için?"

"Sana tacın bir bedeli olduğunu söylemiştim."

Bir an için Collith'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de birkaç saniye sonra geldi. Paylaşılan bir yatağın yumuşaklığı ve kalabalık gölgeler arasında mırıldanılan o sözler. *Sen ve ben nasıl bağlıysak, sen de onlara bağlı olacaksın,* demişti.

Bir anda, duygularını açığa vurma konusunda neden bu kadar dikkatli anladım. Collith endişelenmişti. "Yüzlerce perinin kafamın içinde kamp kurmasına nasıl hazırlanmamı öneriyorsun?" İçimde oluşan endişe düğümüne bir tepki olarak sıkıca sordum. Belki de bu kadar büyük bir şeyi unutmama izin vermiştim çünkü bunun olmayacağını ummaya başlamıştım.

Collith tereddüt etmeden, "Mümkün olduğunca yanımda kalarak," diye cevap verdi. "Bu gerçekleştiğinde, geçiş sürecini kolaylaştırmak için aramızdaki bağı kullanabilirim."

Sözleri midemi titretti. Collith'le daha fazla zaman geçirmek daha fazla ayartma demektir. Daha fazla direniş. Beni yoldan çıkarması için daha fazla fırsat demektir. Taht odasındaki o korkunç anı, öz kardeşimi öldürmeyi düşündüğüm o bir avuç saniyeyi asla unutmayacaktım.

Ben bir şey söylemeyince Collith devam etti, sesi öncekinden daha da sertti. "Büyü öngörülemez, Fortuna. Büyü sende zaten farklı işliyor; taç giyme töreninde gerçekleşmesi gerekirdi. Sadece Fae kraliçeleri oldu."

"Haklısın, ben bir peri değilim. Ben bir kâbusum. Belki de büyü sadece korkutuyordur," dedim küçümseyerek.

Neyse ki Collith bu çocukça tepkiyi kabul etmedi. Başını eğdi ve beni değerlendirdi. Yüz hatlarında gölgeler titreşiyordu. "Bu meseleyi bir süreliğine bir kenara bırakabilir miyiz? Sana bir teklifte bulunmak istiyordum."

Oh, kahretsin. Son teklifi aramızda geri dönülmez bir bağ oluşmasına neden olmuştu. Benden başka ne isteyebilirdi ki? Collith'e ihtiyatla baktım ve odadan kaçma içgüdüsüne karşı savaştım. "Ne oldu?" Kendime rağmen merakla sordum. Damon'a baktım, kısa bir süre için bunları duyup duymadığını merak ettim.

Collith'in bir sonraki sözleri bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeme neden oldu. "Ya arkadaş olmaya çalışsaydık?"

"Arkadaş mı?" Ben .

"Bir çeşit yoldaş. Bir sırdaş da diyebilirsiniz."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Arkadaşın ne olduğunu biliyorum, göt herif."

Hakaret, suyun üzerindeki yağ gibi üzerinden kayıp gitti. "Mükemmel. Ee, ne diyorsun?"

Kapı bir kez daha çaldı ve beni hemen cevap vermekten kurtardı. Çünkü doğrusu ne diyeceğimi bilemiyordum. Laurie'yle olan arkadaşlığım, eğer gerçekten öyleyse, soğuk gibi başlamıştı. Yavaş yavaş,

Beklenmedik bir şekilde ve bana bu konuda fazla söz hakkı vermeden. Unseelie Kralı ile *arkadaş* olmak... kafamdaki her şeyin doğal düzenine ters düşüyordu. Arkadaşlık ona belli bir derecede güven vermek demekti. Bilerek birlikte zaman geçirmek demekti. Gülmek. Beni eşi olmam için manipüle eden bir yaratıkla bu mümkün müydü?

Collith birkaç uzun bacaklı adımla kapıya döndü. Bekleyen köleden bir tepsi aldı - ayakkabılarını verdiğim genç kızdı, şimdi küçük ayaklarını süslüyordu - ve ona teşekkür etti. Kapıyı ayağıyla kapattı, bu hareket tuhaf bir şekilde zarifti. Collith odayı tekrar geçerken sandalyelere ya da masasına doğru ilerlemedi. Bunun yerine tepsiyi yatağın üzerine, ulaşabileceğim bir yere koydu. Sonra sandalyesini benimkinin yanına çekti ve bir ekmeği yağlamakla meşgul oldu. Kolonya, toprak ve erkek kokusunun karışımından oluşan tanıdık kokusu havada süzülüyordu.

Arzu, beklenmedik ve çılgınca uygunsuz bir şekilde merkezimi doldurdu. Duygusal ya da fiziksel olarak bu dürtüyü tatmin etmek için her şeyi yapabileceğim bir yerde değildik.

"Artık kraliçe olduğuma göre, değişiklik yapabilir miyim?" Aniden sordum.

Collith cevap vermekte gecikmedi. Önüme tabak ve kâseler koyarak özenli hazırlıklarına devam etti. Meyve, haşlanmış yumurta, ekmeğin. Sonunda kendi ödülüne başladı. Onu izlerken, Unseelie Kralı'nı daha önce hiç yemek yerken görmediğimi fark ettim. Her şeyi yaptığı gibi bunu da düşünerek ve kasıtlı olarak yapıyordu. "Aklından ne geçiyordu?" sordu sonunda, ancak yutkunduktan sonra konuşabildi.

Yemeğe şöyle bir baktım ve sadece onu hazırlayan zavallı yaratıkları düşünebildim. Yine de midem hala gurulduyordu; en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum. "Sarayda köle çalıştırmayı yasadışı hale getirmek istiyorum," dedim isteksizce ekmeği elime alarak. "Ayrıca karaborsayı da kaldırmak istiyorum."

Collith'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Çatalını bıraktı ve bana odaklandı. Bu perinin tüm dikkatinin üzerimde olması her zaman sinir bozucuydu; daha çok tahrik mi oluyordum yoksa gergin mi karar veremiyordum. Ruloyu parçalara ayırıp ağzıma atmaya başladım. "Seninle tanışmadan önce kâbusların acı ve karanlık yaratıklar olduğunu sanırdım," dedi Collith yumuşak bir sesle. Parçalardan biri boğazıma takıldı. "O zaman neden sürekli özgürlük ve ışık arıyorsun?"

Ekmeği yuttum. Collith her hareketini dikkatle izliyordu ve bakışlarındaki açık hayranlığın beni etkilemesine izin vermeyi reddettiler. "Sen neden

Bundan kaçınmak mı? Neden bu kadar uzun sürmesine izin verdin?" Tekrar konuşabildiğimde talep ettim.

Bu onu etkiledi. Çenesinde belli belirsiz bir kas kıpırdadı. "Peki. Bana bir şey söyle," dedi. Sesi soğuktu; kralla konuştuğum belliydi. "İçki yasağı zamanında insanlar içmeyi bıraktı mı? Eğer pazarı kapatırsam, sadece başka bir yerde yeniden kurulur ve bulunmasını zorlaştırırlar. Tanıştığımız gün neden pazardaydım sanıyorsun? Küçük maaşımdan ayırabildiğim kadarını o esirleri satın almak ve onları özgür bırakmak için harcıyorum."

Bir maaşı olduğunun ortaya çıkması şaşkınlıkla kaşlarımı çatmama neden oldu. Ama bu şu anda konuyla ilgili değildi. "Ya Birlik de senin gibi düşünseydi? İnsanlar nasıl olsa köle sahibi olacaklar, neden onları özgürleştirmekle uğraşalım ki?" Ayağa kalkma dürtüsüne direnerek meydan okudum. "Bu *yanlış* Collith. Bu kadar basit."

Gözleri karanlık ve acılıydı. Herhangi bir takdir belirtisi çoktan kaybolmuştu. Hâlâ çatalın sapını kavrayan eli bembeyazdı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni bu kadar mı küçük görüyorsun? Onları kan dökmeden kurtarmaya çalışıyorum Fortuna ve bu da zaman alıyor. Burada bir yorum, orada bir anlaşıma, yerleştirilmiş bir düşünce-"

"Ve bu arada acı çekenler de var. Sadece burada dövülen, tecavüze uğrayan ve köleliğe zorlananlar değil. Yerin üstünde olanlar da var, cevapsız ya da kapanışsız bırakılanlar. Bir ceset bile yok. Bu köleler oğullar ve kızlar, ebeveynler, arkadaşlar ve... kardeşler." Sesim çatallaştı. Collith'in beni teselli edeceğinden ve bunun da beni tamamen kırabileceğinden endişelenerek aceleyle devam ettim. "Beni buraya daha fazla güç istediğin için getirdiğini söylemiştin. Oyuncaklarını ellerinden aldığında oluşacak tepkiden kurtulmak istediğini söylemiştin. İşte buradayım. Hadi onları alalım."

Collith akıcı bir hareketle yemeğini bıraktı ve ateşe doğru ilerledi. Hiçbir şey söylemedi, ama ben onun tenine dokunmuş bir Kâbus'tum, korkusunun üzerinden akıp gittiğini hissettim. Şaşkınlık içinde omuzlarının gergin çizgisine baktım. Bu periyi tanıdığım kuşkusuz kısa süre içinde, özlem ya da kederden başka bir şey göstermemişti. Belki de Collith beni buraya kendisinin bile bilmediği nedenlerle getirmişti. Ben onun buzunun ateşiydim. Fısıltısına karşılık bağıışıydım. Yürüyüşünün koşusu.

Bunu düşünerek ve onu izleyerek bir kez daha boş vermeye karar verdim.

Çünkü

Şimdi.

"Ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun?" Sonra ben sordum. Dalgınca Damon'ın elinin arkasını okşadım. Tüm konuşmamız boyunca hiç kıpırdamamıştı. Her şeyden çok, yeteneklerimi onun rüyalarının güzel olmasını sağlamak için kullanabilmeyi diledim. "Unseelie Sarayı'na ilk gittiğimizde ortadan kayboldun. Ne zaman uyansam, gitmiş oluyorsun. Taç giyme törenimden sonra senden hiç iz yoktu."

Collith'in vücudunun hatları gergindi. Gözlerini alevlere dikti ve sanki boğazında bir el varmış gibi konuştu. "Genellikle... birini ziyaret ediyorum."

Kendini bana açmaya çalıştığını fark ettim. O kadar zordu ki bakışlarımla bile buluşamıyordu. "Kim?" Ben sordum.

Ama görünüşe göre Collith gerçekler için sınırına ulaşmıştı. Bir kez daha bana döndü. Bir ara bir elini saçlarında gezdirdi, çünkü saçları eskisinden daha vahşiydi. Gözleri yanı başındaki ateşten daha sıcaktı. "Sen korunaklı çemberin içindeyken Jassin sana ne söyledi?"

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, anı bir kızılbaşın açgözlü vahşiliğiyle içimi parçalayarak geri geldi. Jassin'in nefesini tekrar yanımda hissedebiliyordum. Zümrüt gözlerinin içimi yaktığını görebiliyordum. Sesi etrafımda dolanıyordu. *Hediyemi beğendin mi? Kardeşini kullanabilirdim ama üçüncü deneme için onu canlı istediler, ben de yaptım.*

Zamanda geriye gidip o piçi tekrar öldürebilseydim, bunu yapardım. "Shameek'in ölümünü ayarlayan oydu," dedim Collith'e kesin bir dille, tekrar kardeşime odaklanarak, suçsuz bir insanı neden tehlikeye attığımı fiziksel olarak hatırlatarak. "Görünüşe göre savaşımızdan hemen önce beni bu bilgiyle sarsmak istemiş."

Collith bunları sessizce dinledi. Bir süre sonra ateşin başından ayrıldı ve tekrar karşımdaki sandalyeye oturdu. Bir kez daha ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. Sessizlik arttıkça parmaklarından biri seğirmeye başladı. Tahtında oturuyor olsaydı, parmağını kolçağa vuracağını, gümüş yüzüğün yanıp söneceğini biliyordum. Bekledim, bir şekilde bir şey açıklamak üzere olduğunu hissediyordum -ya da belki de bu dostumu yeni yeni tanımaya başlıyordum-.

Collith ilk kez hayal kırıklığına uğratmadı. "Karşılaştığın şeylerin bir kısmını gördüğümü söylemeliyim," dedi, bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Loşlukta eladan çok kahverengi görünüyorlardı. "Duyguların o kadar baskındı ki, istesem bile onları engelleyebileceğimden emin değilim."

Şimdi düşünme sırası bendeydi. Collith'in en özel anılarımdan birini görme fikri, onun günlüğümü okumasına benziyordu. Eğer hiç

bir tane tutmaya zahmet etmedi. Birkaç saniye boyunca içimde yükselen mantıksız öfkeyle savaştım. "Sanırım adil olan adil olandır," diye iç geçirdim sonunda, öfke beni aceleyle terk etti. "Kafanın içinde çok şey gördüm."

Collith başını eğdi ve beni değerlendirdi. "gelenler için üzgünüm Fortuna," diye mırıldandığında Unseelie Kralı'ndan hiçbir iz yoktu.

Genelde insanlar bu tür şeyler söylediklerinde otomatik olarak inanırlardı. Ancak Collith bunu söylediğinde, samimiyet bağdan aşağı süzüldü. Ben de ona bakarak dudaklarımın hüzünlü bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Bunu söylemek tuhaf olabilir ama sanırım babam seni severdi."

Garip bir şekilde Collith gülümsemedi. Sözlerimin onun üzerinde ayıltıcı bir etkisi var gibiydi. Bir süre sessiz kaldı, sonra usulca konuştu. "Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Birisi ailem hakkında soru sormayalı çok uzun zaman olmuştu. Kabul ediyorum, onlar için işleri pek kolaylaştırmadım -Bea ve Gretchen arada bir denerlerdi- ama onlarla ilgili en kötü anıları yeniden yaşadıktan sonra, daha iyi olanları geri getirme fırsatını memnuniyetle karşıladım.

Şimdi bana çok şey öğretmiş olan adamı hayal ediyordum. Bu dünyayı çok erken terk eden adamı. Çok büyük kulakları ve sevgili, çarpık gülümsemesi. Annemle babamı kayırmacılık yapmakla suçlamayı hiç düşünmemiştim ve elbette annemi seviyordum ama babam benim en iyi arkadaşımdı. "O benim olmadığım her şeydi," dedim. Damon'a baktım, yüzünün her çizgisinde babamı görüyordum. "Yumuşak sözlü, sabırlı ve nazik."

"Ama sen nazıksın."

Homurdandım ve karşımda oturan erkeğe yeniden odaklandım. "Perilerin yalan söyleyebildiğini biliyorum Collith."

Tartışmaya çalışmadı ama yine de ağzının etrafında küçük bir gülümseme dolaştı. "Adımı söylemen hoşuma gidiyor," diye yorum yaptı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Cevap vermek için kendime güvenmiyordum, bu yüzden haşlanmış bir yumurta aldım ve narin kabuğunu çıkarmaya başladım. Hâlâ gülümseyen Collith de beni takip etti. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Odadaki tek ses ateş ve ara sıra çatal bıçak şingirtılarıydı. Bir ara Collith hiç konuşmadan bir kadeh şarap doldurdu ve bana uzattı. Ya düşündüğümde daha geç bir saatti ya da periler insanların günün belli bir saatine kadar alkolden uzak durma uygulamasına uymuyorlardı. Her iki durumda da, çok ihtiyacım vardı ve dikkatli olmayı ya da içimi hatırlamayı bile düşünmedim.

Annemin peri içecekleri hakkındaki uyarısı. Tadı kuruydu, benim tercihime göre fazla kuruydu, ama ısırıklar arasında yudumladım.

Karşılıklı konuştuğumuz tek kelime hafif ve kısaydı. Collith'e baktım, durakladım ve elimdeki çatalı gösterdim. "Ağzının kenarında biraz yumurta var. Tam orada."

Bunun üzerine göz kırpıp "Ama ağzıma bakmanı sağladı, değil mi?" diyerek beni şok etti.

Dudaklarım karşılık olarak kıpırdadı. Collith bakışlarını yemeğe çevirdi ve yumurtayı olduğu yerde bıraktı.

Ondan sonra rahat bir sessizlik içinde yemeklerimizi bitirdik. Benim tabaklarım Collith'inkilerden önce temizlenmişti. Ellerimle ne yapacağımı şaşırmış bir halde tabaklarımı üst üste koyup tepsiye yerleştirmeye başladım. Collith itirazlarıma aldırmadan hemen yardım etmek için ayağa kalktı. Bu görev onu yatağın etrafında, benim yanıma getirdi. Teninden yayılan serinlik benimkiyle alay ediyordu. Sadece iki gün önce yapabileceğim gibi kendimi geri çekmedim.

Belki Collith de bunu fark etmişti; görevimizin yarısında uzanıp elimi tutarak beni şaşırttı. Parmakları benimkilerin arasındaki boşluklarda kıvrıldı. İfadesinde arzu bulmayı umarak yüzüne bir bakış attım ama hiçbir şey yoktu. Daha fazlasını istemeden bana dokunuyordu.

Suçluluk duygusu, annesinin gömleğini çekiştiren bir çocuğun ısrarıyla zihnimi çekiştiriyordu. "Sana karşı dürüst olacağıma yemin ettim," diye fısıldadım, bakışlarımı birbirine dolanmış parmaklarımızdan kaldırarak. Collith sabırla bekledi. Güzel yüzünün çizgilerini inceledim. Belirgin değillerdi, çekiciliğini azaltmıyorlardı ama ağzının her iki yanında ve kaşlarının arasında inkar edilemez bir şekilde duruyorlardı. Bu, kardeşlerinin çoğu hâlâ sonuçlarını yaşamamanın kusursuz cildine sahipken, onun taşıdığı yüklerin fiziksel kanıtıydı. Aceleyle, "Unseelie Sarayı'ndan ayrılıyorum. Sadece bir süreliğine. Damon'ı eve götürüp yerleşmesini sağlayacak kadar uzun bir süre."

"Tamam."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu kadar basit bir yanıt değildi. Collith'in bakışlarını inceledim ve ne olduğunu merak ettim. "Tamam mı?"

Omuz silkti. "Burada bir mahkûm değilsin Fortuna. Sen bir kraliçesin. Ben istediğim gibi gelip giderim, sen neden gelmeyesin? Sana yolu göstereyim mi?"

"Sanırım o işi hallettim," dedim, hâlâ şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

"Alınma ama ne zaman bir yere , tam olarak

İnce. Eğer Damon'ın sırtında bir hedef varsa, kimsenin haberi olmadan oradan ayrılmak istiyorum."

Collith kaşlarını kaldırdı, ilgisini çektiği belliydi. Eğer gerçekten dürüst olsaydım, muhtemelen Seelie Kralı'yla arkadaş olduğumu açıklamam gerekirdi. Yine de bir şey beni engelledi. Belki de soruyu geçiştirmesinden ve aramızdaki bu garip barışı bozmasından korkuyordum. "Uzun hikâye," diye . "Ama... eğer sana ihtiyacım olursa adını kullanabilir miyim?"

Başparmağıyla elimin arkasını okşamaya başladı. İçimden istemsiz bir ürperti geçti. Bu kadar basit bir dokunuşun beni bu kadar güçlü etkilemesi garipti. "Dediğim gibi. Adımı söylemen hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

Bir anda damarlarımda korku dolaşmaya başladı. Elimi hiç de belli etmeden çektim. Collith'in ifadesi her zamanki tarafsızlığına geri döndü ve geri çekilmem onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. Sandalyesine geri oturdu. "Ne zaman gideceksin?" diye sordu, sanki az önce aramızda garip bir şey olmamış gibi.

"Damon uyanır uyanmaz," dedim tereddüt etmeden. "Muhtemelen kolay gelmeyecektir; Lyari ve Omar'a gerekirse onu dışarı taşımalarını söyleyeceğim."

"Peki ya kurt? O da seninle mi geliyor?"

Aslında odayı devasa bir kurtla paylaştığımızı unutmuştum - Collith'in sözleri üzerine ona bakmak için döndüm. Ne kadar uzun süredir bu formda hapsolmuş olursa olsun, canavar hâlâ bir şeyler anlıyordu çünkü başını kaldırıp sarı gözlerini bize dikti. Odanın içinde bir hırıltı yükseldi. Collith'e döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Onu geride bırakmama izin vereceğini sanmıyorum."

"Sanırım kıskanıyor olabilirim," dedi peri.

O anda Damon yer değiştirdi ve bir kez daha yanıt vermekten kurtuldum. Koltuğumun kenarına tünedim ve kardeşimin yüzünü yakından izledim. Gözleri dalgalanıyordu. Muhtemelen her an açılabilirlerdi. Kahretsin. Biraz daha uyuması gerekiyordu.

Onu uyandırmamak için sesimi alçalttım. "Yapmam gereken bir şey var," dedim Collith'e. "Sen... Damon'la kalır mısın lütfen?"

İsteğimin önemi onun gözünden kaçmamıştı; bu, benim için en değerli kişiyi ona emanet ettiğim anlamına geliyordu. Collith otururken bir şekilde eğilmeyi başararak, "Benim için bir onurdur," diye cevap verdi.

Sesi yumuşaktı, kelimelerden çok okşayıcıydı ve tenimde bir tüy gezdiriyormuş gibi hissettiriyordu. Ayağa kalkarken "Yakında döneceğim," demeyi başardım. Kurt adam da hemen ayağa kalktı.

Collith bir kez daha başıyla onayladıktan sonra Damon'a döndü. Dirseklerini yatağa dayayarak hafif girintiler oluşturdu. Konuşmamız sırasında ateş zayıflamıştı, bu yüzden şimdi yaydığı ışık daha karanlıktı. Daha düşsel. Damon güzel, uyuyan bir bebeğe benziyordu ve yanındaki peri de ruhani gibiydi. Sanki Tanrı kardeşime göz kulak olması için buraya kendisinden birini göndermiş gibiydi. Cildi içten içe yanıyordu, canlıydı ve közlerle titriyordu.

Zihnime kazınan bu tuhaf görüntüyle, Seelie Sarayı'nın Kralı ile konuşmak üzere oradan ayrıldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O geçide tekrar girdiğimde meşalelerden biri titredi ve tükürdü. *Evet*, duygularımız *karşılıklı*, diye düşündüm yorgunca. Adını hâlâ bilmediğim kurt adam o kadar yakınımda durdu ki sıcak burnu dirseğime değdi. Şaşkınlıkla irkildim, eğer isterse beni anında öldürebileceğinin farkındaydım. Temas tenimde nemli bir leke ve korkusunun bir parıltısını bıraktı. O anda bir kadın yüzü gördüm. Güzel değildi -kaşları çok sert, vücudu çok sıırım gibiydi- ama onda dikkat isteyen bir şey vardı.

Bu konuda spekülasyon yapacak zaman yoktu. Kapıyı elimden sıkıca kapattım, ben yokken Damon'ı güvende tutmak için nafile bir çabaydı bu. Kurt adam parlak, keten bakışlarıyla her hareketimi izliyordu.

Lyari ve Omar tam da onları bıraktığım yerdeydi. Önlerinde durmak için hareket ettiğimde bir deja vu hissi yaşadım ve bu gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissetmeye başladım. Zindanda Viessa'yla konuşalı gerçekten de sadece birkaç saat muydu?

Çekingenlik ve memnun etme hevesi yayan yuvarlak yüzlü bir fae olan Omar hemen eğildi. Geri gelmedi. Şaşkınlıkla başının arkasına baktım ve bir emir beklediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Ah, kapıyı korumaya devam etmeni istiyorum," dedim ona, bir kraliçeden çok beceriksiz bir insan gibi konuşarak. "Lütfen Zara dışında kimsenin o odaya girmesine izin verme."

"Emredersiniz Majesteleri," dedi tereddüt etmeden, sonunda doğruldu. Birinin onu geçmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Damon'a yeterince göz kulak olduktan sonra Lyari'ye döndüm. duvara dayamış, dosdoğru önüne bakıyor, kılıcının kabzasını acı verici görünen bir şekilde kavırıyordu.

"Lütfen beni Nym'e götür," dedim, sesime yorgunluk sızmasını umarak. İçimden bir ses, bu kadının benim hakkımdaki zaten pek de iyi olmayan kanaatinin en ufak bir zayıflık belirtisinde daha da kötüleşeceğini söylüyordu.

Bu istek karşısında şaşırdıysa da Lyari bunu belli etmedi. Vücudu gerginlikten neredeyse zonkluyordu ama bana yol göstermek için önümde ilerledi. Labirente geri döndüğümüzde, uzaklaştıkça bağın nasıl acı verdiğine rağmen arkama bakmama izin vermedim. Bir an için kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. Sonra aklıma geldi.

Collith'e bağılı olan bu adam aramızdaki mesafenin bu kadar fazla olmasından hoşlanmıyordu. Bu yeni bir gelişmeydi ve özellikle rahatsız edici buluyordum.

Sessizlik çok mutlaklı, kafamı istenmeyen düşüncelerle doldurmaya çok hazırды. İlk başta tüm odağımy ayakkabılarımızın taşlara vururken çıkardığı sese vermeye çalıştım. Bu işe yaramayınca, bakışlarım Lyari'nin omuzlarının gergin çizgisine gitti. Ondan yayılan hiçbir korku hissi yoktu, bu da sadece nefret olabileceğı anlamına geliyordu. "Benden neden nefret ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Gardiyan arkasını dönmeden, "Gerçekten umurunda mı?" diye sordu.

Bu tam da aradığım dikkat dağıtıcı şeydi ve bir şey söylemeden önce cevabı gerçekten düşündüm. Belki de Lyari'ye hayranlık duyan bir yanımy vardı. Onu anlıyordu. Erkeklerin egemen olduğu bir dünyada yaşıyorduk. Onlar daha çok kazanıyor, daha çok hükmediyor, daha çok konuşuyorlardı. Karşılık veren her kadın -Lyari'nin durumunda, silahının ve zırhının sadece göstermelik olmadığından şüphelendiğim için- zaman ayırmaya değerdı.

"Sanırım öyle," dedim sonunda. "Kanka olacağımızı ve birbirimizin saçını öreceğimizi ummuyorum ama sen sadakat yemini ettiğinde bir müttefik kazanmayı umuyordum."

"Bana bu konuda fazla seçenek bırakmadınız."

"Bir zamanlar sen de öyle," diye karşılık verdim, şimdi kafasının arkasına bakarak. "Yoksa nasıl tanıştığımızı unuttun mu?"

Lyari'nin dikkatsizce, doğaüstü bir güçle bana elinin tersiyle vuruşunu hatırlamak kolaydı. Hâlâ ağzımdaki kanın acı tadını alabiliyor ve yerin beni karşılamak için yükseldiğini görebiliyordum. Hayatımda çok az kez kendimi bu kadar güçsüz, bu kadar aşağılanmış hissetmişim. Kalbime taze bir nefret doldu ve bu dişiyi yoldaşlarından ayırdığım için hiç pişmanlık duymadım. Eğer beni korumayı bir ceza olarak görüyorsa, çok daha iyiydi.

Huysuz Gardiyan cevap veremeden ileride bir şey hareket etti. Bu tünellerde dövüştüğüm wendigoyu düşünerek irkildim ve durdum. Kurt adam çoğunlukla önümde olacak şekilde yer değıştirdi ve Lyari kılıcını kınından çıkarırken bir çınlama sesi duyuldu. Pırıl pırıl parlıyordu, her santimiyle bir perinin silahına benziyordu. "Göster kendini," diye emretti, sesinde en ufak bir endişe belirtisi yoktu.

Köşeden kirli bir yüz baktı ve koridordaki her birimiz rahatladık. Bu sadece bir çift ayakkabı verdiğim kızdı. Mavi gözleri gölgelerin arasında beni buldu. "Dikkatli olun Majesteleri," diye fısıldadı, sesi bir çocuktan çok eski bir şeye benziyordu. "Bu yolda delilik yatıyor."

Gülümsemeye çalıştım ama şimdi daha da gergindim. "Uyarınız için teşekkür ederim. Dikkatli olacağım."

Kız gözden kayboldu, şüphesiz ikimizin de nefret ettiği perilere hizmet etmeye gidiyordu.

"Sen onlar için bir kahramansın," dedi Lyari tekrar yürümeye başlayarak. "Taç giyme törenindeki performansın ve ayakkabılarla yaptığın gösteriden sonra, sanırım onları kurtaracağına inanıyorlar."

"Ve yapacağım," dedim düşünmeden. İşte yine çok büyük, çok karmaşık, çok imkânsız sözler verdim.

Lyari homurdandı, bu bir muhafızın kraliçesine hitap etmesi için son derece uygunsuzdu. Bu yaratıklar benden ne kadar korksalar da bana saygı duymuyorlardı. Gerçekten de umurumda mıydı?

Yolculuğumuzu sessizlik içinde tamamladık. Sonunda bir çıkmaz sokağa geldik -bu sonsuzluk hissi veren yerde gördüğüm ilk çıkmaz sokaktı- ve Lyari başını gölgeler içinde gizlenmiş dar, ahşap bir kapıya doğru eğdi. Duvarı tek bir meşale süslüyordu ama uzun zamandır kimse onun aleviyle ilgilenmemişti, çünkü o da benim cesaretim gibi bocalıyordu. "İşte geldik," dedi peri.

Son kelime daha ağzından tam olarak çıkmadan, kapının diğer tarafında bir şey çarptı. Kurt adamın kulakları kafasına düzleşti. "Burada fazla kalmayacağız," dedim ona, umarım endişemi hissetmemiştir. Gergin bir kurt adam ve endişeli bir Kâbus, istikrarsız bir kombinasyon gibi görünüyordu. "Eğer istersen her zaman burada bekleyebilirsin-"

Bir hırıltısı daha toprak tünelde titreşti. Sanırım cevabımı almıştım.

Lyari emrimi bekledi. Bana eşlik , beni o odada bekleyen her neyse ondan korumasını istiyordum ama bu da dinleyici istemediğim başka bir konuşmaydı. "Bir şeyler ters giderse muhtemelen çığlık atarım, bu yüzden kulaklarını açık tut," dedim. Gözleri kısıldı ama itiraz etmedi. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Bir nefes aldım. Sonra kendime tereddüt etme ve dolayısıyla fikrimi değiştirme şansı vermemek için kapıyı iterek açtım.

Kraliyet mutfakları gibi, beni karşılayan manzara da yüksek tavanlı bir dizi odaydı. Ancak her yer ateşler ve köleler yerine saatlerle doluydu. Kırık saatler, tik taklar, dede saatleri, cep saatleri. Kurt adam gerginlik yayarak önümden içeri girdi. Onu takip ettim, her şeyi kavradım ve Viessa'nın bunu neden düşündüğünü anladım

Duyulmayacağım bir yer sorduğumda -dinlemeye çalışan birinin pek şansı olmazdı.

En uzak odada, bir tezgâhın başında oturan bir peri vardı. Kapı menteşeleri vınlarken tepki vermedi. Duymamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünerek kapıyı olabildiğince sert bir şekilde ittim ve çürük çerçeveye çarptım.

"Alo?" Cesaret ettim. Yine de peri tepki vermedi. Yol boyunca karşıma çıkan engelleri aşarak ona doğru yürümeye başladım. Zemin çeşitli biblolar, aletler ve kitaplarla doluydu. Ama çoğunlukla kitaplar. Bazıları açık, bazıları kapalı, hepsi de yaşlılıktan kıvrılmıştı. İçgüdülerim onun ulaşamayacağı bir yerde durmam konusunda beni uyarıyordu, bu yüzden birkaç metre ötede durdum. Tıkırtıların arasından sesimi duyurabilmek için sesimi yükselttim. "Sen Nym olmalısın. Benim adım Fortuna. Buradayım çünkü bana bu odada dinlemenin zor olduğu söylendi. Şimdi nedenini anlayabiliyorum."

Sonunda peri omzunun üzerinden bana baktı. Benimle ilk kez karşılaşan çoğu yaratık gibi iki kere bakmadı. Onun yerine hemen işine döndü. Riske girmeye ve yaklaşmaya karar verdim. Kurt adam bundan hoşlanmadı; kalçama bastırdı, omurgasındaki tüyler diken diken oldu.

Şimdi birkaç adım ötede durdum. Perinin önündeki boşluk görüş alanımdaydı. Saatler hakkında pek bilgim yoktu ama bir tanesini tamir ediyor gibi görünüyordu. İç kısımları tezgâhın yüzeyine yayılmıştı, koyu renkli ahşaba karşı gümüş ve altın parlıyordu. Perinin elinde küçük bir alet vardı. Onu çevirirken hareketleri çılgınca ve çaresizdi. "Cehaletle mi? Mutlu halleri bu mu? ve inançlarının kanıtı mı?" diye mırıldandı. Bir yanıt beklemediği belliydi. Burada olduğumu biliyor muydu acaba?

Perinin profilini inceledim. Yakışıklı bir yüzü vardı ama yabani saçları yüzünden cazibesi biraz azalmıştı. Omuzlarından aşağı sarkıyordu, dağınık ve karışık. Beyaz düğmeli bir ceket giymişti ama o kadar inceydi ki, altından zayıf vücudunun hatları görünüyordu. "Bir süre seninle kalmamın sakıncası var mı Nym? Birini çağırmam gerekiyor," diye ekledim.

Nym bana tekrar baktı. Sulu gözleri büyüdü ve elindeki alet masaya çarptı. "İneğe dikkat et!"

Paniği o kadar gerçektir ki, kocaman bir hayvanın bana çarpmasını bekleyerek etrafımda döndüm. "Ne ineği?"

Ona döndüğümde peri kaşlarını çatmıştı, sanki çok kaba bir şey yapmışım gibi. "Biri inekten mi bahsetti?" diye sordu, sesi taht odasındaki başka bir saray mensubu gibi çıkıyordu. Ben cevap veremeden Nym taburenin üzerinde döndü. Bir süre boş gözlerle masaya baktıktan sonra elindeki aleti aldı.

Kız ne demişti? *Bu yol deliliğe uzanıyor.* Bir gizem daha çözüldü. Bu perinin tehlikeli olup olmadığını bilmeme imkân olmamasına rağmen, göğsümde merhamet duygusu kıpırdandı. "Hayır, benim hatamdı," diye mırıldandım. "Kafanı karıştırdığım için özür dilerim."

Nym hiçbir uyarıda bulunmadan bir küfür savurdu ve saati önündeki duvara fırlattı. Saat anında paramparça oldu ve ben de pasajdayken çıkan gürültüye neyin sebep olduğunu anladım. Parçalar kırılıp dağıldıktan sonra Nym saçlarını çekti, en sevdiği oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Her zamanki fiziksel temastan kaçınma içgüdümüne karşı gelerek elimi omzuna koymaya cesaret ettim. Korkuları anında içime fısıldadı. Çok sayıda korku vardı ama onları doğru düzgün analiz etme şansım olmadı.

Nym, kırılğan görünümünü yalanlayan bir hareketle bileğimi yakaladı. Kavrayışı acı vericiydi. Göğsünde bir şey parlıyordu -gümüş bir zincir- ama kolyenin geri kalanı gömleğinin altında gizliydi. "Seni hatırlıyorum," fısıldadı ısrarla, siyaha yakın gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. Nefesi alkol gibi kokuyordu. "Onu dışarı çıkaran sensin!"

İrkilmeme izin vermedim. Onun yerine perinin çılgın bakışlarıyla karşılaştım. "Daha önce hiç tanışmadık, Nym," dedim sakince.

Yavaşça beni bıraktı. Kaşları birbirine yaklaşmıştı, gözleri şimdi şaşkınlıkla parlıyordu. Her nasılsa, muhtemelen benden onlarca yaş büyük olmasına rağmen, Nym bir çocuk masumiyeti yayıyordu. "Yapmadık mı?"

"Hayır. Sadece Laurelis'i çağırmaya geldim."

Bir saniye geçti. İki. Üç. Başka birine yapacağımdan daha uzun süre bekledim ve periye beni kendi başına serbest bırakması için bir şans verdim. Yeteneklerimi onun üzerinde kullanmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordum... ama başka bir alternatif yok gibi görünüyordu.

Tam onu geceleri uyutmayan canavarlara uzanacakken, Nym'in odağı omzumun üzerindeki bir noktaya kaydı. Havadaki bir şey değişti. Tanıdık bir koku havayı doldurdu. "Bize katılmanız çok güzel Majesteleri," dedim dönmeden, odağımı bir fiske siyle bileğimi kırabilecek olan periye odaklayarak.

Arkadan bir iç çekiş geldi. "İyi bir çocuk ol ve güzel bayanı bırak, Nym."

Nym'in alnındaki şaşkınlık çizgileri derinleşti ama yavaşça, parmak parmak itaat etti. Serbest kaldığım anda döndüm ve kendimi Seelie Sarayı'nın Kralı'yla yüz yüze buldum.

Karşılaşmamızı hayal ettiğimde, onu sırttan ya da alaycı bir gülümsemeyle hayal etmiştim. Onun yerine Laurie sinirli görünüyordu. Sinirli ve kral gibi. Siyah bir kıyafet giymişti ve bu kıyafet tüm kaslarını sarıyordu. Tunik sertti ve doğru hareket ettiğinde belli belirsiz parlıyordu. Yakası yüksekti ve bir şekilde Laurie'nin şaşırtıcı rengini vurguluyordu. Dar kalçalarından bir kılıç sarkıyordu. Çizmeleri ateş ışığında parlıyordu.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu, nasıl baktığımdan habersiz görünüyordu. Bir süre sonra başını salladı. "Hayır, buna cevap verme. Viessa, tabii ki. Collith onu yıllar önce öldürmeliydi."

"Düşmanım olmadığını söylemiştin," diye suçladım. Collith'in çok daha basit olan beni yüzeye çıkarma teklifini neden geri çevirdiğimin gerçeği işte . Bugünlerde arkadaşlığımı, güvenimi kimseye vermiyordum. Laurie'nin kim olduğunu öğrendiğimde ve güvenimi kendi amaçları için kazandığı kaçınılmaz sonucuna vardığımda, kendimi... ihanete uğramış hissetmiştim.

Laurie yüzünde telaşlı bir teslimiyet ifadesiyle kalçasını masalardan birine yaslamıştı. Artık onun kim olduğu gerçeğini bildiğime göre, bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyordum. İlk tanıştığımızdaki davranışlarına rağmen bir köle olduğuna nasıl inanmışım? Laurie kibir ve güç saçıyordu. Oliver gibi kaslı çok ince olan bedeninde değildi bu. Kıyafetinde de değildi, tuniği ne kadar iyi yapılmış görünse de. Gerçek çenesinin eğiminde, metalik gözlerindeki ışıltıda ve sesindeki okşayıştaydı. Ayrıca ölmeye değer elmacık kemikleri vardı.

"...özür dilerim," diyordu. "Sana zarar verdim mi? Sizi engelledim mi?"

Sözleri beni duraksattı. Çünkü hayır, onun bana karşı olduğuna dair elimde gerçek bir kanıt yoktu. Aslında birçok kez yardım etmişti. Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı onunkilere diktim. "O zaman *neden*?"

Karşılık veren bakışlarda hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. "Ben Senin emrine , küçük kraliçe," diye tersledi Laurie. "Sana zaten çok fazla zaman ayırdım. Diğerleri yokluğumu fark etmeye başladı."

Yanıt tipik bir Fae kaçamağı gibiydi. O zaman bazı parçaları bir araya getirmeliydim. Viessa ne demişti? *Collith ile bir geçmişi var*. Görünüşe göre rakip hükümdarlardan daha karmaşıkmiş.

dostumu korumak için elinden geleni yaptı. Burada neler olup bittiğini etmek için sık sık kendi sarayından ayrılırdı. Yine de Laurie ve Collith'in etkileşime geçtiğini görmemiştim. Bir kere bile. Eğer bir düşmanım olsaydı -şu anda ölü ya da yatalak olmayan düşmanlarım- onlardan kaçınmak için bu kadar çaba sarf etmezdim. Hayır, kaçındığım yaratıklar daha güçlü bir şekilde önemli olanlardı.

"Onu seviyorsun," dedim.

Bir anda doğru tahmin ettiğimi anladım. Laurie gülümsedi ama bu noktaya kadar gördüğüm gülümsemelere hiç benzemiyordu. Ayrıca gözlerinde dikkatimi çeken bir şey vardı; bu peri sadece oyun ve eğlenceden ibaret değildi. Et ve kemiğin ardında bir ruh vardı. "Periler sadece üç nedenden dolayı bir şeyler yaparlar, küçük Kabus," diye cevap verdi. "Can sıkıntısı, açgözlülük ya da şehvet."

"Yalancı."

Laurie'nin cömert ağzı gerildi. Uzaklaşıp bazı saatlerin yanından geçti, görünüşe göre yüzlerine ve ahşap işçiliğine dalmıştı. Nym işinin başına dönmemişti ama bizi de izlemiyordu. Dümdüz ileriye bakıyordu... hiçbir şeye. Bir gözümü ondan, diğerini Laurie'den çalıştım. Hangisi için daha çok endişelenmem gerektiği belli değildi.

Laurie aniden, "Casuslarım Collith'in bir eş bulduğu haberini getirdiler," dedi ve bana Nym'i unutturdu. Saatin tepesine dokundu ve neredeyse dalgın bir tavırla parmaklarını birbirine sürttü, gerçi yaptığı hiçbir şeyin amaçsız olmadığından şüpheleniyordum. "Merak ettim sanırım. Sonra da tüm sağduyuma rağmen senden hoşlanmaya başladım."

"Dehşet," diye .

Eğlence soğuk yüzünü çatlattı. "Biliyor musun, alaycılığın zekânın en düşük biçimi olduğunu söylerler."

"Seyircilerime hitap etmeye çalışıyorum," diye karşılık verdim. Bunun üzerine Laurie sırttı ve sonunda arkadaş olduğum periyi bir an için görebildim.

Yine de benim gülümsemem çabucak söndü. Geçen saniyeleri görmezden gelmek imkânsızdı. Her biri Damon'ın müstakbel suikastçısının tekrar denemeye karar vereceği an olma potansiyeline sahipti. "Biri kardeşimi öldürmeye çalışıyor," dedim Seelie Kralı'na hiç söze girmeden. "İkimizi fark edilmeden kapıdan geçirmek için yeteneklerini kullanmanı istiyorum."

Şaşırmış gibi görünmüyordu. Aslında yüz ifadesi sanki bir satranç oyununda ilk hamleyi yapmışım gibi dikkatle nötrdü. "Tanıştığımız gün sana söylediğim gibi; ben Collith'e sadığım. Vezirinin kaçmasına neden yardım edeyim ki?"

"Madem Collith'e bu kadar bağılsın, neden ondan kaçıyorsun?" Meydan okudum.

Kayda değer bir duraklama oldu. Laurie kolundan hayali bir tiftik parçası aldı. Etrafımızdaki saatler tik, tik, tik atmaya devam etti. Sonunda peri kralı, sesi bir toz zerresi kadar hafif, "Şu anda benim en büyük hayranım olmayabilir," dedi.

Devam soruları sormanın bir anlamı olup olmadığını merak ettim. *Bunun için zaman yok, diye* kendime hatırlattım. Elimizdeki konuya dönelim.

Periler hakkında ne hissedersen hissedeyim, nasıl düşündüklerini anlamakta iyiydim. Yine de Jassin'le yaptığım hata hâlâ aklımdan çıkmıyordu; burada söylediklerimde daha dikkatli olmalıyım. "Bize yardım etmelisin çünkü Collith'in hayatta kalmasına yatırım yapıyorsun," dedim yavaşça. "Hem ona hem de tüm sarayına bağlıyım. Bunu yaparsanız, kan yemini ederim" - Collith'kitaplarından birinde okumuştum- "tehlikede olduğunu hissedersen haber gönderirim. Yani, sen bile her zaman etrafta olamazsın, değil mi?"

Laurie şimdi sırıtıyordu. "Kalpsiz değilsin Fortuna. Zaten haber gönderirdin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu büyük bir kumar. Bu yaratıklar kardeşime işkence etti, beni neredeyse ölene kadar dövdü ve hiç kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken sınavlara soktu. Collith onların lanet *kralı*."

Laurie başını öne eğdi. Laurie başını eğdi. Eğleniyor ya da söylediklerimi ciddi ciddi düşünüyordu. Bakışları benimkileri delip geçti. Yanıt olarak, beyazlık, buz ve hissizlikten oluşan o zihinsel yere sürüklendiğimi hissettim. Goblinlerin kulübesinde ve Unseelie zindanında gittiğim yere. Bir ya da iki saniye sonra Laurie'ye bakan yüzün de benim hissettiğim kadar boş görüldüğünü anladım.

Anlaşılan Laurie kumar oynayacak biri değildi -en azından Collith söz konusu olduğunda- çünkü eğilip botundan bir çakı çıkardı. Ustaca bir hareketle çakıyı açtı. Laurie bıçağın ucunu avucuna bastırırken Nym garip, boğuk bir ses çıkardı. Kesik sonra hem bıçağı hem de yaralı elini bana doğru uzattı. Parlak, mavi kan yere damladı. "Kendine bir pazarlık buldun, Fortuna Sworn," dedi.

Bir kez olsun sonuçlarını düşünmeye çalıştım. Karşımda duran bu güzel yaratık hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordum? O bir periydi ve bu zaten onun aleyhine bir işaretti. Benden hoşlanıyor olabilirdi ama aramızdaki tüm pazarlıklara rağmen hizmet edeceği ve koruyacağı kişi Collith'ti. Pişman olur muydum

Bir gün onunla iletişime geçmem gerekecekti. Ya Collith bana ihanet ettiyse ve onun ölmesine ihtiyacım varsa?

Bu yol deliliğe uzanıyor, diye düşündüm. Ya Yol kıvrımlıydı ve hiç bitmiyordu.

Kendi kesiğimi yaparken saatin tik takları kulaklarımda yankılandı. Neredeyse hiç acı yoktu. Birkaç saniye içinde parmaklarımı Laurie'ninkilere doladım. Yine gülümsedi, bu seferki arsız ve baştan çıkarıcıydı ve beni daha yakına çekti. Bu o kadar şaşırtıcıydı ki, aramızda biraz mesafe bırakmak için diğer avucumu göğsüne bastırdım. Collith'e kıyasla çok sıcaktı. Bunun farklı saraylardan olmalarıyla bir ilgisi var mıydı?

"Aklın hiç durmuyor mu?" Laurie mırıldandı.

Ona baktım, midemde kanımızın birleşmesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir çarpıntıyı inkâr edemiyordum. Collith ve benim çiftleşme bağını oluşturduğumuz zamanın aksine, hiçbir şey olduğunu hissetmedim. Belki de fae büyüsü beni gerçekten sevmiyordu. Sanki o kadar şanslı olabilirmişim gibi. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," diye cevap verdim. Neyse ki sesim eşitti.

"Ne zaman yola çıkmak istersiniz?" Laurie sordu. Aramızdaki garip büyüyü etkili bir şekilde sona erdirdi.

"Şimdi, lütfen." Az önce yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek geri çekildim. Boğazımı temizledim ve odadaki diğer periyi aradım. "Nym, alanını kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Umarım her konuda sessiz kalacağın konusunda sana güvenebilirim."

Hâlâ tabureye tünemiş olan Nym başını eğdi. Gözleri parlak ve berraktı, sanki kafasında hiçbir sorun yokmuş gibiydi. "Elbette Majesteleri. Sizin sırlarınız benim sırlarımdır."

Gülümseyerek teşekkür ettim -Nym bunu görünce kamaştı- kapıya gittim ve çekerek açtım. Gölgelelerin arasında parıldayan Lyari'yi bulmam bir anımı aldı. "İşte buradasın. Mükemmel. Collith'in odasının kapısını korumanı ve ben oradaymışım gibi davranmanı istiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sanki dişlerini gıcırdatarak konuşuyor gibiydi. Sorun ettiği şey aldatmaca mıydı, korumasız gitmeme izin vermek mi, yoksa hâlâ emirlerime uymak zorunda olmak mı? Oh, bekle. Umurumda değildi.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," diye cıvıldadım. "Teşekkür ederim, Lyari." Kapıyı bir kez yüzüne kapattığımda sustu. Kalbim şimdi sert ve hızlı çarpıyordu. Laurie'yle yüzleştim, yeteneğinin nasıl çalıştığından emin değildim. Dokunmamız mı gerekiyordu? Ama Laurie sadece eğildi ve kolunu dramatik bir kavisle savurdu. "Önden buyurun leydim."

Hareket etmedim. Ne kadar anlamsız olursa olsun sormam gereken bir soru vardı. Oliver'ın huzurlu rüyalarında bile beni takip edecek bir soru. "Collith senden neden nefret ediyor, Laurie?" Dedim.

O gümüşi kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. Bunun başka bir numara mı olduğunu yoksa gerçekten şaşırdığını mı anlayamadım. "Sevgilim, bilmiyor muydun?" diye mırıldandı Seelie Kralı. "Collith'e o güzel yara izini veren benim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tyirmi dakika sonra, özgürlük ilerideydi, ı ışık ve sestten oluş an pürüzlü bir açıklık.

Asık suratlı bir kardeşim, gümüş saçlı bir peri kralım ve bir deri bir kemik kalmış bir kurt adamım vardı. Damon ve ben ikimiz de çanta taşıyorduk, çünkü Damon Jassin'in bazı eşyalarını yanında götürmekte kararlıydı. O kara kalpli perinin eşyalarının evimde olması fikri pek cazip gelmese de, savaşlarımı seçmeye karar vermiştim. Bu seferki savaşmaya değmezdi.

Collith ve ben kısa bir vedalaşmada bulunduk. Garip ve kararsızdım -ki ikisi de bana göre değildi- ve sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi dudakları büküldü. Kibirli piç. "Sanırım yakında görüşürüz," dedim, çantalarım ve endişelerimle dolu bir halde koridorda dururken.

"Tahmin ettiğinden daha erken," diye yanıtladı dostum, sinir bozucu derecede sevimli ve ağırbaşlı. Bana dokunmadı, ama o bakışın ateşi ve buzunun üzerimdeki tüm etkileri için dokunmuş da olabilirdi.

Muhafızlarının, Lyari'nin, Laurie'nin, Damon'ın ve kurt adamın bizi izlediğinin acı verici bir şekilde farkında olduğum için ona el salladım ve döndüm. Aramıza koyduğum her adımda çiftleşme bağımız isteksizlik ve özlemle titriyordu. *Ona el salladım. Ona el salladığıma inanamıyorum*, diye düşünmeye devam ettim.

Yine de açık alana adım attığımda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Nedense gece olmasını bekliyordum. Ağaçların tepelerinden süzülen güneş ışığı hoş bir sürpriz oldu. Kuş sesleri havayı dolduruyordu. Yeraltında mahsur kaldığım kısa süre içinde sonbahar bütünüyle gelmişti; hafif bir esintiyle kıpırdayan yapraklar canlı, kırmızı, turuncu ve sarının çeşitli tonlarındaydı.

Uzak bir yanımda tetikte olmam, etrafımdaki her hareketin farkında olmam gerektiğini biliyordu ama Collith'i karanlığa kadar takip ettiğim andan beri diken üstündeydim. O anda tek yapabildiğim derin nefes almak ve özlediğim bu duyguyu sessizce özümsemekti. Dünyanın perilerden, Düşmüşlerden ya da taçlardan çok daha büyük olduğu hissi.

Durduğumun farkında olmadan Laurie, Damon ve kurt adam Granby yönünde ilerlemeye başlamışlardı. Orada bir iki dakika daha oyalandım, tenimde gezinen havanın verdiği hissin tadını çıkardım. Sanki bir süredir

Günlerce değil, yıllarca yeraltında mahsur kaldım. Temiz dağ havasını içime çektiğimde burun deliklerim alevlendi. *Bir daha asla oraya inmek istemediğimi* fark ettim.

Ama er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacaktım. Bu düşünce bende koşma isteği uyandırdı. Hızlı ve çok koşmak, ta ki buradan o kadar uzaklaşana kadar, hiçbir perinin beni bulma umudu kalmayana kadar. Collith'in bile.

Bundan emin misin? İçimden bir ses alay etti.

İpeksi çarşaflardan ve çalınmış öpücüklerden oluşan bir ses bana ulaştı. "Fortuna?"

Bir şey mi hissediyorsun?"

Gözlerimi kıptım ve Laurie'nin yüzü netleşti. Bir kol mesafesinde duruyordu ve kaşları çatıktı. Şimdiye kadar onu sadece meşalelerin ya da avizelerin ışığında görmüştüm. Günün sert ışığında hâlâ çıldırtıcı derecede mükemmeldi. Uzun yüzü ve soluk teni o kadar pürüzsüz, o kadar fae'ydi ki, metalik görünümlü saçları aydınlıkta parıldadıkça daha da karmaşık bir hal alıyordu. Kaşları, soluk mavi olduğuna inandığım gözlerinin üzerinde koyu renk kıvrımlar oluşturuyordu ama hayır, onlar da saçları kadar inceydi. Ağzının iki yanında hafif çizgiler vardı, sık sık gülümsediğini gösteren izler.

Ben izledikçe çizgiler derinleşti. Laurie sırtıtmaya başlamıştı - şu anda düşüncelerimi neyin meşgul ettiğini tam olarak biliyordu.

Yüzündeki sırıtışı silmek üzereydim ki, Damon hiç beklenmedik bir anda boğuk bir ses çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Değerli çantaları umursamadan toprağın üzerine düştü. "Ne...?" Başladım, sonra Laurie'nin varlığını saklamayı bıraktığını anlayınca sustum. Kardeşimin bir perinin önünde secde edişini görünce midem bulandı; bu bana Jassin'in yaptıklarını hatırlatıyordu. Ne diyeceğimi bilemez bir halde yanına diz çökmeye başladım ama Laurie benden önce davrandı.

Bir hırıltıyla Damon'ı ayağa kaldırdı. "Birinin önünde ancak boynunda bir kılıç varsa diz çökmelisin," diye tersledi. "Sen bir Kâbussun; en cesur yaratıklar bile senin dokunuşundan titrer. Bir solucan gibi davranarak kendini ve ırkını küçük düşürme. Solucanların üzerine basılır."

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya girdim. Damon şaşkın bir ifade takınmıştı. Laurie'nin ellerinde bir bez bebek gibi sallanıyordu, bacakları yerden hafifçe sarkıyordu. Seelie Kralı itaat etti ama söylediğim herhangi bir şey yüzünden değil; kurt dişlerini Laurie'nin solgun bileğine geçirmişti. Birkaç metre öteden bile deriyi delmediğini görebiliyordum. Bu bir uyarıydı.

"Sadık bir kurt adam," diye mırıldandı Laurie, benim istediğimden daha fazla spekülasyonla. O parlak gözleriyle canavara baktı ve

Damon'ı yavaşça yere indirdi. "Ne kadar faydalı."

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiriyor musun, Görkemli Kişi?" Dikkatini kurttan uzaklaştırmayı umarak sordum. "Damon artık seni açıkça görebiliyor."

Laurie kurt adamın az önce bıraktığı elini çırttı. Hiç telaşlanmamış görünüyordu. "Evet, evet, elbette. İllüzyonu bir zihne daha yaymak enerji gerektiriyor sadece. Hem neden ondan saklanalım ki?"

Bunu Damon'a bir hakaret olarak mı söylediğinden emin değildim ama bir gün için yeterince yüzleşme yaşamıştım. Kardeşim zaten duymamıştı; yerdeki çantalarla meşguldü, her birini açıp paketlediği her şeyin zarar görmediğinden emin olmak istiyordu. Herkesin durgunluğundan yararlanarak kendi çantamı açtım ve cep telefonumu buldum. Artık cehennemin dibinden ayrıldığımıza göre, muhtemelen telefon yine çekiyordu. Güç düğmesine basılı tuttum ve ekran göz kamaştırıcı beyazlıkta canlandı. Ana ekrana ulaşmak birkaç saniye alacaktı... ve Bea'nın muhtemelen bana gönderdiği kızgın mesajları almak.

"O zaman burada kamp kuralım mı?" Laurie sabırsızlıktan neredeyse seğirerek sordu.

Telefonum tekrar açıldığında, Collith'in evlilik yeminlerinin kaydını oynatmamak ve Laurie'den tercüme etmesini istememek için elimden gelen her şeyi yaptım. Gerçi bu Damon'ın ya da kurt adamın duymasını istediğim bir şey değildi. Çok kişiseldi. Telefonu arka cebime soktum ve Laurie'ye daha sonra sorma şansım olacağını umdum. "Cazip," diye cevap verdim. "Sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmeni izlemek eğlenceli olurdu."

Seelie Kralı burnunu çekti. "Sivrisinekler için çok soğuk. Sen hiçbir şey bilmiyor musun?"

Şakacı kibirli ifadesi dudaklarımda bir gülümsemeye yol açtı. Laurie bunu görünce o da gülümsedi ve göz kırttı. Arkasını döndü ve o anda kurt adamın aramızdaki konuşmayı izlediğini fark ettim. Orada öylece oturuyordu, sarı gözleri her zamanki gibi esrarengizdi. İçimi garip bir suçluluk duygusu kapladı. Kaşlarımı çatarak sırt çantamı omuzladım ve Laurie'yi takip ettim.

Yolun geri kalanını sadece yaprak çıtırtıları ve sopa şakırtılarının bozduğu bir sessizlik içinde yürüdük. Eve giden yol çok uzun değildi -en fazla beş mil- ama ağaçların arasından geçip tanıdık çakıllı araba yolunu, bir zamanlar cinlere ait olan paslanmış minibüsü ve sarmaşıklarla kaplı küçük evimi gördüğümde güneş başlamıştı. Alacakaranlık çimenlerin üzerine yayılmıştı.

Belli ki birisi yeni biçmişti. *Cyrus*, diye düşündüm içim acıyarak. Ona bir özür daha borçluydum.

Birkaç metre ötede Damon bahçede duraklamıştı. Yüz ifadesini göremesem de düşüncelerinin yönünü tahmin etmek kolaydı. Ev görüldüğü anda benimkiler de oraya gitmişti; o geceyi düşünüyorduk. Damon'ın o ön kapıdan en son ne zaman adım attığını düşünüyorduk. Burada birlikte yaşamış olan iki insana yabancıydık. Ben Damonun tanıdığı kız kardeşi değildim, o da benim hayran olduğum erkek kardeşi değildi. Şu anda olduğumuz insanlar yeniden bir aile olmayı öğrenebilir miydi?

Ben bir şey söyleyemeden Damon nihayet eve yaklaştı. İçimden bir ses içeri yalnız girmek istediğini söylüyordu, ben de cep telefonumu çıkarıp Savannah'nın adını aradım. Granby'de kalacaksak bir gizlenme büyüsüne ihtiyacımız olacaktı. Ayrıca sevdiği ve umutsuzca aradığı erkek arkadaşının geri döndüğünü bilmeyi de hak ediyordu. Ama kendimi bir mesaj başlatmaya ikna edemedim. *Hey kızım, harika haberlerim var, birkaç yıl önce çıktığın adam gerçekten hayatta! Uyarayım, şimdi biraz değişmiş. Ayrıca, bize küçük bir iyilik yapar mısın?*

Arkamda yapraklar çatırdadı. Bir an sonra Laurie omzumun üzerinden baktı. Yolculuğumuzun bir noktasında, yolu göstermek için hareket etmişim ve peri ona dokunmak ya da onunla oynamak için sık sık duraklamıştı. Bu bana Düşmüşlerin dikkat eksikliği olup olmadığını birden fazla kez sorgulatmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şimdi, hoş kokusu bir esintiyle sürüklenip gidiyordu.

Bir nefes verdim. "Bir cadıdan iyilik isteyip istememe konusunda ahlaki bir kriz yaşıyorum."

"Yarın bir cadı göndereceğim," dedi küçümseyerek. "Seni korumak için bazı koğuşlar ve büyüler yerleştirecek. Muhtemelen kalıcı olmayacak ama birkaç gün huzur bulacaksın."

Acaba onu bu kadar cömert yapan yaptığımız pazarlık mıydı, yoksa başka bir şey mi? Laurie'nin nedenlerini saptamaya çalışmak insanı kolayca delirtebilirdi ve Savannah'yla henüz iletişime geçmek zorunda kalmadığım için rahatladığımı da inkâr edemezdim. Onun yerine Cyrus, Bea ve Gretchen'in isimlerini yazdım. *Ev güvende. Yarın akşam vardiyasında orada olacağım.* GÖNDER tuşuna bastım ve öylece bıraktım; Damon'ın dönüş haberi bir mesajdan daha önemli görünüyordu.

Şey, düşündüm de. Zaten telefonum dışarıda olduğu için...

"Gitmeden önce, benim için bir şey tercüme eder misin?" Kayıtsızca sordum. "Uzun sürmez."

Laurie merakını gizlemeye çalışmadı. Devam etmemi işaret eden zarif bir el salladı. Midem bulandı. Videoyu açtım ve hemen oynamaya başladı ama hiç ses çıkmadı. Sessizde olduğunu anlamam kalbimi durduran bir saniye sürdü. Rahat bir nefes aldım ve sesi tekrar açtım. Collith'in sesi sessizliğin içinde belirdi, ciddi ve açık bir şekilde samimiydi. Laurie'nin yüz ifadesi dinlerken hiç değişmedi. Birkaç saniye içinde Collith bitirdi ve diğer ben başladım -kendi sesimi duymak çok garipti- ve aceleyle kaydı durdurdum.

Bir an gergin bir sessizlik oldu. Sonra Laurie kaşlarını kaldırarak, "Ne kadar şanslı bir kadınsın. Gerçekten seni kıskanıyorum."

Ne kadar soğukkanlı görünmeye çalıştıysam da bir buz gibi eriyip gitti. "Ne dedi?" Laurie'nin çılgin kalp atışlarımı duymamasını umarak sordum.

Solgun bakışları benimkilerle buluştu. "Ben, Collith Sylvyre, Fortuna Yeminli'yi bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sahip olmak ve elimde tutmak üzere yasal karım olarak kabul ... Tabii çok fazla kilo almazsa, çok fazla iyilik istemezse ya da dayanılmaz bir cadaloz olduğunu ortaya koymazsa. Bu durumda, bu yeminler geçersizdir ve onun sefil kışını terk etme ve sarayımda çok daha ateşli kadınlarla takılma hakkımı saklı tutuyorum."

Çok sert sıkıştığım için çeneme ağrı yayıldı. "Sen bir pisliksin," diye homurdandım. Ona karşı hissetmeye başladığım tüm sıcaklık duyguları dondu.

Peri yine sırtıttı. Biçimi hafiflemeye başladı. "Ne derler bilirsin. Bir pisliğe asla iyi davranma; karşılığında sadece bok alırsın."

"Orada dur bakalım, bok çukuru," diye tersledim. "Bir şey daha var."

"Dilek kuyusuna mı benziyorum? İçine bir peni at ve ben de sana istediğini vereyim mi?" Laurie yeniden katılaşıp sordu. Sert sözlerine rağmen Laurie'nin ses tonu şaşkıncıydı.

"Kurt adam," dedim bunu duymazdan gelerek. "Ona yardım etmek istiyorum. Nerede bir sürü bulabileceğimi biliyor musun? Belki onlara bir resim gösterirsem birileri onu tanır."

Laurie'nin bakışları minibüsün etrafında sürünen, burun delikleri alev alev yanan yaratığın kendisine kaydı. Şüphesiz goblinlerin pis kokusu henüz geçmemişti. "Kurtadamların sağı solu belli olmaz, küçük Kâbus. En iyisi mesafeni korumak. Özellikle de bir sürüden," diye tavsiyede bulundu.

"Çoğu kişi Unseelie Sarayı için de aynı şeyi söylerdi ve ben oradan bir taçla ayrıldım. Sanırım idare edebilirim."

Omuz silkti. "Sanırım bu senin cenazen. ilgileneceğim."

Gümüş saçlı kral sarayına dönmek için sabırsızlanıyor olmalıydı, çünkü her zamanki veda sözlerinden hiçbirini söylemeden ortadan kayboldu. Bir an o oradaydı, bir an sonra tek başıma durmuş, solmakta olan çimenlere ve uçuşan yapraklara bakıyordum.

Artık dinleyicim olmadığına göre omuzlarım çökmüştü. Tanrım, çok yorgundum. Birkaç eşofman giyip kendi yatağıma kıvrılmak ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Gerçekten, beni tam olarak bunu yapmaktan alıkoyan neydi?

Bu düşünceden cesaret alarak nihayet eve doğru yürümeye başladım. Birkaç adımda kalan azıcık enerjimi de tüketmişim. Kurt adam beni takip etmek için acele etti. Sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi eşikten hızla geçti, kuyruğu onunla tanıştığımdan beri ilk kez sallanıyordu. Kendime sürekli barınaktan bir köpek sahiplenmediğimi hatırlatmak zorundaydım; bu, kendi travması olan ve muhtemelen ona ne olduğunu merak eden sevdikleriyle birlikte düşmüş bir yaratıktı. Ona bağlanamazdım. Bunun bir anlamı yoktu.

İçeri girdiğimizde kapıya yaslandım ve uzun bir iç geçirdim. Eve dönmüştük. Evdeydik. Kafamı toparlamak zordu; kafamın arkasında tüm bunların canlı bir rüya olduğuna ve her an uyandığımda bunların hiçbirinin yaşanmamış olacağına dair içimi kemiren bir korku vardı. Collith'le tanışmak, Damon'ı bulmak, yanımda onunla mahkemeden ayrılmak. Hava hafif bayat ama tanıdık kokuyordu ve sanki bir mumun aromalı gibi nefes alıp veriyordum.

Kardeşimi düşününce evin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim; huzur duygusu hemen dağıldı. Kapıyı ittim ve evi aramaya başladım. Kurt adam oturma odasındaki soluk kanepeye uzanmıştı. "Hâlâ eski haline istemiyorsun, ha?" Geçerken ona sordum. Cevap olarak altın gözlerini kapattı.

Birkaç dakika sonra Damon'ı gölgelerle dolu yatak odamda buldum. Kalp atışlarım yavaşladı ve yüz hatlarımı nötr bir ifadeye büründürdüm. Şifonyerin önünde durmuş, elindeki resme bakıyordu. Resim

çektığımız son aile portresi. Babam, annem, Damon ve ben. Gülümsemeler ve kırışmış gözler. Genellikle yakınımda tutardım, böylece içimde ezici bir boşluk genişlemesi, çorak bir arazinin ağladığını hissettiğimde, her zaman şimdiki gibi olmadığını hatırlayabilirdim. Var olmanın bu kadar zor olmadığı bir zaman vardı.

"Bunu ödünç alabilir miyim?" Damon bana bakmadan sordu.

Seninle konuşuyor. Bu iyiye işaret. "Elbette" demeden önce boğazımı temizledim.

Resmi kolunun altına sıkıştırdı ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti. Geçmesine izin verdiğim küçük umut damlası kurumuştı. Bir iç çekiş daha yutarak telefonumu kontrol ettim. Bea hâlâ cevap vermemişti, bu garipti. Belki bar meşguldü ya da değişiklik olsun diye uygun bir saatte yatmaya gitmişti. Zihinsel olarak omuz silkerek büyük boy bir tişört giydim - mahkemeye getirdiğim tek kıyafetten başka bir şey giymek çok iyi hissettirdi - ve gözlerim bir şekilde banyoya doğru ilerledim. Tuvaleti görünce neredeyse sevinç gözyaşlarına boğulacaktım; yaşadığım sürece bir daha kova görmezsem, bu çok erken olacaktı.

Birkaç dakika sonra, ağızımda nanenin tadı ve kafamda Oliver'ın düşünceleri, yatağa gitmek için hareket ettim. Kapının çalınması sessizliği bozdu. Bıkkın ve temkinli bir şekilde koridorun ortasında durdum.

Collith olmadığını hemen anladım; mesafe yüzünden bağ hâlâ gergin ve tedirgindi. Tepkim rahatlama olmalıydı ama hayal kırıklığı duygusunu inkâr edemezdim. Her kimse tekrar vurdu, bu sefer daha sertti. Hırlayarak komodininin kutsal suyla ıslatılmış bir bıçak aldım -ölü goblinlerden miras aldığım gizemli yüzük çekmecenin dibinde takırdıyordu- ve kapıyı açmaya gittim.

Kurt adam hâlâ oturma odasında idi, şimdi ayakta duruyordu, gözleri tetikteydi. Burada olduğunu neredeyse unutmuştum ve onu görmek beni rahatlattı. Bu gece hiçbir goblin beni rehin almayacaktı. Kendimi toparladım ve kapıyı açtım. Bea'nın uzun boyu boşluğu doldurdu. Üzerindeki ampulün etrafında bir böcek uçuşuyordu. Ağzında beyaz bir öfke çizgisi vardı. "Sadece senin-" diye söze başladı.

Arkamdaki döşeme tahtaları gıcırdadı ve Bea'nın bakışları kaydı. Damon'ı tam olarak gördüğü anı biliyordum; yüzü gevşedi. Bir an için ne hareket etti ne de konuştu. Sonra Damon yumuşak ve üzgün bir sesle, "Selam Bea. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Bea'nin ilk kez nutku tutulmuştı. Uzun bacaklı üç adımda Damon'a ulaştı ve onu kucakladı. Damon hiç direnmedi. Bunu görünce kıskançlık ya da kızgınlık hissetmemeye çalıştım. Yapmam gerekeni yapmıştım. Damon eninde sonunda beni affedecekti. Umarım.

Bir yanım kalıp onların buluşmasını izlemeyi arzulasa da, benim de katılmam gereken bir buluşma vardı. Bea ve Damon'ı sessizce kucaklaşmaları için yalnız bıraktım ve koridordan geçerek odama döndüm. Haftalardır ilk kez yatağa girdim ve yüzüstü yastığa düştüm. Görüşümün kenarları kararmaya başladı.

Sonunda, uyku ve Oliver beni ele geçirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

gözlerimi açtığımda Damon'ın tahta bir sandalyeye bağlandığını gördüm.

Bir tepedeydik, etrafımız fırtına bulutlarıyla çevriliydi ve uğuldayan rüzgârlar gömleğimi üzerime bastırıyordu. Bir an için şoktan donup kaldım - burası benim güvenli yerimdi. Burada hiç kötü bir şey olmamıştı. Sonra Damon ağzını açtı ve "Sözünü unutma!" diye bağırdı.

Sesi beni harekete geçirdi. Öne atıldım, o kadar dehşete düşmüştüm ki zorlukla nefes alabiliyordum. Onu hapseden düğümlerle uğraştım ve bu sırada Damon inledi. Sesler kalbimi parçalıyordu. Düğümler neden çözülmüyordu? Neden çözülmüyordu?

Tabii ki o anda yağmur yağmaya başladı. Damlalar iğneler gibi üzerime yağıyordu. Gözlerimi hızla kırıştırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm, hâlâ iplerle uğraşıyordum. Tırnaklarımdan biri geriye doğru büküldüğünde, hayal kırıklığına uğramış, acı dolu bir çığlık attım ve elimi kendime doğru çektim. Damon tamamen hareketsiz kalmıştı. Onu teselli etmek için yüzümü kaldırdım ama bana öyle karanlık ve boş gözlerle bakıyordu ki kelimeler boğazımda düğümlendi. Kaşlarımı çattım. "Damon, ne-

"Hayatımızın geri kalanında senden nefret edeceğim," diye mırıldandı.

Ben bir yanıt oluşturmamdan yüzü kaymaya ve çatlamaya başladı. O kadar hızlı geri çekildim ki sırt üstü düştüm ve içgüdü ve korkuyla hareket ederek geriye doğru süründüm. Damon'ın teni kaynar su dolu bir kazan gibi fukurduyordu. Aramızda metreler varken bile, ne kadar de izlemeyi bırakamadım. Birkaç işkence dolu saniye içinde kendimi öldürdüğüm mahkûmun yüzüne bakarken buldum. Hiçbir şey söylemedi, çünkü ölmüştü. Gözleri benimkilerde kaldı, geniş ve boş. Boğazıma bir safra kaçtı. Döndüm ve çimlere kustum.

Tam kendimi yukarı itmeye başlamıştım ki, Oliver oradaydı ve beni güçlü kollarıyla sardı. Göz açıp kapayınca kadar fırtına dinmişti. Cırcır böcekleri sessizliğin içinde cıvıldıyordu ve şimdi tepede tek başımıza diz çökmüştük. Ay dolunaydı ve parlaktı, Oliver'ın dünyasına dingin bir ısıltı yayıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı başımın arkasını kavrayarak. Bu, sandalyenin olduğu yöne bakmamı engellemişti. "Çok özür dilerim. Onları uzak tutmak için çok fazla konsantrasyon gerekiyor. Dikkatim dağılmıştı."

Çenemde kusmuk vardı, hissedebiliyordum. Zor nefes alarak kolumun tersiyle sildim. Sonra uzandım ve Oliver'ın bileklerini o kadar sert kavradım ki acımış olmalıydı. Bakışlarımı onunkilere diktim, eğer öyle yaparsam

Göz açıp kapayıncaya kadar, mahkûmun görüntüsü karanlıkta bekliyor olacaktı. "Neyi uzak tutmak?" Homurdandım. Boğazım yanıyordu.

Gözleri suçluluk duygusuyla kararmıştı.

"Rüyaların." "Ben... Bunu hâlâ yaptığını bilmiyordum."

"Uzun zamandır buna gerek duymadım. Çoğunlukla başlangıçta, ailenizden sonra..." Çenesi sıkıştı. "Hadi içeri girelim. Senin için bir sürpriz üzerinde çalışıyordum."

Beni yukarı çekmesine ve tepeden aşağı indirmesine izin verdim. Ayaklarımız yere her değdiğinde, havada bir müzik notası mırıldanıyordu. Çiçeklerin ortasında elmaslar parlıyordu. Bir ağacın yanından geçtik ve kabuğunun şekerden yapıldığını fark ettim. Yapraklar kâğıt parçacıklarıydı ve üzerlerinde yazılar vardı, ama ne olduğunu anlayamayacak kadar hızlı yürüyorduk. "Sence aşırıya kaçıyor olabilir misin, Ollie?" Kuru bir sesle sordum. Omzunun üzerinden bir sırtış fırlattı. Bunu her zaman yapardı, beni gülümsetmek için aşırıya kaçardı. Bana unutturmak için. Buna ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu.

Eve ulaştığımızda, yere düşürdüğü gölgeler titriyor ve loş bir duvarda siluet oluşturan parmaklar gibi şekiller oluşturunuyordu. Bir kuş, bir kalp, bir çiçek. Eşikten geçerken onlara tekrar baktım.

İçeride her şey aynıydı. Sol duvarın tamamı gömme bir kitaplıktı. Köşede soluk bir kanep, odanın diğer tarafında yumuşak bir yatak ve girişin sağında hafifçe aydınlatılmış bir mutfak vardı. Yemek masasının üzerinde mumlar yanıyordu. Görünüşe bakılırsa ben geldiğimde Oliver yemek hazırlıyordu. Yemekler ve bulaşıklar tezgâhın üzerindeydi. Buzdolabının kapısı ardına kadar açıktı; tepede olduğumu hissettiğinde bir şeyler alıyor olmalıydı.

"Bütün bunlar da ne?" Tezgâhın üzerine oturmak için zıplayarak sordum. Oliver bana bir bardak şarap uzattı. Zevkle gülümsedim ve bir yudum aldım. Ne çok tatlı ne de çok sekti, tam sevdiğim gibiydi.

"Tuval boyadım, kil kalıpladım ve ahşap oydum," dedi bana. "Şimdi de yiyeceklerden sanat yapma fikri ilgimi çekiyor."

Buzdolabının üzerindeki küçük dolaba uzanmak için gerindi. Bunu yaparken gömleği biraz yukarı kalktı. Bakmamaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama kendimi onun altın tenine gizlice bakmaktan alıkoyamadım. Her hareketinde esneyen kaslarına hayranlıkla bakıyordum. Eğer gerçekten hayal gücümün bir ürünüyse, lanet olsun, onları nasıl yapacağımı biliyordum.

"Peki menüde ne var?" Aniden sordum. Tanrı'ya şükür sesim normaldi.

"Bize bir Meksika ziyafeti hazırlıyorum. Al, bunu dene." Oliver renkli bir kaseden bir cips aldı, bir şeye batırdı ve bana getirdi. Ağzıma atmadan önce yeşil sosu bir an görebildim. Lezzet dilimde patladı. Yavaşça çiğnedim, tadını çıkardım.

"Bu inanılmaz. Ne oldu?"

"Salsa verde. Tarife kendi yeteneğimi kattım."

"Eğer bu sadece salsa ise, geri kalanını denemek için sabırsızlanıyorum." Ona gülümsedim. O anda Oliver'ın o kadar yakınımda durduğunu fark ettim ki baharatlı ve koyu renkli kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Bunu çoktan fark etmişti; elleri iki yanımdaki tezgâhı kavradı. Nefes alışım hızlandı. Onu istiyordum. Başka türlü davranmak mümkün değildi. Oliver da mücadele ediyordu; pantolonunda birkaç dakika önce olmayan bir şişkinlik vardı.

"Ollie, yapamayız-" diye başladım. Hırladı, kalçalarını kavradı ve beni tezgâhın kenarına sürükledi. Kot pantolonunun içinde bile sert ve ısrarcı olan siki zonkluyordu. Ona dokunma içgüdüleriyle savaşıyor inledim. Geçmişte olsa, bacaklarını Oliver'ın beline sarar ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar ona binerdim. Şimdi, kendimi tuttuğumu hissederek dudaklarını boğazımın çukuruna bastırdı. Yutkundum -hareket sadece onun uygulamalarını daha işkenceli hale getirdi- ve tekrarladım, "Ollie, bazı çizgileri çoktan aştığımı biliyorum ama bunu daha fazla yapamam. Yemin ettim."

Sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki Oliver sinirli bir ifadeyle geri çekildi. "Ben her zaman..." Bir elini saçlarında gezdirerek saç tellerinin diken diken olmasını sağladı. Çaresizce çok sevimli olduğunu düşündüm. "Belki çocukça bir düşünceydi ama her zaman birbirimizin ilkleri olacağımızı varsaydım."

Oh, Ollie. Şimdi sıkıca kenetlenmiş olan ellerime baktım. Neden doğru kelimeleri bulabilen bir insan olamıyordum? Her zaman ne söyleyeceğini bilen biri? Sessizliğin ikimizi de öldürene kadar aramızdaki havayı zehirlemesine izin verdim. "Bu çocukça değil," dedim sonunda. Bu yeterli değildi, bunu biliyordum. Ama ona benim de aynı şeye inandığımı söylemek ikimize de yardımcı olmayacaktı.

Oliver bir nefes verdi. Kalçasını mutfak adasına yasladı. "Sana bir şey soracağım. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca bir kez bile sormadım, çünkü cevabını bildiğimi düşünüyorum. Ve bunu söylemek seni incitir... ki bu istediğim son şey Fortuna. Son şey."

Dehşet midemi kavradı. , *Fortuna. Uyan.* "O zaman neden şimdi soruyorsun?"

"Çünkü olarak bilmem gerekiyor." Bakışlarımı inceledi. "Neden hep hayır dedin?"

Kahretsin. Hayır. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. İlk içgüdüm yalan söylemek, onu incitmeyecek bir şey söylemekti. Oliver kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, yine de çok ciddi ve *Ollie*'ydi. Saniyeler hızla geçiyordu. Birçok kez konuşmaya başladım ama yapamadım. Bu yüzden kendi kendime, yumuşak ve tereddütlü bir sesle, "İlk seferimin gerçek biriyle olmasını istedim," dediğimi duydum.

Ardından gelen sessizlik bir çığlık gibi geldi. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki soğuk bir öfke ya da yakıcı bir acı. Bunun yerine Oliver yavaşça elimi tuttu ve göğsüne koydu. Kalp atışlarını hissedebiliyordum, güçlü ve hızlıydı. Collith'e kıyasla çok sıcaktı. "Bu gerçek mi?" diye mırıldandı.

Kendi kalbim kırılıyormuş gibi hissediyordum. Çekerek kurtulmaya çalıştım. "Ollie..."

Yüzümü avuçlarının arasına almak için bıraktı. Kokusu etrafımı sarmıştı, aynı anda hem tanıdık hem de sarhoş ediciydi. "Bu gerçek mi?"

Kes şunu, dedim. Ya da söylemeye çalıştım. Kelimeler kifayetsiz . Çünkü Oliver beni öpüyordu ve niyetim ne olursa olsun ben de onu öpüyordum. Ellerimi gür saçlarına gömdüm, onun tanıdık tadını seviyordum, şortuma değen sertliğini hissetmek içimi acıtıyordu. Onları çıkarmak çok kolay olacaktı ve sonunda onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaktım. Doldurmak, itmek, boşalmak...

Tuzun ani, acı tadı dilimde patladı. Oh, harika. Ağlıyordum. Yine ağlıyordum. Üzerime çöken dalga -çok fazla suçluluk ve acı- çok fazlaydı, özellikle de az önce Fae'lerin ellerinde katlandığım her şeyden sonra. Oliver'ın pençesinden hemen önce boğazımdan garip, düzensiz bir ses yırtıldı. Tezgâhtan kayıp koşarken oda bulanıktı. Arkamdan seslendi ama ben durmadım.

Kulübeden çıkıp açık havaya çıktım. Annemin parfümü gibi kokuyordu, genelde rahatlatıcı bir kokuydu. Şimdi, onun cinayetini bu kadar yakın zamanda yeniden yaşadıktan sonra, acı veriyordu. Gözyaşlarımdan kör olmuş bir halde, nereye gittiğimi bilmeden patikada tökezleyerek ilerledim. Sadece *hareket etmek*, bir yere doğru gittiğimi hissetmek yardımcı oluyordu.

Birkaç dakika sonra devasa, eski görünümlü bir meşe ağacına rastladım. Bir şey beni ağacın altında durdurdu. Hava soğuk olmamasına ve insan olmamama rağmen kollarımı kendime doladım. Omzumu ağacın gövdesine yasladım ve nemli yüzümü aya doğru eğdim. O kâğıt yapraklar bir esintiyle kıpırdandı.

Çocukken annemi meditasyon yaparken görürdüm. Benim hayal ettiğim gibi yerde oturup bacak bacak üstüne atarak meditasyon yapmazdı. Hayır, annem ön verandada bir sandalyeyi tercih eder, avuçlarının arasında sıcak bir fincan kahve tutardı. Her zaman ayak seslerimi duyar ve mırıldanırdı, "Bana katıl tatlım. Gözlerini kapat ve beynini sessizleştir. Bu çok güzel."

"Seni özledim," dedim ona, nerede olursa olsun beni duyabilmesini umarak. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Bir süreliğine her şey sessizdi, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Bu beni, kenarında uçurumdan geri çekti.

Bana beklediğimden daha fazla zaman verdi. Ama sonunda Oliver geleceğini bildiğim gibi geldi. Yaklaştığını, gecenin içine müzik notaları gönderen yumuşak ayak seslerini duyduğumdan emin oldu. Sonra Oliver kollarını belime doladı, nazikçe, baştan çıkarmaktan çok rahatlatmaya yönelik bir kucaklamaydı bu. Bir süre öylece durduk, yıldızları seyrettik ve bir ara koluma bir damla ıslaklık düştü. Dönüp bakmadığım halde onun da ağladığını biliyordum. "Özür dilerim," dedi Oliver. "Bunu yapmamalıydım."

Zihnimde binlerce yanıt belirdi ama yine de hiçbirini doğru gelmedi. Duraksayarak, kâğıt yapraklardan birine parmağımın ucuyla dokundum. Herhangi bir direnç göstermeden açıldı. Bir an düşündüm ama sonra bunların genellikle kurabiyelerin ortasında bulunan fallar olduğunu fark ettim. Oliver'ın yarattığı bu büyüleyici ayrıntıya biraz gülümsedim. Ne kadar küçük, ne kadar aptalca bir şeydi ama tam da istediği etkiyi yaratmıştı.

"Hiçbir fikrin yok..." Düzensiz bir nefes aldım. "Özgür olmanı ne kadar istediğimi bilemezsin. Benimle birlikte. . Eskiden sürekli bunun hayalini kurardım."

"Eskiden mi?" diye yankılandı. Yüzünü göremiyordum ve içimdeki korkak bunun için minnettardı.

"Çok acı verici olmaya başladı. Sanki... kabuk bağlamış bir yarayı deşiyordum ve iyileşmesine izin vermiyordum."

"Peki şimdi ne olacak?" Oliver elini sıkıca tutarak sordu. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. "Sadece arkadaşın olabilir miyim bilmiyorum Fortuna. Bu bizi nereye götürür?"

Arkadaşım. Dönüp ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Uzun zamandır yaptığımız gibi tutku ve ateşle dikkatimizi dağıtıyorduk. Milyonuncu kez doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, elimdeki tek şeyin gerçek olduğunu fark ettim. "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Daha fazla gözyaşı bana itaatsizlik etti, gözlerimden kaçtı ve tenimden aşağı kaydı. Oliver'ın bana baktığını hissedebiliyordum ama sanki daha önce hiç gün doğumu görmemiş gibi gözlerimi kısarak ufka baktım. Bir sessizliği daha doldurmak için uzandım ve fallardan birini dalından kurtardım. Oliver'la yüzleşmek için kendimi ondan kurtardım. Sabahın pembe ışığı tenini parlıyor gibi gösteriyordu. "Sen her durumun ," diye okudum.

Gözlerinde bir şey titredi. O kadar çabuk oldu ve kayboldu ki hayal mi diye düşündüm. Tüm fallara rağmen -kristal küreli kadınlar, bir kâğıt parçasıyla kurabiyeler, dilden dile dolaşan eski efsaneler- ne tahmin etmek mümkün değildi.

Sadece ona yol açan seçimler vardı.

Oliver ne kadar ciddileştiğime aldırmadan kendi servetini koparıp açtı. "Sıradan kedi diye bir şey yoktur."

Bir bastırmak için dudaklarımı büzdüm. "Uh..."

"Bunlardan bir milyon tane bulmak zor oldu," diye açıkladı Oliver hüzünlü bir omuz silkmeye. Benim falımı aldı, ikisini de ufalayıp bir top haline getirdi ve parçaları başımızın üzerine fırlattı. Havada kağıtlar bir çift sinek kuşuna dönüşerek uzaklaştı.

Birlikte, onların uyanan gökyüzünde kayboluşunu izledik.

ALTINCI BÖLÜM

M Gerçekliğe döndüğümde midem guruldadı.

Kendimi bildim bileli ilk kez uyanık olduğuma seviniyordum. Saatin 11:00'i çoktan geçtiğinden bahsetmiyorum bile. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım, ayağa kalktım ve aceleyle banyoya girdim. Daha sonra, duştan ıslanmış ve Oliver'ı düşünmekten hâlâ kaçınıyor bir halde mutfığa doğru ilerledim.

Buzdolabını açtığım anda ekşi bir koku çarptı yüzüme; cinlerle olan olaydan beri temizlenmemişti. Sessizce küfrettim. Damon birazdan kalkacaktı ve yemeğe benden daha çok ihtiyacı vardı; toza dönüşmesine bir esinti kalmış gibi görünüyordu.

Çiviler muşambanın üzerinde tıkırdadı. Havlunun açıkta kaldığını fark ettim ve daha iyi sabitlemek için acele ettim. Bir saniye sonra kurt adam kapı aralığını doldurdu, onu hiç görmediğim kadar uyanık ve açık gözlü görünüyordu. Bir ara onu hortumla yıkamak için aklıma bir not aldım. Kürkü şu anda toprak rengindeydi ama iyi bir ıslatmadan sonra bu değişebilirdi. "gitmem gerekiyor. Burada kalabilir misin?" Anlayacağını umarak sordum. "İnsanlar dev bir kurt görünce biraz panikleyebilir."

Tabii ki cevap vermedi. Garip bir şekilde iyimserdim. Pencereden dışarı baktığımda gri bir gökyüzü, sallanan ağaçlar ve... kamyonetim mi? Hemen odama dönüp kot pantolonumu ve yünlü boğazlı kazağımı giydim. Birkaç dakika içinde kapıdan dışarı koşuyordum. Kurt adam ben çıkarken mutsuzca mızımızlandı ama oturma odasında kaldı.

Ön cam sileceklerinden birinin altına iliştirilmiş bir not vardı. *Evine hoş geldin*, Cyrus'un kasıtlı el yazısıyla yazılmıştı. *Bunu senin için bulduk. Sol stop lambasını değiştirdim. Onun dışında mükemmel durumdaydı.*

Onlara yemek ya da başka bir şey yapmalıyım, diye düşündüm utangaç bir zevkle. Hayır, bu bir ceza olurdu. Ama basit bir *teşekkürden* daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Bütün bu zahmete benim için mi girmişlerdi?

Uzun kamyonetime tırmanırken sanki yakındaki bir ısıtıcıyı açmışım gibi içime yumuşak bir sıcaklık yayıldı. Bir dakika boyunca tek yapabildiğim ellerimi direksiyonun etrafında ve yıpranmış koltukların üzerinde gezdirmek oldu. 1970 model bir

Dave ve Maureen ile birlikte yaşadığım dönemde kendi paramla biriktirip aldığım GMC pikap. Eski şeyleri her zaman sevmişimdir ve veterinerin ofisinde köpek kulübelerini temizlediğim tüm o öğleden sonraları, köpeklerle ne kadar çok vakit geçirebildiğim düşünülduğünde, çok da büyük bir fedakârlık sayılmazdı.

Gülümseyerek anahtarı çevirdim -Cyrus kontakta bırakmıştı- ve motor neşeli bir gürültüyle çalıştı.

Geri dönmek güzeldi.

Yol boyunca radyoda çalan bir şarkıya eşlik ettim. Dışarı atladığımda hafif bir çiseleme vardı, bu yüzden ceketimin kapüşonunu kaldırdım. Kabus olsun olmasın, saçlarım yağmura pek iyi tepki vermiyordu. İçeri girdiğimde reyonların neredeyse bomboş olduğunu görmek beni ayrıca sevindirdi. Damon'ın sevdiğini hatırladığım her şeyi -pop tart, dil peyniri, mısır gevreği, elma- sepete attım ve kurt için biraz çiğ et ekledim. Hemen hepsini kredi kartıma yükledim.

Kimseyle muhatap olmadan kasabayı ziyaret etmeyi başardığımı düşünerek minibüse doğru yürüyordum ki bir ses "Fortuna!" diye seslendi.

İçimden inleyerek döndüm. Konuşan, kocaman gözleri ve göz kamaştıracak kadar parlak bir gülümsemesi olan küçük bir kızdı. Adını hatırlamam birkaç saniye sürdü-Ariel. Bea'nın ben Unseelie Sarayı'na gitmeden önce tuttuğu garson. Bana doğru koştu ve kendimi bir kucaklaşmanın içinde buldum. Saçları çeneme yapışmıştı; kır çiçekleri gibi kokuyordu.

"Seni görmek çok güzel!" diye cıvıladı. Geri çekildi ve sonunda sertliğimi fark etmiş olmalıydı. Neyse ki, tüm katmanlarımız nedeniyle teni benimkiyle temas etmemişti. "Ah, özür dilerim. Ben sarılmayı severim. Bunun insanları korkutabileceğini unutuyorum. Bea yine şehir dışında olduğunu söyledi! Temelli mi döndün?"

"Belki," diye geçiştirdim. İnsanlara kaçınılmaz olarak nerede olduğumu sorduklarında ne söyleyeceğimi henüz bulamadığımı fark ettim. *En iyisi kısa kesmek* diye düşündüm. "Kesinlikle birkaç vardiya çalışacağım. Barda görüşürüz."

Ariel ya ipucunu aldı ya da kendisi çalışmak zorunda kaldı. Bana küçük bir el salladı ve tekrar gülümsedi. "Umarım öyledir. Görüşürüz o zaman!"

Bir parfüm ve uzun saç girdabına kapılarak uzaklaştı. Bir süre izledim ve ondan hoşlandığımı fark ettim. Tuhaftı. Omuz silktim ve minibüse binmek için hareket ettim. Tam o sırada yakındaki bir tabela gözüme çarptı. Ön kapının üzerinde yeşil harflerle parlayan tek bir isim asılıydı. ADAM'IN. Orada durdum ve

parmaklarımı direksiyona vurarak ona baktım. Sonunda kapıyı kapattım, tekrar kilitledim ve caddenin karşısına geçtim.

Park yeri bir araba dışında boştu. Paslanmıştı ve çok uzun süre yaşamış bir şeyin görünümüne sahipti. Yabani otlar kaldırımdaki çatlaklarda büyümüştü. Ya işler kötüydü ya da sakın bir gündü. Şimdi tereddütlü hissederek kapıyı ittim ve küçük bir zil çaldı.

Sıcaklık anında beni kucakladı. Kapüşonumu indirdim ve etrafıma bakındım. Havaya yağ ve metal kokusu sinmişti. Screamo müziği derimin altına işledi. Sağ tarafımdaki pencereden ofisin boş olduğunu görebiliyordum. Neredeyse çıplak kızların tanıdık posterlerine, beton zemine, çalışma tezgahlarına ve dağınık aletlere baktım. Odanın ortasında havada asılı duran kocaman bir kamyon vardı. Sessizce etrafında döndüm ve yere çarpan bir şeyin sesi kulaklarıma ulaştı. Durakladım. Tek görebildiğim kamyonun altından çıkan bir çift bottu.

"Alo?" Cesaret ettim.

Thud.

"Kahretsin!" diye homurdandı bir ses. Sahibi kaşlarını çatmış ve alnını ovuşturarak görüş alanına girdi. Adam Horstman. Çocuksu bir yakışıklılığı ya da ruhani bir güzelliği yoktu. Öyle olsa bile, onda ham bir kalite vardı. Teni soluktu, neredeyse yarı saydamdı. Saçlarını kafatasına yakın bir şekilde kazıtmıştı. Onu son gördüğümünden beri sakal bırakmıştı ama yanağındaki kiri tam olarak gizleyemiyordu. İnsan ya da başka bir dişinin uğruna cinayet işleyeceği kirpikleri vardı.

Başka bir yaşamda, birkaç kez buluşmuştuk. İlişkimiz bunun ötesine geçmemişti; o konuşmayı seven biri değildi ve ben de onun tercih ettiği iletişim yöntemini kullanan biri değildim. Yani seks.

O da bir vampirdi.

"Özür dilerim," dedim ellerimi ceplerime sokarak. Şüphe beni ele geçirdi; belki de bu saçma bir fikirdi. "Muhtemelen önce aramalıyım."

Adam'ın koyu renk gözleri üzerime yerleşti. Yüz ifadesi değişmese de bir şeyler değişmişti. Karşısında gördüğü yüz her neyse, onun etkilerine karşı bağışıklığı yoktu. Çok uzun zamandır perilerin arasındaydım - güzelliğe çok alışkınlardı - ve bir şekilde çoğu yaratığın bana tepki verdiğini unutmuştum. Şimdi yırtıcı bir hayvanın küçük bir hayvan gibi çok ama çok hareketsiz kaldım ve Adam'ın bir sonraki hamlesini bekledim.

Bir süre sonra üstündeki tamponu kavradı ve kollarındaki kaslar esnedi. "Aç mısın?" diye sordu. Havadan sudan konuşmak ya da

Neden orada olduğuma dair sorular. Bu hoşuma gitti.

Ben bir şey söyleyemeden karnım guruldamaya başladı. Bu Adam için yeterli görünüyordu; kendini ayağa kaldırdı ve muhtemelen pizza sipariş etmek için ofise yöneldi. Neredeyse tek yediği şey buydu. Bu ve tüm vampirlerin ihtiyaç duyduğu bariz besin kaynağı. Yansımalarının olmaması ya da yarasaya dönüşme yeteneklerine sahip olmalarının yanı sıra insan yemeği yiyemedikleri ya yemedikleri de bir başka efsaneydi. Doğaüstü hız, yaşam ve güç vampirliğin tek avantajıydı. Dünyada filmlerin ve televizyonun tasvir ettiği kadar az sayıda vampir vardı - geçiş süreci, kurt adam gibi basitçe ısırılan ya da doğan diğer türlere kıyasla çok daha zordu.

Adam geri döndüğünde, duvarlarındaki posterlerden birini inceliyordum; şişirilmiş göğüsleri ve zar zor bir parça kıyafeti olan bir kız. "Bu seni rahatsız mı etti?" Adam cebinden bir sigara çıkarırken sordu. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve çakmağı aradı. Ölümsüzken neden sağlıklı alışkanlıklarla uğraşsın ki?

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Pek sayılmaz."

Sigarayı yaktı. Sigaranın ucu bir an turuncu renkte parladı, sonra ince bir duman sütunu çıkardı. "Neler oluyor, Sworn?" Adam uzun bir nefes çektikten sonra sordu. Pusun içinden gözlerini kısarak bana baktı.

Er ya da geç sormak zorundaydı. Açıkça karar verdim. "Kendini savunma eğitimi aldığından bahsettiğini hatırlıyorum."

"Evet. Öyleyim. Ne sıklıkla görüşmek istersin?"

Bir süre bekledim ama bana nedenini sormadı. Adam az ve daha da az soru soran bir adamdı; bu yönünü her zaman takdir etmişimdir. Belki de zamanında onu göz ardı etmekte çok acele etmişim. "Elimizden geldiğince sık," diye yanıtladım. "Sadece temel bilgileri biliyorum ve bunu bir sorun haline getirecek kadar düşman edinmeyi başardım. Ücretiniz nedir?"

Şimdi Adam bana bakıyordu. Sigarasına vurdu ve küllerini yere savurdu. "Bir kadından kendini savunmayı öğrendiği için para alacağımı mı sanıyorsun?"

Ne kadar cesurca, diye düşündüm biraz şaşkınlıkla. Anlaşılan Adam'ın hiç görmediğim bir yönü vardı. Kendini cömert hissederken, bir isteğim daha vardı. Adam'la kaç yaşında olduğunu hiç konuşmamıştık ama onda çok ama çok yaşlı bir şeyler vardı. "de kılıç öğrenmek istiyorum," diye ekledim bir kumar oynayarak.

Vampir bir duman bulutu daha saldı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Birkaç saniye sonra, "Bu yıllar alır," dedi.

Heyecan damarlarımda dolaşıyordu. Gülümsememi engellemeye çalıştım ama başaramadım. "O zaman sanırım başlasak iyi olur, ha?"

BİR HAFTA SONRA

Uçuyordum.

Hayır, aslında boğuluyordum. Su her yerdeydi, güzelliğiyle aldatıcı bir mavilikte parılıyordu. Ağzıma, kulaklarıma, ciğerlerime doluyordu. Çılgılık atmaya çalıştım ama bu sadece bir baloncuk akışı sağladı. Yüzeye ulaşmak için çılgınca kollarımı salladım. Nerede olursam olayım, derindi. Ne dibi ne de üstü vardı. Sadece zalim bir ölüm, beni kucağına almak için bekliyordu. Ben çırpındıkça, saçlar gözlerimin önünde bulanıklaştı ve görececek bir şey olmamasına rağmen buruşuk parmaklarımı kaldırıp saçları çektim. Daha fazla su yutarken acı içimi parçaladı. Bekle... gölgelerin arasında hareket eden bir şey mi vardı? Bu tarafa mı geliyordu?

Bir sonraki anda bunun bir önemi kalmadı çünkü görüşüm kararıyordu. Birden bunun o an olduğunu anladım. Bu bir sondu. Pişmanlıklar ya da anılar için zaman yoktu; sadece panik vardı.

Sonra nefesim kesildi ve ayağa fırladım.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim nefes almaktı. Açgözlü, rahatlamış nefesler alıyordum. Tamam, burayı biliyordum. Ben Fortuna'ydım. Burası evimdi. Su yoktu ve boğulmuyordum. Pencereden süzülen ince bir ay ışığı dışında odam karanlığa gömülmüştü. Hâlâ nefes nefese etrafıma bakındım ve zihnimi rüyanın pençelerinden kurtarmaya çalıştım.

Oliver neden onu uzak tutmamıştı? Neden hayal dünyamıza gitmedim?

Panik tekrar yaklaştı, bu sefer cevaplanmamış sorular yüzünden. *Artık bu konuda yapabileceğin bir şey yok*, dedim kendi kendime. Terden sıırıslam olmuş bir halde yorganı sıyırdım ve ayaklarımı yere uzattım. Vücudumdaki her kas ani hareketi protesto ediyordu -Adam'la yaptığım antrenman seansından dolayı hâlâ ağrıyordu- ama serin hava çok iyi hissettiriyordu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak telefonuma uzandım ve ekran aydınlandı. Sabah 5:58. Her şey sessizdi, bu da ferahlatıcı bir değişiklikti. beri her gece odalarımızı paylaştığımız duvardan gelen Damon'ın ağlama sesiyle uyanmıştım. En azından birimiz sonunda huzur içinde uyuyabilmişti.

Benim için uykuya geri dönüş olmayacağını biliyordum. Pes ederek terliklerimi giydim ve yatak odasının kapısını açtım. Neredeyse takılıp düşüyordum.

Koridorda yatan kurt adamı. Kızgınlık yükseldi, ama onu hemen geri ittim. Onun zincirlenmiş ve çekiştirilmiş görüntüsü aklımdan hiç . "Bu benim rahatım için mi yoksa senin rahatın için mi?" Yaratığa sordum.

O sarı gözleriyle bana baktı. İç çekerek yanından geçtim ve Laurie'yi bugün çağırmak için aklıma bir not aldım. Kurdun bir an önce eski haline dönmesi gerekiyordu, yoksa kalan bilinçli düşüncelerini de kaybedecekti. Ayrıca boşluğumu öldürüyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken döşeme tahtaları inledi ama endişelenmedim. Rüyaları onu ne kadar rahatsız etse de Damon onları gerçeğe tercih ediyor gibiydi; uyandırılması imkânsızdı.

Oturma odasına geçtiğimde, hiç zahmet etmemem gerektiğini fark ettim. Kardeşim saatler önce bıraktığım yerde, elinde kumandasıyla kanepede oturuyordu. 9News odayı aydınlatıyordu. "Günaydın," dedim, tıpkı eve geldiğimizden beri her sabah yaptığım gibi. Yeni oluşturduğumuz geleneğe uyarak, elbette Damon karşılığında hiçbir şey söylemedi. İçimdeki kızgınlık dalgasını bir kez daha bastırdım ve kendime bir kâse mısır gevreği doldurmaya gittim. Kapı aralığına kadar taşıdım ve yerken kalçamı duvara yasladım. Kurt şimdi Damon'dan sadece birkaç adım ötedeki koltuğa uzanmıştı. Bu manzara biraz komikti.

"Savannah'yı hiç aradın mı?" Ağız dolusu Ballı Fındıklı Cheerios'un içinden sordum. Bir saniye sonra televizyonun gürültüsü arttı - Damon beni bastırmak için sesi açmıştı. Dişlerimi sıktım. Bu sefer kızgınlığım görmezden gelinemeyecekti. Ağızma kadar doldu, sonra taşı, kenarlardan döküldü. Duvarı ittim, yüksek sesle kanepeye yaklaştım ve Damon'ın hemen yanındaki mindere çöktüm. Bir parça süt tehlikeli bir şekilde etrafa saçıldı. Küfrettim ve kaseyi düzelttim.

Eski Damon olsa gülerdi ama bu Damon en ufak bir tepki bile vermedi. Arkama yaslandım ve nasıl yardım edebileceğime dair bir fikir edinebilmeyi umarak onu inceledim. Saçları yeniden uzamaya başlamıştı; benimkinden daha çok gözlerinin içine düşüyordu. Televizyonun mavi ışıltısı şakağındaki boncuk boncuk terleri ortaya çıkarıyordu. Demek uyumuştı. Bunun ona bir faydası olmamıştı-Damon Sworn bir gölgeydi, sonsuza dek kederle damgalanmış bir fotoğraf, herkesin doldurabileceği bir kabuk. Ve eğer bir şeyler değişmezse, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan tek kişi kurt adam değildi.

Bakışlarım dün gece onun için yaptığım spagettiye takıldı, hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu, hiç dokunulmamış olduğu belliydi. "Yemek yemelisin Damon," dedim.

usulca. Kurdun kulakları kıpırdadı. Gözleri kapalıydı ama nefes alış verişi hafif ve düzgündü; bu da uyanık ve dinliyor olduğunun bir kanıtıydı.

"Merak etme," diye mırıldandı Damon. Bunlar iki gündür benimle konuştuğu ilk kelimelerdi.

"Savannah'yı arayacak mısın?" Tekrar sordum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. *Onu fazla zorlama*, diye uyardı içimden bir ses. Televizyondaki bir haber sunucusu güldü. Dişleri doğal olmayan bir beyazlıkta parlıyordu.

Damon kanalı değiştirdi ve ekranı bir çizgi film doldurdu. "Hayır." "Bak, bazı şeylerin farklı olduğunu biliyorum." *Yüzyılın ifadesi*, ben acımasızca düşündüm. Çaresizlik beni teşvik etti. "Ama siz ikiniz birbirinizi seviyordunuz. Bu öylece yok olmaz."

"Onun aşık adam ben değilim, tamam mı?" Damon tersledi.

Ne diyeceğimi bilemedim, çünkü bu doğrudu. Bakışlarımı gösteriye çevirdim ve hiçbir şeyi özümsemeden izledim. Sessizlik söylenmemiş binlerce kelimeyle doluydu. Bir yanım kardeşime öfke duymayı çok istiyordu. Kırılan tek kişi o değildi. Cehennemi yaşayan tek kişi o değildi. Bu hafta birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Damon bir kez bile Unseelie Sarayı'na nasıl geldiğimi ya da ayrı kaldığımız iki yıl boyunca nasıl başa çıktığımı sormamıştı. Yine de diğer yarım, çocukken ettiğim yemini asla unutamazdı. Ben onun ablasıydım. Ben onun ailesiydim. Ve belki de bu konuda daha iyi bir iş çıkarmış olsaydım, o iki yıl hiç yaşanmamış olacaktı.

"Anlamama yardım et," dedim aniden.

Damon kaşlarını çatarak bana baktı. "Neyi anladın?"

"Sen ve... Jassin. Eğer senin hakkında konuşmak istersen"-Yutkundum
- "İlişki, lütfen burada olduğumu bil. Dinliyorum."

Birkaç saniye için, söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi. Damon bana baktı ve bakışlarının derinliklerinde bir zamanlar tanıdığım ağabeyimin bir anlık yakaladığımı sandım... sonra kayboldu. Damon televizyona döndü ve ben neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgık atacaktım.

Derin nefes al, Fortuna. Birkaç durgun saniye geçti ve sonunda kendimi mısır gevreğinden birkaç ısırık almaya zorladım. Tadı artık karton gibiydi. "Biliyor musun, bir keresinde bir periye aşık olmuştum," dedim kardeşime ona bakmadan.

Bu onun dikkatini çekti; Damon'ın çevresel görüşümde döndüğünü görebiliyordum. "Ne?"

"Lisedeyken." Sanki bu anı hâlâ içimi acıtmıyormuş gibi omuz silktilim. "Ailesi mahkeme işi için şehre gelmişti. Gardiyanlardı sanırım. Tanrım, çok güzeldi. Sırf onu görebilmek için otellerinin önünden bisikletle geçerdim."

"Ne oldu?"

Kaşığım *çingirdayarak* kâseye çarptı. Damon'ın bakışlarıyla karşılaştım ve gerçekçi görünmeye çalıştım. "Sorcha bir periydi, bana olan ilgisini kaybetti ve hayatına devam etti elbette. Yaptıkları şey bu."

Duymak istediği şey bu değildi; ifadesi değişti. Damon minderin üzerinde kayarak benden uzaklaştırdı ve dikkatini tekrar televizyona verdi. Bu sefer iç çektim. "Ben duş alacağım," dedim ve ayağa kalktım. Kaseyi onun terk edilmiş spagettisinin yanına koydum ve bu gece bulaşıkları yıkamak için bir not aldım; yığın acınacak kadar yükselmişti. "Bea bu hafta bana birkaç kahvaltı vardiyası verdi. Sana aldığım yeni telefonu ayarladın mı? Her ihtimale karşı cep telefonumu yanımda tutacağım-"

"İyi olacağım."

Tereddüt ettim. *Seni seviyorum Damon*, demek istedim. Ama bir saat içinde ancak bu kadar çok kez reddedilebilirdiniz, bu yüzden sessiz kaldım ve onu kederiyle baş başa bıraktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

W Bea's'ın kapısını açtığımda her nefes verişimde beyaz hava pufları belirliyordu. Kapı arkamdan kapanmadan hemen önce Adam'ın dükkânına doğru hüzünlü bir bakış attım. Yine de antrenman için zaman yoktu. *Belki sakın bir gün olur ve Gretchen beni keser*, diye umutla düşündüm. Doğru ya. Belki Damon da beni eve gülümseyerek ve sıkıca kucaklayarak karşılar.

Yağ ve kahve kokusu duyularıma saldırdı. Gretchen ara sokakta günün ilk sigarasını içiyor olmalıydı, çünkü barın arkasındaki her zamanki yerinde değildi. Cyrus da öyle. Bea'nın ofisinin ve dolap duvarının olduğu arka tarafa yöneldim. Patronum masasında oturmuş, bir yığın makbuza bakıyordu. Gri saç örgüsü parlıyordu. Burnunun ucunda mor çerçeveli bir gözlük vardı. Ne zamandan beri gözlüğe ihtiyacı vardı?

Bir selam mırıldandım - sayılarla uğraşırken onu terslersek ne hepimiz zor yoldan öğrenmiştik - ve önlüğümü karıştırdım. İpleri belime iki kez doladım ve elimde sipariş defteri, metal kapıyı biraz fazla sert kapattım. Bea kuru bir sesle, "İşlerin nasıl gittiğini soracaktım ama sanırım biliyorum," dedi.

"Özür dilerim." Bir ağrının oluşmaya başladığı alnımı ovuşturdum. "İyileşmiyor Bea. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece bir hafta oldu, tatlım. Yaşadığı cehennemden kurtulması bundan daha uzun sürer."

Oh, hiçbir fikrin yok, diye düşündüm. Bea'ya -ve onun aracılığıyla Granby'nin geri kalanına- anlattığım hikâye basitti. Damon'ı kaçıran kişi ondan bıkmış ve saklandıkları kulübeyi terk etmişti. Kardeşim en yakın evin yolunu bulmuş ve beni aramış. Oraya gidip onu almak birkaç gün sürdü.

Şerif Damon'a detayları sormak için eve geldiğinde, hemen araya girdim ve onun yerine tüm konuşmayı ben yaptım. Yaşlı adama *hâlâ şokta* olduğunu söyledim. Ona Jassin'in fiziksel eşkalini verdiğimde, tabii ki kaçıran kişi hâlâ kaçak olduğu için, Damon kaskatı kesildi. Neyse ki sesini çıkarmadı. Hepsi kadardı. Tek umudum her şeyin geride kalmış olmasıydı.

"Tamam," dedim şimdi, omuzlarım çökmüştü. "Haklısın. Teşekkürler, Bea."

"Onu çalıştırmama ne dersin?" diye sordu ben arkamı dönmeye başlarken. Kaşlarımı kaldırarak tekrar onunla yüzleştim. "Ne? Gerçekten mi?"

Bea kalemini tekrar eline aldı ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama küçük bir kasabada bar işletmenin pek de krlı bir iş olmadığını biliyordum. "Elbette. Masalara servis yapabilir ve bulaşıkları yıkayabilir."

Zihnindeki görüntü cesaret vericiydi -Damon duş almış, giyinmiş ve o lanet kanepede oturmaktan başka bir şey yapıyordu. Ortadan kaybolmadan önce yöneldiği tıp fakültesi tam olarak bu değildi ama doğru yönde atılmış bir adımdı. Bir haftadır ilk kez gülümsedim. "Bu harika. Gerçekten. Ona hemen mesaj atarım. Teşekkürler, Bea."

"Fortuna..." Sesindeki bir şey dikkatimi çekti. Bir kez daha ona döndüm. Bea dudaklarını bzmişti. Sert floresan ışığında bu hareket endişe çizgilerini daha da belirginleştirdi. Tam ona sorunun ne olduğunu sormaya başlamıştım ki, "Bu sabah gazeteyi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

Cevap olarak bugünün gazetesini uzattı. Gözüm hemen manşete takıldı: GRANBY'DE İKİ GÜNDÜR KAYIP OLAN ADAM SAğ BULUNDU YILLAR. "Hikayeyi onlara hangisi verdi?" Kafamı kaldırmadan sordum. Makaleyi taradım ama tam olarak zmseyemedim. Kısa kısa cmler göze çarpıyordu. *Beyaz bir erkek tarafından kaırıldı... Kulübenin yeri hâlâ bilinmiyor... Konuşamıyor...* fkeden dudaklarımı büzerek yeniden Bea'ya odaklandım. "Ya Regina ya da Angela'ydı. Öyle ya da böyle öğreneceğim, o yüzden şimdi söylesen iyi olur."

"Angela'ydı," diye itiraf etti. "Bu arada, bugün gelmeyecek. Onunla konuşmadan önce sakinleşmen gerek, anladın mı? Ailenin şu anda ihtiyaı olan son şey kendini şerifin karakolunda bulman."

Mantıklı bir yanıt vermek için kendime güvenmiyordum, bu yüzden patronuma sadece başımı salladım ve onu makbuzlarla baş başa bıraktım.

Ben arka koridordan çıktığımda Ariel de yeni gelmişti. Koyu renk saçları başının etrafında bir cümbüş oluşturuyordu ve yanaklarındaki büyüleyici kırmızılık illerini ne çıkartıyordu. Bana doğru aceleyle gelirken birden fazla erkeğin bakışlarını üzerine çekmesi için bir Kâbus olmasına gerek yoktu. "Günaydın!" şarkı söyledi. "Hatırlat da kaos başlamadan önce sana bir şey sorayım. Bea arkada mı?"

"Günaydın. Evet, yle." Cevap olarak gülümsedim. Ariel iek kokuları içinde yanımdan geçip giderken omzumu okşadı. Böyle bir pozitiflik karşısında fkeme hakim olmak zordu, bu yüzden içimi çektim ve

sipariş tezgahına yaklaştı. Cyrus her zamanki yerine geri dönmüştü, saçları soluk mutfakta patlayan ateşli bir yıldız gibi göze çarpıyordu. Kamyonetimi bulduğu için ona nasıl teşekkür edeceğimi hâlâ çözememiştim.

Belli ki bulaşık yıkıyordu ama aşçıyı derin düşüncelere dalmış yakalamış olmalıyım; lavabodaki köpükler buharlaşıp yok oluyordu. "Hey, sen. Açlıktan ölüyorum," dedim. Cyrus irkilerek su musluğunu indirdi ve uzun parmaklarını önlüğüne kuruladı. Parlak, zümrüt gözleri bana odaklandı. Bu sefer gülümsemek o kadar da zor değildi. "Bana o muhteşem yemeklerinden yapabilir misin-"

"Bakın kedi ne getirmiş," diye bir ses duyuldu arkadan.

Midem bulandı. Bir saniye sonra ağır bir kolonya döküldü. Yavaşça, Granby'de en nefret ettiğim kişiye döndüm. Yağlı sarı saçlarına ve bej üniformasına baktım. Unseelie Sarayı'nda öleceğimi düşünürken, en azından bu insanı bir daha görmeyeceğimi aklımdan geçirmiştım. Yaşamak için neden bu kadar çok mücadele etmişim ki?

"Ian," dedim selamlama amacıyla, sesim düzdü.

Göz kırptı. "Ben Yardımcısı O'Connell."

Ian O'Connell tanıştığımız günden beri takıntılıydı... ve o günden beri de hayatımı cehenneme çeviriyordu. İlk başta, on sekiz yaşındayken ve hala safken, kendimi suçlamışım. Ian'ın gördüğü yüzün onu normalde söylemeyeceği şeyleri söylemeye ittiğini düşündüm. Önce kaba, sonra talepkâr, sonra da zalimce sözler. Yine de bazı insanlar özlerinde karanlıktı. sadece eğlenmek için acı çektirmeyi severdi.

Ve sen şerifin oğluyken, yanına kâr kaldı.

En azından son görüşmemizden bu yana biraz daha tombullaşmıştı. Ben bunu not ederken, Ian bilinçli bir şekilde kemerini düzeltti. Bakışlarımı kaldırdım, küçük, alaycı bir gülümsemeyi engelleyemedim. Bunu görünce gözlerine sert ve yırtıcı bir şey girdi. "Senin bölümün hangisiydi? Boş ver, Gretchen'a sorarım. O çok tatlı biri."

Lanet olsun. Bu işin peşini bırakamazsın, diye düşündüm kendi kendime, Ian'ın geri çekilişine kaşlarımı çatarak. Barın üzerine eğildi, Gretchen'la birkaç kelime konuştuktan sonra benim bölümüme doğru ilerledi. Rozeti pencerelerden giren sabah ışığında parlıyordu. Odanın diğer ucuna doğru yarı yolda, platin sarısı saçlı bir kızın yanında durdu. Söylediği şey kızın kaşlarını çatmasına neden oldu. Müdahale edip etmemeyi düşündüm ama şu anki ruh halimle muhtemelen daha sonra pişman olacaktım.

İlk kez çenemi kapalı tutmaya karar verdim ve kahve cezvesini almak için barın arkasına geçtim. Kaptığım gibi sıcak, siyah sıvı tezgâhın üzerine sıçradı. Yan tabancayı temizlemekte olan Gretchen durakladı ve nazik bakışlarıyla yüzümü inceledi. "Dürtülerinle nefes al tatlım," diye öğüt verdi.

"Neden soykırım hiçbir zaman çözüm olmuyor?" Ben de mırıldandım. Arkasını dönmeden önce Gretchen'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Derin, güçlendirici bir nefes aldım ve Ian'ın seçtiği kabine doğru yürüdüm. Şaşırtıcı bir şekilde sarışın onun karşısında oturuyordu. Daha da yaklaştım ve masanın karşısında el ele tutuştuklarını gördüm. Tanrım, ona şantaj mı yapıyordu?

Otomatik hakaretleri bastırdım ve ikisine de kahve doldurdum. Buhar yüzüme doğru yükseldi. "Bu sabah size ne ikram edebilirim? Menüye ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Ian kadına, "Buraya pek yeni gelen olmaz, o yüzden genelde menülerle uğraşmazlar," dedi. Bulaşık suyu kahverengisi gözlerini bana odakladı - Oliver'ın kilerin zenginliğiyle kıyaslandığında acınacak gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Haberleri duydun mu? Sen yokken gidip evlendim. Ve Bella inanılmaz bir kadın, sana söyleyeyim."

"Ah, Ian," dedi yeni karısı, kırmızı yanaklarını kapatarak. Yine de gülümsüyordu. Şimdi parmağında parlayan küçük elması fark ettim. Yine de dikkati gömleğinin şiddetli eğiminden pek uzaklaştırmıyordu. Ian'ın ondan hoşlanmasına şaşmamalı.

Söz konusu adam bana alaycı bir şekilde bakıyor, hâlâ bir yanıt bekliyordu. Kalemimi o kadar sıkı tuttum ki canım acıdı. "Ve cinsel hayatınız hakkında konuşmaktansa akü asidi yutmayı ne kadar çok istediğimi size anlatamam."

Bella'nın çenesi düştü. Ağzımı kapalı tutmak buraya kadarmış. Tam cevap vermeye başlamıştı ki, Ian ellerini geri çekti ve sıktı. Taktığı yüzük yakutlarla süslü, şatafatlı, altın bir banttı. "Merak etme tatlım, bu Fortuna'nın tarzı. Biraz kaba saba biri. Yine de çalışıyoruz, değil mi?"

Görünüşe göre bu benim içindi. Ben Bayan O'Connell'ın tepelere kaçmasına neden olacak bir şey söyleyemeden Ian kahvaltılarını sipariş etti. Not defterine bir şeyler karaladım, yırtıp attım ve onun öfkeli fısıltılarını duyarak oradan uzaklaştım.

Mutfak penceresine ulaştığımda, siparişi Cyrus'un sırasına ittim. Bea oradaydı, tek kalçası ve çapraz kollarıyla duvara yaslanmıştı. Ian ve gelinini kısık gözlerle izledi. Herhalde

Çünkü mırıldandı: "Onunla evlenmek isteyen her kadın bir sempati kartını hak eder. Ya da iyi bir psikiyatristten randevu almayı. Onlara sordun mu... Fortuna? İyi misin?"

Arka planda bulaşıklar şingirdiyor ve konuşmaların uğultusu kulaklarımı dolduruyordu ve her şey çok gürültülüydü, çok gürültülüydü, sanki biri ses düğmesini sonuna kadar açmıştı. Başımı tuttum. Bir vuruş sonra sesler başladı. Düzinelerce, hayır, yüzlerce vardı. Bağırışlar ve fısıltılar, öfke ve keder. Her yerimi doldurdular ve kendi benlik duyguma yer bırakmadılar. Acı. Acı. Acı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Çarpmanın etkisiyle vücudumda bir sarsıntı oldu ama bu, seslerin saldırısıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Yardım edin," diye bağırmaya çalıştım. Ama kaostan içinde kaybolmuştu. Yüksek sesle söyledim mi? Düşünemiyordum, nefes alamıyordum, hareket edemiyordum-

Birdenbire orada biri vardı, katı ve canlı biri. Eller yüzümü kavradı ve tanıdık bir ses kargaşanın arasından çıktı. Alçak, yatıştırıcı, her şey. *Collith*. O nereden biliyordu? Her zaman biliyordu. "Ben onun kocasıym," dedi birine. Kelimeler nazık değildi; şiddetliydi. Ama bana gittikçe genişleyen bir mesafeden geliyorlardı.

"Çok gürültü yapıyorlar," diye fısıldadım gözlerimi sıkarak. Sanki ellerim tek başına her şeyi dışarıda tutabilirmiş gibi hâlâ başımı tutuyordum. "Sustur onları. *Collith*, durdur onları."

Beni kollarının arasına aldı. Orada talimatlar mırıldandı, acının gürültüsü arasında yolunu bulamayan sessiz parçalar. Ona sarıldım. Yüzümü boğazına gömdüm ve tanıdık kokusuyla teselli buldum. Bundan dehşete düşecek kadar kendimde değildim. Bir parçam hareket ettiğimizin, bardan ayrıldığımızın farkındaydı. Bir motor canlandı -saldırıdan duyamıyordum ama hissediyordum- ve deri bir koltukta oturduğumu biliyordum. Sıcaklık tenime dokundu.

Geçen zaman hissi vardı. Dakikalar ya da saatler. Binlerce perinin düşünceleri akıl sağlığımı sürekli olarak tüketiyordu.

Şu anda bu kapının arkasında onu beceriyor. Benim bilmem umurunda bile değil. Tanrım, ondan çok nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki onu öldürebilirim.

Hayır, kırmızı olanı giyemem. Herkes gördü zaten.

Jeremiah bir boğa kurbağasıydı, iyi bir . Söylediği tek bir kelimeyi bile anlamazdım ama şarabını içmesine yardım ederdim. Ve her zaman çok iyi şarapları vardı.

Mmmm. Evet, bu, benim için çılglık at. Daha yüksek sesle, lütfen.

Sonra tanıdığım bir ses. Her nasılsa diğerlerinin üzerinde, bir sayfanın çevrilmesi gibi yatıştırıcı ve sakin bir şekilde konuşuyordu. "Bana bak Fortuna. Gözlerini aç... evet, işte böyle. Tamam, şimdi dinle. Onları kapatabilirsin."

"Nasıl?" Mırıldandım. Yüz hatları ilk başta bulanıktı ama odaklanmaya başladılar. Zonklayan acının üzerinde, dostumu bir çapa olarak kullanarak umutsuzca gerçekliğe tutundum. Yavaş yavaş Collith'in yüzümü ellerinin arasında tuttuğunu fark ettim. Düşündüğümünden daha serttiler, avuç içleri nasırlarla sertleşmişti. Bunlar zayıf bir kralın elleri değildi.

Oh, Tanrım. Evet, evet, . Tam orası! , çok yaklaştım.

İhtiyacım olduğunda o lanet köle nerede?

Muhtemelen yakında ateşe bir odun daha atmalıyım...

Collith, "Bir duvar hayal et," diye talimat vererek onun tenini uzaktan gözlemlememe bir son verdi.

Bir kez olsun tereddüt etmeden ona itaat ettim. Bir saniye içinde zihnimdeki duvar o kadar uzamıştı ki tepesi bulutlara değiyordu. Çin Seddi'nin üzerinde hiçbir şey yoktu. Tüm yapı boyun eğmeyen, bitmeyen çimentodan yapılmıştı. Bir tarafında ben, diğer tarafında ise sarayda gördüğüm tüm periler duruyordu.

İşe yaradı.

Sesler hâlâ oradaydı ama boğuktu. Kendi düşüncelerimi tekrar duyabildiğim ölçüde susturulmuşlardı. Şok edici ağrı yerini donuk bir sızıya bıraktı. Yine de en azından işlevini yerine getirebileceğim bir ağrıydı.

Bir noktada gözlerimi tekrar kapattım. Gözlerimi açtığımda Collith'in yüzünün rahatsız edici bir şekilde benimkine yakın olduğunu gördüm. İkimiz de bir şey söylemedik. Bunun yerine boşluğu sessizliğin doldurmasına izin verdik. Yavaş yavaş birbirimize hayranlık duyduğumuzu fark ettim.

Bu yakınlıkta Collith'in uhreviliği daha da belirginleşiyordu; teni çok kusursuz, gözleri çok karmaşıktı. Bunca zamandır ela olduklarını düşünüyordum ama orada da altın rengi ve mavi benekler vardı. Burnu ve çenesi o kadar keskin kesilmişti ki, sanki doğrudan bir sanat eserinden alınıp hayata geçirilmişlerdi. Bakışlarım daha fazla ayrıntı yakalamak için ilerlemeye devam etti ve kulaklarının ucunda durdu. İpeksi saçlarının altından dışarı fırlamışlardı. Onları fark etmeyi ne zaman bırakmıştım? Ne zaman onun ne olduğunu hatırlatmaktan vazgeçip Collith'in bir parçası haline gelmişlerdi? Yara izi de yansımam sırasında yok olmuştu.

Sonra kendimi onun ağzına bakarken buldum.

Çiftleşme törenimizden beri öpüşmemiştik, diye düşündüm birden. Az önce yaşadıklarımın sonra aklıma ilk gelen şeyin bu olması çok saçmaydı. Isı yanaklarıma doğru yayıldı. Kendimi açıkta ve savunmasız hissederek sonunda bakışmamızı kestim. ki? Koltukta iki büküm oldum - ya Collith bu arabayı çalmıştı ya da bir nedenden ötürü bir arabası vardı

-Ve ön camdan dışarı baktı.

Unseelie Kralı beni eve götürmüştü. Birkaç metre ileride, tüm perdeleri çekilmiş ve yolu dökülmüş yapraklarla kaplı evim vardı. *Kimse hoş gelmedi*, diye bağıyor gibiydi. Solumuzda Collith ve benim evlendiğimiz ağaçlık vardı. Onun ötesinde, sonunda Unseelie Sarayı'na ulaşacak olan patika vardı. Kâbusların bile çığlık attığı bir yer.

Anılar düşüncelerimin kıyısında geziniyordu ve bir ürpertiye aştım. "Geri dönemem Collith," dedim ona bakmadan. Tüm o perilerin sesleri arka koltukta uçuşan bir arı gibi geliyordu; sabit bir uğultu. Şakağım zonkladı ve irkilmemeye çalışarak parmaklarımı şakağıma bastırdım. "En azından şimdi olmaz. Önce Damon'ın iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bu yüzden burada değilim."

Şimdi ona baktım. Collith'in ifadesi sinir bozucu derecede nötr haline geri dönmüştü, bu yüzden samimiyetini ölçemedim. "O zaman neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. Bara gelmesinin tek nedeninin beni Granby'de bu kadar uzun süre kaldığım için azarlamak olduğundan emindim.

"Çünkü senin iyiliğin benim için önemli," diye yanıtladı basitçe. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Garip bir şekilde, bu nazik sözler içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Kapı koluna uzandım, kilidi açık buldum ve arabadan indim. Collith de aynısını yaptı. Aracın eski bir Volkswagon olduğu ortaya çıktı - kesinlikle bir peri kralı için hayal ettiğim şey değildi. Yolcu kapısını çarparak kapattım, sonra arka koltuktan ceketimi aldım. Doğrulup o kapıyı da çarparak kapattığımda Collith'le kaputun üzerinde yüz yüze geldik. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu. "Yapma bunu," diye tersledim.

Collith başını eğdi ve bir tutam saç gözünün üzerine düştü. Sonuç yıkıcıydı. "Ne yapmak?"

"İyi adam gibi davran. Mükemmel adam. İkimiz de biliyoruz ki umurunda olan ben değilim; beni ne için kullanabileceğin. En benimle evlenme sebebin. Bu arada, nedir o?" Ben de ekledim. Bir kas

çenesinde hareket etti. *Yakaladım*, diye düşündüm. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neye ihtiyacım var biliyor musun Collith? Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu.

Uzaklaşmaya başlamıştım. Tenis ayakkabılarımın altında çakıllar çıtırdıyordu. "Oyunlarınla işim bitti Collith," diye seslendim omzumun üzerinden. "Artık bilmeceler, yalanlar, yarı gerçekler, sırlar yok. Bu senin dünya."

Tam tekrar ileri atıldığım sırada Collith yolumda belirdi. İrkilerek bir çığlık attım ve geri çekildim. "O senin de," diye karşı çıktı peri. Bir esinti saçlarını karıştırdı. "Tacı geride bırakman taç giyme törenini geri almadı."

Bu yanıt beni duraksattı. Çünkü ne kadar inkâr etmek istesem de Collith haklıydı. Sözler vermiştim. Metaforik zincirleri bileklerime dolamış ve bir hücreye gözlerim açık girmiştim. Collith bana tacın peşinden gitmememi bile tavsiye etmeye çalışmıştı.

Damon'ı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu kendime hatırlattım. Umutsuzluk hala yatak odasının zemininde sürünen bir gölge gibi içeri süzülüyordu. Gerçekten de, sonuçta kardeşimi fae'lerden kurtaran şey bir taç giyme töreni değildi. O eski ritüeli bir kitapta bulmuş ve Damon'ın özgürlüğü için Jassin'e meydan okumuştum. Duruşmalardan tamamen kaçınılabilirdi.

Bu farkındalık, zor kazandığım kraliçelikten vazgeçme isteğimi daha da artırdı. Yine de bana onurun önemli olduğunu içtenlikle söyleyen babamın sesine karşı koyamadım. Onu hala zihnimde görebiliyordum, güneş ışığının altında diz çökmüş, nazik gözleri ve yumuşak gülümsemesiyle bana bakıyordu. *Korku ve nefret yüzünden avlanıyoruz, Fortuna. Ama dürüst bir yarattığı öldürmek, bunu hak eden birini öldürmekten çok daha zordur, sence de öyle değil mi?*

O anda, Unseelie Sarayı'na geri döneceğimi biliyordum.

Ama Collith'e gerçekten kazandığını söyleyemezdim; zaten çok fazla avantajı vardı. Etrafindan dolanarak kapıyı kontrol ettim ve kilitli olduğunu gördüm. Bu iyiydi. En azından Damon başka bir perinin onu alıp götürmesini acınacak kadar kolaylaştırmıyordu. Laurie cadının koruyucu büyüsünün muhtemelen geçici olacağını söylemişti, bu yüzden ona güvenmemeye çalışıyordum. "İnsanlar neden gittiğime dair sorular mı soruyor?" Collith'e sordum, yedek anahtarı aramak için çömelmiştim. Bu kayalardan birinin altındaydı...

"Saraydaki hiç kimse burada olduğunu bilmiyor - Lyari emir aldığı anda harfiyen uygular. Onlara tek söylenen senin inzivada olduğun. Tabii ki söylentiler var."

Buldum. Ayağa kalktım ve anahtar direnmeden içeri kaydı. Kapıyı açmadan önce sakladığım yere geri koydum. İçerideki hava karanlık ve bayattı. İçimi çektim, eşikten adımımı attım ve Collith'e döndüm. O anda aklıma, konuşmamıza içeride devam etmeyi bekliyor olabileceği geldi.

Konuşmam için sabırla bekledi. Milyonuncu kezmiş gibi hissettiğim bu peri karşısında doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Eğer bunu yapacaksak, birlikte yöneteceksek," diye açıkladım, "o zaman bazı sırlarından vazgeçmen gerekir. Birimiz tamamen karanlıkta kalırsa ortaklık yürümez."

Bunun üzerine Collith'in maskesi biraz düştü. Altında saklı olan belirsizliğe bir an göz attım, sadece bir an, onu tekrar gizlemeyi başardı. "Biliyorum," dedi dostum.

Beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. Şaşkınlıkla bir ona bir eve baktım. Paltoyu daha sıkı tuttum, sanki bir can yeleğiymiş ve bu an okyanus dalgalarından oluşuyormuş gibi. "İçeri gelmek ister misin?" Birkaç saniye sonra sordum. Neden kendimi on altı yaşında bir çocuğa ilk kez eve gelmesini teklif eden biri gibi hissediyordum?

"İsterim." Collith gülümsedi. O kadar nadir bir manzaraydı ki, açıkça bakakaldım. Neyse ki yanımdan geçip gitti ve kendime gelmem için birkaç değerli saniye sağladı. Kapıyı arkamızdan kapattım ve bakışlarım anında kanepeye kaydı. Damon'dan hiçbir iz yoktu, bu da muhtemelen uykusunu aldığı anlamına geliyordu. Kurt adam da gitmişti, şüphesiz başka bir ava çıkmıştı. Hızla azalan çek hesabım ona yaşamını sürdürmesi için gereken miktarda et sağlayamazdı.

"Bir şey ister misin?" Collith'e beceriksizce sordum ve onu mutfağa götürdüm. Paltoyu bir sandalyeye fırlattım, sonra da bir bardak almak için harekete geçtim. Baş ağrısı iştahımı kesmiş gibi görünüyordu ama acı verecek kadar susamıştım.

Collith beni takip ederken, evimi incelediği gerçeğini gizlemeye çalışmadı. Damon'ın kayıp olduğu süre boyunca bir kez bile misafirim olmamıştı. Bea'nin döndüğümüz gece ortaya çıkması şok edici bir anormallikti. Temizlik yapma isteğime karşı koydum. "Su? Kahve? Sanırım buzdolabında biraz portakal suyu olabilir..."

"Hayır," diye mırıldandı Collith. Eğlenen bir ses çıkardım ve bardağı musluk suyuyla doldurdum. Derin derin içtim, ikinci kez doldurdum ve tekrar içtim. Bardağı indirdiğimde Collith'in kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Komik bir şey mi yaptım?"

Bir süre boş gözlerle ona baktım. "Oh! Sana bir şey isteyip istemediğini sorduğumda, sadece 'hayır' dedin. Çoğu insan 'hayır, teşekkür ederim' der. O kadar insan arasında senin kaba konuşman çok garipti."

"Onca insan arasından mı?" Collith .

"Evet. Yani, çok kibarsın. Hayır, sen hiç... soğukkanlılığını kaybetmiyor gibisin," diye açıkladım, kelimeleri karıştırarak. "Aslında bu gerçekten sinir bozucu. Sen en soğukkanlı insanlardan birisin... Tamam, şimdi neden gülüyorsun?"

Collith'in omuzları güçlkle tuttuğu neşesinden dolayı titriyordu. Hayatım boyunca bir şeyi tanımlamak için *büyüleyici* kelimesini hiç kullanmamıştım ama Collith Sylvre'in gülüşünü görmek öyleydi. Ona durmasını emredemeden -ve midemdeki çırpınışa bir son veremedem- Collith kendine geldi. "Çünkü çok sevimlisin," dedi, sanki bu uygun bir açıklamaymış gibi. "Bana iltifat etmeye çalışmanı izlemek, seni ekşi bir şey yerken görmek gibiydi. Ama haklısın; bunu fark etmeliydim. Tahta geçtiğimden beri insan dünyasında fazla zaman geçirmedim. Eskiden ikisi arasında hiç çaba harcamadan geçiş yapardım. Pratiğe geri dönmek için birkaç seyahat yapmam gerekecek."

Öfkeyle baktım. "*O kadar* da komik değildi."

"Sizi temin ederim, öyleydi. Şimdi, benim hakkımda ne bilmek istersin?"

Soruyu o kadar özgürce, o kadar açık bir şekilde sordu ki, bir an için

Yanlış duymuşum. Gölgelelerin Efendisi sırlarını mı veriyor? Bu şekilde mi? Çaba sarf ederek, elimde kadeh, kayıtsızca tezgâha yaslandım. "Kolay bir şeyle başlayalım," diye önerdim, hevesimi anlamamasını umarak. "Mesela bara nasıl bu kadar çabuk geldin? Gerçekten eleyebiliyor musun?"

"Evet ama bana ihtiyacın olduğunda bu şekilde orada değildim; boş zamanlarımı burada geçiriyordum. Tüm sarayla bağ kurmak geçmişte kraliçeleri çılgına çevirmişti, bu yüzden zaman olursa olsun geçiş sürecinde yanında olmak istedim. Neyse ki zihinsel yetileriniz üzerinde olağanüstü bir kontrole sahipsiniz; çoğu kişi nasıl engelleneceğini bu kadar çabuk öğrenemiyor."

Hiç duraksamadan ya da tereddüt etmeden geçmiş kraliçelerle ilgili eğlenceli bir haber verdi. Rahat tavrı devam etmeye cesaret etmemi sağlayacak kadar cesaret vericiydi ve Granby'de benim iyiliğim için kaldığı gerçeğini daha sonra özel olarak düşünmek üzere sessiz bir not aldım. "Diğer yeteneklerin neler?" diye sordum.

Collith başını eğdi. Bu sorunun onun için biraz daha zor olduğunu, aramızdaki bağın neredeyse bir yumruk gibi sıkılaşmasından anlayabiliyordum. Yine de yüzüne hiçbir şey yansımadı. "Göksel ateşi zaten gördün," dedi Collith. "Ayrıca bir başkasının zihnini de manipüle edebilirim - her seferinde sadece bir tane, dikkatinizi çekerim - görmelerini istediğim şeyi görmeleri için. Bu glamour'dan farklı, çünkü illüzyonlar sadece benim görünüşümle sınırlı değil. Bir de sizin deyiminizle 'eleme' var ki çiftleşme törenini gerçekleştirdiğimiz gece size bu şekilde gelebildim. Bir avuç güçlü fae hala bu yeteneğe sahip. Muhtemelen meleklerin Tanrı'nın seçtiklerine görüldüğü İncil hikayelerini okumuşsundur, değil mi?"

Yanıt vermedim; zaten kalabalık olan zihnim bir anıyla dolup taşıyordu. Laurie vardı, dayak yemiş bir köle rolünü oynuyordu, ama o zaman bile gerçek benliğinin işaretleri vardı. Gözlerinde bir parıltı, dudaklarında bir eğim.

Collith'i sorduğumda bana *başka hiçbir perinin onun gücüne erişemeyeceğini* söylemişti.

Onda daha çok olduğu için mi, yoksa farklı olduğu için mi?

İkisi de.

Kendimi şimdiki zamana geri çektim, muhtemelen yeryüzünde yürüyen en güçlü perilerden birinin birkaç metre duruyordum. Birdenbire onun düşmanım değil de müttefikim olduğuna çok ama çok sevindim. "Hepsi bu kadar mı?" Melek yüzüne yeniden odaklanarak sordum.

Collith bakışlarımı karşıladı. "Hepsi bu," diye cevap verirken içinde tereddütten eser yoktu.

Aramıza bir sessizlik daha girdi ve bunu bozan tek ses cep telefonumdan gelen mesajdı. Ses boğuktu; ceketimin cebinde unutmuş olmalıydım. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki o Bea'ydi.

Bu düşünceyle taze kahve yapma işlemine başladım. Patronuma bir açıklama yapmadan önce biraz kafeine ihtiyacım olacaktı. Sadece neden kimseye haber vermeden evlendiğimi değil, aynı zamanda Collith'in bu sabah beni neden parlak zırhlı bir şövalye gibi taşıdığını da. *Ah, şu. Sadece küçük bir beyin tümörüm var. Kesinlikle kötü periler sarayına kalıcı bir bağla ilgisi yok.* Bu gerçekten benim hayatım mıydı?

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?" Umutsuzca acele etmeye çalışarak ağızımdan kaçırdım.

kaygıdan kurtuldum. Sırtımı Collith'e dönerek makineye bir filtre yerleştirdim. "Çoğu perinin sadece bir özel yeteneği var gibi görünüyor."

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?" Collith karşı çıktı. Yine haklı çıktı. Filtrenin içine biraz telve döktüm, sonra arka kapağı kaldırdım ve

İçinde bir bardak su. BREW düğmesine başparmağımla bastım, muhtemelen gereğinden biraz daha şiddetli bir şekilde.

Birkaç saniye sonra kahve makinesi fokurdamaya başladı. Sırtım hâlâ Collith'e dönükken, dolaptan bir fincan almak için parmak uçlarımda durdum. Bu anneminkilerden biriydi; babam Noel'de vermişti. Bu onun , çünkü ondan sonraki Noel'de ikisi de ölmüştü. Siyah, blok harflerle şöyle yazıyordu: *Dünyanın en iyi profesörü olmayı hiç istemedim, ama işte buradayım, kesinlikle öldürüyorum.* Sonunda karşımda duran periyle yüzleştim. Sanki tedirginliğimi hissedebiliyormuş gibi -hiç şüphesiz hissedebiliyordu- Collith bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Boğazımı temizledim ve "Kahve istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Tabii, siyah olsun lütfen," dedi. Başımı sallayarak başka bir kupa almak için hareket ettim. Damon'inkilerden biri, bu kez süslenmemiş yeşil camdan yapılmıştı. Kahve cezveye damlarken ikimiz de konuşmaya çalışmadık. Tuhaf bir şekilde gergindim, düşüncelerimi bir araya getiremiyor ya da herhangi bir küçük konuşmayı başaramıyordum. Bir dakika süren dayanılmaz sessizlikten sonra kahveyi doldurdum ve fincanı adanın diğer ucuna kaydurdum.

Unseelie Kralı onu zarif bir kolaylıkla yakaladı. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle içkisine baktı. "Sizden bir ricam var," dedi sonunda.

Devam etmesini bekledim. Collith onun yerine ellerini ısıtmak istercesine fincana sardı. *Onun da gergin olduğunu* fark ettim. Artık onu görüyordum, hissediyordum, bir cereyan gibi bağdan aşağı süzülüyordu. "Ne oldu?" Dürttüm.

Başını kaldırdı. "Birkaç saatliğine mahkemeye geri dönmeni istiyorum. Aslında yarın gece."

Sadece bir avuç kelime ama kalbimi yerinden güçteydiler. Bir göz kırpma ya da iç çekme süresinde tekrar o sulu mezara dönmüş, siyah yüzeyde bir dalgalanma ya da dalga arıyordum. Bu, yerini toprak geçitlerin görüntülerine bıraktı ve kendimi yırtık tırnaklı, sivri dişli ve solgun tenli bir yaratığın görüş alanında buldum. Wendigo beni karanlığın içine doğru kovaladı ve ben de kırmızı şapkalarla çevrili ahşap bir masada kısa bir süre durdum. Açgözlü parmakları Shameek'in tanınmaz haldeki cesedini kazıyordu. Tam çılgılık atacakken şekil ve kıyafet değiştirdiler, kan lekeli ağızları ya da kızıl elleri olmayan zarif fae'lere dönüştüler. Bir kalabalık. O taht odasıdaydım, babamın bıçağını tutuyordum ve Damon'a bakıyordum, o da aslında öldürdüğüm yabancıya dönüşmüştü. Adını öğrenme zahmetine bile girmedığım bir yabancı.

Sanırım hasta olacağım.

Bu düşünceyi yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim, ta ki Collith yanımda soğuk bir varlık olarak saçlarımı tutana kadar. Kafamın arkasında hapsolmuş sesler biraz daha yükseldi - bu görüntü üzerindeki hakimiyetimi kaybediyordum. Korku göğsümde kabardı. *Duvar. Duvar. Duvar. Duvar.* Zihnimdeki resmi o kadar şiddetle geri aldım ki, muhtemelen o gece rüyalarımda görüneceğini biliyordum.

Bir ara tezgâhın kenarına tutunup lavabonun üzerine eğildim, eğer böyle bir şey olursa pisliği temizlemek daha kolay olacaktı. Tanrım, yine de olmasını istemiyordum. Collith'in önünde olmazdı.

O iç ses bana, *senin daha kötülerini yaptığını gördüğünü* hatırlattı.

Bunun için teşekkürler. Şimdi siktir git, ben söyledim.

Görünüşe göre kusmuğu uzak tutmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı. Birkaç saniye geçti ve yavaşça doğruldum. "Sanırım iyi olacağım," demeyi başardım. Midem titriyordu.

Collith saçımı bıraktı ama oyalandı. "Yapacağımı biliyorum."

Kendime biraz zaman kazandırarak buzdolabına gittim ve sütü aldım. Önümdeki bardağa ekledim, sonra biraz şeker almak için hareket ettim. "Yarın bu kadar özel yapan ne?" Sonunda tatlandırıcıları karıştırarak sordum. Kaşık şingirdayan bir ses çıkardı. Bu hareketler alışkanlıktı, ellerimi meşgul etmenin bir yoluydu, çünkü şu anda bir şey içemeyecek kadar midem bulanıyordu.

Collith hiçbir şey olmamış gibi adanın diğer tarafındaki duruşuna geri döndü. "Öşür," diye cevap verdi. "Her ayın ilk Pazar günü. Küçük bir ziyafet verilir ve soylar taca katkılarını sunarlar. Bu sizin kraliçe olarak ilk kez ortaya çıkışınız olacağından, varlığınız merakla bekleniyor."

Sözlerini tekrar özümsemişimde bir duraklama daha oldu. Birden mutfak çok küçük geldi. Çok loş. Hissettiğim kadar paniklemiş görünmediğimi umarak kahve fincanımı elime aldım. "Bunları oturma odasında içmemizin bir sakıncası var mı?"

Collith beni inceledi. "Hiç de değil," dedi sessizce. Rahatlamış bir halde aceleyle yan odaya geçtim, o da beni takip etti. Kahveyi her zamanki yerimin yakınına koydum ve lambadan lambaya dolaşarak, dingin bir parıltı olana kadar her birini açtım. Mobilyaların biraz daha az eski püskü görünmesini sağladığımı umuyordum.

Ama Collith'in ne düşündüğü neden bu kadar önemliydi ki?

Collith kanepeye yerleşti, benim yerimden saygılı bir mesafe uzaktaydı. Yanına uzandım ve televizyona baktım, acaba mı diye düşündüm,

Hem de çok. Hayır. Bu her şeyi daha da garipleştirirdi. Etrafımızı bir sessizlik daha sararken Collith bu odayı da taradı. Ben de onunla birlikte her şeye baktım. Eşyalarımın çoğu Bea ve Gretchen'dan, garaj satışlarından ya da ikinci el mağazalarından gelmişti. Onun odalarında gördüğüm zarif mobilyalarla karşılaştırdığımda, hepsi soluk ve yorgun görünüyordu.

Bu düşünceyle çenemi kaldırdım. Burası benim evimdi, kendi başıma yaşadığım ve bir araya getirdiğim ilk yerdi ve bundan gurur duyuyordum.

"Bak ne diyeceğim," dedi Collith, az önce verdiğim iç savaştan habersiz. "Hadi bir tur Connect Four oynayalım. Eğer ben kazanırsam, sen de Tithe'ye katılmak zorundasın."

Kitaplığın üstünde duran masa oyunları yığınına fark etmiş olmalı. Kaşlarımı çattım, midemin endişeli bir şekilde dönmesini görmezden geldim. "Peki ya kazanırsam?"

"Eğer kazanırsan, seni rahat bırakacağım. Artık etrafta dolanmak yok, kontrol etmek yok, 'iyi adam gibi davranmak' yok."

Bunu beklemiyordum. Nedense bahsin bir şekilde cinsel içerikli olacağını düşünmüştüm. Şimdi istediğimin bu olduğunu biliyordum. Collith'in hayatımdan fikrinin tatsız olduğunu fark etmemi sağlayan bu karmaşık sonucu değil. Vay anasını. Gerçekten de onun etrafımda olmasından *hoşlanıyor* muydum?

Unseelie Kralı bir yanıt beklerken, ondan kaçındım ve düşünüyormuş gibi . Çok tatlı olduğu anlaşılan kahveden sakın bir yudum aldım. Yine de gizliden gizliye kalbim hızlandı. *Bir dakika. Bu konuştuğun bir peri*, diye düşündüm. Jassin bir keresinde çifte anlamlar ve haince kelimelerle beni alt etmişti. "Her şey iyi güzel de, beni tam olarak ne kadar yalnız bırakacaksın?" Meydan okudum.

"Beni tekrar çağırmaya tenezzül edene kadar." Collith'in bakışları sabitti. Doğruyu söylüyordu. Bundan emin olmamın bir yolu yoktu elbette ama ona inandım. Bir kez daha satın alarak kutuyu almak için ayağa kalktım. Kutuyu geri taşıırken parçalar kartonun içinde hareket ediyordu.

Eğer bahsi kabul etmezsem, bu onun hakkında hissettiğim kafa karışıklığını ortaya çıkaracaktı. Bir zamanlar olduğum Fortuna, Collith'e ve peri türüne duyduğu nefretten o kadar emindi ki tereddüt etmezdi. Nedense, o eski duygularım hakkında hissettiğim şüpheyi bildiği düşüncesi paniğe kapılmama neden oldu.

Ben de minderlerin kenarına oturdum ve oyunumuzu kurmaya başladım. Yarı yolda bakışlarım Collith'e kaydı, o da bana kayıtsızca baktı. "Kırmızı mı siyah mı?" diye sordum.

"Bayanların seçimi."

Sırttım ve koyu renkli parçaları kendime doğru çekmeye başladım. "Siyahlar kimdeyse o önce gider, yani centilmenliğin sana bir avantaja mal oldu."

Collith omuz silkti. "İlk hamlenin pek önemi yok. Asıl önemli olan son seçimlerdir."

"Ne kadar dokunaklı Majesteleri." Bir elimi göğsüme bastırdım ve pek çok kadın saray mensubunun bu genç krala baktığını gördüğüm gibi, hayranlık dolu gözlerimi ona diktim. "Bilgeliliğiniz karşısında dehşete düştüm. Ayaklarınızı öpebilir miyim?"

Collith'in yüzüne muzip bir ifade yerleşti. "Ayaklarımı değil ama öpebileceğin başka bir şeyim var."

Hava boğazımda düğümlendi. Kolay kolay kızaran bir yaratık değildim ama o gün ikinci kez yanaklarımın ısındığını hissettim. Collith düşündüğüm gibi bir özür . Onun yerine ela bakışlarını üzerimde tuttu ve yüz ifadesi daha da yoğunlaştı. Başka tarafa bakamadım. Bir anda, çiftleştığımız gün söylediği sözleri hatırladım. *Bekâr bir yaşamın ikimize de uygun olmadığından şüpheleniyorum.*

Çekirdeğim sıkıştı ve ısındı. Sadece birkaç gün önce Bana küvette dokunmuştu ama şu anda sanki haftalar geçmiş gibi geliyordu. Ellerini tekrar üzerimde hissetmek istiyordum. O günahkâr dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. Bu gerçekten çok mu yanlış olurdu? Bu sadece seksti.

Seni asla sevmeyeceğim.

Birkaç gece önce o karanlık odada Collith'e savurduğum sözler sadece onun için değildi. Benim için de söylemiştim. Bir söz. Bir hatırlatma. Benden sakladığı ve doğru yapmadığı o kadar çok şey vardı ki. Gözlerimi kırpıştırarak ondan uzaklaştım ve aramızdaki bağlantıyı aniden sonlandırdım.

Bağ boyunca bir hayal kırıklığı kıvılcımı çaktı. Hızla yanıp yok oldu ve aramızdaki o yolu karanlık ve soğuk bıraktı.

Herhangi bir yorum ya da tantana olmadan oynamaya başladık. Connect Four'un konsepti kadar basit olsa da, sanki bir satranç oyunuymuş gibi ağırdan aldık. Collith taşlarıyla verdiği her karar ölüm kalım meselesiymiş gibi davranıyordu. Tahtı görünürde olmasa bile her zaman bir şahtı. Sessizliği sinir bozucu buluyordum ama nükteli şakalar ya da daha fazla soru görünüyordu.

Arada bir birimiz kahve bardağına uzanıp içiyordu.

Dışarıda gün aydınlanmaya devam ediyordu. Damon uyumaya devam etti ve kurt adam geri dönmedi.

Tahtayı gördüğümde üçte ikisi doluydu. Bir açıklık, hayır, iki-Collith siyah taşlarımdan üçünü korumasız bırakmıştı. Ve hemen yanında, üst üste dizilmiş üç kırmızı taş vardı. Elim en üstte geziniyor, fırsatları gördüğümü anlamaması için tahtanın uzunluğu boyunca hareket ediyordu. Oyunun riskleri, kafatasının arkasına doluşan ve bir katedralin tavanındaki yankılar gibi kemikten seken tüm o seslerin azmiyle beni dövüyordu.

Seni yalnız bırakacağım, demişti. Bu dört kelime bana kendimi bir uçuşumun kenarında duruyormuşum gibi hissettirdi. Dibinde beni ne bekliyordu? Atlamak istiyor muydum? Nabzım dengesiz atıyordu ve Collith'in onu dinlememesi için dua ettim. Fae işitmesi hakkında yeterince bilgim yoktu. Daha sonra sorulacak sorular... tabii sormak için buralarda olsaydı.

Bu düşünce içimde o kadar büyük bir çalkantıya neden oldu ki, cevabım oldukça açık görünüyordu.

Kendime şüphe etme ya da yeniden düşünme şansı vermedim. Collith'in gerçekten fark etmemiş olmasını umarak, bariz iki seçeneği atlardım ve elimdeki taşı tahtanın diğer tarafına bıraktım.

Bu şimdiye kadar yaptığınız en büyük hata olabilir.

Collith bunu bekliyordu. Bir hamleyle dördüncü ve son parçayı da yerine yerleştirdi. "Connect Four!" diye ilan etti, sanki bahisler tamamen farklıymış gibi muzaffer bir sırıtışla. Yirmi dolar ya da basit bir öpücük.

Kaşlarımlı çatar gibi yaptım. "Kazandığınızda oyunun adını gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer bu doğruysa, birisi masa oyunları komitesiyle temasa geçmeli, çünkü benim yöntemim çok daha tatmin edici," diye beni bilgilendirdi. Az önce yaptığım seçimin sonuçları hakkında hâlâ endişelendiğim için sadece gülümsedim ve parçaları kaldırmaya başladım. Collith'in gülümsemesi soldu. Yardım etmek için harekete geçti, olağanüstü hızlı hareket ediyordu. İşimiz bittiğinde kutuyu aldı ve ayağa kalktı. "Sanırım gitmeliyim."

"Ah." Yerde olduğum yerde kaldım, ellerim kucağımda gevşek bir şekilde uzanıyordu. "Tamam."

Collith tereddüt etti. Elinde tuttuğu kutunun içindeki parçaların kaymasını sağlayarak bir ayağından diğerine geçti. "Tabii... tabii kalmam gerekmiyorsa?" diye cüretkâr bir şekilde sordu, ölümsüz, zorlu bir hükümdar yerine ne zaman çıkacağı belli olmayan biri gibi görünüyordu.

Ve işte oradaydı, ne kadar inkâr etmek istesem de. Sıcaklık. Işık. *Rahatlama*. Kalmasını istiyordum, tam da bu yüzden onu göndermeliydim. Yine de kelimeler boğazımda düğümlendi. Birkaç saniye sonra bir omzumu silkerek kaldırdım. "Genelde bu tür şeylerde üçte iki en iyisidir," dedim, sanki öyle ya da böyle umurumda değilmiş gibi.

Görünüşe göre bu Collith için yeterliydi. Bana geri döndü ve bu kez sehpanın diğer tarafına yerleşerek durumumuzu bir şekilde daha samimi hissettirdi. Yakındaki bir lambanın ışığı üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. "O zaman kıcına tekme yemeye hazır ol," dedi, sesi hafif ve alaycıydı. Kasıtlı olarak beni içinde bulunduğumu bildiği karanlıktan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Collith yeni bir oyun kurmaya başladığında bakışlarımla yüz hatlarını takip ettim. Saniyeler geçerken kalp atışlarım çok sert ve çok hızlı atıyordu. "Sanırım kıcım şimdiden tekmeleniyor," diye mırıldandım.

Collith başını kaldırıp baktı, yüzünde dikkati dağılmış bir ifade vardı. "Özür dilerim, dalmışım. Bir şey mi dediniz?"

Çabucak başımı salladım. Bir tur daha atma çabalarına katıldığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, ama benimkileri parçaların üzerinde tutmaya devam ettim. "Hayır, hiçbir şey. Hiçbir şey yok."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

S Rüya ortamına girdiğimde bir şeyler derinden yanlışı gidiyordu.

Uzaktaki denizin üzerinde bir kasırga koptu. Karanlık ovalarda uğuldayan rüzgâr o kadar öfkeliydi ki tüm kır çiçeklerini kökünden söküyordu. Birdenbire her zamankinden çok daha uzakta kulübeye doğru çabalarken yapraklar uçuşuyordu. Tek düşünebildiğim *Oliver*'di. *Oliver'a ulaşmalıyım.*

Yolun yarısında yağmur başladı. İğne ucu kadar su Derime batan iğneler gibi. Başımı eğdim ve devam ettim. Acı o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, bunun neden olduğunu sorgulamaya başlayamadım, sadece olduğunu.

Birkaç uzun ve korkutucu dakikadan sonra kulübeye ulaştım. İçeride hiçbir ışık yanmıyordu ama Oliver'ın uçurumun kenarında oturup oturmadığını kontrol etmek şöyle dursun, başımı uçuruma doğru bile çeviremiyordum. İçeri girmeyi başardım ve kapı neredeyse beni ezerken nefes nefese kaldım. Zar zor zamanında sıyrılmayı başardım. Kapı çarparak kapandığında duvarlar sarsıldı.

Bakışlarım hemen odayı taradı -yerler gelişigüzel döküntülerle kaplıydı, her dolap açıktı- ve Oliver'a kilitlendi. Her şeyin ortasında diz çökmüştü, elleri gevşekti. Arkasındaki pencereler ardına kadar açıktı ve perdeler şiddetle dalgalanıyordu. Çerçeveleri tekrar yerine oturtmak için koştum. Bunu başardıktan sonra Oliver'ın halıya uzandım ve yüzünü tuttum. Üzerimden su damlıyordu. "Ollie, bu da ne böyle?"

Hâlâ omzumun üzerinden bir şeye bakıp gözleri donuklaştığında parmaklarımı içeri soktum. "Hey, bana bak. Ollie, *sorun ne?*"

"Gittiler," diye mırıldandı sonunda. O kadar yakınına eğilmiştim ki, dışarıdaki kaos bile onun sözlerini yakalayamadı.

"Ne..." Ben başladım. Bir anda farkına vardım. Resimlerdi, hayır, bu evin kalp atışlarıydı, ortadan kaybolmuşlardı. Dağınıklık fark etmemi engellemişti. Bir zamanlar duvarlara yaslanmış, şöminenin üzerine asılmış, mobilya parçalarının arkasına saklanmış o renk olduğu yerde sadece boşluk vardı. Oliver'ın tepkisi bu kadar güçlüyse, bu değişimin kalıcı olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Oliver'ın ne hissettiğini hayal bile edemeyeceğim kadar şiddetli bir kayıp acısı beni vurdu. O tuvallele geçirdiğimiz tüm o güneşli geceler... tüm o

Saatlerce bir boya fırçasının kıllarının yükselip izledim, dudaklarımda hem büyülenmiş hem de memnun bir gülümseme kıvrıldı...

Gözlerimi hızla kırıştırarak Oliver'a döndüm ve ellerimin hâlâ yüzünü kavradığını fark ettim. Tutuşumu yumuşattım ve fısıldadım, "Neler olduğunu anlamıyorum. Neden gittiler?"

"Onlar... onlar benim pencerelerimdi..." Oliver başını eğdi. Vücudundan bir ürperti geçti. Sanki beni , hissedemiyor, göğsündeki delikten başka bir şey düşünemiyordu.

Kollarını okşadım, onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum. Tüm bunlar çok yeni ve korkutucuydu. "Pencereleriniz?" Devam etmeyince üsteledim.

Oliver'ın boğazı düğümlendi. Cevap veremeyecekmiş gibi görünmeye başladı ama birkaç saniye sonra nihayet cevap verdi: "Onlar benim dışarıya açılan pencerelerimdi. Senin dünyana."

Benim dünyama mı?

O anda anladım. Ne kadar . Ne zalim bir

Aptal.

Oliver ne zaman resim yapsa, onun çalışmalarına bakar ve güzel bir resim görürdüm.

Bir köprü, bir çöl otoyolu, sehpasına yaslanmış bir bisiklet. Ama elbette onun için bu güzel resimler çok daha fazlasını ifade ediyordu. Tamamen anlamlıydı. Sonsuza dek bir camın arkasına hapsolmuş, her şeyin diğer tarafında var olmaya zorlanmıştı. Bu şeyleri resmetti çünkü onları deneyimlemenin ne demek olduğunu asla tam olarak bilemeyecekti ve bu onu hayal etmenin ya da bir parçası olmanın bir yoluydu. Ben de böyle yapardım. *Herkes* böyle yapardı.

Ve şimdi o bile gitmişti.

Suçluluk duygusu içimde bir tsunami gibi kükredi. Alnımı Oliver'inkine bastırarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu bir şekilde benim hatamdı. Yaptığım bir şey onun dünyasında bir değişime neden olmuştu. "Ne yapabilirim Ollie?" diye sorarken sesim acı dolu bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Bu sefer cevap vermedi. Ellerine baktı, orada öyle boş ve amaçsız yatıyordu ki. Tırnaklarından birinin etrafında hâlâ boya vardı. Dalgınca kaşıdım, bir şekilde hareket etme ihtiyacı duyuyordum. Pul pul dökülüyor, Oliver'ın tenini temiz ve renksiz bırakıyordu. Bundan hoşlanmamıştım.

Yavaş yavaş her şey durdu. Rüzgar, yağmur, inleyen duvarlar.

Sessizlik yoğun bir sis gibi çöktü.

Oliver sonunda, sorduğumu yarı yarıya unuttuğum bir soruyu yanıtlayarak, "Benimle içebilirsin," dedi. Sesi boş, gözleri donuktu. Hiçbir zaman, bütün

Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca onu hiç görmemiştim. Korku ciğerlerimi doldurdu ve nefes almamı zorlaştırdı.

Ben bir şey söylemeyince Oliver kendini benden kurtardı ve ayağa kalktı. Altın sarısı saçları sanki yumruklarının arasında tutuyormuş gibi diken diken olmuştu. Mutfığa gitti, bir dolabı açtı ve muhtemelen az önce yarattığı sıra sıra içki şişelerini ortaya çıkardı. Olduğum yerde kaldım, garip bir şekilde endişeliydim. "Ollie, emin değilim-"

"Yapma, Fortuna. Şu anda olmaz." Bana bakmadan bir doldurdu ve geri fırlattı. Diğer eliyle büyük bir şişeyi kavradı. İçinde berrak bir sıvı akıyordu. İzlerken içimden bir düşünce geçti. O da mı beni suçluyordu?

Hava her geçen saniye daha da soğudu; tüylerim diken diken oldu. Geldiğimden beri ilk kez ne giydiğime baktım. Yoga pantolonu ve büyük boy bir tişört; tam olarak uykuya daldığım şey. Neyse ki safir rüyama girmemişti. Aksi takdirde onu kaybetmekten korktuğum için yatarken takmıştım. Oliver soru sormak için uygun bir ruh halinde görünmese de ona mücevherin ne anlama geldiğini söylemek istemiyordum.

Kendimi çaresiz ve kendinden nefret eden bir zavallı gibi hissederek sonunda ben de ayağa kalktım. Oliver başını kaldırıp bakmadı bile. Bir süre tereddüt sonra taş şömineye yaklaştım. Bu hayal dünyası var olduğundan beri hiç sönmemişti; şimdi de gri, kimsesiz gözlerle bana bakıyordu. Neyse ki odun yığınının yanında bir teneke gazyağı vardı. Bol miktarda ekledim, sonra çakmağa uzandım. Sert bir vuruştan sonra parmaklarımın arasından küçük bir alev fışkırdı. Tüm bu sürecin hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüm.

Kibriti düşürdüm, sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi hissediyordum. Kıvılcımlar çıranın üzerine saçıldı. Diz çökerek hafifçe üfledim ve canlanmasını sağladım. Bu ışık parçaları aleve dönüştüğünde arkama yaslandım ve derinliklerinde titreyen farklı renkleri inceledim.

O sırada Oliver içiyordu.

Ona katılmadım ama yine de onu durdurmaya çalışmadım. Kulübedeki tek ses cam şingirtıları, kederli rüzgâr esintileri ve kuru odunların üzerindeki ateşin çıtırtılarından oluşan garip bir senfoniydi. Sadece yumuşak şingirtılar sustuğunda omzumun üzerinden baktım. Beni karşılayan manzara karşısında hareketsiz kaldım.

Bir dakika önce orada olmayan tavan pencerelerinden yıldızlar görünüyordu. Oliver her zaman paylaştığımız yatağın ortasında dinleniyor, ay ışığında bir hayalet gibi görünüyordu. Başını arkaya eğmiş, bakışlarını yukarıya dikmişti. Şişe yanı başında yerde duruyordu, başlangıçta olduğundan çok daha az doluydu. Oliver'ın kolu yatağın kenarından sarkıyor, neredeyse parıldayan bardağa değiyordu ama tam olarak değmiyordu.

Ateşi bıraktım ve ürkek adımlarla odayı geçtim. Oliver tepki vermedi. Yatağın üzerine çöktüm, artık gözlerimi ondan ayıramıyordum. Şu anda en iyi arkadaşımı harap eden acıya ben neden olmuştum. "Ollie?" Fısıldadım.

"Yıllar geçtikçe," dedi, gökyüzü kadar yumuşak ve uzak bir sesle, "herhangi bir türün yıldızları sevmeye neden zahmet ettiğini merak ettim. Çok kısa bir süre yanıyorlar, sonra da kalıcı olarak sönüyorlar. Mutluluk ve güzellik, yokluğa ve üzüntüye değer mi Fortuna? Eğer biri bana sorsaydı, bildiklerimi anlatırdım."

Görünüşe göre Oliver felsefi bir sarhoştu... ve içimden bir ses gerçekten yıldızlardan bahsetmediğini . Battaniyeleri onu örtecek şekilde ayarladım, bunu yaparken bile bunun boş bir jest olduğunu biliyordum. Uyumuyor ya da rüya görmüyordu. Yine de ikimize de yardımcı olduğunu düşündüm. Numara yapmak. "Peki bu ne, Ollie?" Kalbimin çatlama sesini bastırarak sordum.

Battaniyenin üstünde Oliver'ın eli benimkine dolandı. Bir kez daha cevap vermedi. En azından ilk başta. Ateş yanarak duman ve kor haline geldi. Soğuk geri döndü, ikimizin üzerinde hızla ilerlerken ve bizi canlı canlı yemeye başlarken neşeliydi. O zaman bile alevleri canlandırmak için ayağa kalkmadım. Tüm hayatım boyunca beni izlediği gibi arkadaşımı izledim. Kırpikleri titriyordu.

"Bildiğim şu," diye mırıldandı Oliver sonunda, uykulu yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak. "Karanlık bir gecede her zaman yaptığımız ilk şey yukarı bakmaktır. Her zaman."

Adam'ın belirlediği tempo çok yorucuydu.

Bugün 6 Ekim Pazar'dı ve yaklaşan Öşür nedeniyle bunun acı bir şekilde farkındaydım. Saraydan döndüğümünden beri Bea's'dan ilk izin günümdü. Ancak Damon'ın komi olarak ilk günüydü.

Sonunda uyandığında, ona Bea'nın teklifini üzgün Cheerios kaselerimizin üzerinde anlattım. O duyurusunu onun yepyeni

yorum yapmadan istihdam etti. Bir yanımda bir şey, hatta bir öfke parıltısı ummuştu ama ağabeyim intikamını nasıl alacağını çok iyi biliyordu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana baktı ve birkaç saniye sonra giyinmek için arkasını döndü.

Damon'ı bara bıraktıktan sonra -ki bu benim sonsuz utancımı, onu birkaç saatliğine başkasının sorunu haline getirmek beni rahatlatmıştı- Adam'ın otoparkına park ettim ve içeri girdim. Bir kamyon üzerinde çalışıyordu ama Adam beni görünce tabelayı KAPALI'ya çevirdi ve birkaç egzersiz minderi çıkardı. Tıpkı geçen seferki gibi dükkânda başka kimse yoktu. Sağır edici müziği kanımı kaynattı ve başladığımızda düşüncelerimi bastırdı.

Bea'yla yaptığım, Collith'in kim olduğu ve ilişkimizin nasıl hakkında yalan söylediğim ve Bea'nın ona yalan söylediğimi *bildiği* o korkunç konuşmadan sonra, düşüncelerimi tamamen meşgul edecek bir şeye hazırdım. Oliver'ı, kaybolan tabloları ya da uzak yıldızları düşünmek de istemiyordum.

Eğitimimizin ilk bir saati boyunca vampir bana tutuşumu güçlendirmek için egzersizler . Düşmüş biri olarak, ortalama bir insandan daha güçlüydüm, ama çok fazla değil. Ondan sonra bana farklı jiu jitsu tekniklerinde rehberlik etti. Lisedeki jimnastik günlerimden beri bu kadar sıkı çalışmamıştım. Çok geçmeden ter gömleğimin arkasını ıslattı. *Çok iyi* hissettiriyordu. Adam bir talim çavuşu gibi bana sürekli talimatlar ve düzeltmeler yağıdırıyordu. "Boynunu koru, Sworn. Hayır, kollarını harekete güç vermek için kullanma. Nefes alışını düzgün ve dengeli tut."

Bana ağırlığını ona karşı nasıl kullanacağımı gösteriyordu ki birden kollarını indirdi ve doğruldu. "Neden durdun?" Kolumun tersiyle sabırsızca alnıma vurarak sordum.

Adam bir şeye başıyla işaret etti. Az önce yaptığımız hareketten dolayı eşinin kazağı sırtına yapışmış, acımasız kasları ve pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı. "Sanırım senin için burada," dedi eğitmenim.

İçgüdüsel olarak bakışlarının yönünü takip ettim. Uzun boylu, koyu renk giyimli bir perinin orada dikildiğini görünce midem bulandı. Derse o kadar odaklanmıştım ki Collith'in gelişini tamamen kaçırmıştım. Şimdi bağın -en azından benim tarafımın- nasıl titrediğini fark ettim.

Bir sonraki anda burada bulunma nedenini hatırladım ve ofis kapısının üzerinde asılı duran saate baktım. Neredeyse gün batımı. Bir süredir

Bu anın hiç gelmemesini umarak, bilerek zamandan kaçınmak.

"Hazır mısın?" Collith sordu. Direkt konuya girdi o zaman. İki yanında iki Muhafız vardı; biri yabancı, diğeri Nuvian'dı. Gözlerim bir an için Sağ El'inkilerle buluştu ve dudağı bariz bir hoşnutsuzlukla kıvrıldı. Son karşılaşmamız zihnimde fısıldadı. *Kurtlar hakkında ne kadar şey biliyorsun, Nuvian?*

Bu anı beni canlandırdı.

Collith hâlâ bir yanıt bekliyordu ve ruh halim yeniden çöktü. Belli belirsiz bir hareket yaptım ve mırıldandım, "Şu anda gidemem. Damon değil-"

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın, Fortuna."

Beni izle, diye düşündüm isyan edercesine. Ama babamın dersleri aklımdan hiç çıkmazdı; bana verdiğim sözü hatırlatırdı. Kendimi sönük hissettim. "Tamam. Tamam. Seninle evde buluşuruz. Damon'ı bardan geri götürmem gerekiyor."

Collith başıyla onayladı. Eğildi ve kapıya doğru gitti. O çıkarken içeriye soğuk bir hava girdi, sıcak tenimi rahatlattı. Sonra geldikleri gibi sessizce gittiler.

Adam tüm bu alışverişi yorum yapmadan izlemişti. Kendimi savunmasız ve kararsız hissederek ona döndüm. Kör değildi; Collith'in kulaklarını ve o lanet tacı görürdü. Damon dışında hiç kimse hayatımda meydana gelen köklü değişikliklerden haberdar değildi. Her şeyi açıklamaya nasıl başlayacağımı ya da gerçeği söyleyip söylememem gerektiğini bile bilmiyordum.

Adam'ın tek söylediği "Beklediğim gibi değil," oldu. Şaşkınlıktan kaşlarımın düştüğünü hissettim. Beklediğin mi? Collith'i biliyor muydu?

Oh. Doğru ya. Granby dedikodu değirmi.

"Hangi kısmı?" İç çekerek sordum. "Bir peri olması mı yoksa bir kral olması mı?"

"Sıska, uzun saçlı bir prenses olduğu gerçeği. Erkeklerinin yağ içinde ve küt kesimli olmasından hoşlandığını sanıyordum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Sen iyi bir , Adam."

"Evet, kimseye söyleme. Korumam gereken bir ünüm var." Vampir arkasını dönerek eğitimimizi fiilen sona erdirdi. Panik, acımasız, cılız parmaklarıyla beni yakaladı. Adam'ın yüksek duyularının bunu fark edip edemeyeceğini merak ettim. Sweatshirt'ümü giymek için hareket ettim ve ne yapacağımı düşünmemeye çalıştım.

yapmak üzereydi. Ben oyalanırken, Adam paspasları depoya götürmeyi bitirdi ve araba üzerinde çalışmaya geri döndü.

"Yakında görüşürüz," dedim kapının yanında. Adam cevap olarak kayıtsız bir ses çıkardı. Motordan başını kaldırıp bakmadı. Hâlâ bekâr olması gerçekten şaşırtıcıydı. Rüzgârlı öğleden sonraya adımımı attım, anında temiz havayı içime çektim ve ilk seferinde beni yeraltına gönderen kararlılık ve dayanıklılığı bulmaya çalıştım. Caddenin karşısındaki Bea's'a baktım ve Collith'le ikinci karşılaşmamın sahnesini gördüm. Ben dışarı fırlarken kapıyı çarpıyor, onun kendinden emin takibini izliyordum. O gün de hava rüzgârlıydı. Onunla mücadele ederken saç tellerim yüzüme dökülmüştü. *Pazarlık yok. Hiçbir zaman.*

Eğer farklı hissetmeniz gereken bir zaman gelirse, tek yapmanız gereken benim adımları söylemektir.

Her zaman çok emindi. Sanki eninde sonunda beni istediği yere götüreceğine dair bir tür garantisi varmış gibi. İçimde bir kızgınlık ya da öfke uyandırmaya çalıştım ama şimdi dün geceyi hatırladım. Connect Four'da oyun üstüne oyun oynarken lambaların yumuşak ışıltısını hissettim. Konuştuk. Güldük. *Güvenmek.*

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve caddeyi koşarak geçtim. ani bir korku fısıltısı.

Damon'ı almaya gittiğimde bar çok kalabalıktı. Gretchen'la selamlaştım ve yeni karısıyla arka tarafa doğru oturan Ian O'Connell'la göz göze gelmekten kaçındım. Angela ve Ariel sipariş penceresinden aceleyle bir ileri bir geri gidiyorlardı. Damon mutfaktaydı ve Cyrus'la neredeyse sırt sırta vermişlerdi. Duş almış, giyinmiş, konuşuyor ve hareket ediyor görüntüsünü tekrar tekrar hatırlayabilmek için zihnimde fotoğrafını çektim. "Gitmeye hazır mısın?" Sözüünü kesmek istemeyerek sordum.

Sesimi duyunca Damon'ın ifadesi anında bulanıklaştı. Başını salladı ve önlüğünü çözmek için arkasına uzandı. Cyrus ikimizin arasına baktı. Soru sormadı ya da merakını belli etmedi ama gerginliği fark ettiğini biliyordum. İnsanların varsayımlarına rağmen, çok şey kaçırmıyordu. Ona gülümsedim, el salladım ve kardeşimi takip ederek dışarı çıktım.

Eve dönerken konuşmaya çalışmadım. Bunun yerine direksiyonu sıkıca tuttum ve Oliver'ın tavsiyesine uydum. Kaçınmak işe yaramıyordu ve Unseelie Mahkemesi'yle bu şekilde yüzleşemezdim, bu yüzden sözlerini tekrar ettim ve kalbime işledim. *Gözlerini kapat. Olabilecek en kötü sonucu hayal et. Kendine karşı acımasız ol. Acı çektirmeyin. Yap*

tekrar, tekrar ve tekrar. Ta ki bir gün kendinizi buna karşı bağışıklı bulana ve korku artık sizi kontrol edemeyene kadar.

Damon dışarı çıkmaya başladı. "Bekle," dedim. Bana baktı, eli kapının üzerindeydi. "Bu gece mahkemeye geri dönmem gerekiyor. Çünkü-"

"-The Tithe," diye bitirdi. Gözleri karanlık ve periliydi. "Orada iki yıl yaşadım, hatırladın mı?"

Dilimin ucuna bir özür geldi ama söylemedim. Bir canavarı öldürdüğüm için özür dilemeyecektim. Onu kurtarma sürecinde bir canavara dönüştüğüm için. "Güven bana, hatırlıyorum," diye karşılık verdim. Suçluluk duygusu göğsümde genişleyerek nefes almamı zorlaştırdı. "Birazdan dönerim ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Sinyal alabilmek için Lyari'ye telefonumu her saat başı yüzeye getirmesini söyleyeceğim."

"Zahmet etmeyin." Damon kamyonetten indi, zayıf bedenini soğuğa karşı kamburlaştırdı ve evin içinde kayboldu.

Tam ben de aynısını yapmaya başlamıştım ki çiftleşme bağı değişti. Koltuğumda iki büklüm oldum ve içgüdüsel olarak ağaç hattına doğru baktım. Collith orada duruyordu, görünüşe göre yalnızdı. Yere çöktüm, kamyoneti arkamdan kilitledim ve ona doğru yürüdüm. Collith'in odağı kardeşimin geçtiği kapıdaydı. Kulak misafiri olur olmaz, "Yas tutuyor," dedi.

Kollarımı kendime doladım ve bakışlarını takip ettim. Mutfakta bir ışık yandı ve ölmekte olan çimenlerin üzerine bir kare ışık düşürdü. "Biliyorum."

"Öyle mi?" Collith'in şimdi bana baktığını hissediyordum. "Çünkü olan biten her şey için kendini suçluyormuşsun gibi geliyor."

"Ne hissettiğimi gözetlemeyi bırak."

Cevap verirken sesinde beklenmedik bir gülümseme vardı, "Asla. Gidelim mi?"

Bir süre daha o parlak pencereye baktım, sonra başımı salladım. Collith ormana doğru geri çekildi, o kadar hafif adımlarla ki yapraklar geçerken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Sorulacak o kadar çok soru olmasına rağmen ikimiz de konuşmadık. Gölgeler ve solan ışık arasında onu takip ettim, işaretleri ve dönüşleri not etmeye dalmıştım.

Yürürken, tüm çabalarımın rağmen zihnim dağıldı. İnsanlar her zaman sonbaharın yılın ne kadar güzel bir zamanı olduğunu söylerlerdi. Gerçekten de sonbahar bir çürümeydi. Tüm o rengarenk küçük yapraklar ağaçlardan kanser hastalarının saçları gibi dökülüyordu. Çok güzel, çok hoş... ama yine de ölümdü. Bana her gün ilkbaharı ya da kışı verin.

Yürüyüşümüzün biraz ilerisinde, çıplak dalların arasından bir parıltı fark ettim. Mevsimler hakkındaki düşüncelerim dağıldı. Bir şeyin yanımızda hareket ettiğini fark ettim. Kalbimin durduğu bir an için, Collith'le bu yolculuğu son kez yaptığımızda olduğu gibi, bunun da başka bir wendigo olduğunu düşündüm. Bir an duraksadım, bir an daha görebilmek için zorlandım ve takipçimiz görüş alanıma girdi. *Tanrıya şükür*. Neredeyse rahatlayarak sarkacaktım. Bu daha önce Adam'ın dükkânında gördüğüm Muhafız'dı. Cam kılıcı alacakaranlıkta parlıyordu. Uzaktan takip ediyor olmalıydılar. Neden? Bize biraz mahremiyet sağlamak için mi?

"Fortuna? Her şey mi?" Collith sordu. Durmuştu.

Hayır. Yetişmek için koştum. "Evet. Tamam."

Kısa bir süre sonra küçük bir açıklığa ulaştık. Orayı hemen tanıdım. Birkaç kayanın arasında dar bir açıklık vardı. Üzerinden sarkan yosunlar çoktan yok olmuştu ve şimdi tüketmeye hazır ve hevesli bir ağız gibi görünüyordu. Collith tereddüt etmeden karanlığın içine adım attı. Ben dışarıda kaldım, bir ayağımdan diğerine geçtim. Birden nefes almak zorlaştı.

Collith arkasında olmadığımı fark ettiğinde yeniden ortaya çıktı, endişesi güzel kokulu bir esinti gibi bağdan aşağı süzülüyordu. Bana bir kez baktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzümü ellerinin arasına almaya cesaret etti. "Bu sefer farklı olacak," dedi bana sessizce. Alnımızı birbirine bastırdı, sanki fiziksel olarak güven vermeye çalışıyordu.

Düşüncelerimi tahmin edeceğini bilmeliydim. Ya da belki de her birini duymuştu. Dudaklarımdan otomatik, alaycı bir yanıt yükseldi ama yuttum. Bu işi bitirip bir an önce gitmek istiyordum. Ama... bir türlü kendimi geri çekemiyordum. Collith'in gömleğinin önünü tuttum ve onun tanıdık kokusunu içime çektim. Bana bir bitki bahçesini hatırlattı. *Bunun hiçbir anlamı yok*, dedim kendi kendime, gözlerimi açmaya isteksizdim. Belki de yeterince yalan söylersem, yalanlar gerçeğe dönüşecekti. *Hiçbir şey*.

Unseelie Kralı daha fazlasını eklemedi. Başka bir güzel yalan ya da süslenmiş bir fantezi sunmadı. Birkaç saniye sonra bizi ayıracak iradeyi kendimde buldum. "Ne beklemeliyim? Bu da Olorel gibi mi olacak?" At kuyruğumu sıkılaştırmak için uzanırken kastettiğimden daha sert bir şekilde sordum.

Collith o sinir bozucu, sarsılmaz sakinliğiyle beni izledi. "Gecenin çoğu benzer olacak. Biraz yemek, biraz dans. Sonra süslü sandalyelerimizde oturup insanların konuşmalarını dinleriz."

Bir nefes aldım. "Tamam. Hadi şu bitirelim."

Arkadaşım hafifçe gülümsedi ve bu sefer ben de hiç tereddüt etmeden o açık ağzın içine daldım. Collith sessizce beni takip etti. Nuvian ve diğer Muhafızlar kılıçlarını çekmiş, bizi kuşatmak için acele ediyorlardı. Eğer herhangi bir peri bize zarar vermeyi ya da yolumuzu kesmeyi düşünürse, yolu etkili bir şekilde kapatılmış bulacaklardı. Taç giyme törenimden bu yana ilk kez kendimi gerçekten Unseelie Sarayı'nın Kraliçesi gibi hissediyordum. İki hafta önce, meçhul avcılar ya da bir Kâbus'un kalbini isteyen birinin belirsiz düşünceleri dışında düşmanım yoktu. Şimdi ise sayamayacağım kadar çok düşmanım vardı.

Madem yakında öleceğim, o zamana kadar biraz eğlenebilirdim.
O zaman.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Muhtemelen odalarımıza uğramalıyız," diye mırıldandı Collith birkaç dakika sonra bana. Her zamanki diplomat. Hâlâ Adam'la antrenman yaptığım yoga pantolonunu ve sweatshirt'ü giyiyordum; ter ve korku kokuyor olmam kuvvetle muhtemeldi. Tartışmak istiyordum, çünkü fae'lerin pis kokuma katlanmasını sağlamak yüreklendirici bir görüntüydü, ama aynı zamanda Laurie'nin kostümlerinden birini giyerken kendimi daha yetenekli hissediyordum.

Laurie. Gerçek adını tekrar kullanmazsam bana yardım etmek için burada olmayacaktı. Zaten ona ne kadar bağlı olduğumu düşününce, kendi başımın çaresine bakmaya karar verdim.

Odalarımıza vardığımızda Lyari kapının önünde bekliyordu. Tam olarak birkaç gün önce onu bıraktığım yerde. Sırf acı çekmesi fikri hoşuma gittiği için onca zamandır uyumadığını ya da yemek yemediğini düşündüm. Ya da kendime öyle söyledim. Gerçek şu ki, Lyari beni biraz sevmiştir.

Yanından geçerken ona "Teşekkür ederim," dedim, bir yanıt beklemiyordum. Aldığım da tam olarak buydu.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapandı. Collith kendi rolü için giyinmişti bile, çünkü az önce masaya gitti. "Acele etmeyin," dedi nazikçe, bir kalemin kapağını açarak. Önünde bir yığın taze görünümlü belge duruyordu. Bu kâğıtların ne anlama geldiğini, nasıl bir ağırlık taşıdıklarını merak ediyordum ama şimdi soru sormanın sırası değildi.

Gardıroba bir korku duygusuyla yaklaştım. Bir kez daha Laurie'yi çağırmamak için kendimi zor tuttum. Kapakları açtım ve bir dakika boyunca seçeneklerimi gözden geçirdim. Askılar tıslama sesiyle direğin üzerinde kayıyordu. bir elbiseyi askısından çektim. Kendime fazla düşünme fırsatı vermemek daha iyiydi. Seçtiğim elbise straplezdi ve turuncu ile bej arasında bir renkteydi. Korse, çiçek ya da girdap bir desende ışıltılı bir şekilde boncuklu idi. Söylemesi imkânsızdı, gerçekten. Keskin kokulu giysilerimi çıkardım -Collith işine dalmış gibi görünmeye özen gösteriyordu- ve elbisenin içine girdim. Çekiştirerek yerine oturttum ve tam oturana kadar kıpırdandım. Etek, ayaklarımın gizlenmesini sağlayarak zemini süpürdü.

Bunu fark edince tenis ayakkabılarımı tekrar giymeye karar verdim. *Seni tekmelemek daha kolay, canım*, diye düşündüm, bana katılan periler kalabalığını hayal ederek

Taç giyme törenim. Eğer içlerinden biri bir suikast ya da kaçırma girişimi planlıyorsa, her silahı kullanırdım. Adam'ın bana öğrettiği yepyeni hareketler de dahil.

Collith'e doğru dönüp hazır olduğumu bildirmek üzereydim ki Laurie'nin hazırlıklarının son kısmını hatırladım. Doğru ya. Saç. Bir köle çağırarak değildim ama nasıl örüleceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Düzleştirici ya da maşa yoktu, hele bunları kullanacak elektrik hiç yoktu. Bir süre düşündükten sonra gardıroba gittim ve yeni bir çift çorap buldum. Birini bıraktım ve diğerinde bir delik açtım. Sonra onu at kuyruğumun ucuna geçirdim ve topuz yapmak için kıvırdım.

Hiç yoktan iyidir, diye düşündüm. Sonunda Collith'le yüzleştiğimde, anlamsız bir ifadeyle beni izliyordu. Bağ garip bir şekilde hareketsizdi. Tam ona iyi görünüp görünmediğimi sormaya başlamıştım ki masadan kalktı. "Birkaç parçan eksik," dedi ve gardıroba doğru ilerledi. Elinde taç ve safir kolyeyle geri döndü. Dürüst olmak gerekirse, var olduklarını unutup duruyordum. Kolyeyi yatağın üzerine bıraktı, muhtemelen takıp takmama konusunda bana seçenek sunmuştu ama tacı başıma yerleştirdi. Sopalar hafif bir gıcırdama sesi çıkardı. Laurie'nin yaptığı gibi pohpohlanmayı ya da cesaretlendirilmeyi bekleyerek ona baktım. Collith onun yerine yanağıma bir öpücük kondurdu, serin dudakları buz ve ateşten bir iz bıraktı. İçim ısındı.

"Ve son olarak..." Collith botunun içine uzandı ve babamın bıçağını çıkardı. Görür görmez hareketsiz kaldım. Bu bıçağı en son gördüğümde, ağzı bir yabancının kanıyla kaplıydı. Kardeşimin kanı olduğunu sandığım kan. Minnettarlık ve tiksinti arasında kalarak yere baktım. Birkaç dakika sonra birincisi kazandı. Bıçağı aldım ve elbisemden aşağı sutyenimin içine soktum. Göğüslerimin arasına sıkıca yerleşti.

Beklenmedik geri dönüşü için Collithe teşekkür etmeyi düşünerek başımı kaldırdığımda, bakışları hâlâ elbisenin yakasında duran parmaklarıma takıldı. İçimden görüntüler fısıldadı -banyo suyundan yükselen buhar. Ağaç kabuğuna batan tırnaklar. Karanlıkta geriye atılmış bir baş. Şimdi nefes alışım istek ve korkunun birleşimiyle hızlanmıştı.

Bir süre sonra Collith'in beni ne kadar etkilediğini hissetmemesini umarak kolyeyi aldım ve boynuma taktım. Göründüğünden daha hafifti. Parmakladım ve mücevher ateş ışığında parladı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi Collith, bakışları sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi.

Omuz silktim ve ela gözlerinin çıplak omuzlarıma, oradan da daha aşağılara inmesini izledim. Onun arzusunu görmek kendi içimin zonklamaya başlamasına neden oldu.

Neyse ki, "Hey, adil bir kazandın" diye cevap verirken sesimden hiçbir şey anlaşılmadı.

Collith'in lezzetli ağzı bir gülümsemeye dönüştü. *Kazanmasına izin biliyor*, diye düşündüm birden, safiri daha sıkı kavrayarak. Yüzleri avucumun etli kısmına batıyordu. Yine de tek söylediği, "Kesinlikle öyle," oldu. Collith kapıya gitti, açtı ve kenara çekildi. Ağır elbiseyi kaldırıp kendimi ileriye doğru zorlarken yüzümün ısındığını hissettim.

Geçitteki sıcaklık anında düştü. Orada başka Muhafızlar da olmasına rağmen -Üna da onlardan biriydi, biraz hoşnutsuzlukla fark ettim- Lyari anında bana yakın bir pozisyon aldı. Hâlâ tek kelime etmedi ama o yakınımıdayken kendimi daha güvende hissettim. Milyon yıl geçse de ona itiraf edemeyeceğim bir gerçek.

Maiyetimiz bir kez daha tüm o toprak geçitlerden geçerek yolculuk yaptı. Yol Collith ve benim yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişti ve bir noktada farkına bile varmadan koluna girdim. Yumuşak zevk dalgaları aramızdaki bağı ısıttı. Bir kez olsun sessizlik içinde yürümedik; Collith çeşitli kapıları işaret etti ve arkasında kimin yaşadığını söyledi. Hiç duraksamadan isimleri ve bağlantıları saydı. Etkilenmemek elde değildi.

Ancak çok geçmeden toprak taşa dönüştü ve renkli duvar resmi başımızın üzerinde belirdi. Uzaktaki kapıya doğru ilerledik. Bu kez duraksamama ya da tereddüt etmeme izin vermedim; Collith ve ben hemen içeri girdik.

Buraya geldiğim diğer birçok seferde olduğu gibi, burada da oldukça büyük bir kalabalık bekliyordu. Belli ki bizim gelişimizi bekliyorlardı, çünkü eşikten adımımızı attığımız anda sohbetin vızıltısı on kat arttı. Bize doğru çevrilen tüm yüzler bir tablodan fırlamış gibiydi. *Waldo nerede?* Arcaena ve ikizini ararken düşündüm. Onlardan hiçbir iz yoktu. En azından bu zayıf noktadan görebildiğim kadarıyla. Bir zamanlar kibirli ve güçlü olan bu dışının şimdi ölümlü olduğu için nasıl biri olduğuna dair merakımı bastıramıyordum.

"Umarım açsınızdır," diye mırıldandı Collith. "Görünüşe göre baş aşçı gözlerinizi kamaştırmak için elinden geleni yapmış. Olorel sırasında henüz kraliçe değildin, bu yüzden bu onun bir izlenim bırakmak için ilk şansı."

"Heyecanlansam mı korksam mı bilemiyorum," diye mırıldandım, istemsizce ona daha sıkı sarıldım. Biz yürürken Collith kalabalığın içindeki bazı kişilere başını sallamaya başladı. Yol, beklediğim gibi tahtlarımıza değil, odanın en sağındaki uzun bir masaya çıkıyordu. İki sandalye

Yüksek, karmaşık oymalı ahşap arkalıkları vardı ve sormadan bizim için tasarlandıklarını biliyordum.

Taht odası bir kez daha özel bir durum için hazırlanmıştı. Büyük boy cam şamdanlar mekânın her yerinde duruyordu. Birisi duvarlar boyunca kilden saksılar yerleştirmiş ve bu saksılara havada çiçek kokuları yaratan devasa beyaz çiçekler yerleştirmişti. Büfe daha önce olduğundan daha şıktı, keten masa örtüleri ve gümüş tabaklarla süslenmişti. Her biri şık giyimli, enstrümanları pırıl pırıl parlayan müzisyenler köşelerden birinde çalışıyordu. Birileri burada çok çaba sarf etmişti... ama neden?

İşte o zaman Fae'lerin kendilerini fark ettim.

Benim elbisem oldukça sadeyken, bu periler kendilerini karmaşık düğümler ve örgülerle dolu, etekleri ve kolları tamamen neredeyse şeffaf dantelden yapılmış elbiselerle süslemişlerdi. Yüzleri de aynı şekilde beyaza boyanmıştı ve kendimi bir ruh sürüsünün içindebaş döndürücü bir düzende dönüyormuş gibi hissediyordum. Masamıza ulaştığımızda bakakaldığımı biliyordum. Muhafızlardan biri sandalyeme uzandı ama Collith ondan davrandı. Sandalyeyi benim için çekti ve sanki bu işte birlikteymişiz gibi küçük, gizli bir gülümseme takındı. Belki de bir kez olsun öyleydik.

Tabii ki oturduktan birkaç saniye sonra Collith'in yanına kurnaz gözlü ve süt gibi tenli bir saray mensubu yaklaştı. Yabancı eğildi ve dostumun kulağına sessizce bir şeyler söyledi. Bu arada Lyari sandalyeme o kadar yakın durdu ki üzerindeki ürpertiye hissedebiliyordum. Neredeyse muhafıza rahatsız etmemesini söyleyecektim -kılıçlar burada işe yaramazdı; bu gecenin silahı kelimelerdi.

Birilerinin benimle konuşmasını engellemek umuduyla, yüzümü ona döndüm. "Neden bu kadar beyaz?" Düşüncesizce sordum. Tam o sırada, o büyük kapıdan her biri elinde bir şey tutan bir dizi köle çıktı. Buharlı tabaklar, kadehler, kızarmış hayvan tabakları. Bu manzara karşısında midem guruldadı ve bana bütün gün bir şey yemediğimi hatırlattı.

"Her ay farklı bir tema yaratıyorlar," dedi Lyari, küçümsediği her halinden belliydi. Saray'a döndüğümünden beri ilk kez konuşuyordu ve sesi ürkütücüydü. "Bu gecenin temasını tahmin edebilir misin?" diye eklerken bakışlarını neredeyse tamamen beyaz tüyler giymiş bir kadına doğru takip ettim.

Bir an için anlamsızca kaşlarımı çattım. Ancak birkaç saniye sonra parçaları birleştirdim ve açlığımı tamamen unuttum. Perileri, kıyafetlerini, makyajlarını yeniden gördüm.

Bendim. O bendim.

Kadınların giydiği elbiseler Laurie'nin o ilk gece seçtiği gelinliğe ürkütücü bir şekilde benziyordu. Erkekler Collith'in o günkü halinin soluk taklitleriydi, parlayan deri pantolonları ve . Bizi kutluyorlar mıydı... yoksa bizimle alay mı ediyorlardı? Lyari'ye sormadım çünkü cevabı beğenmezsem vereceğim tepkiden korkuyordum.

Bir köle üzerime eğildi ve dikkatimi tekrar yemeğe verdi. Ona teşekkür edemedim ya da adını sormadan bir tabak koydu ve geri çekildi. Zengin kokular burun deliklerimi okşuyor, beni suçluluk duygusundan uzaklaştırıyordu. Domuz eti, erimiş peynir ve zengin bira. Birayı sevseydim bile, ki sevmezdim, bir yudum çalmaya cesaret edemezdik; kadınlar biranın etkisiyle kıkırdamaya başlamıştı bile ve erkekler her geçen dakika daha da pasaklı hale geliyordu. Hatta biri elini sarkık bir yakaya soktu. Ortağı tam olarak itiraz etmedi - sadece daha fazla kahkaha, daha fazla parlayan diş vardı.

Unseelie Sarayı'nda daha önce de olumsuz sonuçlar olmadan yemek yemiştik. Belki de yiyecek ve içeceklerinin delilik taşıdığına dair batıl inanç tam olarak buydu. Ne de olsa yalan söyleyemediklerine dair hikâyeleri çoktan çürütmüşlerdi. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek tereddütle bir parça et kopardım ve ağzıma götürdüm.

"İyi karşılaşmalar Kraliçe Fortuna," dedi gürleyen bir ses. Başımı kaldırdım ve çatalı şingirdayan bir sesle yere bıraktım. Masamızın önünde bir peri durdu ve onu hemen tanıdım. Tarragon. Derin bir şekilde eğildi, mücevherleri yağın yağmur gibi ses çıkarıyordu. Üzerinde gömlek yoktu, sadece bol, altın rengi bir pantolon giymişti. Dövmelerinden daha fazlası sergileniyordu ve bunlar gerçekten birer sanat eseri idi. Kolunda bir balıkçıl kuşu ve omzunda bir güneş vardı. Belinde bir fil sürüsü yürüyor ve göğüs kafesinden aşağı bir şelale dökülüyordu. Gömleğinin olmaması da bu perinin kaslı olduğunu gösteriyordu.

"İyi tanıştık," diye cevap verdim. Ses tonum bunu kastetmediğimi açıkça gösteriyordu. Tarragon'un sakın yüzünü her gördüğümde, beni kırbaç cezasına çarptıran konseydeki rolü aklıma geliyordu.

"Son zamanlarda sizi mahkemede görme şerefine nail olamadık," diye ekledi, içimde kabaran öfkeden habersiz. Collith bunu hissetti ve masanın altından dizime dokundu. Serin teninin garip bir sakinleştirici etkisi vardı. Birkaç saniye sonra kırmızı sis dağıldı ve tekrar net bir şekilde görebildim. Daha dik oturdum ve söylediği son şeyi hatırlamaya çalıştım. Evet, doğru, beni mahkemede görmeyeceği hakkında.

Ne yazık ki ne Collith ne de ben neden bu kadar uzun süre odalarımızda kaldığımıza dair bir hikâyeye örmeyi düşünmemiştik. Şimdi de aklıma bir şey gelmiyordu.

Tek bir tane. "Ben... çok fazla okuma yapıyorum."

"Varlığınızla bizi tekrar onurlandırmayı seçtiğiniz için çok şanslıyız. Umarım inzivanız sona ermiştir." Tarragon avucunu masaya doğru uzattı. Kaşlarımın kalktığını hissettim - çoğu yaratık ellerini bir Kâbus'a bu kadar özgürce uzatmazdı. Blöfünü görerek kendi elimi uzattım ve Terragon tereddüt etmeden aldı. Benim iyiliğimi kazanmayı mı umuyordu?

Bir sonraki anda, korkuları içime fısıldadı, metal ve ayaz tadındaydı. Parlayan, sivriltilmiş iğnelerin görüntüsünü gördüm. Dövmelerle kaplı olması garipti. Mazoşist miydi yoksa çoğu yaratıktan daha mı cesurdu?

Elimi geri çektim ve şimdi ona daha büyük bir ilgiyle bakıyordum. Müzik devam ediyor, yaylar tellerin üzerinde kayıyor ve sesler uyum içinde yükseliyordu. *Bunu akıllıca çal Fortuna. Muhtemelen dinleyen düzinelerce peri vardır.* Tralee'ler kardeşimi öldürmesi için bir suikastçı tutmuşlardı, bu da kimsenin onun nerede olduğunu ya da benim gittiğimi bilmeyeceği anlamına geliyordu. İzimi takip etmeleri onları ona götürecekti. Orkestrayla ilgileniyormuş gibi yaparak, "Göreceğiz. Pek parti havasında değildim. Yoksa bu mahkemenin bana neler yaşattığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Baban nasıl, Terragon?" Collith araya girdi.

Terragon ona sakın bir gülümseme verdi. Ellerini arkasında birleştirdi ve masadan geri çekilerek bana çok ihtiyaç duyduğum alanı sağladı. "Her zamanki gibi, Majesteleri. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, onun bu tutumu hem bir lütuf hem de bir lanet."

"Terragon'un babası Saray'ın köle ticaretinin çok... sesli bir destekçisidir," diye açıkladı Collith, ona soran gözlerle baktığımda. "Ettrian aynı zamanda onun soyunun başı, yani arkasında duran pek çok kişi var."

"Peki ya sen?" Bakışlarımla Terragon'u kıştırarak sordum. "Sen nerede duruyorsun?"

Üzüntü aramızdaki bağı zayıflattı ama ben bunu görmezden geldim. Ancak Terragon her zamanki gibi sinirlenmemişti. "Yeni kraliçem bana nerede durmamı söylerse orada dururum," dedi başka bir gülümsemeyle. Tam bir Fae tepkisiydi. Kışımı *öp*, diye düşündüm. Ama belki bir gün bunu kendi yararına kullanabilirim...

Yüz ifadesi değişmemiş olsa da Terragon'un tam olarak ne düşündüğümü bildiğine dair ani bir şüpheye kapıldım. Kafamın içinde bir çeşit eğlence vardı. Belki biraz da hayranlık. Fark ettim ki bu bir *bağ*. Bu bir

Taç giyme törenimin bir sonucu olarak bu yaratıklarla bir bağ kurmuştum. Konuşmamız sırasında bu zihinsel duvara olan hakimiyetim biraz gevşemişti, görünüşe göre biraz içgörüye izin veriyordu. İlginç.

Ben başka bir şey söyleyemeden, koyu tenli peri eğildi. "Tekrar görüşene dek kraliçem," dedi. Ben onaylamaz bir ses çıkardım, o da bunu geri çekilme izni olarak algıladı. Şüphesiz tüm saray önümüzdeki hafta boyunca takasımız hakkında spekülasyon yapacaktı.

Peki sevgili dostum bu konuda ne düşünüyordu? Döndüğümde Collith'i el değmemiş yemeğime bakarken yakaladım. "Bir ısırık alsan iyi olur," dedi, "yoksa aşçı gücenecek."

"Bekle bir saniye. Bu benim ikinci denememde karşılaştığım aşçı olabilir mi?" Aniden sordum. Onu zihnimin gözünde bir insan çocuğuna bağırırken gördüm. O çocuğu bir daha gördüğümde dudağında taze bir kesik vardı. Collith cevap vermedi, ki bu onun için yeterli bir cevaptı. Damarlarımda buz oluştu. Sakince bira bardağını aldım ve önümdeki tabağın üzerine koydum. Collith uzun, çok uzun bir iç çekti. Elinde bir sürahi şarap tutan yakındaki bir köleye işaret etti.

"Lyari," diye cıvıldadım. Anında yanımda belirdi ve ona parlak bir gülümseme gönderdim. "Bunu kraliyet aşçısına geri vermeni istiyorum, lütfen. Bir daha mutfak çalışanına elini kaldırırsa onu bizzat ziyaret edeceğimi de söylemeyi unutma."

Kaşlarını çatarak harap olmuş tabağı benden aldı. "Yemeğinizi hazırlayan kişiyi kızdırmak pek akıllıca olmaz Majesteleri."

"İyi ki kimse beni bilge olmakla suçlamadı o zaman."

Geri çekilmeden hemen önce Lyari'nin dudaklarının seğirdiğini gördüm. Bir an sonra Nuvian eğilirken kılıcı şingırdadı. Dreadlock'larından biri çıplak omzumu gıdıkladı. "Soylar huzursuzlanıyor Majesteleri," diye mırıldandı. Benden duyduğu hoşnutsuzluk adeta teninden yayılıyordu.

Collith başını salladı. Yeni doldurduğu şarap kadehini geri fırlattı, sonra ayağa kalktı. Bana döndü ve gözlerinde sözsüz bir soru parladı. Hazır mıydım? Bir anı kötü bir rüya gibi zihnimde kükredi - o dokuz kuyruklu kedi tekrar aşağı iniyordu. Ve tekrar. Ve yine. Birdenbire konuşmak bir yana nefes almak bile zorlaştı. Ayağa kalktığımda bunun yüzüme yansımamasını umdum, sandalyeyi öyle bir güçle geriye ittim ki ayakları kaldırım taşlarının üzerinde gıcırdadı. Odadaki ses azaldı ve yüzler tekrar bize doğru döndü. Collith kolunu uzattı. Bunu en başta neden kabul ettiğimi merak ederek kolunu tuttum.

Masayı ve lezzetli görünen içindekileri geride bıraktık. Midem kederli bir ses çıkardı ve ben de özlemle evdeki dondurucumda duran donmuş pizzayı düşündüm. Umarım Damon onu yememiştir...

Kavernöz odanın önünde tahtlarımız bekliyordu. Collith'inkinin bükülmüş kökleri ve benimkinin parlayan alevleri. Kürsünün bir yanında Ölüm Getiren, diğer yanında ise Dil duruyordu. Karanlık haberciler gibi görünüyorlardı. Onlara yaklaştığım her adımda endişem daha da artıyordu. Collith bağ aracılığıyla bana sözsüz bir cesaretlendirme göndermeye çalıştı ama duvarın görüntüsüne o kadar şiddetle tutunuyordum ki sadece parçalar geliyordu.

Collith ve ben ilk kez merdivenleri birlikte çıktık. Herkesin üzerine ısıltılı bir kar örtüsü gibi gergin bir sessizlik çöktü. Bir an için deneklerimizle yüzleştik -tanrım, o kadar çok vardı ki- sonra büyük sandalyelerimize oturduk. O anda bu odadan ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. *Onlardan* ne kadar nefret ettiğimi. Ama en çok da düşüncelerimin bile bana ait olmamasından nefret ediyordum; muhtemelen kafamın içinde çığlık atan her kelimeyi duyuyorlardı. Bir kez daha duvarı hayal etmek için cesurca bir çaba gösterdim.

Collith'in Olorel sırasında yaptığı gibi resmi bir duyuru yapacağını düşündüm ve beklentiyle ona baktım. İfadesizliği tüylerimi ürpertti; bir kez daha mahkememi tek kelime itiraz etmeden izleyen peri kralına dönüşmüştü. Tanrım, o gecedan sonra ondan nasıl da nefret etmişim. Ama onun yerine Nuvian öne çıktı ve sesini kalabalığın içine gönderdi.

Enochian'ın ana dili olmadığı açıldı; telaffuzları kesik kesikti ve konuşması kısaydı. Birkaç saniye içinde Collith'in yanındaki yerine döndü ve kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Bununla birlikte Öşür başladı. Periler teker teker önümüzdeki boş zemine yaklaştı. Eğildiler, resmi bir şeyler söylediler ve Collith Divan'ın minnettarlığını ifade etti. Bir Gardiyan sunuyu kabul etmek için öne çıktı. Her biri farklıydı, ki bunu beklemiyordum. Bir mücevher. Eski bir silah. Hatta biri pahalı kedisini bile verdi.

Her bir yüzü hemen tanıdım - bunlar bana sadakat yemini eden kişilerdi. Soyların liderleri ya da onların yerine geçen bir torun. Collith dün bundan bahsetmişti, şimdi hatırladım, ama konuştuğumuz diğer şeyler sırasında bu ayrıntı aklımdan çıkmıştı. Bu kez, ayakta kalan her bir periyi hatırlamak için çaba sarf ettim. Bu bilgi bir gün işime yarayabilirdi.

Bir ya da iki saat sonra Collith eğilip kulağıma fısıldadı. "Neredeyse bitti," dedi bana. Soğuk nefesi hâlâ şarap gibi kokuyordu. "Geriye bir anlaşmazlıklar kaldı. Sizin mahkemenizden farklı olacak, çünkü bir konsey toplamaya gerek yok. Tithe'de bir anlaşmazlık ortaya çıktığında, katılımcılar senin ve benim vereceğimiz kararı kabul edeceklerini beyan ediyorlar. Çoğu bunu tercih ediyor, çünkü ben adil olmakla ün yapmış biriyim, eskilerin çoğu ise eğlenceyi seviyor. Yine de hiçbir zaman çok fazla anlaşmazlık olmaz. En fazla üç."

Kimse ağzımı görmesin diye yüzümü çevirdim. Bu hareket yüzlerimizi beklediğimden çok daha fazla yakınlaştırdı. "Teşekkürler," diye mırıldandım. İki yanımızdaki meşale ışıkları Collith'in gözlerindeki kehribar rengi benekleri daha da parlaklaştırıyordu. Saçının inatçı kıvrımı tepesinden kurtulmuş ve şakağına dayanmıştı. Collith'in bakışları karşılık vermek yerine dudaklarıma kaydı. Sadece bir anlık bir şeydi ama görünüşe göre bu, içimin sıkışması için yeterliydi. Çaba sarf ederek kürsünün kenarında duran perilerle yüzleştim. Arkadaşım da aynısını yaptı.

Üç kişiydiler, iki erkek ve bir kadın. Yaşlarını ayırt etmek elbette imkânsızdı ama ikisinin daha eski bir soydan geldiği belliydi; giysileri eski ve mütevazıydı. Diğer erkek, fae'lerden beklediğim bir kibir yayıyordu. Düğmeli gömlek, chino pantolon, pahalı görünümlü mokasen ayakkabılar ve polar yelek giymişti. Başka bir deyişle, tam bir dangalak gibi görünüyordu.

"Bu toplantıyı neden istediniz? Lütfen İngilizce konuşun," diye sordu Collith, sesi tamamen sakın geliyordu.

İçlerinden en uzun olanı yaklaştı. Saçları koyu bir perde halinde beline kadar sarkıyordu. "Ben Şadi soyundan Kailu," dedi. Diğer erkeğe döndüğünde burun delikleri gözle görülür şekilde .

"Ben de Cralynn soyundan Reptar'ım," diye açıkladı diğer erkek.

Kailu'nun sesi güçlükle kontrol edilen bir şiddetle dalgalandı. "Bu... siz kızıma saldırmadan önceki erkek. Daratrine'i o gittikten sonra odalarımızda bulduk. Kıyafetleri yırtılmıştı. Morlukları o kadar şiddetliydi ki iyileşmesi birkaç saat sürdü. Kaburgası da kırılmış olabilir."

"Değerli kızın haftalardır her gece odama geliyor," diye karşılık verdi Reptar, topukları üzerinde geriye doğru sallanarak. "O benden bile daha tecrübeli. Sizi temin ederim Majesteleri, bunun erdemine dokunmadım. Biri benden önce davrandı."

Kızın babası ona yandan çarparak ikisini de yere düşürdü. Nuvian ve Úna müdahale etmek için doğaüstü bir hızla hareket ettiler. Yarı ayağa kalkmıştım, kendim bir şeyler yapmayı düşünüyordum ama Collith elini koluma koydu. "Muhafızlarımız bunun için eğitiliyor," dedi sessizce. Hiçbir şey yapamamak canımı sıktı ama bu konuda son sözü bizim söyleyeceğimize güvenerek tekrar yerime oturdum.

Tüm bu kargaşa sırasında Daratrine titremeye başlamıştı. Kailu kaşlarını çatarak Nuvian'ın elinden kurtulurken bakışlarım sürekli ona dönüyordu. Reptar'ın Úna'ya göz kırptığını gördüm, o da tiksinti dolu bir ifadeyle onu bıraktı. Erkekler meşgulken, Daratrine gözyaşlarına boğulmuş yüzünü bize doğru kaldırdı. "Beni zorladı, yemin ederim," dedi. "O-"

"Binlerce daha güzel, daha istekli partnerim varken seni neden zorlayayım ki?" Reptar tişörtünü tekrar yerine çekerek karşılık verdi. Bakışlarını bana dikti ve dudaklarında belli belirsiz, müstehcen bir gülümseme belirdi. "O sadece bir çocuk leydim. Elbette bir-"

"Bu kadar yeter."

Sesimi duyan herkes kıpırdamadan durdu; Collith'in parmakları bile koltuğunda dondu kaldı. Tekrar ayağa kalktım. Bu özel oyunu öğrenmeye başlamıştım ve Collith beni durdurmaya çalışırsa zayıf görüneceğini biliyordum. Tahttan ayrıldığımda tahmin ettiğim gibi sessiz kaldı. Kendimi tasmaını yeni çiğnemiş bir köpek gibi hissediyordum; her adımım aceleyle atılıyordu. Engebeli merdivenlerden inerken elbisem arkamda sürükleniyordu.

Kaldırım taşlarına ulaştığımda, kalçalarımı hafifçe sallayarak Reptar'a doğru yürüdüm. Bakışları donuklaştı. Ağzı açıldı ama konuşmıyor gibiydi. Bir adım ötede durdum ve onu inceledim. Sonra bir hareketle sırtımı Reptar'a döndüm ve sadece kıza odaklandım. Yavaşça sordum, "Kaç yaşındasın?"

Daratrine'in yüz ifadesi dehşet ve korku karışımıydı. "On beş, Majesteleri."

Çok gençtiler. Canavarlar neden onları hep bu kadar gençken avlıyordu?

Çünkü bu onların en savunmasız oldukları zamandır, diye fısıldadı içimden bir ses. Bir görüntü bir kamera gibi parladı, bir anlığına kör etti. Kendimi gördüm, o yatakta sinmiş, ailemin parçalanıp yenmesini dinliyordum. İri bir gölge ve bir anlık kırmızı gözler gördüğümü yeniden yaşadım. Sonra dizlerimin üzerinde, ölü babamın yanındaydım ve tüm o kana gözyaşlarımı ekliyordum. Elini tuttum ve beni yalnız bırakmaması için yalvardım. Geri dönmesi için. Ama tabii ki asla dönmeyecekti.

Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak kendime geldim ve ilk sıradaki perilere doğru bir bakış attım. Odada bir şeyler değişmişti. Gözlerinde keskin bir korku vardı. Ben de hissedebiliyordum, bizi birbirimize bağlayan bağlardan güçlü bir şekilde yayılıyordu.

Öfkemi tatmışlardı. Tehlikeyi hissettiler.

Bir duvar hayal et, demişti Collith. O görüntüyü kendime çektim, oyuncak ayısına sarılan bir çocuk gibi sıkıca sarıldım. Kendimi bu yaratıklara kaptırmayacaktım. Ben hâlâ Fortuna'ydım.

Reptar'a döndüğümde, soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmıştı. Kalbim bir buz kütlesi gibi hissetti. Bir adım daha yaklaştım; cesaret edebilirse artık bana dokunabilirdi. "Neden korkuyorsun, peri?" Mırıldandım.

Cevap vermedi ama yutkunurken boğazı gözle görülür şekilde hareket etti. Görünüşe göre korku için şehvetten vazgeçecek kadar mantıklı davranmıştı. Yavaşça etrafında döndüm, parmağımı köprücük kemiklerinin üzerinde, sonra da sırtında gezdirdim. Her santimi kaskatı kesilmişti. Damarlarım neredeyse beklentiyle uğulduyor gibiydi. Onun önünde durdum. Peri yüzümün çekimine direndi, bunun yerine eteğimin kenarına odaklanmayı tercih etti. Yine de nereye bakarsa baksın onun korkusu benim korkumdu. Bozulmuş bir meyve gibi nahoş bir tadı vardı. Her şeyden önce çirkin olmaktan korkuyordu. O güzel yüze birkaç yara izi eklemeyi nasıl da arzuluyordum.

Ancak planım bu değildi.

Çoğu türde olduğu gibi, Kâbusların da çoğu Düşmüş tarafından bilinmeyen birkaç numarası vardı. Ebeveynlerimiz, ne kadar genç olsak da bana ve Damon'a her birini öğrettiğinden emin olmuştu. Babam zapt etmeyi ve kontrolü öğrenmenin bir ömür sürdüğünü ve başlamak için asla erken olmadığını söylerdi.

Bu hilelerden biri de Kâbusların korkuları bulabilmesiydi... ve biz de onlara korku .

Collith'in ya da tüm mahkemenin ne yaptığını görüp görmediğinden emin değildim ama ilk kez bunun bir önemi yoktu. Bunun için değil. Reptar'ın çenesini kavradım ve onu yukarı bakmaya zorladım. Bir anda bakışlarım onu esir aldı. *Çocuk oynucağı*, diye düşündüm küçümseyerek. Canavar rolü yapmakta iyiydi ama iş kurban olmaya geldiğinde beceriksizdi. Bu erkek korkmanın ya da hayatı için savaşmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordu.

Bu değişmek üzereydi.

Ufacık bir zihinsel itmeyle kafasının içindeydim. Zamanının çoğunu geçirdiği yer olduğu için yatak odasını kolayca buldum. Birkaç saniye içinde Reptar çıırılçılak duruyordu. Bunu fark ettiğinde, bu onu heyecanlandırdı.

Zihni o kadar hassastı ki neden özel odasında olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimizi sorgulamadı bile. Birbirimizden birkaç adım uzakta durduk ve ben aramızdaki mesafeyi kapatmak için hareket ettim. Üzerimde hâlâ Tithe'den kalma ağır elbisem vardı.

Reptar ilerleyişimi bir avcının bir geyiği durduğu yerden izlemesi gibi izliyordu. Bakışları parlaktı, yanımızda çıtırdayan ateşin ışığında daha da parlaktı. Avucumu göğsünün ortasına dayadığımda göz temasını kesmedim, sonra ittim. Reptar, bir periye göre şaşırtıcı derecede zarif bir şekilde yatağa düştü. Ağır ağır nefes aldı, boyu bir bayrak gibi yükselmişti. Doğrulduğunda karnı şişmişti.

Kısa bir süre, çok kısa bir süre Collith'i ve sadık kalacağıma dair ettiğim yemini düşündüm. Yine de gölgelerin içine geri itmek kolaydı. Tamamen Reptar'a odaklandım ve ağırlığımı onun üzerine verdim. Sonra da siki elbisemi zorlayana kadar ona binmeye devam ettim. Erkek altımda inledi. Birkaç kez iç çamaşırımı aşağı çekmeye çalıştı ama parmakları ne zaman dantele değse, bileklerini yakaladım ve aşağı doğru sabitledim. Sonunda Reptar ritmimizi hızlandırmak için yumruklarını eteğime gömmekle yetindi. Hoşgörüsüyle gülümseyerek aşağı uzandım ve sert uzunluğunu kavradım. Neredeyse o anda boşalıyordu.

"Henüz değil, değil," diye fısıldadım. "Biraz daha dayan bebeğim. Beni istemiyor musun?"

Reptar başımın arkasını kavradı, saçımı öyle sıktı ki gerçekten acıttı ve beni ağzına çekmeye çalıştı. Sinirli bir irilmeyi gizlemeye çalışarak direndim. "Elbiseni çıkar. Seni öyle bir sikeceğim ki bir hafta yürüyemeyeceksin," diye homurdandı. Sıcak nefesi yanağıma dokundu. Et gibi kokuyordu.

"Mmmm. Seksi. Ama bunu yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Peki bu ne?" diye fısıldadı, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Boğazımın derinliklerinden bir ses çıkardım ve içindeki beklentiyi duymasını sağladım. "Sadece... bir daha asla başka birini incitmeyeceksin."

Perinin neler olduğunu anlamasına fırsat vermedim. Kavrayışımı sıkılaştırdım ve sikini o kadar şiddetle sıktım ki Reptar sıkışmış bir domuz gibi ciyakladı. Gücümü, özümü, karanlığımı buna kanalize ettim. Hissettiği her şey -tuttuğum o sert, zonklayan şeyden kaynaklanan tüm o şehvet ve heyecan-korkuyla lekelenmişti. Reptar benimle savaşamadı; dehşetin saldırısı çok fazlaydı. Her şey vardı. Beni unutmuştu.

hala orada, yumuşak aletini tutuyordu. Orada öylece yatıyordu, ağız açılıp kapanıyordu, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Ancak sersemlediğimi ve bitkin düştüğümü hissettiğimde geri adım attım ve illüzyona son verdim.

Taht odasına geri dönmüştük. Bir ara dizlerinin üzerine çökmüş olan Reptar şimdi bile kıpırdamıyordu. Gözleri o kadar genişti ki gözlerindeki beyazlar irislerini bastırıyordu. Kendimi yeniden yönlendirmek için mücadele ettim. Başımı kaldırıp baktığımda başım çarpıyordu.

Kalabalık hiç ses çıkarmadı. Ne bir fısıltı ne de bir öksürük. Yorgun bir ifadeyle sırttım ve Kailu ile Daratrine'e döndüm. "Saf, felç edici bir dehşet yaşamadan bir daha asla seks yapamayacak. Bu yeterince iyi mi, yoksa eylemleri için farklı bir sonuç keşfetmek ister misiniz?" Soruyu babasından çok Daratrine'e yönelttim.

Yine de periyi değerlendiren Kailu oldu. Bakışlarını Reptar'a kadar takip ettim. Peri hâlâ şoktan solgundu ve bir pelerin gibi giydiği o kendini beğenmişlikten eser yoktu. Eğer kısa sürede kendine gelmezse, muhtemelen aklını kaçıracaktım.

Ben olsaydım, o ölene kadar tatmin olmayacağımı biliyordum. Ama anlaşılan Kailu ve ben çok farklı yaratıklardık. Bir süre sonra sesi titreyerek, "Bu kadar yeter," dedi.

Gözlerimiz buluştu. Kızından ve benden başka kimsenin göremeyeceği kadar hafif bir baş selamı verdi. Bu engerek yuvasında en azından bir destekçim varmış gibi görünüyordu. Ben de başımı salladım, sonra dikkatimi Daratrine'e verdim. Hâlâ ağız açık bir şekilde Reptar'a bakıyordu. Dehşete mi kapılmıştı yoksa neşelenmiş miydi anlayamıyordum ve aramızdaki bağı keşfedemeyecek kadar başım ağrıyordu. "Unutma," dedim, sesim alçaktı, kelimeleri sadece onun için söylemiştim. Bana doğru sarsıldı, hızla gözlerini kırptırdı. "Sadece seni kırmalarına izin verirsen kurban olursun."

"Size borçluyuz Majesteleri," diye fısıldadı genç peri. Onu düzeltmeyi düşündüm ama bu oyunda bir gün onların yardımına ihtiyacım olup olmayacağını bilmeme imkân yoktu. Sonunda ona küçük bir gülümseme verdim.

Nuvian hiç beklenmedik bir anda Enochian dilinde bir şeyler söyledi. Sesi o kadar ani çıkmıştı ki sıçradım. *Nasıl konuşulacağını gerçekten öğrenmeliyim,* diye düşündüm bir anlık kızgınlıkla. Sağ El duruşunu tamamladığında Collith kürsünün alt kısmında bana katıldı. Çenesindeki o belli belirsiz kas seğirdi. Bu kez kolunu uzatmadı, bu da tedirginliğinin boyutunu ortaya koyuyordu - hiçbir küçük ayrıntı deneklerimiz tarafından gözden kaçırılmayacaktı.

Collith ve ben, aramızdaki mesafe bir okyanus kadar fark edilirken, yan yana yürüyerek o büyük kapılara doğru ilerledik. Yolun yarısında müzisyenler yeniden çalmaya başladı. "Tamam, ne-" diye başladım ama Collith başını salladı. İsyanın tanıdık sıcaklığı yakarken dudaklarımı büzdüm. Hiçbir emre itaat etmedim. Kimseye hesap vermezdim.

Evet, ama belki de bu gece için bu noktayı yeterince kanıtladınız.

Collith genellikle konuşmaya zorlanamazdı zaten. Dişlerimi sıktım ve ne kadar doğal gelmese de beklemeye karar verdim.

Kapıların yanında, uzun yüzlü bir peri bana yaklaşmaya çalıştı. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. Hayır, saplantıyla. Lyari onu durdurmak için hızla hareket etti ve biz geçerken erkek adımı seslendi. *Bu gerçek değil*, ona söylemek istedim. *Hissettiğin şey sadece büyü. Fantezi. Güç.* Ama onun saplantısını cesaretlendirmek istemedim, bu yüzden gözlerimi önümde tuttum ve tereddüt etmedim.

Taht odasını tamamen temizleyip geçide iyice yaklaştığımızda Collith nihayet sessizliğini bozdu. "Orada ne oldu?" diye sordu. Benimle daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Keskin. Öfkeli.

İçimden bir şaşkınlık titreşimi geçti ama kayıtsızlık maskesini takındım. Nuvian ve diğer Muhafız her kelimeyi duyabilecek durumdaydı. "Neden sorma zahmetine girdin? Görmedin mi?"

"Görünüşe göre çabuk öğreniyorsun. Zihinsel engelin o kadar derin ben bile aşamadım," diye cevap verdi Collith. Bu beni gizli bir zevkle gülümsetti. O da bunu gördü ve ifadesi karardı. Yanından geçtiğimiz her meşalede yüzü gölgeye girip çıkıyordu. "Tiranlar tahtlarında uzun süre oturamazlar, Fortuna."

Bununla birlikte memnuniyetim azaldı. "Oh, tamam, yani şimdi ben bir zorba mıyım?" Tersledim. Tabii ki, o an sonunda elbiseme takılıp düştüğüm andı. Eteği kapmak için durakladım.

"Sonuç almak için yeteneklerimi kullanabilirim," dedi Collith sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Benimle birlikte durdu ve korumalarımızı da peşimden gelmeye zorladı. Bu noktada Lyari de bana yetişmişti. "Ben başka bir yol seçtim. Umudum sevilme değil -tarihte hiçbir hükümdar tüm tebaasının desteğini alamamıştır- ama bana saygı duyuyorlar. Güç sahibi olmakla güçlü olmak arasında fark vardır."

Bu konuşmayı dinleyiciler olmadan yapmak için tekrar yürümeye başladım. Saygınlığımı korumak için gösterdiğim çaba

kucak dolusu parlak elbise malzemesi. "O bir *tecavüzcüydü*, Collith. Neden bu dersi gerçekten uygulanabilir olduğu bir zamana saklamıyorsun?"

Onu tanıdığımndan beri Collith ilk kez öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verdi. Sanırım sonunda onun damarına nasıl basacağımı bulmuştum. "Annemin bir sözü vardı," dedi inatla, uzun bacaklı adımlarına ayak uydurarak. "'Tahtınız, oraya ulaşmak için üzerine bastığınız insanların kemiklerinden yapılmışsa, onların hayaletleri kapıyı çaldığında şaşırmayın'."

"İlginç. Çoğu anne, 'Söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, hiçbir şey söyleme' der. Senin söyleyeceğin bir şey var mı?"

Birden önümüzdeki muhafız durdu. Collith yanımda kaskatı kesildi. Telaşla bakışlarını takip ettim. Ama midemi asansör gibi alçaltan ve eteğimin kollarımdan düşmesine neden olan şey Laurie'nin görüntüsü değildi. Onun yanında duran periydi. "Sizi görmesi için birini getirdim Majesteleri," diye mırıldandı Seelie Sarayı'nın Kralı. "İkinizin eski dost olduğunuzu söylüyor."

"Sorcha?" Fısıldadım.

ONUNCU BÖLÜM

Sorcha selamlama amacıyla, " gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi.

Sesi tıpkı hatırladığım gibiydi. Bal damlıyor ve kedi yavrularını mırıldanıyordu. Bir anda tekrar lisedeydim, her sınıftaki siyah çerçeveli saatleri izliyor, onu tekrar görebilmek için saniyeleri geri sayıyordum.

Sorcha'ya kimseye anlatmadığım şeyleri anlatmıştım. Annemin yerine geçmeye çalıştığı için Emma'ya ne kadar içerlediğimi. Diğer öğrencilerle konuşurken kendi yüzümü takmayı ne kadar çok istediğimi. Bir gün kendi veteriner kliniğimi açmayı nasıl hayal ettiğimi.

Ve beni mimozasının etrafında uçuşan bir sivrisinek gibi kenara itti.

Sorcha'nın tekrar konuştuğunu belli belirsiz fark ettim. Çaba sarf ederek geçmişten sıyrıldım. "...Kraliçe Fortuna'nın, Leviathan'ın Fatihi'nin, Korkusuzların Meydan Okuyucusu'nun haberi bana ulaştığında kendi kendime, hayır, bu benim tanıdığım sessiz, içine kapanık küçük Kâbus olamaz, diye düşündüm," diye mırıldandı altın saçlı peri. Alnında gümüş bir zincire asılı, gözyaşı şeklinde bir elmas titriyordu. Geri kalanı, bir zamanlar giydiği kız kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturan modern, beyaz bir takım elbise giymişti. "Yine de buradasın. Taç sana çok yakışmış, eski dostum."

"Sen benim arkadaşım değilsin," dedim sesimi bularak. Laurie'nin sırtışı genişledi; tüm bunlardan çok fazla zevk alıyordu.

Sorcha da suratını astı. Cildi titrek fener ışığında bir porselen bebeğinki kadar pürüzsüzdü. Onu ilk gördüğüm anda bir bit yeniği olması gerektiğini anlamalıydım, tıpkı zehirli olmaktan başka bir şey olkadar güzel bir elma gibi. Hiçbir şey o kadar mükemmel değildi. "Rencide edecek bir şey mi yaptım Majesteleri?" diye sordu. Çok masumdu. Çok saf.

"Evet," dedim kısaca. "Nefes alıyorsun."

"Bu saray için bir davetiye aldınız mı?" Collith her zamanki diplomat tavrıyla araya girdi. Muhafızlarımızdan biri yer değiştirdi ve cam kılıcı parladı. "Buradaki beklenmedik varlığınız-"

"Elbette. Kusura bakma ama ben bu işi senden biraz daha uzun süredir yapıyorum Kingling." Laurie bir hareketle bir parça parşömen açtı. Bu arada dar geçitte sıcaklık düşmüştü; uzun, çok uzun zamandır kimsenin Unseelie Kralı'nı rahatsız etmeye cesaret edemediğinden şüpheleniyordum. Muhafızlarımızın hoşnutsuz olduğunu anlamak için büyü bir bağa ihtiyacım yoktu.

Laurie sırtarak dostumun içinde hissettiğim alevleri körükledi. Parşömeni Collith'e uzattı ama Unseelie Kralı harekete geçmeden Nuvian öne çıktı. Gerginlik geçidi su gibi doldurdu. Kâğıdı aldı ve yazıyı sessizce tarayan Collith'e sundu.

"Kim verdi bunu?" Bir saniye daha bekleyemeyerek tersledim. Hangi perinin peşine düşüp onun ya da onun dehşet içindeki boğulmak üzereydim?

Birkaç saniye daha geçti. Sonunda Collith mektubu Nuvian'a geri verdi. Çenesindeki o kas bir kez kasıldı. İyi ki ölümsüzdü, yoksa ülserden ölecek diye endişelenirdim. "Tralee soyundan Ayduin," diye cevap verdi sonunda. Yüzünün aksine sesi soğuk ve düzgündü.

İlk isim benim için hiçbir şey ifade etmese de, bu soyu anında tanıdım. *Arcaena'nın ikizi*. Farkına varmak bir şimşekten daha sıcak bir şekilde çarptı ve bir dizi küfür yuttum. Eğer Ayduin Sorcha'yı öğrendiyse, bu benim geçmişimi araştırdığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Bea, Gretchen ya da Cyrus hakkında bir şey bilmiyorsa bile yakında öğreneceği anlamına geliyordu. Keskin, ürpertici bir gerçek iliklerime kadar işledi.

Ayduin ölmek zorundaydı.

Laurie bana göz kırparak, "Taç giyme töreniniz sırasında soyuna bahsettiğiniz onuru geri vermek için çok hevesliydi," dedi. Sözlerini dinlemekte zorlandım; kalbim hızla çarpıyordu. Tek istediğim Granby'ye geri dönmek ve bu dünyada sevdiğim birkaç insanın güvende olduğundan emin olmaktı. Birdenbire Sorcha'yla olan tüm geçmişim bu oyundaki gerçek bir oyuncudan ziyade sadece bir can sıkıntısına dönüşmüştü. "Bu kişi Unseelie Sarayı'nı ziyaret etmek için benden izin istediğinde, bu özel buluşmayı gözlemlemek için peşine takılmadan edemedim."

Göz ucuyla Collith'in kaşlarının daha da fark ettim. Şüphesiz Laurie'nin bana hitap etme şekli tanıdık geldiği içindi. Seelie Kralı tekme atma mesafesinde olsaydı, dürtüye boyun eğebilirdim. "Minnettarlığımı uygun bir şekilde ifade etmem gerekecek," dedim dişlerimin arasından. Lyari bana yaklaştı, botları toprakta hafif bir ses çıkarıyordu. Muhtemelen aceleci davranırsam kendini hazırlıyordu. Tamamen mantıksız bir varsayım değildi, çünkü benim yapmak istediğim de tam olarak buydu.

Collith, "Biz de tam akşam için dinlenmeye çekilmek üzereydik," dedi. O da yaklaştı. "Leydi Sorcha, belki de-"

"Biraz konuşabilir miyiz, Kraliçe Fortuna?" Laurie araya girdi. İkinci kez araya girmeye cüret ediyordu. Şimdi muhafızların her biri kılıçlarını kınından çıkarmıştı. Cam kısa bir şarkı sesi çıkardı ve bir an için hava garip bir müzikle doldu. Silahların parıltısından yılmayan Laurie'nin bakışları Collith'inkilere kaydı. "Özel olarak," diye eklerken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Havada basınç oluşmuştu. Her an bir patlama olabilirdi ve bundan kimin kurtulacağını bilmeme imkân yoktu. Ya da kimin hayatta kalmasını istediğimi.

"Sorun değil," dedim hızla, elimi Collith'in koluna koyarak. Herkesin bu dokunuşu fark ettiğini hissettim. "Lyari benimle kalabilir. Öyle değil mi Majesteleri?"

Laurie omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Gözleri erimiş gümüş gibi parlıyordu. "Pek gerekli değil ama madem ısrar ediyorsun."

""

Tanımlanamayan bir şey bağdan aşağıya doğru sürüklendi. Sıcak ve yumuşaktı. Laurie'nin gözlerinde gördüğüm şeyle eşleştiğini düşündüm. *Hayranlık*. Midem bulandı. Nereye bakacağımı bilemedim. Tam Collith'e dönmeye başlamıştım ki Laurie bakışlarını benimkilerden çekti. Hâlâ yanımızda duran kadına odaklandı. "Leydi Sorcha, Ulesse'nin duvar resmini hiç gördünüz mü? Ben bile oldukça olağanüstü olduğunu kabul etmeliyim."

Mavi gözleri Laurie ile benim aramda gidip geliyordu. Herhangi bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle izledim, ama Sorcha görevden alınmakla ilgili ne hisse derse hissetsin, bunu sakladı. "Var ama uzun yıllar oldu," dedi. "Sanırım son ziyaretimden bu yana bir şeyler eklenmiştir. Majesteleri, bana eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

Collith bir kez daha görünüşü koruma ihtiyacı ile geleneklere olan bağlılığı arasında sıkışıp kalmıştı. Hayal kırıklığını hissederek ona baktım ama kıvrak profili nötrdü. "Elbette," diye mırıldandı. Bir adım öne çıkıp kolunu Sorcha'ya uzatırken bana doğru bakmadı. Sorcha, Collith'e birçok kez gösterdiğim tereddütü göstermeden kabul etti. Yanlarından geçerken bana göz kırptı. Kısa bir süre yüzüne yumruk atmayı düşündüm, hatta bunu hayal edecek kadar ileri gittim ve Collith adımlarını hızlandığında bunun benim hayal gücüm olmadığını anladım.

Saniyeler içinde toprak tarafından yutuldular. Laurie ceketinin cebinden bir şey çıkarmak için son peri de gözden kaybolana kadar bekledi. İki parmağının arasında katlanmış bir kağıt parçası tuttu. "İşte

İstediğın bilgiler," dedi. Sesi artık farklıydı; artık cam kırıkları ve küçük jiletlerle süslü değildi. Bu, bu karanlık yerde, güzel elbiseler ve boyalı yüzler giyerek arkadaş olduğum periydi.

"Bunu bana vermek için 'özel bir söze' mi ihtiyacın vardı?" Alırken tersledim. Tenlerimiz birbirine değdi. Sadece bir an içindi, ama tek gereken buydu. Onun canlı, tatlı kokulu gücü duyularıma saldırdı. Bu kez beni etkileme biçiminde erotik bir şeyler vardı. Bacaklarımı birbirine kenetledim ve bu hafif hareketi fark etmemesini umdum.

Görünüşe göre gücünün farkında değildi -ya da belki de buna fazlasıyla alışmıştı- Laurie topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sııttı. "Oh, hayır, hiç de değil. Ama Collith'e biraz eziyet etmem gerekiyordu."

"Neden? Ona çok sadık olduğunu sanıyordum." Anlaşılan başka bir sırı rastlamıştım, çünkü Laurie hiçbir şey söylemedi. Gerçekleri söylemek söz konusu olduğunda susmakta Collith kadar ustaydı. Gözlerimi devirdim ve kâğıdı açtım. Üzerinde telaşlı, neredeyse okunaksız bir el yazısıyla yazılmış bir adres vardı. Kasaba şaşırtıcı bir şekilde Granby'ye yakındı. Kaşlarımı çattım. "Ne-"

"Kurt adam, aptal şey. Sürüsünü bulmak için yardım istemiştin, değil mi? Ben de üzerime düşeni yaptım. Bunu unutma." Laurie beni şaşırtarak eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları sıcaktı. Dokunuşu ne kadar hafif olursa olsun, ısıltılı bir yol bırakmıştı. Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı.

Laurie zaten gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede peri kralının artık orada olmadığını anlamam bir anımı aldı. Sonra kendimi sorulara hazırlayarak Lyari'ye döndüm. O da bana baktı. Teni ay ışığında bir inci gibi parlıyordu. "Sürprizlerle dolusun," dedi birkaç uzun, yapmacık saniyeden sonra. Yeşil bakışları Laurie'nin az önce boşalttığı alana kaydı. "Doğru mu anladım? Seelie Sarayı'nın Kralı'yla bir pazarlık mı yaptın?"

"Pek çok insanla pazarlık yapıyorum," diye karşı çıktım, sözlerinin uyandırdığı paniği gizlemeye çalışarak. Kendimi bir değil, *iki* peri kralına nasıl bağladığımı düşünmeye başlarsam, bundan pişmanlık duymaya başlayabilirdim. Ve pişmanlığın, özellikle bir tat olduğunu öğrenmişim. Zaten her gün sağlıklı bir doz alıyordum. Ne zaman kardeşime baksam-

Kahretsin. Damon.

Bir anda aceleciliğim geri döndü. Hiç düşünmeden Lyari'nin kolunu tuttum. "Eleme yapmanı istiyorum!"

Sanki elimi onun üzerinde tutmam bir hakaretmiş gibi geri adım attı. Korkuları tenine kadar ulaşmadan elimi bırakmaya çalıştım ama artık çok geçti. "...afedersiniz?" Dediğini duydum. Sanki azgın bir denizin iki ucunda durmuş, mesafeyi ve rüzgârı aşarak bağırmaya çalışıyormuşuz gibiydi. Tüm odağımı parmaklarımı teker teker açmaya verdim. Ama geri kalan her şeyim düşüyordu. Karanlıktan, acıdan, sudan.

Ve tam da Lyari'nin en büyük korkusuna.

Bu doğru değil, diye düşündüm çılgınca. En büyük korkusu bu kadar erişilebilir . Yine de buradaydım. Tıpkı Collith'le olduğu gibi, o zindanlarda onun zihnini ilk kez keşfettiğimde, sahne alışılmadık derecede canlıydı. Tatlar ya da görüntüler yerine, bir anının içindeydim.

Gece olmuştu. Elbette öyle olacaktı; en korkunç şeyler ancak karanlık çöktükten sonra yaşanırdı. Evet, gün ışığında da felaketler oluyordu elbette. Ama en aşağılık şeyler, kimsenin görmek istemediği ya da yaparken yakalanmak istemediği şeyler geceleri olurdu. Tıpkı bunun gibi. Etrafıma bakınıp Lyari'yi gördüğümde kaskatı kesildim.

Lyari, çocuk haliyle, yırtık pırtık görünen bir örtünün altına büzülmüştü. Biri -çok açık bir şekilde bir yetişkin- onun yanında dinleniyordu. Ellerimi çaresiz yumruklar halinde sıkarak bir adım öne çıktım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü bu çoktan gerçekleşmiş bir olaydı. Yine de bir sonraki anda, bir ses bana doğru süzüldü. Hıçkırık. Bu seste utanç yoktu, hayır, etrafımızı titreten umutsuzluktu. Kaşlarımı çattım ve daha da yaklaştım.

Şaşırtıcı bir şekilde yataktaki bir kadındı. Şu anda tanıdığım Lyari'ye esrarengiz bir benzerlik taşıyordu. Annesi olduğunu fark ettim. Öyle olmalıydı.

Lyari'nin genç ve yumuşak sesi, annesinin kederli şarkısının sözleri gibi havada süzülüyordu. Enochian dilinde konuşuyordu ama bir şekilde kelimeleri anlıyordum. "Anne, benim, Lyari. Artık orada değilsin. Her şey bitti. Savaş kaybedildi."

Sessizlik üzerlerine çöktü. Lyari'nin düşünceleri sanki bu anın dokusunda dokunmuş gibi odanın içinde, benim içimde fısıldıyordu. Annesine baktı, sanki bir çocukmuş gibi göğsüne *yaslanmıştı*. Bir an sonra Lyari soğuk bir parmağın kalbinin etrafında kıvrıldığını hissetti. Ya bu bir gün onun da başına gelirse? Ya sevdiklerini bile hatırlayamayacak kadar kırılırdı? Ya kötü bir anıya hapsolsaydı?

Kafamın içinden çık!

Lyari'nin öfkeli çığlığı havayı yırttı. *Sanırım sonunda zihinsel duvarını diriltti*, diye düşündüm belli belirsiz. Bir an sonra, bir itme hissi ya da belki daha çok bir rüzgârın bana çarpması gibi bir şey oldu. Yuvarlanırken hafızam bulanıklaştı.

Gözlerimi açtım ve hemen bir şaşkınlık bataklığının içine çekildiğimi hissettim.

O bendim. Yani, birkaç santim ötede duran ve bana bakan bedenimdi. Hafızamdan atılmış olmama rağmen hâlâ Lyari'nin zihnindeydim, en azından kısmen.

Düşünceleri bir kornası gibi çalıyordu. Öfkeyle üzerime uçmakla kendini tutmak arasında gidip geliyordu. Kâbus'u, bu yeni kraliçeyi merak ediyordu. Fortuna özür dilemezdi. Acımasızdı. Cesurdu. Lyari'ye aşağı ırklar hakkında öğretilenlere ve kendi fikirlerine rağmen, benden *hoşlanmaya* başlamıştı.

Bu düşünce içimde bir yara açtı. Suçluluk duygusu. Ben izinsiz girmemiştim amaç, ama yine de bir izinsiz girişti. Bu kez, aramızdaki tuhaf ilişkiyi bitirmeye çalışan bendim. *Duvar. Bir duvar hayal edin.* Bir tarafa kendimi, diğer tarafa da Lyari'yi koydum. Bu görüntüye o kadar şiddetle tutundum ki diğer her şey kaybolup gitti.

Gözlerimi tekrar açtığımda her şey olması gerektiği gibiydi. Gardiyan olduğu yerde kaskatı kesilmiş, öfkeden nutku tutulmuş bir halde bana bakıyordu. Dilim tatla kaplanmıştı. Bana mum balmumunu ya da yanmış bir fitili düşündürdü. İkisi de Lyari'nin deli annesiyle yattığı o loş odayı çağırıyordu.

İkimizin de iyiliği için, az önce olanların hiçbir kısmını kabul etmedim. "Collith'in yaptığı şu ortadan kaybolma olayı," diye titreyerek açıkladım, kesintiden önce yaptığımız konuşmaya dönerek. "Diğer perilerin de bunu yapabildiğini söyledi. Sen de onlardan biri misin?"

"Evet," diye ısırdı Lyari, belli ki hâlâ kılıcını kınından çıkarıp çıkarmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Cevap beni şaşırttı. Collith, hâlâ bu yeteneğe sahip olanların çoğundan daha güçlü sayıldıklarından bahsetmişti.

Mantiken herkesin bir hikâyesi, sakladığı bir yanı olduğunu biliyordum ama o ana kadar Lyari'ninkinin ne olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Bir Muhafızdan çok daha fazlası olmalısın. Gücünü neden saklıyorsun?" diye sordum. Bu ondan çok kendim içindi. Zihnim bir Rubik Küpü'nün üzerindeki parmaklar gibi soruyu araştırdı. Bir an sonra,

Yine de istemsiz bir hayal kırıklığı sesi çıkardım. "Siktir, hayır, bunu daha sonra konuşmamız gerekecek. Şu anda kardeşimi kontrol etmeni istiyorum. Hayır, bir daha düşündüm de, ben gelene kadar onunla kal. Yalnız kalmamalı."

Lyari hareket etmedi ya da konuşmadı. Ne düşündüğünü bilmek için kafasının içinde olmama gerek yoktu. *Neden senin için bir şey yapayım ki?*

İlk içgüdüm ona ettiği yeminleri hatırlatmak oldu. Ama kendi yeminlerime içerliyordum ve eğer Collith onları bir koz olarak kullanacak olursa, muhtemelen inadına onların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulurdum.

Tiranlar tahtlarında uzun süre oturmazlar, Fortuna.

Kızgınlık midemi kemirdi. Collith ne zamandan beri kafamın içinde beni doğru ile yanlış arasında yönlendiren bir ses olmuştu? Sanki ahlak konusunda otorite oymuş gibi. Yine de samimiyeti denemeye karar verdim.

"Gerçekten de geçmişini görmek istememiştım," dedim bana hâlâ hançer gibi bakan güzel periye. "Kraliçeniz olarak kurduğum bağın bir Kâbus olarak yapabileceklerimi geliştirdiğini düşünüyorum. Her şey çok yeni ve bunu nasıl kontrol edebileceğimi bulacağım. Yakında. Ama bugün kardeşim tehlikede olabilir. Çok fazla müttefikim ya da güvenebileceğim insan yok. Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ve bunun için suçun bir kısmını kabul ediyorum. Yani, yüzüne tükürdüm, muhtemelen ben kendime vurabilirdim. Ama umarım tüm bunları geride ve bu durumdan ikimiz de fayda sağlayabiliriz. Kraliçenin sağ kolu olmanın bazı avantajları olmalı, değil mi?"

Durakladım. Lyari'nin yüzü değişmedi. Başka ne diyebilirdim ki? Sabrım pek de bol değildi ve saniyeler geçtikçe sabrımın son damlası da buharlaştı. "Tamam, yeni plan. Şu andan itibaren her saniyeyi birlikte geçireceğiz. Saçını örерim ve makyajını yaparım. Oh, belki alışverişe bile gideriz."

Lyari'nin formu parıldadı. "Yüce Tanrım. Konuşmayı keseceksen giderim," diye hırladı. Bir an sonra koridorda tek başıma duruyordum.

Son iki saattir etrafımın perilerle çevrili olması garip bir duyguydu. Hemen bundan nasıl faydalanabileceğimi düşündüm. Gizemli kamera odasına bir ziyaret belki? Kraliyet hazinesine bir göz atmak mı? Ya da belki Ayduin'e bir ziyaret...

Hayır. Önce eve git, Damon'ın iyi olduğundan emin ol. Gerisi bekleyebilirdi.

Tam seçimimi yapmışım ki, tünelde bir ses yankılandı. Korkmuş bir geyik gibi donakaldım. Bir şey görmek için gerildim. Herhangi bir şey. Geçidin ilerisinde karanlık hareket etmiyordu. Yine de boş *hissetmiyordum*. Duvara yaslandım ve nefesimi tutarak daha fazlasını dinledim. Mutlak

Sessizlik sinir bozucuydu; labirentin bu kısmında etrafta hiç kapı ya da fae yok gibiydi. Genellikle arada bir ağlama ya da inleme sesi duyulurdu.

Önemli bir şey değildi Fortuna. Seni ele geçirmelerine izin verdin. Bu düşünceye rağmen beklemeye devam ettim, avuçlarımdan ve dudağımdan terler boşanıyordu. Anılar sessizliğin içinde çılgılık atıyordu. Boğuşan parmaklar. Dış gıcırıltıları. Boğazdan inlemeler.

Kalan tüm mantığımı kaybederek kaçmak için döndüm.

Güçlü kollar beni yakaladı.

Onun Collith olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Tanıdık kokusu etrafımızda dolanırken zorlanmadım -gerçeği söylemek gerekirse, o gelmeden sadece bir dakika önce onu hissetmişim. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, onun yakınlığının daha çok farkına varıyordum. Kafamın içinde sürekli bir varlıktı. beni boğduğu ve kurtulmak için can attığım oluyordu ama böyle anlarda aklımı başımda tutan tek şeyin bu olduğundan şüpheleniyordum.

"Korkunu hissettim. O ne yaptı?" Collith başımın arkasını kavrayarak fısıldadı. Ona yaslanıp kokusunun her şeyim olmasına izin verdiğimde nefesi saçlarımı karıştırdı. Küçük, sessiz bir parçam kot pantolonunun kemerini tuttuğumun . Parmak eklemlerim çıplak tenine değdi.

Collith adımı söyledi. İçinde bir yerlerde bir soru vardı ama cevabı bulacak kadar doğru düşünemiyordum.

Bir anda aklım başıma geldi ve pantolonunun düğmesini nasıl parmakladığımı gördüm. Geri çektim. "Laurie bir şey yapmadı. Sadece biraz ürkütüm."

Tam geri çekilmek üzereydim ki Collith'in çok ama çok hareketsiz kaldığını fark ettim. Zihnim geriye doğru gidip söylediğimiz her şeyi gözden geçirdi ve Seelie Kralı'na lakabıyla hitap ettiğimi fark ettim. Birkaç dakika önce bu geçitte kesinlikle kurulamayacak bir bağlantı.

Ne söyleyeceğime o kadar odaklanmışım ki Collith'in kollarından çıkmayı unuttum. Ben aceleyle konuşurken onun da elleri sıkılaştı. "Sen bir şey söylemeden önce, evet, onunla daha önce tanıştım. Ama birkaç gün öncesine kadar kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Collith bunu özüksedi. İçindeki ipleri kavradığını, onları tekrar düzgün düğümler haline getirdiğini hissedebiliyordum. Her zaman sakin. Her zaman kontrollü. "Peki yollarınız nasıl kesişti?" diye sordu sonunda. Bana bakan güzel yüz artık tanıdık geliyordu. Bu, karaborsalarda dolaşan ve çarpık pazarlıklar yapan yaratıktı. Riskleri hesaplıyor ve gerçekleri öğreniyor, sonra da bunları kendi amaçları için kullanmaya devam ediyordu.

Bir kabusla evlenmek gibi.

"Beni buraya getirdiğin ilk gece odamda bekliyordu," diye cevap verdim Collith'in soğuk tonuna uyararak. Ben farkına bile varmadan birbirimizden uzaklaşmıştık. Vücudumda onun ellerinin olduğu yerler acı verecek kadar soğuktu. "Köle gibi davranıyordu."

Bu açıklama üzerine Collith'in kontrolü yeniden elden gitti. Hissettiği duygu o kadar şiddetliydi ki, inşa ettiği barajları patlattı. Dalgalanma bağımızdan aşağıya doğru kükredi. Acı, öfke, kafa karışıklığı. Collith bakışlarını önümüzde uzanan patikaya dikti - tepkisini gizlemek için nafile bir çabaydı bu - "Laurelis'e benziyor. Seni uyarmalıydım. Yine de bu kadar cesur olacağını düşünmemiştim. Makyaj yapmana yardım eden oydu, değil mi?"

Collith hiçbir uyarıda bulunmadan yürümeye başladı. O kadar ani olmuştu ki, ona yetişmek için koşuya başlamak zorunda kaldım. "Belki biraz," diye itiraf ettim, kafasının doğru konuşarak.

Collith'in yüzünü göremesem de sonraki sözlerinden sarkan buz sarkıtlarını duyabiliyordum. "Biliyor musun, bir keresinde onun kokusunu aldığımı sanmıştım. Kendime hayal gördüğümü söyledim."

İşleri daha da kötüleştirecek bir şey söylememek için kendime güvenmiyordum; ona hâlâ bir müttefik olarak ihtiyacım vardı. Yüzeye yaklaştıkça tünel genişledi ve yan yürümek mümkün hale geldi. Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışarak boşluğa doğru ilerledim. Sessizlik karanlık ve dipsiz gibiydi. Collith'e şöyle bir baktım, profili taştan yapılmış gibiydi.

Birkaç dakika sonra mağaranın girişine ulaştık ve Collith sonunda tekrar bana döndü. Ay ışığı yüzüne vuruyor ve yüzünün bir kısmını gölgede bırakıyordu. Her nefes verişinde ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu. Gözleri siyah görünüyordu. O anda, daha önce hiç olmadığı kadar Fae'ye benziyordu. Daha da korkutucu bulduğum şey, bunun beni olması gerektiği kadar rahatsız etmemesiydi. Eskiden olduğu kadar.

Yüz hatlarını daha iyi seçebilmek için yer değiştirdim, böylece ikimiz de boşlukta durduk. Çıplak dallar kocakarı elleri gibi bana uzandı ve beni daha da yaklaşmaya zorladı. Serin nefesi yanağıma dokundu. Bir anda bedenim bir ısı ve his patlamasıyla uyandı. Onu ne kadar çok istediğimi istesem de inkâr edemezdim.

"Sana Laurelis'ten uzak durmanı tavsiye etsem, boşa nefes tüketmiş olur muyum?" Collith boğuk bir sesle sordu. Ses tonu cevabımın ne olacağını bildiğini gösteriyordu.

Bu soru etrafımda dolaşan büyüyü bozdu. Hayal kırıklığımy görmemesini ya da hissetmemesini umarak döndüm ve açıklığı doğru birkaç adım attım. Bir an için Collith'e diğer kralla yaptığım pazarlığı anlatmayı düşündüm. Laurie'nin bana sadece Collith'in ne zaman tehlikede olduğunu bilmesi karşılığında yardım ettiğini. Onunla tanıştığım andan itibaren Collith'e nasıl yardım ettiğini. Hatta Olorel'den sonra Unseelie Kralı'nı tahtında uyurken bulduğumda beni test edecek kadar ileri gitmişti.

Kavgaları ne olursa olsun, ya Laurie suçluydu ya da o unutmuştu.

"Fazla seçeneğim yok gibi. Genellikle bana gelir," dedim sonunda, tekrar Collith'e dönerek. Neden ona gerçeğı söylemek istemiyordum ki?

"Genellikle mi?" Collith tekrarladi. Laurie'yi Nym'in odasında nasıl çağırdığımı düşünerek omuz silktim. Arkadaşımyın çenesi sıkıştı. Konuştuğunda, yumuşamış olan kısımları tekrar kilitlendi, anlamadığım bir kilitte emniyete alındı. "İnsanlığımı korumak için çaba sarf ediyorum Fortuna. Yeni arkadaşın böyle bir şey yapmıyor. Ne yapacağı kestirilemez ve politikada benden çok daha iyi. Yani hilekârlıkta daha iyi. Onun sadakatinin nerede yattığını ya da niyetinin ne olduğunu asla tam olarak bilemeyeceksin."

"Peki, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diyerek yumuşatmaya çalıştım.

Collith'in kaşları düştü. "Az önce yaptım."

"Hayır, ben... boş ." Gülmemek için dudağımı ısırdım. Şimdi kesinlikle zamanı değildi. Yukarı doğru baktım. Ağaçlardaki boşlukların arasından hilal şeklindeki ay bana gülümsedi. Bea's'ta ne kadar meşgul olduklarına bağılı olarak Damon'ın mesaisi bitmiş olabilirdi. Yeniden Collith'e odaklandım. "Benimle yürümene gerek yok. Muhtemelen halletmen gereken bazı karışık tüylerin vardır. Ayrıca, Lyari evde bekliyor. Onu gönderdim-

"-Kardeşini kontrol et," diye bitirdi Collith. Elbette o da Ayduin'in geçmişimi araştırması konusunda benimle aynı bağlantıyı kurmuştu. Bu yol onu sonunda benim yaşadığım yere götürecekti. Damon'ın yaşadığı yere.

Damarlarımda fırtına sonrası bir nehir gibi aciliyet hissi kabardı. "Evet, aynen öyle. Seninle sonra konuşuruz... sonra? Yakında mı?" Kendimi aptal gibi hissediyordum. Aynı anda hem kral, hem düşman, hem dost, hem de müttefik olan birine veda etmenin doğru yolu neydi?

Collith'in gözlerinde eğlence titreşti. Dakikalar önceki gergin, öfkeli peri gitmişti. "Tanrı yardımcın olsun, sana girmeye cüret eden yaratıkların

Majesteleri."

Sözcükler bir okşama gibi geldi ve karşılığında hiçbir şey söylemeden koştum, ne başlatabileceğinden korktuğum için. Neyi ortaya çıkarabileceğinden.

Ağaçların arasında gözden kaybolana kadar gözlerini üzerimde hissettim. Birbirimizin görüş alanından çıktıktan sonra yavaşlayarak yürüdüm - bu elbiseyle bir şey yapmak zordu. Eve gitmek için o kadar acele etmişim ki gerçek kıyafetlerimi Collith'in odasında bırakmışım. *Lanet olsun*. Şimdi geri dönmemin imkânı yoktu. Belki yarın bir mesaj atar ve elbiselerimi bırakmasını isterdim. En azından ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı.

Eve dönüş yolculuğumuz olaysız geçti. Cep telefonumu el feneri olarak kullandım ve fark edilmemek için yere doğru tuttum. Sonbahar havası, ağzına kadar fae ile dolu olan yeraltı taht odasıyla karşılaştırıldığında tenimi rahatlatıyordu. Tehditler savuran, sözler veren, savaş yeminleri eden ve pazarlıklar öneren seslerinin uğultusu şimdi yerini tatlı bir durgunluğa bırakmıştı. Ormanda tek başıma yürümeyeli çok uzun zaman olmuştu diye düşündüm. Goblinlerin bunu benden almasına izin vermişim. Yeter artık.

Çimenlikle orman arasındaki sınırı oluşturan ağaç sırasının yakınında ölü bir geyiğe rastladım. Yan yatmıştı ve sinekler çoktan işlerine başlamıştı. Neyse ki hava sadece ölü yapraklar ve uzaklardan gelen kar kokuyordu. Başında durdum ve bir kurşun yarasının geyiğin etini buruşturduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattım; sezonun açılmasına daha bir hafta vardı, bu da birilerinin yasadışı avlandığı anlamına geliyordu. Muhtemelen geyiğin izini kaybetmişler ve gün ağarırken onu almak için geri dönmeye karar vermişlerdi.

Çömelerek gözlerini kapatmak için uzandım. Doğrulurken hafif bir hışırtı sesi sessizliği bozdu. Kaskatı kesildim ve orada olmayan bir bıçak aradım.

Aynı anda kurt adamım da çıktı.

"Oh, şükürler olsun." Neredeyse rahatlamışım. Kurt beni selamlamak için kıpırdamadı ama boğazından bir sızlanma çıktı. Kuyruğu hafifçe sallanmaya başladı ve gözleri aklıktan değil ama canlılıktan parlıyordu. Saraydan uzakta geçirdiği birkaç gün ona şimdiden mucizeler yaratmıştı. Nadir görülen mutlu bir gülümseme dudaklarımı büktü. Yanından geçerken kurdun başını okşama isteğime direndim ve onun bir köpek olmadığını kendime hatırlattım.

Çok geçmeden peşinden gelen yumuşak sesler duyuldu. Ne kadar aptalca olursa olsun, kurdun yakınlarda olduğunu bilmek beni daha güvende hissettirdi. Avluyu geçtim, eteğim çiyden kararmıştı ve kapıyı denedim. Kilitliydi. İçeride ışıklar yanıyordu, yani Damon evde olmalıydı. Lyari'den de bir iz yoktu.

Bu gerçekler beni paniğe sevk etmeli, en kötüsünü hayal etmeme neden olmalıydı ama iğgdlerim bana evin etrafında rehberlik etti. Köşeyi döndüğümde Damon'ı eskiden bahçesi olan yerde diz çökmüş halde bulduğumda teorim doğrulanmış oldu. Bu manzara karşısında göğsüme bir şey saplandı. Son iki yılın hiç yaşanmamış hayal etmek neredeyse mümkündü. Kardeşim gecenin bir yarısı bir peri tarafından kaçırılıp Unseelie Sarayı'na gtrlmemişti. Nefretin ne olduğunu ğrenmemişti.

Lyari birkaç metre ötede duruyordu, hareketsiz ve sessizdi. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Bana hafifçe başını salladı, ben de bakışlarımı Damon'a çevirmeden önce başımı salladım.

Bahçesinin bakımsız halini düzeltmek için henüz bir şey yapmamıştı; toprak işlenmemişti ve l bitkiler hâlâ topraktan çıkıyordu. yıl için çok geç bir zamandı. Bir şey onu ele geçirmişti, bir anı ya da bir düşünce. Kardeşimin yüzünü göremiyordum ama saniyeler geçti ve o kımıldamadı. Sonunda bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Damon'ın başı döndü. Kahverengi gözleri gölgelerin arasında beni buldu. İfadesi tam olarak hayal kırıklığına değildi -umut etmekten daha iyisini biliyormuş gibiydi- ama bir şeyler karardı. Hâlâ giydiğim elbiseye dikkatle bakmasını izledim, dikkati safirin üzerindeydi. şaşırtıcı bir şekilde Damon Tithe hakkında bir şey sormadı.

Onun yerine ayağa kalktı ve "Denver'a geri dönmeliyiz" dedi.

Zihnimin rastgele ifadeyi ya da doğru duyduğumu kabul etmesi bir an aldı. Sonra Damon'a göz kırptım ve geri dönmek için bir neden bulmaya çalıştım. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu muhtemelen taşınmıştı. Üvey ailemiz de Dave emekli olduğunda taşındıkları için oraya yakın bir yerde yaşamıyordu. Bizi bekleyen tek şey kanlı anılar ve solan hayaletlerdi. "Neden?" Sonunda sordum.

Damon bakışlarımı kaçırdı. Tişrt bir esintiyle dalgalandı. "İçimde bir his var. şu anda olmamız gereken yerin orası olduğunu biliyorum."

"Ne zamandan beri geleceği görüyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Onun yetenekleri de benimkiler gibi değişiyor muydu? Hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki bu konu üzerinde fazla dşnememiştim. şimdi düşündüm. Denemeler sırasında Shameek'e dokunduğum bir an olmuştu ve onun anılarından birini görmüştüm. Evet, korku ile sıralanmıştı, muhtemelen ona rastlamamın nedeni de buydu... ama gücüm böyle çalışmıyordu.

Bir de Lyari'yle geçirdiğim, onun en büyük korkusunun doğduğu ana tanıklık ettiğim o çileli birkaç saniye vardı. Benim gücüm

Bu. Ten tene temas, bir fobiye açığa çıkaran bir sezgi parıltısı ve dilimde bir tat. Hepsi buydu. Hep böyle olmuştu.

"...durugörü değil," diyordu Damon. Gözlerimi kırptım, sonra odaklanmak için bir çaba harcadım.

"Tamam, kâhin değilsin. O zaman ..." Aklıma yeni bir fikir geldi. "Bekle. Bu Savannah hakkında mı?"

"Hayır. Yemin ederim değil. Sadece... lütfen, Fortuna."

Damon'ın adımı söyleme şekliydi. Sanki camdan yapılmıştı ve benden gelecek yanlışı bir yanıt onu paramparça edecekti. Belki de bu daha fazla konuşmamız için bir fırsattır, diye düşündüm. Birkaç saat boyunca birlikte arabada sıkışıp kalacaktık.

"Peki, tamam. Önce Bea ile konuşmam ve beni kovması için bir seyahat daha gerekmeyeceğini görmem gerekiyor. Eğer değilse, gideceğim. Ama tüm bu süre boyunca şikayet edeceğim," diye ekledim.

Bunun onu güldüreceğini ummuştum ama kardeşim arkasını döndü. Hayal kırıklığı midemde bir delik açtı. Ben bahçenin kemiklerinde kalırken onun eve doğru yürümesini izledim. Onunla gidersem pişman olacağım bir şey söyleyebileceğimi biliyordum.

Dudaklarımda acı bir şakayla Lyari'ye doğru döndüm ama o ortadan kaybolmuştu. Çok uzağa gitmediğini biliyordum, ya aramızdaki sinir bozucu bağdan ya da izlendiğine dair içimi kemiren o histen. O ve kurt adam arasında, hiçbir suikastçı burada başarılı olamayacaktı.

Bulutlar, uyumak istemeyen yaramaz bir çocuk gibi, ay ışığının daha fazla izin vererek tepemde yer değiştirdi. Damon'ın geride bıraktığı küreği aldım ve kaldırmayı düşündüm. Yine de aklıma bir şey geldi ve durakladım. Ben küreğe bakarken uzaktan bir baykuş öttü, başı gümüş gibi parlıyordu. Birkaç saniye geçti, sonra ağaçlara doğru adımlarımı geri çekmeye başladım. Kurt adam peşimden geliyordu.

Bir dakika içinde geyiği bulduğum yere geri döndüm. Hareket ettirilmemiş ya da kaçırılmamıştı. Ormanın kenarında, eski halinin bir kabuğu gibi duruyordu. Bir zamanlar ağaçların arasında bir yıldızdan daha vahşi ve özgürce koşan bu yaratığı bırakmaya dayanamıyordum. Ne çürümeye ne de derisinin yüzülmesine.

O ağaran ayın altında geyiği ormanın derinliklerine çektim ve gömdüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

L Şimşek ve gök gürültüsü beni uyandırdı.

Gözlerimi tavana doğru açtım, Oliver'ın zihnimin bilinçli olarak asla ulaşamadığım o kısmına doğru kaybolduğunu hissettim.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, normallik için acı verici bir çaba göstermişti. Yüzmeye gittik ve ellerimizde pizza dilimleriyle eski filmler izledik. Yine de farklıydı. O farklıydı. Sevgi dolu ve canlı en iyi arkadaşımın yerini solgun ve sessiz bir yabancı almıştı. Bir gece önce olanları anlatmaya çalıştığımda bana döndü ve "Yapamam Fortuna. Senin için bile."

Bugün, Bea ile her şey yolunda giderse, Damon ve ben Denver'a dönecektik. Bu benim odak noktamdı. Bunu başarmak benim gücüm dahilindeydi.

Ve eğer kahvaltı kalabalığını yeneceksem, bu yataktan on dakika önce çıkmam anlamına geliyordu. Bu amaca sanki bir ipmiş, ben Alice'mişim ve kara delik sallanan ayaklarımın altındaymış gibi tutunarak, yıllardır hissetmediğim bir hevesle yataktan çıktım. Havlumu kaptığım gibi gökyüzü parladı ve aceleyle banyoya doğru ilerledim. Bu kez, bir kurt adamın eşikte uzanmış olacağını tahmin etmiştim; karanlıkta üzerinden atladım ve yoluma devam ettim.

Koridorda, Damon'ın odasının kapısının sıkıca kapalı olduğunu fark etmeden edemedim. Ya hâlâ uyuyordu ya da onu rahatsız etmemi istemiyordu. O ucuz, desenli ahşabın verdiği mesaj açıktı. *Uzak dur. Beni yalnız bırak. Yanıma yaklaşma.*

Hüzün belirsiz bir hayalet gibi yaklaştı ama ona sırtımı döndüm ve yoluma devam ettim. Rekor sürede duş aldım ve giyindim. Hava leylak şampuanı ve hindistan cevizi vücut yıkama suyu gibi kokuyordu.

Odama döndüğümde, nemli saçlarımı taramayı bitirdiğim sırada koridordan sesler başladı. Başını kaldırıp sarı gözlerini bana kırpan kurt adama kaşlarımı çatarak baktım. Telaşlanmaması güven vericiydi. Silah çekmecesine dokunmadan bıraktım ve araştırmaya gittim.

Lyari ve Collith mutfak masama oturdular.

Görünüşe göre Muhafız'a duş almak ya da üstünü değiştirmek için yanımdan emretmem gerekiyordu; ikisini de yapmadığı açıktı. Sonra yanında oturan erkeğe baktım ve onun da gözlerinin boynumdaki safire kaydığını fark ettim. Onu örtmek için mantıksız bir dürtüyle savaştım. *Üzerimde*

Bunu saklamak için, demek istemiştim. Bir şey kelimeleri uzakta tuttu. Belki de tacı neden o zaman da takmadığımı sorma ihtimaliydi. Buna verecek bir cevabım yoktu. "Kahve?" Onun yerine ağzımdan kaçırdım.

Collith'in ağzının kenarı seğirdi. Tek söylediği "Lütfen," oldu.

O anda, yine modern kıyafetler giydiğini fark etmeden edemedim. Collith Sylvyre kot pantolonun içinde de deri pantolonun içinde olduğu kadar çekiciydi. Sade ama vücuda oturan bir elbise gömleği geri kalanını örtüyordu. Kahverengi kumaş gözlerini eladan çok yeşil gösteriyordu. Saçları ipek gibi parlıyordu.

"Siyah, değil mi?" diye sordum. Yanaklarımın sıcak olduğunu hissettim. Collith'in bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim. Kurt adamın pençeleri muşambaya çarparak köşeye yürüdü ve yere uzandı. "Lyari, kahveni nasıl alırsın?"

"Enerji için kafeine bağımlı değilim," dedi. Sesi düzdü. Gözleri pencere ile kapı arasında gidip geliyor, sürekli hareket ediyor, sürekli kontrol ediyordu.

"Bolca krema ve şeker, . Senin kadar tatlı olmasını sağlayacağım."

Bir kupa daha aldım ve neşeli bir ses çıkarmayı bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bıraktım. Collith'in yüzü hiçbir şey ele vermiyordu ama bağ onun eğlencesiyle aydınlanmıştı, tıpkı bir yaz akşamında verandadan sızan ışık gibi. Ben yeni bir tencere hazırlarken, Lyari'nin sadece profilini görebileceği şekilde döndü. *Neden onu kızdırmak zorundasın? diye sorar gibiydi.*

Çünkü eğlenceli, dedi benimki de. Küçük makine gürültülü bir ses çıkardı. Üç fincan doldurdum, tencereyi yerine koydum ve kremaya uzandım. "Seni buraya getiren nedir, sevgili kocacığım?" Kahveyi neredeyse beyaz olacak kadar doldurarak sordum.

Gök gürültüsü duvarların arasından homurdandı. Lyari'nin önüne bir kupa koydum ve Collith ona uzattığım kupayı kabul etti. "Sürüyü göreceksen desteğe ihtiyacın olacak," dedi açık açık. Ondan doğrudan bir cevap almak o kadar beklenmedikti ki, bir an için sözlerini anlamadan öylece durdum.

Yine de sorduğumda, sıkıntıyla kaşlarını çattım. Yapmayı planladığım şeyi nereden bildiğini ona sormanın bir anlamı var mıydı? Lyari özel konuşmamı Laurie ile paylaşmış mıydı? Ne olursa olsun, teklifini geri çevirmek aptallık olurdu.

Kendi kupamı aldım ve kapılardan birine doğru yürüdüm. Collith'e dönüp baktım. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Lyari sandalyeden yarı kalkmış, itiraz etmek üzereydi, diye düşündüm. Ona ters ters baktım. "Lyari, sana gidip kendine bakmanı emrediyorum. Duş al, temiz kıyafetler giy, uyu. Tam gücüne kavuştuğunda geri gel. Anlaşıldı mı?"

Başka bir gün olsa, bana dilinin sert tarafını gösterirdi. Ama değerli kralının huzurunda değil. "Anlıyorum," diye mırıldandı. Sanki onun üzerindeki konumum hakkında ne hissettiğini bana hatırlatmak istercesine - mahremiyetine yaptığım saldırıya tepki verme şansı da olmamıştı - peri kupasını lavabonun üzerine tuttu ve yaptığım kahveyi yavaşça boşalttı.

Ben de birbirimize karşı medeni duygular beslemeye başladığımızı düşünüyordum. Ne aptalım.

Sağ Elim alaycı bir gülümsemeyle gözden kayboldu. Onun maskaralıklarının neden olabileceği herhangi bir rahatsızlık, Collith'le yaklaşan konuşmanın gölgesinde kaldı. Oyalanmak isteyerek aceleyle odama döndüm ve dolaptan eski bir bavul çıkardım. Açık bir kitap gibi yatağımın üzerinde durduğunda, içine bir kot pantolon giydim. Onu annemin çok sevdiği bordo bir kapüşonlu sweatshirt takip etti. Önünde beyaz harflerle UNIVERSITY OF DENVER yazıyordu. Collith sessizce içeri girdi. Duvara yaslandığı yerden bakıyordu, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuştu.

"Neden gelmek istiyorsun?" Yönüne bakmadan sordum. Perinin serin varlığı bu küçük alanı dolduruyor, onun orada olduğunu unutmayı imkânsız kılıyordu. "Yatırımını korumak için mi?"

Bana neden önemsediyimi ya da bunun neden önemli olduğunu sorabilirdi. Bunu yapmamasının nezaketinden şüpheleniyordum. Arkadaşım basitçe, "Eğer inanmak istediğin buysa, tamam, böyle devam edebiliriz," dedi.

Bu yanıtta ki meydan okumaya rağmen sesi yumuşaktı. Okşayıcı. Hazırlıksız yakalandım, ona doğru döndüm. Büyük hataydı. Collith ben farkına varmadan yaklaşmıştı. bağı hissettim, bir akım gibi yayılan ince bir çıtırtı. Şimdi elim, çenesinin kenarında gezinmekten, saçlarının ve teninin hissini keşfetmekten kendimi alıkoymak için bir yumruk oluşturdu.

"Öğlen ayrılıyoruz," dedim ona. Sesim düzensiz çıkıyordu. "Tabii Bea izin verirse. Her şeyi yüz yüze açıklamak için bara gidiyorum."

Unseelie Kralı bana doğru eğilmeye başlamıştı ama ben konuştuktan sonra durdu ve dudaklarını büzdü. Bu küçük hareket dikkatimi ağzına çekti. "Muhtemelen bundan daha fazla zamana ihtiyacım olacak. Eğer gerçekten bu kadar erken ayrılmanız gerekiyorsa, sürüye vardığınızda ya da biraz önce beni çağırın lütfen," dedi.

Gözlerimi zorla onunkilere diktim. "İyiyim. Sorun değil. Sonra görüşürüz o zaman.

Lyari'nin numarasını bana mesaj atar mısın, böylece onu da plan hakkında bilgilendirebilirim?"

Collith'in cevabını beklemedim. Nedense kendimi korkak gibi hissederek anahtarlarımı aldım ve koridora fırladım. "Hemen döneceğim," dedim kurt adama. Mutsuz iniltisi beni takip etti.

Yükseklerde bulutlar neredeyse simsiyahtı. Rüzgâra karşı başımı eğdim ve kamyonetime bindim. Kasabanın yarısına gelmeden fırtına patladı. Yağmur ön cama çarpıyor ve silecekleri çılgına çeviriyordu. Dikkatli bir şekilde Main'den aşağı indim ve Bea's'ın önüne park etmek için acele etmedim.

Onunla sohbetimiz beklenebileceği gibi iyi geçti.

"Denver, ha? Nedenini sorsam bana yine yalan mı söyleyeceksin?" diye sordu başını kaldırmadan. Masasının üzeri maaş bordrosu evraklarıyla kaplıydı. Her yarı gerçek, kaçamak ve düpedüz yalanla aramızda çizdiğim çizginin biraz daha kalınlaştığını hissettim.

"Damon için. Nedenini bile tam olarak bilmiyorum. Sanırım orada bazı cevaplar almayı umuyor."

Bunun üzerine Bea bir iç çekti. Elindeki kalemi düzeltti ve sonunda bana baktı. Pencereden süzülen öğleden sonra ışığı gri örgüsünü gümüş tellerle parlatıyordu. "Belki bir şeyler bulacak tek kişi o değildir. Tamam, zaman ayırabilirsin. Vardiyalarınızın karşılanması için programda değişiklik yapacağım."

Göğsümdeki bir şey gevşedi. "Teşekkür , Bea. Gerçekten."

Bana salladı. "Evet, evet. Kendine iyi bak ve gelişmelerden beni haberdar et." ", " dedim, bininci kez "keşke" diyerek.

tüm sonuçları olmadan onu kucaklamak.

Cyrus, Ariel ve Gretchen ile vedalaştım. Angela bana ters ters baktı tabii ki ve Ian da her zamanki kabininden bana baktı. Hiç gerçekten polislik yaptı mı? Daha sonra Adam'a eğitim için vakti olup olmadığına baktım. İş ortağı da oradaydı ve dirseklerine kadar motora gömülmüşlerdi. Ders almadan ve içimdeki huzursuzlukla savaşıyor oradan ayrıldım.

Eve geldiğimde minibüs gitmişti. Yolda Damon'a olmam garip diye düşündüm. Endişe midemde kanat çırpı. *Hemen paniğe kapılma, Fortuna. Belki Bea içeri gelmesini istemiştir. Belki de evden çıkmaya ihtiyacı vardı.*

Sabah sürünerek geçti. Sonunda yağmur durdu ve gökyüzünün havası güneş ışığının girmesine izin verecek kadar aydınlandı. Saat on oldu. Saat on bir oyalandı. Öğle vakti geldi ve geçti. Damon'ı tekrar tekrar aradım. Sıradan, kızgın ve histerik mesajlar gönderdim. Ne yaparsam yapayım dizim titriyordu. Bulaşık, çamaşır, süpürge, tuvalet fırçalama. Kamyona bavulum ve motel odası için bir soğutucu yüklenmişti bile. Kanepede oturduğu yerin yanından her geçişimde kurt adam parlak gözlerini bana dikiyordu. Endişesini anlatmak için konuşma yeteneğine ihtiyacı yoktu.

Bir yandan da iki yıl öncesine dönüyordum. Yine kaçırılmış mıydı? Ya suikastçi onu bulduysa? Panik ve mantık nöbetleri arasında düşünmeye *devam ettim: Lyari'yi asla göndermemeliydim. Gardımı asla düşürmemeliydim.*

Tam şerifin ofisini arıyordum ki kötü frenlerin gıcirtısı duyuldu. Damon kapıyı arkasından kapatırken ben de ön kapıya koştum. "Nerelerdeydin?" Sakin olmaya yemin ettiğimi unutarak tersledim. "Sana öğlen çıkacağımızı söylemişim."

Damon bana bakmadı. Kafasını kaşdı -saçını kestirmeye çok ihtiyacı vardı- ve koridordan aşağı kaydı. Çok zayıftı, hâlâ çok zayıftı. Yürürken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Orada durdum, dizimi biraz daha salladım ve peşinden gidip gitmemeyi düşündüm. Ben karar veremedim Damon sırt çantasıyla geri geldi. Yine yanımdan geçip gitti ve kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı. Bu sefer onu takip ettim.

"Bunu bana yapamazsın Damon," dedim.

Çantasını arka koltuğa koymak için hareket ettiğinde avluyu sessizlik kapladı. O bunu yapamadan kurt adam yanından geçip arka koltuğa atladı. Damon sadece bir an duraksadı. "Denver'a mı geliyor?" diye sordu kardeşim.

Evi kilitledim, sürücü koltuğuna tırmandım ve kapıyı gereğinden biraz daha sert çarptım. Kısa bir tereddüitten sonra Damon yolcu tarafına bindi. "Evet," dedim kısaca, katlanmış kâğıt parçasını almak için cebimi karıştırırken. "Bu da bana yol üzerinde bir yerde durmamız gerektiğini hatırlattı. Bu adresi Google Maps'e ekler misin?"

Damon kaşlarını çattı. Gazeteyi okumak ya da almak için elini uzatmadı. "Ne tür bir durak?"

İçimdeki sabır kuyusu bir kez daha kurudu. Dibi ıslak kilden ve sümüksü duvarlardan başka bir şey değildi. Tek bir hareketle kâğıdı Damon'ın kucağına fırlattım. "Şu itibaren evden çıkarken ve nereye gideceğini bana söyleyeceksin," dedim. "Eğer yanında değilsem, beni arayacak ya da mesaj atacaksın. Son iki yılın senin için cehennem gibi geçtiğini biliyorum ve bunun bazı etkileri olması kaçınılmaz, ama benim için de tam olarak bir parti değildi. Bu yüzden ortadan kaybolup bana her şeyi yeniden yaşatamazsın. Anladın mı?"

Yüzünü pencereye doğru çevirdi. Daha önce milyonlarca kez görmediği bir şey yoktu ama anlaşılan benden çok çimenlere ve ağaçlara bakmayı tercih ediyordu. "Elbette."

"Hayır. Bana bakmalı ve 'Anladım' demelisin. Şu anda bulunduğumuz nokta bu."

Şimdi Damon bana bakıyordu, kara gözleri parlıyordu. Garip bir şekilde, öfkesini kayıtsızlığına tercih ettim. "Anladım," dedi dişlerinin arasından.

"Harika. Şimdi şu lanet adresi oku ve Google Maps'e gir."

İtaat ederken Damon'ın kafasından geçen küfürleri duyar gibiydim. Telefonunu çıkardı ve uygulamada gezinirken bakışlarımı tırnaklarına çekti, tırnakları o kadar çok çiğnenmişti ki derisi kırmızı ve çiğ görünüyordu. Hemen başka tarafa baktım ve boğazımı temizledim. Tamam, neredeydim? Silahlar. Silaha ihtiyacımız olacaktı.

Sig Sauer P365'i ayak bileğimdeki kılıftan çıkardığımda Damon'ın hareketsiz kaldığını hissettim. Silahı birkaç yıl önce, o kaybolduktan kısa bir süre sonra almıştım. Çoğu kadından çok daha az çaresiz olsam da, komodininizde bir silahla uyumanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Tek kelime etmeden emniyeti kontrol ettim ve yeni bir şarjörü - sonuncusunu atış talimi sırasında boşaltmıştım- yerine ittim. Tatmin edici bir tık sesi geldi. Daha kolay ulaşabileceğim bir yere, orta konsola koydum.

Ben bir silah insanı değildim; onlara karşı bir tiksinti hissediyordum. Muhtemelen Fallen kanımdan kaynaklanıyordu, teknolojiden kaçınmaya yönelik doğal bir eğilim vardı. Ama bir silah Unseelie Sarayı'nda işime yarayabilirdi ve bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Damon yine ne sormuştu? Doğru ya, durmamız gereken yer hakkında.

Laurie'nin sözleri kafamın içinde çınlamak için o anı seçti. *Kurt adamların sağı solu belli olmaz, küçük Kabus. En iyisi mesafeni korumak. Özellikle de bir sürüden.* Şimdi havayı kirleten benim korkumdu. Damon'ın görmemiş olmasını umarak kamyonu çalıştırdım.

Küçük evimi geride bırakırken direksiyonu sıkıca tuttum ve sonunda "Kutsal suya batırılmış mermi gerektiren türden bir durak" diye cevap verdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yolculuğa n saat kala, Denver'a o kadar yaklaştığımız ki birkaç tabela görmüştük, benzin almak için durmamız gerekti. Pompa kolu patladıktan sonra bile kamyonu yaslanıp oyalandım. Damon'la yalnız kalmaktan kaçındığımı -kendimden bile- inkâr edemiyordum. Şu ana kadar tamamen sessizdi ve dünyada onun kızgınlığını bastırabilecek bir radyo istasyonu ya da podcast yoktu.

Jassin'i öldürdüğüm için pişmanlık duymasam da, o geceyi sürekli benim için pek de eğlenceli değildi. Bunun muhtemelen Damon'ın verdiği cezanın bir parçası olduğunu fark ettim. Unutmama asla izin vermeyecekti.

"olsun," diye mırıldandım, bir kadının bana attığı tuhaf bakışı görmezden . Ben de ona ters ters baktım. Bizimkinin diğer tarafındaki pompaya park etmiş bir cipin yanından geçerek dikkatimi oraya çekti.

Beton sütunların arasından arka koltuğu görebiliyordum. Orada bir kız ve bir oğlan oturuyordu, benzer yüz hatlarına bakılırsa kardeş oldukları belliydi. Çocuk bir tür oyun oynuyor olmalıydı, çünkü başı eğikti, tüm dikkatini görüş alanımın altındaki bir şeye vermişti. Birden kaşlarını çatarak doğruldu ve kız kardeşini güldüren bir şey söyledi. Ben izlerken kız kardeşi küçük çocuğun saçını karıştırdı. Çocuk da karşılık olarak onu şakacı bir şekilde itti.

Gözlerim yanıyordu. Acıyı kovmak için defalarca gözlerimi kırptım. Hızlı bir hareketle başlığı çıkardım ve tutucuya geri koydum. Sonra diğer araca sırtımı döndüm ve kendi aracıma bindim.

Granby'den ayrıldığımızdan beri olduğu gibi Damon dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü yola çevirmişti. "Hava karardıktan sonra bir kurt adam sürüsünü ziyaret etmek istemiyorum," dedim başının arkasına. "Bu gece bir motelde durmamız gerekecek. Aç mısın?"

Sessizliğini sürdürmesi beni şaşırtmadı. Güzel. Benzin istasyonunda yemek vardı. Cüzdanımı kaptım, içeri koştum, raflardan rastgele birkaç atıştırmalık aldım, kasanın arkasındaki sivilceli çocuğa ödeme yaptım ve geri koştum.

Yolun aşağısında bir motel vardı. Otuz saniye kadar sürdükten sonra küçük girdim. Ben giriş işlemlerimizi yaptırırken Damon kamyonette bekledi. Resepsiyon görevlisi sigara tiryakisi bir sesi ve kırpılmış kızıl saçları olan bir kadındı. Bana eski bir anahtar uzattı ve mırıldandı, "Sağa dön. Merdivenlerden yukarı çık. Kaçıramazsın."

Kurt adam politikanız nedir? Neredeyse soracaktım. Burası, fatura ödendiği sürece odalarından birinde kocaman bir kurt olmasını umursamayan türden bir yer gibi görünüyordu. Anahtarı sözsüzce kabul ettim ve eski püskü lobiden çıktım.

Damon dışarı çıktığımı fark etti ve eşyalarına uzandı. Kurt adam heyecandan bir inilti çıkardı. Kapıyı açtığım anda dışarı fırladı. Silahı aldım ve saklandığı yere geri ittim. Sonra bir elimde bavulum, diğerinde yiyecek dolu plastik bir torba olduğu halde metal merdivenleri tırmandık. Odamız tam ortadaydı. Ben kilidi açmak için her şeyi yere bırakırken Damon ayakkabılarına baktı ve kıpırdandı. Kurt nefes nefese kaldı.

Kapı bir korku filmi gibi gıcırdayarak açıldı ve anında soğuk parmaklar bize doğru uzandı. Düşmüş olmama ve düşük sıcaklıklara karşı bir insandan daha dayanıksız olmama rağmen, bu beni yine de rahatsız etti. Kaşlarımı çatarak yüklerimi en yakın yatağın üzerine attım ve ısıtıcıyı incelemeye gittim. Kadran kapalı konuma getirilmişti. Rahat bir nefes aldım ve gidebildiği kadar yükseğe ayarladım.

Bu iş bittikten sonra kase olarak kullanabileceğim bir şey aradım. *Bunu eşyalarımı toplarken* düşünmeliydim diye düşündüm. Buz kovası! Onu aldım ve lavaboda doldurdum. Sonra onu, gördüğü her şeyi koklamayı kendine görev edinmiş olan kurt adama götürdüm. Hepsinin hoş kokular olduğunu hayal bile edemezdim. Yine de suyu görünce araştırmasını unuttu.

"Daha sonra avlanacak mısın?" Yüksek sesle düşündüm, tüylü başının alçalmasını izliyordum. "Yemek yemeden ne kadar dayanabilirsin ki?"

Kurdun kulağı kıpırdadı. Beni duyduğuna dair tek işaret buydu. Şimdi etrafıma, soluk motel odasına bakıyordum. O kadar sessizdi ki duvardan gelen sesleri duyabiliyordum. Görünüşe göre komşularımız son kokaini kimin alacağına karar vermeye çalışıyorlardı. Kurt adamın dili, kana içerken şapırdama sesleri çıkarıyordu. Damon ileri geri yürüyor, telefonundan sinyal almaya çalışıyordu. Acaba kime mesaj atması gerekiyordu?

İstemedi sahiplendiğim yatağa uzandım - yaylar gıcırdayıyordu -Ve iç geçirdi. Hüzünlü akşam yemeğimiz yanımdaki yatak örtüsünün üzerine dökülmüştü. Bir Pop-Tart'ın gümüşü ambalajını yırttım ve bir ısırık aldım. "Hâlâ benden nefret ediyorsun, ha?" Ağız dolusu yapay aromanın etrafında sordum.

Kelimeler aramızdaki boşlukta beyaz bulutlar şeklinde süzülüyordu. Damon işaret vermekten vazgeçti ve çantadan yiyecek çıkarmaya odaklandı. Bu

Sanki bu hareketler onun evreninin tamamıydı. Bir kez daha cevap alamayacağım belli olmuştu.

Saniyeler geçmeye devam etti ve ben Nym'in saatini, sürekli hareket eden ibrelerini hayal ettim. Benzin istasyonundaki o kardeşlerin görüntüsü de aklımdan çıkmıyordu. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin sanırım," dedim sonunda. "Beni ne kadar kızdırırsan kızdır, seni her zaman seveceğim."

En azından bu onu etkiledi. Sonraki sessizliğinde kardeşimin kederini, öfkesini ve kafa karışıklığını hissettim. Damon birkaç saniye sonra, "Buz almaya gidiyorum," diye mırıldandı. Bana cevap verme şansı bile tanımadı; o boş sözlerle ayağa kalktı ve kapıdan çıktı. Kurt yerdeki yerinden fırladı ve kapı kapanmadan içeri girmeyi başardı.

Pop-Tart küle dönmüştü. Bitirmek kendimi zorladım, sonra diğer yarısını plastik torbaya geri koydum. Ellerimi yumruk yapıp sıktım, elimi eğdim ve eşit nefes almaya çalıştım. *Ağlamayacağım, ağlamayacağım.*

"Belki de kalacak yerleri benim seçmeme izin vermeliydiniz."

", beni korkuttun," diye soluk soluğa Collith'e döndüm. Kalbim sanki bir maraton koşucusuymuş gibi hissediyordum, start tabancasının sesiyle birlikte karşı ufka doğru hızla koşuyordu. Vakur yüzlü kral gölgelerin arasında bir köşede durmuş beni izliyordu.

"Kurtadamların inine ulaştığınızda adımı kullanmanızı söylediğimi biliyorum ama bu arada sizi kontrol edeyim dedim," dedi söze girmeden. "Ne de olsa hâlâ hesaba katılmamış bir suikastçı var."

Ona inanmamıştım. Gelmesinin tek sebebinin bir suikastçı olduğuna inanmadım. Ama son birkaç haftadır bana birçok iyilik göstermişti. Ben de ona bir iyilik gibi hissettim. "Muhafızlarınız nerede?" Sanki Nuvian yatağın arkasında saklanıyormuş gibi odayı aradım. "Saraydan bu kadar sık korumasız ayrılman hakkında ne düşünüyorlar?"

"Uzakta değiller," diye itiraf etti Collith, bir adım daha yaklaşarak. "Sadece bize mahremiyet veriyormuş gibi yapmakta giderek ustalaşıyorlar."

Tabii ya. Collith'in Muhafızları geride bırakmamış olmasının beni neden hayal kırıklığına uğrattığından emin değildim. Benim için ne olursa olsun, ya da aramızda ne olursa olsun, o her zaman bir kraldı. Her şeyden önce. "Ne kadar nazikler."

Bağ titredi. Collith daha sonra konuştuğunda sesi yumuşak ve şaşırtıcı derecede kararsızdı. "Aslında Fortuna, burada olmamın başka bir nedeni daha var. Sormak istedim... yani, aklıma bir fikir geldi... bu gece size katılabilir miyim?"

Kalbim hemen tepki verdi, bir kez hızlandı. Bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı kaynaklandığını ben bile anlayamadım. Belki de Collith söz konusu olduğunda bu ikisi birbirine çok yakındı.

"Tamam," dedim. Belki de bir şey beklemesine izin vermemişti, çünkü bir şaşkınlık pırıltısı yakaladım. Artık ona bakıyordum ve kendimi geri çekemiyordum. Bu periyi bir kez daha inceledim - burnunun eğimi, çenesinin kıvrımı - ve ince güzelliğinin tadını çıkardım.

"Bir havlu getireyim mi?" Collith teklif etti.

"Ne? Neden?"

"Çenendeki salyayı silmek için tabii ki."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Collith'e bir yastık fırlattım, o da zahmetsizce kaçtı. Doğrulduğunda gülümsediğini gördüm. Bu o kadar nadir oluyordu ki kendimi yine bakarken buldum. "Dur , az önce *şaka* mı yaptın?" Alay ettim.

Collith bunu görmezden geldi. Yatağın kenarına, bana yakın bir yere tünedi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Her zaman taktığı yüzük ışıpta parlıyordu. "Ne yapmak istersiniz leydim?" diye sordu. "Film izlemek mi? Gezintiye mi çıkalım?"

Gömleğimin kollarıyla oynadım. "Beni yargılama ama yatmayı düşünüyordum, erken başlamak istiyorum. Damon Denver'da aradığı şeyi ne kadar çabuk bulursa, biz de o kadar çabuk eve dönebiliriz."

"Uykuyu başka bir şeye tercih ettiğin için seni asla yargılayamam," dedi Collith ve kalkıp elektrik düğmesine bastı. Odaya karanlık çökmüştü ama otoparktan gelen sarı ışık perdelerin arasından süzülüyordu. Ben aceleyle yorganın altına girerken Collith'in loş hatları yatağa doğru ilerledi. "Gençken her hafta sonu öğleden sonra uyurdum. Bu annemi çıldırttı."

Onun bu yönünü duymak hoşuma gidiyordu. Çekingen, gizemli eşimi insan dünyasında hayal etmek yabancı ve heyecan vericiydi. Büyüyor, değişiyor, dönüşüyordu. Bu onu daha az korkutucu yapıyordu.

Collith'in giysilerinin teninde çıkardığı fısıltı sesiyle zihnimdeki görüntü dağıldı. *Tişörtünü çıkardığını* fark ettim. Kendime olmadığımızı söyledim. Bir erkeğin tişörtünü çıkarması beni heyecanlandırmamalı ve rahatsız etmemeliydi. Ama kalbim mesajı almamıştı; frenleri sabote edilmiş bir araba gibi hissediyordum. Kontrolten çıkıyordu. Kaza yapmak üzereydi.

Yerin inlemesi ve örtülerin tekrar kalkmasıyla düşüncelerim kısa kesildi. Collith'in ağırlığı yatağın eğilmesine neden oldu. Çarşaflar fısıldadı.

rahatlamıştı. Collith hareketsiz kaldıktan sonra sessizleşti. Hâlâ dişlerimi fırçalamam gerekiyordu ama hareket etmedim.

Sırt üstü uzandım, ellerimi karnımda birleştirdim. Muhtemelen hissettiğim kadar doğal görünmüyordu. Periler karanlıkta görebiliyor muydu?

Bu ilk kez yan yana yatışınız değil, diye kendime hatırlattım. Yine de o kadar yeniydi ki kendimi canlı bir tel gibi hissediyordum.

Bir şeye konsantre olmaya çalıştım, hayır, başka bir şeye. Düşüncelerimi Collith'ten ayırmayı başardığımda, yatağın benim tarafımın pencerenin yanında olduğunu hatırladım. Biraz döndüğümde gökyüzüne bakıyordum. Ay orada parlak bir Noel süsü gibi asılı duruyordu.

Serin parmaklar benimkileri okşadı.

Bir anda ayın varlığını unuttum. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, nefes alışım çok zordu. Collith'in gözlerinden kaçmaya çok dikkat ediyordum. Oliver bana hiç böyle hissettirmiş miydi? Yapmış olsaydı muhtemelen hatırlardım. Bu periyi farklı kılan neydi? Sadece şehvet miydi? Ya da belki de her zaman kendimi yersiz hissetmiş olan parçam, aynı şeyleri hisseden başka birine mi karşılık veriyordu?

Collith yavaşça elimi bıraktı, sadece parmak uçlarını kolumun alt tarafında gezdirdi. Yarattığı his bir şekilde tedirgin edici ve tahrik ediciydi. Düşünmeden - bedenim artık kontrolü ele almaya başlamıştı- bakışlarımı onunkilere diktim. Arzu ve korku içimde savaşıyordu. Şu anda bile Collith hiçbir şey söylemedi; sadece çok şey gören gözleriyle bana baktı. Tıpkı son kez ona yaklaşmama izin verdiğinde olduğu gibi, seçimi benim yapmama izin veriyordu. Ya bir şey olmasına izin verdiysen? Ya bu kapıyı açıtıysam?

Ona karşı bir şeyler hissettiğimi kabul etmek anlamına geliyordu. Kafamın içine girmesine izin vermek. Her şeyi görecekti. En iyi ve en kötü yanlarımı. Ya bu onun duygularını değiştirirse? Ve sonra... sonra ne olacaktı? Normal bir evli çift gibi her geceyi birlikte geçirmemizi mi bekleyecekti? Zihnimi tekrar kapatabilecek, bir mahremiyet ve benlik talep edebilecek miydim?

Collith, "Bana sorabilirsin, biliyorsun," diye mırıldanarak beni şaşırttı. Parmakları dolambaçlı maskaralıklarını durdurmadı. Bir aşağı bir yukarı, sanki bir gölün camsı yüzeyiymiş gibi tenimi sıyrıp geçiyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Ne soracaksın?"

"Kafanızda dönüp duran tüm o sorular. Her birini bana sorabilirsin ve ben de cevaplamaya çalışırım."

"Şimdiye kadar pek de açık sözlü değildin," diye hatırlattım ona. Bu kendim için de bir hatırlatmaydı. Aramızda hiçbir zaman gerçek bir şey olmayacağına yemin etmişim. Hayatıma zorla girdikten, mahkeme sırasında seyirci kaldıktan ya da basit bir cevap ikimizi de çok fazla acıdan kurtarabilecekken birçok kez sessiz kaldıktan sonra olmazdı.

Collith bunu inkâr etmeye çalışmadı. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Aslında, bunu kanıtlayacağım.

Bana bir soru sor. Yemin ederim cevaplarım."

Teklifi kalbimin şimdi farklı bir nedenle hızlanmasına neden oldu. Collith'e açılan kapı ilk kez açıktı. Onun etrafında zihnimin kaç kez şaşkınlık, merak ve hayal kırıklığıyla dolup taşıdığının sayısını unutmuştum. İşte bunlardan en azından birine son vermek için bir fırsat.

Ona sorabileceğim yüzlerce şey vardı. Önceki kralı neden öldürdüğü, Viessa ile olan geçmişi, Laurie ile olan kan davası hakkında. Yine de aklıma yeni bir soru geldi ve durmak bilmedi.

"En büyük pişmanlığın nedir?" Dürtüyle sordum. Bunu söyledikten hemen sonra, sorunun ciddi doğasından çok şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı.

"Buna cevap veremem."

Yüz ifadesinde utanç ya da pişmanlık yoktu. Midem bulandı. Cidden bir periye güvenmek için kandırılmış mıydım? Daha da kötüsü, *bu* periye mi? *Fortuna, seni moron.* Hayat bana onlar hakkında uzun zaman önce bir ders vermişti ve ben bunu unutmakla aptallık etmişim. Kolumu geri çektim ve tıslayarak konuştum. "Az önce dedin ki-"

"Sana göstermek zorundayım."

Bunun üzerine durakladım. Yükselen öfke dalgası buharlaşıp sise dönüştü.

"Oh.

Tamam."

"Daha uygun bir zamanı beklesek sorun olur mu? Bu... biraz karışık," diye sözlerini tamamladı Collith. Bu istek kulağa yeterince samimi geliyordu. Yine de içimde bir kuşku vardı. Unutacağımı umarak soruyu yanıtlamaktan kaçınmaya mı çalışıyordu? Başımı salladım. Collith beni değerlendirdi. "Bunun pek adil olmadığını biliyorum ama bana seninkini söyler misin?"

"En büyük pişmanlığım mı?"

Açıklığa kavuşturdum. "Evet."

Bir parçam *buna cevap veremeyeceğimi* söylemek istedi. Sadece kendi ilacını boğazına tıkmak için. Diğer yanımda ise bunu düşünmeden edemiyordu. Nasıl yüzlerce sorum varsa, yüzlerce cevabım da vardı. Rastgele birini seçebilirdim ve bu gerçek olurdu. Seçmediğim için pişmanlık duyuyordum.

Ailemin öldürüldüğü gece daha erken uyanmak. Damon'ın bir peri tarafından kaçırılmasına izin vermek. Leviathan'ı öldürmek. Shameek'i kurtaramamak. Bir insanı öldürmek.

Her biri ağızımda asit gibi yanardı.

"Şimdi mi?" Yan döndüm ve Collith'le yüzleştim. "Şu anda en büyük pişmanlığım seninle nasıl başladığımız."

Collith ya özel ifadelerimi fark etmedi ya da umursamadı. Gerçek buydu ve önemli olan tek şey de buydu. Anlayış, ağzının etrafındaki çizgileri . Bizi birbirimize bağlayan bağ renk ve hislerle alevlendi. Bir sonraki anda, bunu birlikte hatırlıyorduk. Anılar akıp giderken onun zihninin de benimkinin yanında olduğunu hissettim.

Yumruklarımla kavradığım bir kafesin soğuk parmaklıkları ve Collith'in sesinin kendinden emin uğultusu; öğleden sonra karaborsada tanışmıştık. Nemli toprak kokusu ve etrafımızdaki ağaçların canlı yeşili; yemin ettiğimiz gece. Bir kırbaç iniyor, tekrar tekrar - Collith'i kalbimden sonsuza dek kovduğum an. Başlangıcımız, ortamız, şimdimiz.

"Keşke seninle o barda tanışsaydım," diye fısıldadı Collith. "Aslında bunu hayal etmiştim. Rastgele bir işin beni Granby'ye getirdiği ve canımın açıklanamaz bir şekilde çizburger çektiği alternatif bir evren."

"İçeri girdin ve... Angela'yı gördün," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. Collith kaba iş arkadaşımından söz edince gülümsedi. "Ne zaman bir şey koysa göğüslerini yüzüne vurup duruyor. Yeni bir sunucu için o kadar çaresizsin ki, kaçmak için o kadar çaresizsin ki, kabini değiştiriyorsun. Benim bölümüme."

"İlk başta bana kaba davrandın. Çünkü o sensin. Ama ben çok soğukkanlıyım-" "Soğukkanlı mı? Cidden mi?"

"-sonunda seni . Ertesi sabah kahve içmek için buluşmayı kabul ."

Kendime rağmen, içimden bir ses Collith'in sesindeki sıcaklığa karşılık verdi. "Ve biliyorum. Belirsiz, kibirli bir pislik değilsin."

"Sen önyargılı, ukala bir velet değilsin."

"İçkilerimiz bitene kadar burada kalırız. Ben beyaz çikolatalı mocha aldım," diye usulca bitirdim.

Collith yine gülümsedi. Gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını fark ettim.

"Bundan daha kesin bir şey olamaz. Yani olmuş *olmalı*."

Karanlık geçmişler ve örtülü geleceklerden oluşan kozamızın ötesinde rüzgâr güçlendi. Motelin dayanıksız duvarlarını inletti. Collith cesaret edip

parmağının kenarını yanağımda gezdirdi. Gözlerim kendi isteğiyle kapandı, dokunuşun tadını çıkarıyordum. Bu çok yeni ve bağımlılık yapan bir histi. "Fortuna," dedi. Sadece benim adım. Gözlerim dalgalanarak açıldı ve onun bakışlarıyla buluştu.

Yarı yolda buluştuk.

Tam akıl almaz bir dil ve sıcaklık cümbüşü içinde çarpışmak üzereyken Collith geri çekildi. Aynı anda hem sert hem de nazik olmayı başaran bir tutuşla çenemi kavradı. Bir şeyler söylemeye başladım -muhtemelen kendimi rezil etmek üzereydim- ve o dudaklarımın kenarlarını öptü, benimle alay etti, sonra yanaklarıma, gözlerime, burnuma ve alnıma geçti.

Sonuncusu benim ağzımdı. Collith dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir kez. İki kez. İçgüdüsel olarak ağzımı açtım, daha fazlasını istiyordum. Anında bana uydu ve çiftleşme törenimizden beri ilk kez birbirimizin tadına baktık. Tanrım, çok iyi öpüşüyordu.

Birkaç saniye sonra, yine de uzaklaşan ben oldum. Kapıya doğru isteksiz bir bakış attım. "Damon..."

Collith başını eğdi. Gözleri uzaklara daldı. ". Telefonda biriyle konuşuyorum."

"Oh. Yapabileceğini fark etmemiştim..." Kulağıma hafifçe vurdum.

Bunu söyledikten sonra Collith'in yatıştırıcı özünün bağ boyunca kayarak beni bulmaya çalıştığını hissettim. Bir şekilde rahatsız olup olmadığımı anlamaya çalıştığını biliyordum. Eğer beni rahatsız ediyorsa. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," dedi Collith kayda değer bir duraksamadan sonra. "Sadece senin yanında olmaktan mutluyum."

"Neden?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım. "Beni çok az tanıyorsun Collith."

Yastığını aldı ve yeniden yerleştirdi. Tekrar uzandığında, bir parçası perdelerin arasından gelen desenli ışığın içindeydi. Gözleri nazik bir mizahla parlıyordu. "Gazabınıza uğrama riskini göze alarak, aslında bu ifadeye katılmıyorum," dedi.

"Seni piç kurusu," diye fısıldadım. Sonra Collith'i hazırlıksız yakalayıp pantolonunun kemerinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Bu kez yavaş yavaş ilerleme ya da ustaca bir alay yoktu. Balo gecesindeki iki genç gibi öpüştük.

Her saniye, her öpücük inşa ettiğim duvardan fırlayan bir tuğlaydı. Kendimi Collith'e kaptırmıştım, kendimi tutamadan ona dokundum. Üzerinde tişört yoktu, bu da karnındaki çizgileri takip etmemi, ellerimi sırtına doğru sürüklememi ve avuç içlerimi eşit sırayla kollarında gezdirmemi kolaylaştırıyordu. Onu hissetmekten zevk alıyordum.

çıplak tenini. Vücudunun ne kadar sert ve kaslarının çıkıntılarının ne kadar keskin olduğunun tadını çıkarıyordu.

Birden onları hissedebildim, Unseelie Divanı'nı. Sevinç ve heyecan çığlıkları kafamı doldurdu. Mahcup olmalıydım. Ama duygular içinde boğuluyordum. Onun içinde. Collith göğsüme doğru nefes alarak, "O duvarı yerine koy, aşkım," dedi. Onu teşvik etmek için arkama yaslandım ama o yerinden kıpırdamadı. Sabırsız bir ses çıkardım ve odaklanmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bir duvar. O kadar uzundu ki uçları ufukta kayboluyordu. Bu yapı tuğla değil, betondur ve tepesinde dikenli teller vardı. Üzerine tırmanmaya çalışan herkes kesilir ve yakalanırdı. Kazamazdı da, çünkü bir cadı altındaki toprağı lanetlemişti.

Gözlerimi açtım. *İşte, duvarı yerine koydum, mutlu musun?* Söylemek üzereydim. Bakışlarım Collith'inkilerle buluştuğunda ve onun ne demek istediğini anladığımda, bu sözler yok oldu.

Lanet olası duvarı yeniden inşa ettiğim kısa süre içinde Collith yatakta aşağı doğru hareket etmiş, ağzı tepesinde durmuştu. Becerikli parmakları tek bir hareketle kot pantolonumun düğmesini çözdü. Birbirimize bakarken içimdeki sıcaklık gittikçe . Başımı salladım ve Collith'in gözleri zümrüt ateşine dönerken, pantolonu tamamen çıkarmasına yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım.

Yere çarparken çıkardıkları ses çok keskindi. Dikkatimi Collith'ten ayırmadım. Bana usulca dokunan nefesi işkence gibiydi. Yavaşça, her seferinde bir tane olmak üzere, dizlerim açık bir davetle yana düştü. İhtiyaç, başka türlü hissedebileceğim utangaçlığı bastırmıştı.

O da kabul .

Dilinin ilk dokunuşu beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu. Başım geriye düştü. Sanki beni ayakta tutan tek şey onlarmış gibi çarşafı kavradım. Daha fazlası için yalvarsam mı yoksa durması için yalvarsam mı bilemedim.

Daha fazla. Kesinlikle daha fazla.

Düşüncemi bitirir bitirmez içimde oluşan sıcaklık patladı.

Akılsız bir çığlık havayı parçaladı. , uzak bir parçamdan biliyordum. Zevk dalgası devam etti, devam etti, devam etti. Bu orgazmda farklı bir şey vardı. Daha güçlü. Belki de bu

ne bir rüya ne de kafamın içinde gerçekleşen bir olaydı. Birkaç saniye boyunca tek bildiğim vücudumu saran hislerdi. Kendimi kör hissettim.

Sonrasında öylece uzandım, sersemlemiş ve uykulu hissediyordum. Collith yatağa geri döndü ve ben de yüzümü ona dönmek için yan tarafıma kaydım.

Ay ışığı artık dostuma ulaşabiliyordu. Yüzünün ve gövdesinin tepelerini ve düzlemlerini ortaya çıkarıyordu... ama bu yeterli değildi. İçime bir şey doğdu - kimse sorsa tanımlayamazdım- ve şimdi bir düğmeye uzanma sırası bendeydi. Birkaç saniye boyunca onunla oynadım. Parmak eklemlerim sikiğin hemen üstündeki deriye değdi. Collith çok ama çok hareketsizdi.

Dürtüye teslim oldum. Düğme çözüldüğünde bakışlarım Collith'inkilere kaydı. Sözsüz bir istekle fermuarı çekiştirdim. Kot pantolonunu çıkararak bana uyarken ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Garip olması gereken bir şeyi beklentiyle dolu bir ana dönüştürmeyi başarmıştı. "Külotunu da," diye mırıldandığımı duydum. Collith yorum yapmadan onları da çıkardı. Daha sonra örtmek için battaniyeye uzanmadı. Sadece yanıma uzandı, utanmadan ve beklenti içinde olmadan.

Vücudu, tamamen çıplak gördüğüm diğer tek erkek olan Oliver'inkinden çok farklıydı. Yakınına eğilerek Collith'in köprücük kemiğinin izini sürdüm, sonra aynısını göğüs kafesinin parmaklıklarına yaptım. Geri kalanı ne kadar ilgi çekici olursa olsun, beni her zaman yüzü çekiyordu. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, uzandım ve yara izine dokundum. İrkildi. Geri çekilmesini bekledim ama olduğu yerde kaldı, bahçedeki bir heykele benziyordu. "Çok güzelsin," dedim ona.

Buna karşılık Collith üstüme çıkacak şekilde yer değiştirdi. Dirsekleri beni içine hapsetti. İtiraz etmediğimde, ten tene temas edecek kadar alçaldı. Tüm ağırlığının verdiği his baş döndürücüydü. Sanki beni sahipleniyordu. Sözcükler olmadan bana istediği şekilde sahip olacağını söylüyordu. Ona dokunmaya doyamıyordum. Ellerim Collith'in saçlarına, omuzlarının kıvrımlarına, sert kollarına ve pürüzsüz sırtına. Yavaşça ileri geri sallanmaya başladı. Sertliği aşağı doğru bastırıyor, alay ediyordu.

Tekrar eşikte olduğumu hissettiğimde, elimi aramızdan aşağı kaydırdım. Collith bana daha iyi erişim sağlamak için kendini biraz kaldırdı. Parmaklarımı kadife uzunluğu boyunca, ucuna ulaşana kadar takip ettim. Collith'in nefes alış verişini değiştirdi. Gülümseyerek, onu tamamen kavramak için elimi tekrar aşağı indirdim,

ve bana karşı hazır olduğunu hissedene kadar ayarladım. O kadar ıslanmıştım ki tek bir hamle yetecekti.

Acaba onun düşünceleri de benimkileri yansıtıyor muydu? Gerçekten yapmak üzere miydik

Bu

mu? Dışarıdaki yürüyüş yolunda ayak sesleri duyuldu.

"Kahretsin Damon," diye tısladım. Collith çoktan uzaklaşmış ve aceleyle pantolonunu giymek için. Doğaüstü bir hızla hareket ediyordu. Damon kapıyı açıp başını kaldırdığında, ikimiz de kayıtsızlığın resmiydik. Collith duvara dayalı bir sandalyede oturuyordu, ben de yatağa kıvrılmış, dizlerimi göğsüme çekmiştim. Nefes nefese kalmıştım, sanki kilometrelerce koşmuş gibiydim. Ben aceleyle yorganın altına girerken Collith televizyonu açmış olmalıydı, çünkü hoparlörlerden gelen sesler benim kesik kesik nefes alış verişlerimi gizliyordu.

Tanrım, pantolonum neredeydi? Damon onları görebilir mi?

Kardeşim önündeki manzarayı inceledi. Buruşuk yatak örtüsü. Collith'in çıplak gövdesi. sivri mesafe. Çabalarımıza rağmen, bir şeyi böldüğü acı verici bir şekilde belliydi. Durumun komikliği birden aklıma geldi ve histerik bir şekilde kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Sessizlik çok uzayınca sesi kısıtım - Damon bana ne izlediğimizi sorsa dürüstçe söyleyemezdim - ve rahatça "Telefonda kiminle konuşuyordun?" diye sordum.

Kardeşim başını eğdi ve aceleyle banyoya girdi. Musluğu çevirirken gıcırtıyı dinledik. Dişlerini fırçalarken çıkardığı ses garip bir şekilde yüksek geliyordu. Collith ve ben televizyona baktık ama ikimizin de ekranda neler olduğunu gördüğünden emin değildim. Bir iki dakika sonra Damon ağzını silerek odaya geri döndü ve diğer yatağa girdi. Battaniyeyi bir kalkan gibi etrafına topladı ve yan dönerek sırtını bana dayadı. Bize.

En azından Collith'e bir tanrı gibi davranmayı bırakmıştı.

Sonunda ne izlediğimizi anladım. Miss Congeniality. Kafatasımın içine binlerce perinin tıktırılmasından sonra parlaklık ve gürültü benim için çok fazlaydı. Uzaktan kumandaya uzandım. "Hey, şunu kapatmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Yine de komik bir Sandra Bullock filmini en az bir sonraki peri kadar severim."

Gerginliği azaltma çabasını takdir ettim. Tekrar yerleştiğinde onu kendime doğru çekerek bunu gösterdim. Damon diğer yatakta da aynı şeyi yapınca yatak yayları gıcırdadı.

Collith karanlıktan yararlanarak dudaklarını omzuma bastırdı. Garip bir şekilde samimi hissettirdi. "İyi geceler, benim muhteşem karım," diye fısıldadı. "Bu arada... Boşalıırken ıkardığın seslere bayılıyorum."

Kızarmış yüzümü göremediğine sevinerek yorganı çeneme kadar çektim. "İyi uykular, Collith."

Adının kullanıldığını fark etti; zevkin yavaş sıcaklığı bağımıza yayıldı.

Böyle devam ederse hiç uyuyamayacaktım. Yastığı tam kıvamında kabartmaya odaklanmış gibi yaptım ama karnımdaki kız gibi çarpıntı geçmedi. Oliver'ın yıldızlarla ilgili geveleyerek yaptığı yorumlar kendi iradeleriyle zihnime sızdı. *ok kısa bir süre yanıyorlar, sonra da kalıcı olarak sönüyorlar.*

"Harika kokuyorsun." Collith'in sesi uykudan kadifemsiydi.

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Sessiz bir konuşma yapmayı düşünerek ona doğru döndüm. Belki daha önce sorduğum sorunun yerine başka bir soru sorabilirdim. Ama Collith'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce dudaklarımda dolaşan sözcükler kayboldu. Başka tarafa bakmadım. Ben izledikçe, vücudundaki gerginlik bir buz küpünün erimesi gibi azaldı. Uykuya dalmıştı.

İşte o zaman Oliver bana tekrar fısıldadı, sanki tam aramızda yatıyormuş gibi. *Mutluluk ve güzellik, yokluğa ve üzüntüye değer mi Fortuna?*

Sinirli bir ses çıkardım ve ince şiltenin üzerinde kaydım. Ay ışığı yüzüme vurdu ve pencereye doğru döndüm.

Damon ve Collith uyuyup rüya görürken, ben orada yatıyor ve yıldızlara bakıyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sleep sonunda beni ele geçirdi.

Kirpiklerimin taşa dönüştüğünü ve göz kapaklarımı ağırlaştırdığını hissediyordum. Motel odamızın penceresinin kirli camından yıldızlar ışıldayan bulanıklıklara dönüşüyor, sonra da karanlığa gömülüyordu.

Yıllardır Oliver'ın hayal dünyasına geliyordum ve çayıra varmak nefes almak kadar tanıdık. Ama bu sefer gözlerimi açtığımda... bildiğim her şey gitmişti. Ağaçlarla birlikte uzun otlar da yok olmuştu. Uçurumlar ya da açık gökyüzü yoktu. Ev ya da hafifçe aydınlatılmış pencereler yoktu.

Bunun yerine, canlı renklerin ve talepkar gürültünün olduğu bir dünya vardı. Bir atlıkarınca, bir fotoğraf kabini, sıra sıra dizilmiş kazanılması imkânsız oyunlar, kızarmış yiyecek vaat eden stantlar gördüm Durduğum yerden ikramların kokusunu alabiliyordum ve ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Gecenin karanlığında parlayan neon ışıklar, oyuncakların isimlerini ilan ediyordu. *Vahşi Şey. Canavar. Power Tower.* Müzik havada çınılıyordu. Bir roller coaster'ın zirvesi her şeyin üzerinde yükseliyordu.

Her şeyi içime çekerken, akciğere küçük ve sıcak bir şey saplandı ve nefes almamı zorlaştırdı. *Oh, Oliver.*

Sanki bu düşünce onu çağırması gibi, arkamda ayak sesleri duydum. Döndüm ve en iyi arkadaşımın aramızdaki mesafeyi kapatmasını izledim. Her nasılsa daha zayıf görünüyordu ama bu doğru olamazdı; hayatta kalmak için yemeye ya da içmeye ihtiyacı yoktu. Üzerinde gri bir kazak vardı ve kot pantolonu normalden daha bol görünüyordu. Ama altın sarısı saçları bir hale gibi parlıyordu ve normalde çikolata kahverengisi olan gözleri bu canlı ortamda neredeyse kehribar rengindeydi.

"Peki önce ne?" Oliver geniş bir sırtıyla sordu. Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar yarattığı şeye baktım, düşüncelerim bir akıntıdaki baloncuklar gibi çalkalanıyordu. Oliver yanımda durdu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyordu, elleri cebindeydi. Neredeyse gururla parlıyordu. "Eğer seni biraz tanıyorsam, sen de-"

"Roller coaster," dedim sonunda. "Kesinlikle roller coaster."

Buna karşılık Oliver elimi tuttu, kavrayışı sıcak ve sıkıydı. Sözsüz bir anlaşmayla ikimiz birlikte *Vahşi Şey'in* kapısına giden yürüyüş yoluna doğru koşmaya başladık. Rampayı tırmanırken, bulut parçacıklarıyla çevrili ay bize bakıyordu. Oliver bakışlarımı yukarı doğru takip etti ve kaşlarını çatı. Bir sonraki anda bulutlar kayboldu ve binlerce

Binlerce yıldız siyah gökyüzünü aydınlatıyordu. O kadar güzeldi ki kendimi yine bakarken buldum. Oliver gözlerinde memnun bir parıltıyla beni çekeştirdi. "Hadi gidelim," dedi.

Gerçek dünyadaki bir yolculuğun aksine, sıra yoktu. Resmi görünümlü bir tişört giyen kişinin yanından geçtik ve plastik kenarları yeşil renkte parıldaayan, bekleyen hız treni vagonlarına yaklaştık. Heyecandan ; en son ne zaman hız trenine bindiğimi hatırlamıyordum.

Koltuklarımıza oturduk ve ben daha elimi uzatamadan Oliver tokayı takmama yardım etti. Bunu yaparken parmakları belimdeki çıplak tene değdi - üstümde oturduğumda yukarı çıkmış bir atlet vardı- ve onun dokunuşuna duyduğum özlemin nabzının içimde attığını inkâr edemedim. Bakışlarımız buluştu. Diğer her şey beyaz gürültü haline geldi.

Birdenbire araba kuyruğu sarsıldı ve önümüzdeki çubuğu tutmak için çabaladım. Böylece hareket etmeye başladık. Bir tıkırtı sesi sessizliği kâğıt gibi dürttü ve ben heyecandan dans etmemeye çalıştım. Arabalar tırmandı ve tırmandı. Arkamıza bakmak için döndüm. Panayır artık sadece uzak parlak noktalardan ibaretti. Oliver'ın beni izlediğini hissedebiliyordum, gözleri sabitti, dudakları görmediğimi sandığı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Sonra, bir göz kırpma ile diğeri arasında, pembe ışık üzerimize yıkandı. Zirveye ulaşmıştık. Burada, havanın bizi uyuşturacak kadar soğuk olması gereken yerde, sadece ılık bir rüzgar vardı. Titreyen, gerçeküstü bir an için gökyüzünün bir parçasıydık. Güneşle birlikte batıyorduk. Ağırıksızdık. Kalan ışık şeridine baktım ve huzur gibi bir şey hissettim.

Arabalar zirvede bir an daha oyalandılar... ve sonra aşağıya indiler.

Kollarımı havaya kaldırdım ve çığlık attım. Hız treni bir virajın ve bir döngünün etrafından uçtu. Başımı arkaya attım ve terk edilmişlik hissini tadını çıkararak güldüm. Bu his dışında başka hiçbir şey yoktu, vahşi bir dalga tarafından savrulmak gibi.

Yüklerimi omuzlarımdan atmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Keder ve sorumluluk gibi şeyleri unutmuştum. Oliver bana bunu geri vermişti.

Yolculuk çok erken bitti.

Gözlerimi tekrar açtığımda, dudaklarımda teşekkür sözcükleri, gülümsediğini gördüm Tamamen durduktan sonra bile arabanın içinde oturduk. Ellerimin serbest kalacağına güvenmediğim için barı beyaz parmaklarımla tutmaya devam ettim. En iyi arkadaşım rüzgârda savrulan saçları ve ışıltılı gözleriyle fazlasıyla seksi görünüyordu.

"Bundan sonra ne yapmak istersin?" diye sordu, görünüşe göre içimdeki kargaşadan habersizdi.

Yere baktım, atletimi düzeltmeye dalmıştım. "Neden sen seçmiyorsun?"

Buna karşılık Oliver'ın dudağı düşünceli bir şekilde kıvrıldı. Arabadan çıktık, eli gereksiz destek için belimdeydi. Metal yürüme yolu bizi sağlam zemine geri götürürken içi boş sesler çıkarıyordu. Oliver'ın aklında bir şey vardı; devam eden sessizliğinden bunu anlayabiliyordum. Yola ulaştığımızda dirseğimi kavradı -bir başka gereksiz dokunuş- ve sola döndü. Kalçalarımız çarpışarak birlikte yürüdük ve bu kez kolumu beline doladım. Başımın tepesine hızlı bir öpücük bıraktı. İkimiz de konuşmadık. Belki de ikimiz de ayaklarımızın altındaki ipin gerginliğini hissetmiştik; tek bir yanlış adımda düşmekten kurtulamayacaktık.

Birkaç saniye sonra oyun sıralarına vardık. Daha fazla güler yüzlü çalışan, ihtiyacımız olan her şeyi bize vermek için bekliyordu. Oliver bir zamanlar olduğu gibi sırtarak en yakındakine doğru koştu. "Bakalım sende ne varmış Sworn," dedi.

Ortaokul yıllarımda aşık olduğum Zac Efron'a şüpheli bir şekilde benzeyen adamdan bir basketbol topu aldım. "Bunu ilginç hale getirmek ister misin?" Oliver'a kaşlarımı çatarak sordum.

"Aklında ne vardı?"

"Eğer kazanırsan, bana sürekli zorla okutmaya çalıştığın o kitaplardan birini okumak zorundayım." Bu düşünce burnumu kıristırdı. Geçen ay güzel bir uyku sırasında *Büyük Umutlar*'ı kucağıma koydu.

Bu onu güldürdü. Sanki bu sesi uzun zamandır duymamış gibiydim. "Tamamdır," dedi Oliver, kendi basketbol topunu alarak. "Peki ya kazanırsan?"

Aklımdan yüzlerce aptalca olasılık geçiyordu. Yine de arkada gölgede saklanan bir tane vardı. Onu tutup ışığa doğru çektiğimde ayıldım. Ama istediğim buydu. "Eğer ben kazanırsam, eline bir daha fırça almak zorunda kalacaksın," dedim usulca.

Eğer bir peri olsaydı, böyle bir pazarlığın üslubu hakkında endişelenirdim. Eğer bir peri olsaydı, boya fırçasını eline alıp bir an sonra bırakarak görevini yerine getirirdi. *Onunla resim yapmam söylememiştin.*

Ama Oliver peri değildi. O sadece... Ollie'ydi. Sözlerim havayı biraz bozsa da kızmadı ya da üzülmedi. Topu avuçlarının arasında tutarak bana baktı, gözlerinde bir parça hüznün vardı. İçinde

birkaç dakika sonra onu tekrar saklamıştı. "Pekâlâ. Ama önce beni gerçekten yenmen gerekecek," dedi şüpheli bir havayla.

Gözlerimi devirdim. "Sadece topu at, seni göt."

O yaptı. Sonra ben yaptım. Kollarımız ağrıyana ve oyun heyecanını yitirene kadar tekrar tekrar hareket ettik. Bu sırada birbirimize alaycı hakaretler ve hafif alaylar savurduk. Müzik kulaklarımda yankılanıyor, hız treninin her tırmanışında çıkardığı *tık tık tık* duyuluyordu. Sonunda Oliver kazandı elbette, her ne *kadar* ben çabalasam da. Ben denemesem de o bilirdi. En azından bu fikri kafasına ben yerleştirmiştim, dedim kendi kendime. Yeniden resim yapmasını istediğimi bilmek onu tuvale geri döndürmeye yetebilirdi.

Kendini beğenmiş bir tavırla Oliver bana *Moby Dick*'i okuyacağımı söyledi. "Öldür beni şimdi," diye inledim cevap olarak.

Kısa süre sonra bu oyunu bir sonraki oyun lehine geride bıraktık. Saatler geçti ve topları, dartları, su tabancalarını fırlattık. Sonra, onu tekrar bırakmak zorunda kalacağım zaman yaklaştığında, yemek yedik. Hayır, tıka basa yedik. Sosisli sandviç, karamel elma, huni kek yedik. Karnım ağrıyana kadar her şeyi yedik. Ancak Oliver'ın sınırı yok gibiydi. Ben çok fazla yedikten sonra bile beni başka bir standı sürükledi. Üst dudağında pudra şekeri lekesi vardı ama ona söylemedim ya da silmedim. Ona her baktığımda bunu görmek hoşuma gidiyordu, yeniden mutlu olduğunu hatırlatıyordu. Sadece geçici olsa bile.

"Sırada ne var?" Oliver, var olan tüm fuar yiyeceklerini denedikten sonra tekrar sordu.

Başka bir gezinti fikri midemi bulandırdı, bu yüzden onu fotoğraf kabinine doğru çektim. İçeri girdik. Ben otururken Oliver kırmızı kadife perdeyi yerine kaydırды. Koltuk pelüş ve davetkârdı. Yanıma yerleşti ve seçeneklerimize bakmak için ekrana doğru eğildi. "Bakalım... kumsalda olabiliriz... sahnede... oturma odasında..." diye mırıldandı.

"Benim için fark etmez," dedim onu izlerken.

Oliver arka plan olmamasını tercih ederek ekrana bastı ve aceleyle arkasına yaslandı. Önümüzde sayılar geri sayarken kolunu bana doladı. Üç. İki. Bir. Flaşlar birbiri ardına patlıyordu. Oliver olağanüstü bir şekilde sınırsız olmaya devam etti Gülüyor, surat yapıyor ve yanağımı öpüyordu. Pamuk şeker gibi kokuyordu. Odaklanmaya, o anda kalmaya çalıştım ama bakışlarım sürekli yüzüne gidiyordu. Hayranlıkla. Umut ediyordum. Endişeleniyordum.

Makine durduğunda ayağa kalktık ve dışarı çıktık. Perde tenime karşı fısıldadı. Oliver çoktan basılmış ve yuvaya bırakılmış olan resimlere uzandı. Onlara baktı ve homurdandı. "Çok ciddisin," dedi son resmi göstererek. Genelde ben de ona böyle derdim. Görmek için omzunun üzerinden baktım. Oliver kameraya doğru bakıyordu, dişleri gülümseyerek parlıyordu ama objektif sadece benim profilimi yakalamıştı. Sanki biri onu benden almak üzereymiş gibi en iyi arkadaşşıma bakıyordum.

Hayır. Zihnim bu düşünceye anında isyan etti. O buradaydı, sıcak, katı ve değişmemişti. Onu kaybetmemiştim.

"Fortuna?" Oliver şimdi bana bakıyordu. Kaşları endişeyle alçalmıştı.

Başka bir gülümsemeye zorladım. "Harikayım. Sadece yorgunum."

Ben daha konuşmamı bitirmeden çayır, görünürdeki her şeyin yerini aldı - gezintiler, oyunlar, yiyecek standları - ta ki her şey yeniden tanıdık olana kadar. Hala geceydi, ama geniş ay hareket etmemiş ya da değişmemişti ve rüya manzarasının her köşesini bir lamba gibi aydınlatıyordu. büyük bir meşe gıcırdayarak ve bükülerek büyüdü. Büyümesini tamamladığında tereddüt etmeden yere çöktüm. Oliver daha zarif bir şekilde yanıma yerleşti. Bir hareket bakışlarımı gökyüzüne çevirdi ve bir kuş sürüsünün göç edişini izledim. Kocamanlardı, beyaz tüylerinin ışıltısı aya rakipti.

Yanı başımızdaki topraktan sarmaşıklar ve yapraklar filizlendi, çalı olana kadar büyüdü ve uzadı. İçlerinde küçük kırmızı şeyler yuvalanmıştı. Oliver bir tanesini koparıp bana uzatana kadar ne olduklarını anlamamıştım.

"Çilek?" diye teklif etti. O konuşurken, aramızda düz bir taşın üzerinde duran bir dama tahtası belirdi.

"Teşekkür ederim." Tembelce arkama yaslandım ve meyveyi ağzıma götürdüm. Küçük meyveyi gerçekten yemek gibi bir isteğim yoktu; standlardan dolayı hâlâ çok doluydum. Alt dudağımın üzerinde bir damla şekerli-tatlı su gezindi. Dilim bir içeri bir dışarı gidip gelerek tadını emdi.

Oliver aniden, "Özür dilerim," dedi.

Bir şekilde çileği tutmayı kaybettim ve çimenlere doğru yuvarlandı. Ona kaşlarımı çattım. "Ne için özür diliyorsun?"

Dama taşlarından birini oynattı. Yine de boş panayır alanında koşmanın etkisinin hâlâ devam ettiğini hissediyordum ve ne yaptığına tam olarak konsantre olamıyordum. "Nasıl davrandığım için. Seni endişelendirdiğini biliyorum," dedi.

Tereddüt ettim. Bir şey beni onun bakışlarıyla buluşmaktan alıkoydu. Tekrar gökyüzüne bakmak için başımı eğdim. "Geri geldiler mi? Resimlerin mi?" Sorma cesaretini gösterdim.

"Hayır."

Bu tek kelime hâlâ hissettiği tüm ıstırabı kapsıyordu. Bu gece benden saklamak için çok dikkatli davrandığı ıstırabı. Ona bakmadan eline uzandım. Oliver küçük bir ses çıkardı, iç çekişlerin en sessiziydi ve sanki elimden kayıp giden benmişim gibi bana tutundu.

Sevinçle, bulmakta her zaman çok kötü olduğum takımyıldızların aniden hareket ettiğini fark ettim. Orion kalkanını iri bir düşmana karşı kaldırmış, kendini destekliyordu. Çarpışma sessiz ve sürükleyiciydi.

Ama yine de ağaçların arasında bir şey hareket ettiğinde onu gördüm. Uzun ve hızlı bir şey. Sarsılarak doğruldum ve kaşlarımı çattım. "O da neydi?"

Oliver'ın yüzü bir anlığına ağaçlara doğru döndü. Oyuna zerre kadar dikkat etmememe rağmen parmakları başka bir dama taşını . "Sanırım bir geyik," diye mırıldandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hadi ama, bunu zorlaştırmıyorsun bile." Oliver sözleri yumuşatmak için tekrar gülümseyerek benimle alay etti.

Bütün gece içime dolan o sıcak ışıltı solmuştu. Neden bana yalan söylüyordu? Ne saklıyordu? Elimi yavaşça onunkinden çektim ve ayağa kalktım. "Yine de gitsem iyi olacak."

Oliver itiraz etmedi ama yıldızlar sönmekte olan ampuller gibi parlıyordu. "Bunu yanında götürmek ister misin?" diye sordu.

"Ne yap-" Başladım, sonra bakışlarım onun açık eline kaydı. Fotoğraf kabinindeki fotoğraflarımızı tutuyordu. Onlara baktım, tersine dönmüş ifadeleri gördüm ve içimdeki tedirginliğin yeniden çırpındığını hissettim. Karşı koymaya çalışsam da bu his beni rahat bırakmıyordu.

Oliver'ın parmaklarını gülümseyen yüzlerimizin üzerinde birleştirdim. "Sende . Yarın görüşürüz," dedim zayıf bir gülümsemeyle.

O da gülümsemeye çalıştı ama Oliver'a yalan söyleyemezdim; bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. "Yarın görüşürüz o zaman."

Ben uzaklaşırken yıldızların ışığı tamamen söndü. Her zaman vardığım noktaya ulaştığımda arkama baktım. Oliver siyah çayırında öylece duruyordu. Gerçi beni izlemiyordu, boş gökyüzüne bakıyordu. Sanki onun ötesindeki dünyayı hayal ediyordu. Onu özlüyorum. O zamandan beri onu hayal etmeyi unuttuğum bir dünya...

Collith'le tanıştığımдан beri.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda Unseelie Sarayı'nın Kralı tarafından kaşıklanıyordum.

Doğal serinliğine rağmen şaşırtıcı derecede rahattı. Çarşaf lar ve battaniye sıcaktı, mükemmel bir kontrast oluşt uruyordu. Gözlerimi tekrar kapattım, yaptığımız yuvada oylanmaktan memnundum. Damon yatağında usulca horluyordu. Aynı odayı paylaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bunu yaptığını unutmuş tım. Bu ses bir düzine çocukluk anısını ve duygusunu geri getirdi. Onlardan kaçınmak için diğer tarafıma geçtim ve tüm odağımı Collith'e verdim.

Sabah ışığ ı perdelerin arasından süz üldü. Sanki doğal olarak güzelliğe çekiliyormuş gibi yüzüne ulaşt ı. Bir zamanlar ürkütücü ve uğursuz olduğunu düş ündüğ üm yara izi pembe ve gümüş renginde parlıyordu. Kirpikleri koyu ve kalınd ı. Dudaklarının hatları çok mükemmel ve baştan çıkarıcıydı. Bir insan nasıl bu kadar pürüzsüz bir cilde sahip olabilirdi?

Saniyeler geçtikçe, hissettiğim uyuşukluk yerini artan bir paniğe bıraktı. Collith'ten ya da Damon'ın uyanıp bizi görmesinden ya da beni neyin beklediğ inin bilinmemesinden değil. Hayır, en korkutucu bulduğ um şey, bundan ne kadar hoşlandığ ımdı. Orada, onun kollarının arasında kalmayı ne kadar çok istediğ imdi.

Yavaşça, onu uyandırmamaya çalışarak geri çekildim ve yataktan kalk tım. Oda gece boyunca pek ısınmamış tı; çıplak kollarımın ve bacaklarımın her yerinde tüylerim diken diken olmuştu. Bir laneti yuttum ve Collith'in dün gece ustalıkl a çıkardığı pantolonu aradım.

Komodinin önünde yerde duruyordu. Çıkardığım her sest en irkilerek onları üzerime geçirdim ve ellerimi ceplerine sokarak onları içeri soktum. Sağ tarafta grenli bir yumru vardı. Kaşlarımı çattım ve çıkardım. Parmaklarımı aç tığımda parıldayan küller yere dök üldü. *Bu da ne böyle?*

Zihinsel olarak önceki günü gözden geçirdim, küllerin gelmiş olabileceğ ini anlamaya çalış tım. Ne . Genelde ceplerimde bir şey saklama alışkanlığ ım yoktu, çünkü onları kim tasarladıysa pratikliği düşünmemişti. Hiç makbuz saklamadım.

Sonra bir düşünce beni vurdu. Göğsüme inen bir darbe gibiydi, beni sarıyor, çaresiz bir acı alevine neden oluyordu.

Bunlar dün gece fuarda giydiğ im kotlardı.

Zihnimde Oliver'ın uzattığı eli gördüm. Avucunun içindeki renk cümbüşünü gördüm. *Bunu yanında götürmek ister misin?*

"Bu mümkün değil," diye fısıldadım, yerdeki dağınıklığa bakarken gördüklerimi algılayamıyordum. Bu küller Oliver'la fotoğraf kabininde çektiirdiğimiz fotoğrafların kalıntıları olamazdı. Olamazdı işte.

"Fortuna? Her şey mi?"

Collith'in sesiyle sıçradım. Başını elinin arasına almış, yataktan beni izliyordu. Bir tutam saçı gözüne düşmüştü. Düşüncelerim milyonlarca farklı yöne savruldu. Unseelie Sarayı'nı dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvar titriyor, tozlu bir moloz yığınınna dönüşüp yıkılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Biliyor musun, dün yağ kontrol etmeyi unuttum," diye ağzımdan kaçırdım. Collith'in kaşları daha da çatıldı. Kapıya doğru ilerledim. "Yola çıkmadan önce bunu yapsam iyi olur. Sen... geliyor musun? Kamyonla yani?"

Hâlâ beni çok yakından izliyordu. "Evet, eğer hoş karşılanırsam."

"Öylesin," diye cıvıldadım. "Birazdan dönerim. Duşu kullanmaktan çekinme

ve diğer şeyler. Ne de olsa benim olan senindir, değil mi?"

Saçmalıyorsun, Fortuna. Arkamı dönüp paltomu alırken ve kapıyı açarken yüzümün sıcak olduğunu hissettim. Kapı açıldığında, iğnelerle dolu bir rüzgâr beni karşıladı ve rahatsız edici iğne batmalarına neden oldu. Aşağı baktım, yarı yarıya kurt adamı eşikte uzanmış bulmayı umuyordum. Yine de yürüyüş yolu boştu. Kapıyı arkamdan kapattım ve bunu yaparken bakışlarımı ağaçlara doğru kaldırdım. Yolun ötesinde duruyorlardı, uzunlardı ve şafağın ışığıyla içten içe aydınlanmışlardı. Belki de bu sefer geri gelmeyecekti. Kendi kendime bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyledim. Bu aynı zamanda bugün kendimizi bir kurt adam sürüsünün ortasına atmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu.

Aceleyle merdivenlerden indim, giderken paltomun fermuarını çektim ve kamyona doğru ilerledim. Bir buz tabakasıyla kaplıydı. Bir süre çalışmasına izin vermeyi düşündüm ama ne bu bölgeyi ne de bu insanları tanıyordum. İçinde anahtarları olan çalışır durumdaki bir araç muhtemelen birinin onu çalması için yalvarıyordu. Belki de bir süre takside oturmalıydım. Collith ya da Damon'dan kaçmak için değil elbette. İç çekerek kapıların kilidini açtım ve kaputu açmak için içeri uzandım. Torpido gözünden de bir peçete aldım.

Kaput yerine oturtulduktan sonra yağ çubuğunu çıkardım. Park yeri hareketsiz ve sessizdi. Normalde bu durum endişelere tıslama ve musallat olma fırsatı verirdi ama önümdeki sıradan görevde yatıştırıcı bir şey vardı. Soğuktan hızla kızaran ellerimin hareketlerinden başka bir şey düşünmüyordum.

"Sorcha olayı yüzünden bana kızgın mısın?" diye sordu kulağımın dibinden bir ses.

O kadar hızlı doğruldum ki başım kaputa çarptı. Acı bir ampulün parlaması gibi bir anda geçti ama ben yine de başımı ovuşturdum ve Laurie'ye bakarak bunun bir cevap olmasına izin verdim. Sanki kinim son derece rahatsız ediciymiş gibi iç çekti. Kollarını kavuştururken giydiği siyah deri ceket . "Üzölmek için harcadığın enerjiye değmez, hayatım."

Ben cevap veremedenden üstümüzde bir kapı açıldı. Bakışlarım Collith olup olmadığını görmek için yukarı kaydđ ama başka bir motel odasından çıkan bir adamdı. Koyu kirli sakalı ve köşeli bir çenesi vardı. Onu gördüğümde kalbim ve ciğerlerim dondu.

Bir saniye sonra, düşündüğüm kişi olmadığını fark ettim. Bu adam hayattaydı ve çok daha iriydi. Biraz rahatlasam da, ne yaptığımı hatırlamam bir an daha aldı. Yağı kontrol ediyordum, doğru.

Laurie hiçbir şeyi kaçırmadı. "O insanı tanıyor muydun?" diye sordu başını eğerek. Rüzgâr yeniden hızlandı ve kamyonetimi itmeye başladı. İnledi.

"Hayır. Bana sadece... birini hatırlattı." Çubuğı peçeteyle silerek temizledim. Laurie kalçasını ve omzunu aracın yan tarafına yasladı, tek kelime etmese de bu çok net bir ifadeydi. Hafızamda herhangi bir şeyin canlanmasını önlemek için kapattığım kaputa şiddetle odaklandım. "Öldürdüğüm insan. Üçüncü duruşmam sırasında."

Sessizlik buna cevap verdi. Beni değerlendiren Laurie'ye bir bakış atma riskini göze aldım. Beyaz-sarı saçlarından bir tutam yüzüne doğru savruldu. Hızlı, solgun bir parmak hareketiyle onu uzaklaştırdı. O ipeksi sesiyle, "Sana bir şey sormama izin ver, benim güzel, genç kraliçem," dedi. "Bir katille aynı odadayken sadece iki tür insan vardır. Biri katildir. Diğeri ise öldürölen. Herhangi bir zamanda hangisi olmayı tercih ederdiniz?"

Yağ çubuğunu geri iterken ona ters ters baktım. "Laurie, bu-"

Bir kez daha, motelin yüröme yolunda bir şey hareket etti. Kendimi yukarı bakmaktan alıkoyamadım. Lyari bana ters ters baktı ve sallantılı merdivenlerden indi.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" O yaklaşırken sordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir şey yapmak için çok geç olana kadar ona geri gelmesini emrettiğimi unutmuştum. Cep telefonu numarası bende yoktu.

"Yüce Majesteleri birkaç dakika önce görevlerini yerine getirmek üzere Saray'a geldi. Bana bu... kuruluşun adını söyledi." Lyari bu kelimeyi sanki

. Bakışları Laurie'ye kaydı ama onu gördüğüne şaşırmış ya da hoşnutsuz olmuşsa bile bunu belli etmedi. Bir elini kılıcının kabzasına dayayarak, hiç istifini bozmadan yanıma yerleşti. O zaman onu bir tehdit olarak görmeyi bir noktada bıraktığımı fark ettim. Lyari arkamdayken kendimi inkar edilemez bir şekilde daha güvende hissediyordum.

Çenesinin gerginliğine bakılırsa, bu his karşılıklı değildi.

Görünüşe göre benim dışımda herkesin duyabileceği bir tür zil ya da alarm vardı. Sonraki bir dakika içinde hem Damon hem de kurt adam ortaya çıktı. Kardeşim eşyalarını arkaya fırlattı, sonra da tek kelime etmeden arka koltuğa geçti. Kapıyı açık bırakmıştı ve tüylü misafirimiz de bundan kendine bir yer edindi. Kurt eski sürüsüne yakın olduğumuzu biliyor olmalıydı, çünkü kürkü neredeyse beklentiyle titreşiyordu. Onu gördüğümde göğsüme yayılan rahatlamayı inkâr edemezdim. Belli ki bu lanet yaratığa bağlanmaya başlamıştım. *Hiç akıllıca değil Fortuna*. Onu gerçek ailesiyle yeniden bir araya getirmeye gidiyorduk.

Laurie'ye baktım, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Her yeni ekleme sırasında alışılmadık bir şekilde sessiz kalıyordu. Kamyona yaslandığı yerde hareketsiz ve gözlemci bir şekilde duruyordu.

En son Collith geldi. Benim sırt çantamı takmıştı ama nedense ona hiç yakışmamıştı. Sırtını bize dönerek ofisin kapısını kapattı. Laurie'yi kokladığı ya da hissettiği anda anladım -tüm vücudu gerildi, sanki bir enstrümanın ipi gibiydi- ve sonra periyi bulmak için döndü. Aramızda koca bir park alanı olmasına rağmen sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Ne yapıyorsun burada?"

Laurie ellerini ceplerine sokup doğruldu, gömleği rüzgârda . "Fortuna'ya yardım etmek için buradayım elbette."

Arkadaşımın yüzü bir fırtına gibiydi. Bize doğru geldi, her adımı şiddet vaat ediyordu. Ayakkabılarını izledim, müdahale edip etmemem gerektiğinden emin değildim. Hava, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir tarihle doluydu. Kamyonun anahtarlarını çok sıkı tutuyordum; anahtarın kenarındaki çıkıntılar avucumun etli kısmına batıyordu. Collith ağzını açtığı anda kendi kendime, "Bizi kontrol ettin mi?" diye sorduğumu duydum.

Elindeki kâğıt kahve fincanını tehlikeli bir şekilde sıkıca tutuyordu. Bakışlarımın yönünü fark etti ve kısa bir "Evet" ile bardağı bana uzattı.

Kahvenin sıcaklığı hemen kâğıdın içine sızdı. Lobide taze bir kap olmalı. Kuşkusuz Collith kahve için para ödemişti.

oda da. Bu jest beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. "Harika. Teşekkürler," dedim. Neyse ki sesim normal çıkıyordu. "Sanırım artık gitsek iyi olacak. Acıkan var mı? Arabaya servis yapan bir yere uğrayabiliriz."

Collith başka bir şey söylemeden çantamı kargo bölümüne bıraktı ve yolcu koltuğuna doğru ilerledi. Kapıyı kapattı, kemerini bağladı ve telefonunu çıkardı. Onun için şaşırtıcı derecede agresif bir hareketti ve mesajı açık ve netti. *Fortuna'dan uzak dur.* Laurie arkaya tırmanırken sırtıttı. Collith sanki hiç var olmamış gibi davranıyordu.

Birkaç saniye boyunca sadece orada durup önümdeki manzaraya bakabildim. İki peri hükümdarı, benden nefret eden bir erkek kardeş ve travma geçirmiş bir kurt adamla birlikte küçük bir araca binmek üzereydim. Yüzümde patlayacağı kesin olan ölümcül bir bileşim gibi görünüyordu. Lyari durmak için hareket etti. "O aracın saatli bir bombaya dönüştüğünün farkındasın, değil mi?" dedi. Belki de zihin okumak gizli tuttuğu bir başka yeteneğiydi; bir gün sormam gerekecekti.

Şimdilik kısa ve güçlendirici bir nefes aldım. Çekingenlik benim tarzım değildi ve şimdi birkaç peri bunu değiştirirse lanetlenirdim. " zaman beni koruyan sen olduğun için şanslıyım, değil mi? Ayrıca koku için şimdiden özür dilerim. Bir keresinde Wolfie'ye banyo yaptırmaya çalışmışım ve neredeyse kafamı koparıyordu. Ağzından nefes alırsan yardımını olur."

Kamyonun etrafında dönüp sürücü koltuğuna tırmanırken Lyari'nin "Çok hoş," diye mırıldandığını duydum. Bir süre sonra kapıyı açtığını duydum. Herkes ona yer açmak için yer değiştirirken Laurie homurdandı. Göz ucuyla Collith'in ağzının kindar bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Bu ona o kadar benzemiyordu ki, bir şekil değiştirenin kendisini eşim olarak tanıtmaya çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istedim.

Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak biraz kahve içtim ve Google Haritalar'ı açtım. Damon'ın dün yazdığı adresi seçtim. Rotamız yüklenirken kahvemi bardak tutucularından birine koydum ve anahtarı kontağa soktum. Motor isteksiz bir dizi sesle çalıştı; anlaşılan ikimiz de soğuktan hoşlanmıyorduk.

"Canım, kurtları ziyaret ettiğimizde ne giyeceğini gerçekten tartışmalıyız. Sarayda her zaman bu kadar muhteşem görünmesinin nedeni benim," dedi Laurie kurda komplocu bir tavırla. Direksiyonu çevirip bizi tekrar ilçe yoluna sokarken bunu bir yanıtla onurlandırmadım. Seelie Kralı'nın

burnunu kırıştırdı. "Tanrım, ne *koku* ama. Tımarcıdan senin için bir randevu almalıyız, iyi adamım. Onlara senin bir Husky olduğunu söyleriz."

Kapatma düğmesi var mı?" Lyari talep etti.

Laurie kaşlarını çatarak ona baktı. "Kraliçe Fortuna'nın ağzından sessizlik talebi çıkarsa, tek kelime daha etmeyeceğim. Ne de olsa onu çıplak gördüm. Böylesine muhteşem bir deneyimden sonra onu reddetmek imkânsız."

Collith sertleşti.

O anda neredeyse frene basacaktım. Gerçi arkamızda bir araba vardı ve bir şey anlatmak için herkesi öldürmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden dikiz aynasından Laurie'nin bakışlarıyla karşılaştım ve sesimi çelik ve zehirli bir hale getirdim. "Beni iyi dinle, peri. Şu anda senin oyunlarını oynamıyorum. Benim için burada olduğun kadar Collith için de burada olduğun çok açık, bu yüzden rol yapmayı bırak ve arkadaşlığımızı onu kışkırtmak için kullanmayı bırak. Ve Collith, ikinizin arasında her ne oluyorsa, şimdilik bir kenara bırak. Neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok ve desteğe ihtiyacım olduğu konusunda haklıydın."

Ben konuşurken gücüm taksiyi doldurdu. Her biri benimle birlikte bu dar alanda oturan birinin korkularından kaynaklanan çok sayıda koku içeriyordu. Nemli toprak, ter, parfüm. Seelie Kralı'nın gözleri hiç rahatsız olmamış gibi parlıyordu. "Fortuna'nın havai fişek versiyonunu sevdim," diye gözlemledi. "Yatakta da bu kadar iddialı mısınız?"

Ona ters ters baktım. "Sana sadece kes şunu dedim. Sizi beş saniye içinde altınıza iştebileceğimi unutmayın, *Majesteleri*."

"Denemen için sana meydan okuyorum, Firecracker."

Bağın içinde kıskançlık yükseldi. "Niyetin bu dağlarda yaşayan her yaratığın varlığını fark etmesini sağlamak mı?" Collith sertçe sordu.

Laurie ona parlak bir gülümseme fırlattı. "Hayır, sadece kurtlar."

Collith'in burun delikleri alevlendi. Tamam, farklı bir taktik denemenin zamanı gelmişti. "Kurtadamlar ve şekil değiştirenler arasındaki fark nedir?" Çabucak sordum. "Hep merak etmişimdir."

Konunun değişmesinde incelikli bir şey yoktu ama Collith kendini yeniden kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Bir şekil değiştiren başka bir yaratığa dönüştüğünde," diye sıkıca başladı, "gerçek formundaki zihinsel yetileri korur. Ayrıca şeklin sahip olması gereken tüm özelliklere de sahip değildir. Bir kurt adam, dönüştüğünde, düşünme biçiminde çoğunlukla hayvandır. Bir kurdun sahip olması gereken yeteneklere sahiptir - gelişmiş işitme ve koku alma, inanılmaz hız, vs."

Laurie ağzını açtı, Collith'i kızdıracak iğneleyici bir yorum yapmaya hazırlanıyordu şüphesiz. Elim ses düşmesine gitti ve sesi o kadar açtım ki söylediği her şey Post Malone tarafından bastırıldı. Kurdun kulakları kafasına yaslanmıştı ve Lyari kaşlarını çatıyordu. Damon sanki camın diğer tarafında bir film oynuyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu. Herkesin rahatsızlığını görmezden geldim ve Collith'le paylaştığımız o sıcak yataktan ayrıldığımdan beri ilk kez rahatladım.

Adres motelden çok uzakta değildi. Kırk beş dakika sonra, fast food ve tuvalet molası için durduktan sonra GPS bizi uzun bakılmamış bir araba yoluna götürdü. Kamyonumun lastikleri ağaç kökleri ve çukurlar üzerinde yuvarlanıp çarpıyordu. Sık aralıklarla, buranın özel bir arazi olduğunu ve izinsiz girenlerin hoş karşılanmadığını belirten işaretler vardı. Kimse onları dikkate almadı.

Bir kulübeye varana kadar bir milden biraz fazla yol gittim. Küçük yapı, ona giden yol kadar bakımsız görünüyordu. Dış cephe kaplaması kalafat ve koyu renkli kütüklerin birleşiminden oluşuyordu ama hepsi çürümüştü. Görebildiğim kadarıyla sadece bir pencere ve bir kapı vardı ve kulübenin etrafındaki çimler ölmüş ve büyümüştü.

Vites değiştirip motoru durdurduğum anda herkes dışarı fırladı. Collith ve ben koltuklarımızda oyalandık ama nedenini bilmiyordum. Titreten sessizlik etrafımızı bir pelerin gibi sarmıştı. Collith ufka , benim göremediğim bir şeyi görüyordu. Collith'i tanıdığım kadarıyla, muhtemelen bir şeyler planlıyordu ve bu işin ters gidebileceği binlerce yolu engellemeyi umuyordu. Bana bakmadan, "Tekrar soracağım. Sana bir tavsiye versem dinler misin?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Tavsiyeye göre değişir sanırım."

Şimdi Collith bana odaklanmıştı. Mükemmel bir dramatik zamanlama anlayışı olduğunu düşündüm. Ela gözlerinin yoğunluğu fiziksel bir dokunuş gibiydi. "İlk içgüdünün bu olmadığını biliyorum ama bugün iyi davranmak akıllıca olur," dedi. "Bu Düşmüşler de en az senin ve benim kadar tehlikeli. Boğazınızı bir saniyeden kısa bir sürede kesip açabilecekleri için daha da tehlikeliler. Ayrıca onu sarayımızdan bir perinin kaçırdığından bahsetmekten kaçınmak isteyebilirsin; kurtlarla savaş ihtiyacımız olan son şey."

Yoksa öyle mi? Dudaklarımı spekülatif bir şekilde büzerek merak ettim. *Savaş eşittir bir sürü ölü peri.*

Collith içini çekti. "Bunu duydum Fortuna."

"Ölmeni istemiyorum," diye itiraz ettim. Bu itiraf ikimizi de ürküttü. Collith'in gözleri beni izlerken birden çok parlaklaştı. Boğazımı temizledim ve kapı koluna uzandım. "Yola çıksak iyi olur. Sürü bu ormanın kilometrelerce içinde olabilir ve gece karanlığından sonra burada yakalanmak istemiyorum."

Collith başıyla onayladı ve o bir şey söyleyemeden ben kapıyı açtım. Temiz hava patlaması özgürleştiriciydi; son bir saattir suyun altındaymışım gibi hissediyordum. Yere çöktüm, derin derin nefes aldım. Diğerleri dağılmıştı. Laurie cep telefonu ile konuşuyordu -servis sağlayıcısının kim olduğunu sormam gerekiyordu- ve Damon toprakta diz çökmüştü. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen toprağın kalitesini merak ediyordu.

Kurt adam birkaç metre ötede, ağaçların kenarında volta atıyordu. "İçeride kimse yok," diye duyurdu Lyari bize doğru yürürken. O Collith ve ben oyalanırken kulübeye gitmiş olmalılar. "Ama bir patika var. Kurtlar son zamanlarda onu kullandı."

Bunun üzerine tereddüt ettim. Ya avlanıyorlarsa?

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Garaj yolunda oluşan küçük topluluğa dönüp baktım. Collith, Lyari, Damon, Collith ve kurt. Benimle ne kadar mutsuz olurlarsa olsunlar ya da başka sadakatlerle parçalanmış olurlarsa olsunlar, onları görmek kararlılığımı pekiştirdi. Bizi yemeye çalışan her iri köpekle başa çıkabilecek güçteydik. *Alınma Wolfie*, diye düşündüm. Yüksek sesle, "Benimkinden daha keskin duyuları olan biri liderliği ele almalı," dedim.

İliklerine kadar kral olan Collith hemen geçip gitti. Peşinden gitmek için hareket ettim ve diğerlerinin de aynısını yaptığını duydum. Tuhaf grubumuz ön bahçeden geçip arka tarafa doğru ilerledi. Ağaçların dalları bir deri bir kemik kalmış eller gibi bizi çağırıyordu. Orman son zamanlarda bana pek iyi davranmamıştı -çalınan kardeşler, goblinler ve wendigolar aklımdan hiç çıkmıyordu- ve yaklaşmak tüm içgüdülerime ters düşüyordu. Bu tereddüt anını kimsenin fark etmemesini umarak, çoktan çalılıklara dalmış olan Collith'in peşinden koştum. Benden sonra Laurie, sonra Lyari, sonra Damon, sonra da kurt geldi.

"Buradan manzarayı seviyorum," diye mırıldandı Seelie Kralı kulağıma. Sıcak nefesi gıdıkladı. Karnına bir dirsek attım ve acı dolu homurtusuna gülümseyerek ilerlemeye devam ettim.

Lyari'nin bahsettiği patikayı bulmak zor değildi; yol o kadar çok kez geçilmişti ki çıplak, paketlenmiş toprak haline gelmişti. Ancak ilerledikçe bu durum daha da değişti. Çok geçmeden kendi yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

Kalın ve kaygan çamurda ilerliyordum - yürüyüş botlarımı giymiş olmam iyi bir şeydi. Zemin her adımda sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi emici sesler çıkarıyordu. Kimse konuşmuyordu, bu da garip hissettiriyordu. Uğursuz. Ne kadar gün ışığı kaldığını ölçmek için boynumu geriye doğru uzattım. Gökyüzü derin, deniz salyangozu mavisiydi. Ağaç tepelerinin üzerinde bir perde gibi asılı duruyordu. Tepemizde bir şahin çığlık attı. Geniş daireler çizerek uçuyor, av arıyordu.

Sabah öğleden sonraya doğru ilerledikçe eldivenlere olan özlemim daha da arttı. Parmaklarımı tekrar hissetmek için nefes verdim. Aynı anda bakışlarım, ağaçların arasında sinsice ilerlemek için patikadaki yerini terk etmiş olan kurda takıldı. Kürk tabakasının altında bunu söylemek zor olsa da, vücudunun hatları sert görünüyordu. O zaman aklıma geldi, belki de motelin otoparkında gördüğüm şey beklenti değildi. Şimdi tüylerinin diken diken oluşu korkudan kaynaklanıyor gibiydi.

Yuvadaki eşek arılarını uyandırır gibi midemde huzursuzluk kıpırdandı.

"Fortuna," dedi Collith. Sesinde dikkat kesilmemi sağlayan bir şey vardı. Ama bana bakmıyordu. Bakışlarını takip ettim ve neredeyse tökezliyordum.

Yolda iki figür duruyordu.

Bir erkek ve bir kadındı. İkincisinin sadece bir kolu vardı ve vücudunun diğer tarafında sarkan bir gömlek kolu vardı. Saçları uzun ve yağlıydı. Sakalları yüzünün yarısını kaplıyordu, bu da yüz hatlarını seçmeyi zorlaştırıyordu. Görebildiğim derisi soluk yara izleriyle kaplıydı. Eksik uzvuna ve yırtık pırtık görünümüne rağmen her santimi kaslıydı. Eğer kurtadamlar için bir poster çocuğu olsaydı, o olurdu.

Buna karşılık, dişi olan, herhangi birinin ancak faremsi olarak tanımlayabileceği biriydi. Çene hizasında kahverengi saçları, siyah çerçeveli gözlükleri ve sıradan kıyafetleri vardı. Eğer yanımda dursaydı, omzuma ancak ulaşacağını biliyordum. Bakışlarıyla karşılaştığımda kızıdan uzaklaşmak üzereydim. O gözler beni delip geçti, arduvaz gibi gri ve zekâyla parlıyordu. Onu görmezden gelmemem gerektiğini - bir Kâbus olarak var olduğum her an, görünüşün ne kadar yanıltıcı ve anlamsız olabileceğini hatırlatıyordu.

İkisinin bizi beklediği belliydi. Yaklaştıkça, ter ve şenlik ateşi karışımı bir koku duyularımla alay etti. Cesaret ve iyi niyet duvarının ardına sakladığım tüm korkularım serbest kaldı. Bunlar gerçek, dürüst kurtadamlardı. Bir sürüleri vardı, bu da bizim sahip olmadığımız sayılar anlamına geliyordu. Bu ormanı biliyorlardı. Collith'in de söylediği gibi, göz açıp kapayıncaya kadar pençelerini oluşturabiliyorlardı.

"Sakin ol Fortuna," diye mırıldandı Laurie. Eğer o benim korkumun kokusunu alabiliyorsa, bu onların da alabileceği anlamına geliyordu. Daha dengeli nefes almaya çalıştım.

Birkaç metre ötede durduğumuzda, kız getirdiğimiz kurda baktı. Gözleri kocaman oldu. *Bizi daha önce fark etmiş olmalılar. Neden şaşırđı ki?* Kaşlarını çatarak düşündüm. Sonra aklıma onu aylardır -belki de yıllardır- görmediği ve bu süre zarfında kurda pek de iyi davranılmadığı geldi. Şüphesiz o da Damon'ın onu ilk bulduğumda olduğu gibi değişmişti. Kız tepkisini çabucak gizlerken, onunla garip bir akrabalık duygusu yaşadım.

Önce erkeğın konuşmasını bekliyordum ama onun yerine kız bize hitap etti. "Kurtlarımızdan biri Finn'i tanıdı," dedi selamlayarak. "Astrid seni görmek istiyor. Bazı soruları var."

Finn. Onun adı Finn. Gerisini zar zor duydum. "Elbette," demeyi başardım. Görünüşe göre Collith'in sözcümüz olmasını bekliyordu, çünkü o rahatsız edici bakışları bana döndü ve yeniden değerlendirdi.

Erkek göründüğünden daha hızlıydı. Ben arkadaşıyla ilgilenirken, o aramızdaki boşluğu geçip bana doğru uzandı. Adam ve babamın dersleri canlanmadan önce kot pantolonunu zorlayan ereksiyonuna bir an göz attım. Ulaşamayacağı bir yerde dans ettim.

Kurt adamım bir uyarı homurdandı ve soğuk öfke bağdan aşağı yayıldı. Laurie yanımda belirdiğinde Lyari'nin kılıcının kınından sıyrıldığını duydum. Birden kendimi küçük ama zorlu bir ordu tarafından kuşatılmış buldum. "O da neydi öyle?" Sakince sordum, kendimden çok diğerlerinin iyiliği için.

Erkek görüldüğü kadar aptal değildi - şimdi çok ama çok hareketsiz duruyordu. Ama gözlerini benden ayırmadı ve pantolonundaki şişkinlik küçülmedi. Bir Kâbus olarak etkim özellikle zayıf zihinliler üzerinde güçlüydü.

"Sadece silah arıyor," diye açıkladı kadın. Hepimize gizlemediği bir ilgiyle yaklaştı. "Bu standart bir prosedür."

"Standart prosedür mü?" diye yineledi büyük kurt, kelimelerinde alaycı bir nota vardı. Tekrar bana doğru uzanmaya başladı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedim soğukkanlılıkla. Etrafımdaki yaratıklardan daha fazla uyarı sesi yükseldi. Gücüm havayı doldurduğunda, kamyonda gibi, sessizleştiler.

Bu sefer, aptal kurt kafasının içinde fısıldayan içgüdülerini görmezden geldi. Parmakları bileğime dolandığı anda benim olmuştı. Gözlerimin içine bakarken gülümsedim, çabucak fark ettim ki

Hata. Baş döndürücü bir uyuşturucunun ilk vuruşu gibi, onun korkuları zihnimi bulandırdı. Aynı zamanda bana da sert ve soğuk bir şeyin tadı geldi. Toprak. Bu sert görünümlü kurt topraktan korkuyordu. Kendini onun altında bulmaktan. Toprakla çevrili olmaktan. İçine gömülmekten. Ve şimdi, tıpkı diğer kurbanlarım gibi, ona olan da tam olarak buydu.

Kurt benim yüzüm yerine kendi dehşetini gerçek olarak gördü. Gözleri geniş ve boştu. Korku şimdiden aklını kaçırmakla tehdit ediyordu. Her yarattığın yeteneklerime verdiği tepkinin ne kadar farklı olduğunu büyüleyici buluyordum - bazıları bu kurt adam gibi donup kalırken, diğerleri illüzyona fiziksel olarak tepki veriyordu.

"Ona her ne yapıyorsan, kes şunu," diye hırladı kız. Ben cevap veremedim, hâlâ kafam iyiyken, Collith'in nazik varlığı zihnimin duvarına çarptı. Hareket etmedi, konuşmadı ama bu sarsıcıydı. Gözlerimi kııptım ve zihinsel olarak geri çekildim. Büyük kurt anında ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, derin nefesler aldı.

Ona sııttım. "Özür dilerim. Sadece standart prosedür."

Laurie, "Böyle zamanlarda keşke yanıma bir nişan yüzüğü alsaydım diyorum," dedi. Herkes onu görmezden geldi.

Adını hâlâ bilmediğim kıza doğru döndüm. Açıkça bana bakıyordu. Gözlerinde tanımlayamadığım bir şey vardı. Korku, merak ya da hayranlık değil. "Nesin sen?" diye nefes aldı.

Er ya da geç anlayacaktı, bu yüzden saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Sürü arkadaşlarından biri kalbimin peşine düşerse kimi suçlayacağımı bilirdim. "Ben bir Kâbus'um."

Bir duraklama oldu. Kız bu konuda ne düşündüyse sakladı. Lyari ile pek çok ortak noktaları vardı; belki burada her şey yolunda giderse ikisi birlikte kokteyl içmeye gidebilirlerdi.

"Bakın, eğer üst araması yapmamıza izin vermezseniz, Astrid daha fazla kurt gönderecektir. Onlar da bizden çok daha korkunç olacak. Bu kadar basit," dedi kız bize. Kimse konuşmadı. İç çekti ve sesi görüldüğünden çok daha yaşlıydı. "Ya ben Kâbus'u ararsam ve Clark da diğer herkesi ararsa?"

Korkunç çilesinden kurtulmuş ve sessizce duran, gözleriyle beni binlerce farklı şekilde öldüren diğer kurt adama baktım. Birkaç dakika önce kahverengiydiler. Şimdi ise doğal olmayan bir maviyle parlıyorlardı.

"Peki," dedim. Kız Astrid'i bekletmekten endişelenmiş olmalıydı, çünkü gergin koruma çemberini umursamadan yaklaştı. Keskin bir el hareketiyle Astrid'i beklemem gerektiğini işaret etti.

kollarımı kaldırdım. Bunu yaparken neredeyse Lyari'nin yüzüne dirsek atacaktım. "Çocuklar... burada nefes almak biraz zorlaşıyor."

Hem Collith hem de Laurie anında uzaklaştılar. Arkadaşımın yüzü taştan yapılmış gibi görünüyordu, Laurie ise hâlâ bunun bir oyun olduğunu düşünüyor gibiydi. Bakışlarımız kısa bir an için kesişti ve Collith'in yüzünde az önceki uyarı sözlerini yalanlayan bir pırıltı belirdi. Clark onu aramaya başlamıştı ve Laurie onun hırıltısıyla havayı gürleten bir şey mırıldandı.

Benim deneyimim çok daha az dramatikti. Kız hem hızlı hem de akıcı hareketlerle ellerini vücudumda gezdirdi. Silahı bulması an meselesiydi ve ona sahip olmadığımı düşüncesi endişemi daha da artırdı. "Bunu yapmak genelde senin altında mı olur?" Küçümsemekten çok merak ettiğim için sordum. Ayrıca dikkatini dağıtmak için nafile bir çaba da olabilirdi.

"Teyzemin sürü hiyerarşisi hakkında güçlü fikirleri var," diye cevap verdi kız tonlamadan. Demek alfanın yeğeniydi. Bunun ayrıcalıkları ya da gücü açısından ne anlama geldiğinden emin değildim -annemin kurtadamlar hakkındaki dersleri oldukça geneldi- ama içimden bir ses bu genç kurdun kendine ait fikirleri olduğunu söylüyordu.

"Ben Fortuna, bu arada," dedim bir anlık dürtüyle.

Kız yine durakladı. Cevap verip vermemeyi tartıştığını hissedebiliyordum. "Cora."

Daha sonra söyleyeceklerimi unutmuştum; alfanın yeğeni ayak bileklerime ulaşmıştı ve parmakları silahın üzerinde geziniyordu. Silahı çekip çıkarmasını bekledim. Ama Cora tereddüt etmedi ya da duraksamadı. Doğruldu, temiz olduğumu belirtmek için Clark'a başını salladı ve uzaklaştı.

Bakışlarımı yerden ayırmasam da şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Cora'nın bunu hissedip hissetmediğine şüphe yoktu; silahın sert kenarlarını gözden kaçırmak imkânsızdı. Burada neyi kaçıırıyordum? Bu kurt neden daha önce tanışmadığı bir yabancıya güveniyordu ki? Sanki yeni bir oyuna adım atmıştım ve kuralları bilmiyordum.

Bir dakika sonra, kalın bacaklı erkek de aramalarını bitirdi. Bir elinde birkaç bıçak, diğerinde ise karmaşık bir kılıç tutuyordu. Tahminimce hepsi şu anda öldürücü bir ifade takınmış olan Lyari'ye aitti. Narin görünümlü kasları sanki kendini kurt adama fırlatacakmış gibi gerilmişti.

Hareketimi fark edeceğini bildiğim için belli etmeden başımı salladım. Lyari'nin gözleri kızgınlıkla parladı ama sakinleşmek için gözle görülür bir çaba sarf etti.

Cora yorum yapmadan döndü ve uyuyan ormanın onu yutmasına izin verdi. Diğerlerinin de onu takip edeceğini bildiğim için peşinden koştum. Kurtadamım - hayır, Finn, diye sessizce düzelttim - bana o kadar yakın ki kürkü her birkaç adımda bir elime değiyordu. Korktuğu artık bir soru değildi; bunu hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Çiğnenmiş tütün tadı vardı.

En az iki mil daha yürüdük. Bir noktada patika sona erdi. Ölü yapraklarda parlayan gözler aramakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Bir dağ yükselip dünyayı gölgeye boğduğunda da hazırlıksızdım. Mantıken bunun imkânsız olduğunu biliyordum ama ortaya çıkmış gibiydi. Sanki kurtlar yaratmıştı. Soğuk beni rahatsız etmemesi gerekirken titredim ve güvende olmak için tenime değen çeliğe odaklandım. Cora silahın bende kalmasına bir nedenden dolayı izin vermişti... ve bunun kendimizi savunmamız gerekeceği için olduğundan şüpheleniyordum. Neyin içine yürüyorduk?

Kalp atışlarım içi boş, devasa bir davul gibiydi. Damon dışında herkesin bunu duyabildiğini biliyordum ama bir türlü yavaşlatamıyordum. En azından hepimizi içine soktuğum bu durumda kendimi rahatlatmak için bir tür önlem almadan olmazdı.

Collith, beni duyabiliyor musun? Bunu doğru yapıp yapmadığımdan emin olamayarak cüret ettim. Yürüyüş sırasında sıradaki yerlerimiz değişmişti. Dostum şimdi en önde, Cora'hemen arkasındaydı. Başını eğdi, evet, sözlerimin ona ulaştığının en ufak bir göstergesiydi bu. Collith'in duvarımı geçmesine ve diğer perileri dışarıda tutmasına nasıl izin hâlâ çözememiştim, bu yüzden muhtemelen cevap vermesinin tek yolu buydu. *Eğer işler kötüye , Damon'ı dışarı çıkarmanı istiyorum... hayır, sana ihtiyacım var. Bunu benim için yapar mısın?*

Onu yakından izledim ama duyduğuna ya da kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Kahretsin.

Bir sonraki anda sözlerimin ona ulaşıp ulaşmadığını unuttum çünkü Cora durdu.

Kenara çekildi, gri gözleri yere sabitlenmişti. Vücut diliyle ilgili her şey beni geriordu. "Oradan," diye mırıldandı. Kiminle konuştuğu belli değildi ama ne demek istediği yeterince açıktı. Ateş ışığı ağaçların arasından süzülüyordu. Gece çoktan bu tarafa doğru geliyordu. Bir saat kadar sonra, son sinirlerimle birlikte güneş de yok olacaktı. Finn'in giderek artan sıkıntısı zihnimi zımpara kağıdı gibi çiyliyordu. Birden fazla kez geri dönmeyi düşündüm. Yine de içimden bir ses rehberlerimizin bunun huzur içinde olmasına izin vermeyeceğini söylüyordu.

Teker teker Cora'nın yanından geçtik. Işığın kırıldığı yerde Collith kalın bir dalı, sanki bir kapıyı açık tutuyormuş gibi, yolun dışında tutuyordu.

Bir çeşit açıklığa çıktık. Ağaçlar hâlâ etrafa dağılmış durumdaydı. Bir tarafta grafitilerle kaplı yüksek bir kaya duvarı vardı. Üstünkörü bir bakışla şarkı sözleri, soy isimleri ve yüzlerce pati izi olduğunu tahmin ettiğim şeyler gördüm. Lycaon kelimesi her yerdeydi. Tepesinin büyük bir kısmı düz olan tabanına oturtulmuş devasa bir taş vardı. Yalnız bir dişi orada durmuş, toplanmış olan kurtadamlara bakıyordu. Onun Astrid olduğu hemen anlaşıyordu.

Finn'e ilk kez dokunduğumda onun zihninde gördüğüm kişi de oydu.

Alfa keskin açılardan ve solgun bir ciltten oluşuyordu. İrislerini siyah gösteren kalın, koyu renk göz kalemi kullanıyordu. Tırnakları boyalıydı ama cilası yontulmuş ve solmuştu. Clark'inki gibi kot pantolonu da dar ve lekeliydi. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kelleştiği açıkça görülüyordu. Her santimi uyuşturucu kullanımına karşı uyarıcı bir poster gibi görünüyordu.

Bunlar Finn için hayal ettiğim muhteşem, özgür yaratıklar değildi. Midemdeki yemek sert bir yumru gibi hissediyordum. Yanımda yürüyen kurda baktım, buraya gelerek ona ihanet edip etmediğini merak ediyordum.

Clark ve Cora gibi, sürü de belli ki bizi bekliyordu. İfadeleri kapalıydı ve tek ses ağaç tepelerini karıştıran Kalabalığın arasında dar bir yol vardı. Astrid'e doğru ilerlerken, Unseelie Sarayı'na varışımız gözümün önüne geldi. Benim için pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Küçük ve için için yanan bir şey havada uçtu, bir sigara. Ayaklarımın dibine düştü. "Her şey sırayla," dedi Astrid, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Konuşma tarzında bir çekiklik vardı, heceler uzatılmış ve yumuşatılmıştı. "Bizi nasıl buldunuz?"

Önünde durdum, bacaklarımı diktim, içgüdüsel olarak bir güven gösterisi yaptım. Yine de tedirginlik hâlâ vücudumda dolaşıyordu. Kendimi köpekbalıklarıyla dolu bir tanktaki minnow gibi hissediyordum. *Hayır*, kendime hatırlattım. *Onlar minnowlar.*

Alfa'nın bakışlarıyla karşılaştım -gözleri kırmızı çerçeveliydi, damarları bir çocuğun boyama kitabındaki çizgiler kadar kalındı- ve "Biraz yardım aldık" derken irkilmedim.

Yapmasını umduğum varsayımı yaptı, kurt adamımın yolu gösterdiğini söyledi. Laurie adresi muhtemelen bir sürü üyesinden almıştı ve hainler için sert cezalar olduğundan hiç şüphem yoktu.

Açıklığa girdiğimizden beri Astrid ilk kez dikkatini Finn'e çevirdi. Hatırı sayılır yüksekliğe rağmen kayadan atladı ve doğaüstü bir zarafetle yere indi. Geri adım atma içgüdüleriyle savaştım ama Astrid'in dikkati Finn'den hiç ayrılmadı. Onun hizasına gelecek şekilde çömeldi, çok ince bacakları ve sivri dirsekleriyle bana bir böceği düşündürdü. Yağlı saçlarından bir tutam çene çizgisine düştü. Bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle izledim. Sevinç, inançsızlık ya da keder. Astrid'in gözlerinde hiçbir şey yoktu ama avuçlarını Finn'in kürkünde gezdirirken hareketleri çok şey anlatıyordu. Bu basit dokunuşta şehvetli ve sahiplenici bir şeyler vardı.

Finn'in vücudunu bir ürperti sardı ve bunun zevkten kaynaklandığını düşünmedim. Acı aniden çeneme yayıldı ve dişlerimi gıcırdattığımı fark ettim. Astrid birkaç saniye içinde ellerini ondan çekmezse, bu tehlikeli huzuru bozacak bir şey yapacağımı biliyordum.

"Alma sürüsünden Finnegan Protestan, bana diğer yüzünü göster," diye emretti Astrid aniden doğrulurken. Sesinde kadim ve güçlü bir şey yankılanıyordu. Finn'e yönelik olmasına rağmen, diğer sürü üyeleri ayaklarını kaydırdı ya da rahatsızlık sesleri çıkardı.

Kurdum ilk başta onun komutuna karşı koydu - kaslarının sıkılaşmasından bunu anlayabiliyordum - ama dönüşüm birkaç saniye sonra başladı. Finn karnının üzerine çöktü, tekmelenmiş bir köpek gibi inliyordu. O kıvranırken, yardım etmek için yapabileceğim bir şey düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. Bir el benimkine dolandı, zapt etmekten çok teselli etmek için diye düşündüm. Yanımda kimin durduğuna bakmadım; tüm odağım Finn'deydi. Üzerinde durduğu topraktan kan perçemleri akıyordu. Kemikler çatladı ve tendonlar koptu. Boğazından gelen sesler, inkar edilemez bir şekilde insan olan acı dolu çığlıklara dönüştü. Bir an derisini gördüm. Pürüzsüz, kanlı ve kahverengi.

Gördüğüm manzara midemi bulandırır da bakışlarımı ayıramadım. Tüm o yırtık etlerin arasında bir dirsek belirdi. Sonunda, acı dolu birkaç dakikanın ardından dönüşüm tamamlandı. Yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir erkek titriyordu. Dalgalı siyah saçları, birkaç kez kırılmış gibi görünen uzun bir burnu ve köşeli bir çenesi vardı. Tam olarak yakışıklı sayılmazdı ama açıklanamaz bir güzelliği vardı.

Belki de bunun yüzüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey, o hayal edilemez acının onu parçalara ayırmasından sadece birkaç dakika sonra beni hemen arama şekliyle ilgiliydi.

Bakışlarımız buluştu ve gözlerinin sarı kaldığını gördüm. Muhtemelen hayvan formunda çok uzun süre kaldığı için kalıcı olmuştu. Bir daha asla insanlar arasında görünemeyecekti. En azından renkli lensler olmadan. Kurtadamların göz kamaştırma yeteneği yoktu.

Astrid Finn'in önüne geçerek bizi ayırdı. "Onu geri getirdiğin için teşekkürler," dedi bana, sesi minnettarlıktan başka bir şey ifade etmiyordu. "Zahmetinizin karşılığını almanızı sağlayacağım."

Bununla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu. Finn alfasından o kadar korkuyordu ki onun anısı derisinin hemen altında yaşıyordu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı bacağının etrafında dolanan kurda çevirdim. *İstedğin bu mu?* Aslında söylemeden sormaya çalıştım.

Kurt adam cevap vermedi ama yüz ifadesinden görebildiğim kadarıyla acı içindeydi. Bu benim için yeterliydi. "Merak etme," dedim yavaşça, bu açıklıktaki her yarattığı tehlikeye atmak üzere olduğumu biliyordum. "Zaten bizimle eve geleceğini düşünüyorum. Yani aslında sana teşekkür etmesi gereken benim. Onu geri döndürdüğün için yani."

Havada gerilim yoğunlaştı. Burun delikleri alevlendi ve dişler parladı. Astrid'e tekrar odaklandığımda, kulaklarının eskisinden daha uzun olduğu inkâr edilemezdi. Parmaklarından pençeler çıkmıştı. Tedbiri elden bırakmadan -eğer dürtüsüne yenik düşerse bir anda üzerime gelebilirdi- eğildim ve silahı çıkardım. Alfa'nın bakışları aşağı kaydı. Silahımı gördüğünde gözlerinde şaşkınlık ve öfke parladı. Cora'nın iyiliğinin bedelini ödeyeceğini biliyordum. Burada ne yaparsam yapayım, birinin canı yanacaktı.

"Burada çok açık konuşayım," dedi Astrid. Sözlerine derinin yırtılma ve uzuvların kopma sesleri eşlik . Lyari yanımda belirdi ve eğer bu işten belsüz kurtulma umudum varsa, onu gördüğüm anda yok oldu. "Şu anda iki seçeneğin var. *Loup Garou*'yu şimdi bize teslim edebilirsin. Ya da direnmeyi deneyebilirsiniz. Muhtemelen sizin için iyi gitmeyecektir ama kaçmayı başarırsanız, sürünün düşmanı ilan . Dünyanın her yerinde sayımız var; kaçışın sonu gelmeyecek. Seni yakaladığımızda ölümün uzun ve acı verici olacak."

Kısa konuşmasının yarısında yukarı baktım ve renkli bir kuşun hareketini yakaladım. Astrid konuşmasını bitirdiğinde, birkaç dakika bekledim.

Sonra tekrar ona baktım. "Özür dilerim, sen konuşurken ben de neden umurunda olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyordum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Collith'in iç çektiğini duydum.

"Umurunda olmalı çünkü o *benim*," diye hırladı Astrid, şakağında bir damar zonkluyordu. Finn ona hırladı. Astrid bir anda hareketlendi ve Finn'e öyle şiddetli bir tekme attı ki Finn uçtu. Omurgası bir ağaca çarptı ve kurt adam olsun olmasın, aldığı darbe yüzünden acı çektiğini biliyordum. Silahı kavrayışım sıkılaştı. Finn kendini yukarı itti, yavaşça hareket ediyordu, ağaç kabuğu parçaları derisine yapışmıştı.

"Lanet olsun, bayan." Sesini duyunca hepimiz Laurie'ye doğru döndük. Isınıyormuş gibi kollarını açtı ve boynunu kırdı. Zayıf güneş onun üzerinde parlıyordu. Öykülerdeki bir kahraman gibi görünüyordu, çok akkor ve dokunulmazdı. "Fortuna'nın senin istediğinin tam tersini yapacağını garanti ettin sayılır."

Astrid benden bir saniye sonra onun yanımda durmak için hareket ettiğini fark etmiş gibiydi. Damon ve Collith de yaklaştılar. Kardeşimin yüz ifadesi bir dehşet maskesiydi. Neden ona kamyonda kalmasını söylememiştim?

Hava artık neredeyse şiddet vaadiyle çatırdıyordu. Astrid sürünün geri kalanına bir tür sözsüz iletişim göndermiş olmalıydı çünkü bir sonraki anda küçük grubumuz dört bir yandan kuşatılmıştı. Finn hâlâ vurduğu ağacın yanındaydı ve aramızdaki mesafe hoşuma gitmemişti. Astrid'in takipçilerinin çoğu dönüşümlerini tamamlarken ona bir göz atmaya çalıştım. Olduğumuz gibi kapana kısılmıştık, izlemekten başka seçeneğimiz yoktu. Dehşet verici gösteri ortaya çıkarken biraz huşu duymaktan kendimi alamadım. Büyü ya da güç, her zaman hafife aldığım bir şeydi.

Her zaman orada olan bir şey. Ama kurtların şekil değiştirmesini izlemek bana bunun ne kadar tuhaf ve güzel olduğunu hatırlattı. Hepimizin derimizin altında gizlenmiş, ortaya çıkmayı bekleyen yeteneklerimiz vardı. Kemiklerimizin içinde yaşayan bir dost ya da düşman gibi.

Çoğu dört ayak üzerinde durduğunda Astrid yeniden ortaya çıktı. Bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Henüz onunla ten tene temas kuramadığım için daha insani savunma yöntemlerine başvurmam gerekecekti. Birinin ilk hamleyi yapmasını beklerken açıklığı bir sessizlik kapladı.

Tabii ki Astrid'di.

Bana saldırmak yerine tekrar Finn'in peşine düştü. Ceset kalabalığının arasından bize ulaşamamıştı ve tamamen kendi başınaydı

Alfa karnına, kaburgalarına ve yüzüne tekme atarken. Kendini savunmadı. Onun yerine kurdum top gibi kıvrıldı.

Boğazımdan bir öfke sesi yırtıldı. Birden hareket ettim, çıkan her yarattığı vurdum. İyi yağlanmış bir makine gibi, periler ıskaladıklarımı yok ediyordu. Astrid konuşurken Collith hazırlık yapıyor olmalıydı çünkü mavi alevler görüşümü doldurdu. Laurie gümüş gözlerini odakladı ve nasıl bir illüzyon yarattıysa kurbanlarının kendilerine en yakın kurdu parçalamasını sağladı. Lyari hançerini Clark'ın arayan parmaklarından saklamayı başarmış olmalıydı; hançeri sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi saplıyor ve kesiyordu. Damon oluşturdukları çemberin içinde kaldı ve ben izlerken kolu hâlâ değişmeye çalışan bir kurt adama dokunmak için dışarı fırladı. Kardeşimin gözleri bir an için bulanıklaştı ve dokunduğu dişi çığlık atmaya başladı. *Ne biliyorsun*, diye düşündüm dalgınca. *Ne de olsa o bir kâbus*.

Yavaş yavaş ağaçlara doğru savaştık. Finn'e doğru.

Sonunda bir kurt adam yer değiştirdi ve ona bir yol açıldı. Yoldaşları büyüümüz ve kılıcımızla karşılaşsa bile alfa rahat durmamıştı. Finn'in kafasına vurmaya başladı. Hâlâ içine kapanık olduğu için henüz bilincini kaybetmemişti ama çok yaklaşmış olmalıydı. Kan yüzünün yakınında yerde birikmişti. "Gerçekten gidebileceğini mi sandın?" Astrid zorlukla nefes alarak ona tükürdü. "Bu sürüye sırtını mı dönecektin? Beni zayıf mı gösterecektin? Sen *bir hiçsin*. Değersiz. İşim bittiğinde, bir hiç olacaksın."

"Hey, Astrid!" diye seslendim. Başını bana doğru çevirdi. Astrid'den önce göz kırpmaya fırsat bulamadan silahımı kaldırdım ve onu dizinden vurdum.

Alfa'nın çığlığı beni ölüm perilerinin varlığına inandırdı. Ağaç tepelerinde çınladı ve gökyüzünü çatlattı. Astrid eğildi -kendisine göre yıkılmadı- ve iki eliyle yarayı kavradı. Parmaklarının arasından kan fişkırdı. Başını kaldırdı ve yeni altın rengi gözlerini bana dikti. "Seni öldüreceğim," diye tısladı.

Sırıttım. "Sıraya girmen gerekecek, sürtük. Collith, Finn'i alır mısın? Sanırım biraz yardıma ihtiyacı var."

Collith itaat etmek için harekete geçtiğinde, onu durduracak bir kurt dalgası bekleyerek silahı tekrar kaldırdım. Görünüşe göre Astrid de aynı şeyi düşünüyordu çünkü kimse kıpırdamayınca öfkeli bir uluma çıkardı. "Ne *yapıyorsunuz*, sizi lanet olası moronlar? Öldürün onları. *Hepsini* öldürün."

Ön taraftaki kemikli bir erkek konuşmaya cesaret etti. "Astrid... gittiler." Başını o kadar hızlı döndürdü ki boynunun kırılmaması mucizeydi. Durduğumuz alanı taradı, her birimize baktı ve sonra

açıklığın geri kalanında. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. *oluyordu?*

Bir açıklama bekleyerek yanından geçerken Laurie bana göz kırptı. Şaşkınlığım geçti. Tabii ya. Seelie Kralı bizi gözlerden saklıyordu.

"Bulun onları," diye bağırdı alfa. Ağzı yarı yarıya değişmişti. Şekli hâlâ insan görünümündeydi ama dişleri tamamen kurda dönmüştü. İçimdeki ürpertiye tutamadım. Bir kürk ve hırıltı dalgası halinde sürü ormana daldı. Astrid, Cora, Clark ve tanımadığım diğer iki kurt geride kaldı.

Gitme zamanı, diye bağırdı Collith bana. Damon anlaşılabilir bir ifadeyle Astrid'e bakıyordu. Ses çıkarmadan dikkatini çekmeye çalışarak koluna dokundum ve dokunuşum onu yakmış gibi irkilerek uzaklaştı. Dişlerimi sıkarak ağaçlara doğru başımı salladım. Laurie çoktan uzaklaşmıştı, ayak sesleri o kadar hafifti ki yaprakları bile kıpırdatmıyordu. Damon da arkasına bakma zahmetine katlanmadan o yöne doğru yürümeye başladı. Sonsuz nefret yemini edeli bir haftadan biraz fazla olduğunu kendime hatırlattım. Bu kadar çabuk pes ederse gerçekten üzücü olurdu.

Şimdi bunu düşünecek zamanım yok. Bizi takip ettiğinden emin olmak için Lyari'ye döndüm ve Muhafız'ın gittiğini gördüm. *Oh, lanet olsun.* Kalabalığı çılgınca aradım, içimi korkunç bir şüphe kapladı. Onu bulduğumda korkum doğrulanmıştı. Kurt adamların arasından sıyrılarak Clark'a doğru ilerliyordu. Bazıları yanlış bir şeyler olduğunu çoktan sezmişti; bir kurdun burnunu kaldırdığını gördüm. Lyari fark etmedi; Clark'ın elindeki kılıca odaklanmıştı.

Aramızda çok fazla mesafe vardı. Ona asla zamanında ulaşamazdım.

İnşa ettiğim zihinsel duvarı yıkmaktan başka çarem yoktu.

Fısıldayan, gülen, komplo kuran, sevişen seslerin saldırısı kafamın içinde kopan bir kasırga gibiydi. Bir inilti beni kaçmakla tehdit etti ve dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

Bırak onu, diye bağırdım, kelimeleri Lyari'ye doğru fırlatarak. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşe yaramış gibi görünüyordu; Muhafız kafasının içindeki sesimi duyunca kıpırdandı. Üstümüzde belirmeye başlayan ay gibi solgun ve yuvarlak yüzü benimkini aradı. Gözlerimiz buluştu ve ilk kez onunkiler yalvarıyordu.

O kılıcı bana annem verdi, dedi. Söylemediği şeyi duydum - Lyari'nin annesinin o kılıcı ona ya delirmeden önce ya da nadir bir akıllılık anında verdiğini.

Fae'ler artık varlığını hissediyorlardı. Düzinelercesi benimle iletişim kurma fırsatını yakaladı. Pazarlıklar ve vaatler kafatasımın içinde kabarıyor, onu parçalamakla tehdit ediyordu. Diğer kraliçelerin bu özel büyü türünden nasıl koptuklarını anlamak kolaydı. Collith'in de orada olduğunu, yardım etmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Hareket etmem için beni teşvik ediyordu.

Geri almanı sağlayacağım. Söz veriyorum. Ama şu anda sana onu bırakıp kaçmanı emrediyorum, diye bağırdım Lyari'ye.

Onunla ne kadar ilerleme kaydetmiş olursam olayım, donmuş bir çiçek gibi buruştu. Kadın tekrar Clark'a baktı ve hâlâ sevgili silahını geri almayı düşündüğünü gizlemedi. Eğer bunu yaparsa, hâlâ burada olduğumuzu anlarlardı. Bütün sürü kargaşayı duyar ve koşarak gelirdi. Savaşmaya devam edebilirdik ama sayıları fazlaydı. Eninde sonunda bizi alt edecekler ya da iyi zamanlanmış bir darbe indireceklerdi. Lyari varlığımızı ele verirse, ölüm belgelerimizi imzalamış olur.

Collith'e dönüp baktım, kafamda başka bir korkunç fikir oluşuyordu. O da bariz bir şaşkınlıkla bana baktı. Lyari ile aramızda geçen konuşmaya kulak misafiri olmamıştı. Bir an için ondan nefret ettim. İç duvarını o kadar aşılmaz hale getirmişti ki, neler yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama ben yaptım.

Lyari ile tekrar yüzleştüğimde içimde bir şeylerin çatladığını hissettim. Hâlâ bocalıyordu, nostaljisi ile bizim yıkımımız arasında sıkışıp kalmıştı. Clark'a doğru bir adım daha attığını görmekten çok hissettim. Kalan tüm kararsızlıklar buharlaştı. Gözlerimi kapadım ve karanlığa uzandım, kendimi onun bir parçası haline getirdim. *Onların bir parçası.*

Artık savaşmadığım için acı neredeyse anında azaldı.

Beni Court'a bağlayan bağı karşı. Babamın dizinin dibinde beceriksizce büyü öğrenen bir çocuk gibi hissederek zihin yığınları arasında gezindim. Kim olduğumu ve ne yaptığımı unutmak kolay, çok kolay olacaktı. Delilik nefesimi ensemde hissettiriyordu. Kar fırtınasındaki bir kar tanesi ya da okyanustaki bir damlaydım; *şimdi* duvarı yeniden inşa etmem gerekiyordu.

Henüz değil, diye düşündüm umutsuzca. ?

Sonra, tamamen irade gücüyle -ve belki biraz da şansla- onu buldum. Lyari. Varlığı çok güçlüydü. Nasıl bildiğimi kendime bile tarif edemezdim. Sadece bir öz vardı. Tamamen ona aitti. Onu kavramaya çalışırken yüzümü buruşturduğumu hissettim. İlk başta, elimi belirsiz bir nesnenin etrafına sardığımı hayal ettim. Hiçbir şey gibi görünüyordu. Sonra kendimi hayal ettim.

Lyari'ye sahip bir ruh gibi dalıyor. Gözlerinden dışarı bakıyor. Kendisine söylemesini emretmediği kelimeler oluşturun.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Lyari tamamen hareketsiz duruyordu, canlı bir varlıktan ziyade boyanmış kil gibi görünüyordu. Tam kılıca uzanmak üzereydi. Ona baktım, gerçekten başardığıma inanmakta güçlük çekiyordum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek bu anı ezberlemeye çalıştım. Daha sonra, mümkün olan en aşağılık eylemlerden birini gerçekleştirmemiş bir yaratık olarak var olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak isteyecektim. Uzun bir nefes verdim. Collith'in nihayet bize doğru geldiğini, aciliyet ve endişe yaydığını hissedebiliyordum.

Ve sonra Lyari'nin seçimini ondan aldım.

Bu yüzden diller vardı. *Bu* yüzden her fae hükümdarı tebaasına bağlıydı. Sadece hileyi tespit etmek için değil, karanlıktan ne zaman ve nerede çıkarsa çıksın onu ezmek için. Lyari üzerindeki kontrolüm mutlaktı; paniğe kapılma ya da beni küçümseme yeteneği bile yoktu. Mücevherlerini çıkarır gibi özgür iradesini elinden almıştım. *Yürü*, diye düşündüm. O da yürüdü. Dışarıdan bakan biri için hiçbir şey yanlış görünmezdi; Lyari her zamanki zarafetiyle hareket ediyordu ve yüz ifadesi yumuşaktı.

Collith hâlâ bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bizi takip ederken gözleri kararmıştı. Yine de ormana iyice girene kadar Lyari'ye olan bağlılığımı bırakmadım. Peri yavaşlayarak durdu. Hızla gözlerini kırptırdı ve mükemmel kemerli kaşlarının arasında bir çizgi derinleşti. *Bilmiyor*, diye düşündüm yorgunca, duvarı geri koyarken. Birkaç saniye sonra Unseelie Sarayı'nın gürültüsü uzak bir uğultuya dönüştü. Lyari bana dönüp kaşlarını çatarak baktı ve gözleriyle bir soru sordu.

Cevap vermedim. Ama bir araya getirmesi an meselesiydi.

Keskin bir safra tadı ağzımı doldurdu. Meraklı bakışlarından kaçmak için Lyari ve Collith'in yanından hızla uzaklaştım. Onların görüş alanından çıktıktan sonra kalın bir çam ağacının yanına eğildim. Tanrım, başım ağrıyordu. *Kalk, hareket et*, diye düşündüm. Zayıflık için zamanımız yoktu. Buna rağmen, kendimi hareket etmeye zorlayamadım. Hiçbir şey çıkmadığında bile. Bir iki dakika sonra, tanıdık bir yaz kokusu beni yalnız olmadığım konusunda uyardı. Çizmeler görüş alanımda belirdi. Çaresiz parmaklarımla ağaca tutunarak, "Çok iyi bir yeteneğin var," demeyi başardım. Diğer elim hâlâ silahı kavıyordu.

"Benimle arkadaş olmanın *bazı* avantajları var," diye kabul etti Laurie. "Ama bu illüzyona tutunamayacağım; bu çoğundan daha büyük ve onu beslemek için kendi enerjimi kullanıyorum."

Dayanma gücümün derinliklerini kazıyarak gümüş saçlı kralla yüzleştim. Dünya eğildi. "Kamyona kadar en az üç mil var. Bize ne kadar süre verebilirsin?" Düzensiz bir şekilde sordum.

"Sanırım göreceğiz, değil mi?" Sırıttı ama bu her zamanki gülümsemesinin soluk bir taklidiydi. Büyünün ona verdiği zararı şimdiden görebiliyordum. Bir şekilde onun benim acıمامı istemediğini biliyordum, tıpkı benim de onunkini istemediğim gibi. Belki de bu peri ve benim düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız vardı.

"Sanırım öyle olacak," dedim çam ağacından uzaklaşırken. "Diğerleri nerede?"

"Araca geri dönüyorlar. Onlara söyledim."

Sözsüzce başımı salladım ve Laurie yolu göstermek için harekete geçti. Böylece geldiğimiz yoldan geri yürüdük, hızımız öncekinden daha acımasızdı. Güneş bizim tarafımızda değildi. Bizimle alay edercesine her zamankinden daha hızlı batıyordu. Bir şeye takılmamak için yere odaklandım, karanlıkta göremememe içlerledim.

Laurie'nin konuştuğu tek zaman, gücünün tamamen tükendiğini bana bildirmek içindi. Bizi koruyan illüzyonu olmadan kendimi ürkek ve savunmasız hissediyordum. Defalarca göz ucuyla bir şey sandım. Bir kürk parıltısı ya da parlak gözler. Bakmak için cesaretimi topladığımda, yapraklar ve gölgelerden başka bir şey görünmüyordu.

Saatler sonra nihayet devrilmiş bir ağacı fark ettim. Artık kulübeye yaklaşmıştık. Collith, Lyari ve Damon'ın beklediği kamyonetimden sadece birkaç metre uzaktaydık. İçimde taze bir adrenalin patlaması oldu ve koşmaya başladım. "Fortuna-" Laurie tıslamaya başladı.

Bir sopa kırıldı.

Ses paranoya olamayacak kadar sarsıcıydı. Dondum kaldım, eğer bu bir kurtsa, öldüğümüzü biliyordum. Laurie illüzyonuna devam edemeyecek kadar güçsüzse, bu muhtemelen eleme yeteneğinin de yok olduğu anlamına geliyordu. Döndüğümde nefes almayı bıraktım.

Cora iki ağacın arasında durdu.

Başka bir kurt adamın yakınlarda olmasından korktuğum için konuşmadım. Cora da bir şey söylemedi. O gri gözleriyle beni izledi. Derinliklerinde yine o ışığı gördüm. O zaman tanımlayamadığım ışığı.

gücüme tanık oldum. Bu sefer daha da parlaktı ve aniden adı o kadar açıktı ki, nasıl şaşırdığımı merak ettim.

Kıskançlık.

O anda Cora'nın yüzünü gördüm. Astrid'in parmağı altında sıkışıp kalmış genç, korkmuş bir kurt adam. "Sahip olduğu tek güç senin ona verdiklerin," dedim sessizce, kızın keskin kulaklarının hâlâ duyacağını biliyordum.

Ben konuştuktan sonra birkaç saniye boyunca hiçbirimiz hareket etmedik. Ormanın o kahverengi çukurunda üç kalp atışımızı da zor duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra gözlerini benimkilerden ayırmadan Cora kenara çekildi.

Bir yanım bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyordu. Gerçi silahın bende kalmasına izin vererek Astrid'e bir kez meydan okumuştı. Bu şansın gerçek olma ihtimali ve ben de boşa kürek çekecek değildim. Laurie'ye sert bir hareket yaptım ve o da ikinci bir bakış atmadan hızla yanımdan geçti. Diğer herkesin güvende olduğundan emin olana kadar onu takip etmedim. Saniyeler sonra kamyonun kükrediğini duydum. Kurtlar da duymuş olmalıydı, çünkü sessizlik bir koy ve uluma korusuyla bozuldu.

"Git," diye Cora. Gözleri şimdi teyzesininkilerle aynı altın rengindeydi.

Sürünün öfkesinin sesi kulaklarımda çınlarken koşmaya başladım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

W kurtadamlar hızlı olabilirdi ama benim kamyonetim daha hızlıydı. Çok geçmeden sürüyle aramıza yeterince mesafe koymuştuk ki aynaları izlemeyi bıraktım. Yolcu koltuğuna yığıldım. Damarlarımdaki adrenalin azalmış, beni her şey başladığında olduğum kişinin tükenmiş bir kabuğu olarak bırakmıştı. Silah torpido gözünde güvenle saklanmış, iyi yapılmış bir işin yorgunluğunu atıyordu.

Laurie öne doğru eğildiğinde sadece bir ya da iki dakika geçmişti. "Harika geçti, değil mi?" diye cıvıladı.

Şakağımı pencereye dayadım ve manzaranın bulanıklaşmasını izledim. Lyari'nin bana baktığını hissedebiliyordum ama fark etmemiş gibi davrandım. "Son zamanlarda gerçekten kötü kararlar vermedim. Sıkılmaya başlamıştım," dedim her zamanki gücümünden hiçbir şey kaybetmeden.

"Bir sonraki parti için bana bir davetiye göndermeyi unutma. Bunun için uygun şekilde giyindiğinden emin olacağım," diye ekledi Laurie. Ben cevap vermeden ortadan kayboldu. *Çok çabuk yenileniyor*, diye düşündüm kıskançlıkla. Laurie'nin güzel kokusu Collith'in yakın zamanda rahatlamayacağını garantisini veriyordu. Takside sessizlik hüküm sürüyordu. Bir dersin yaklaşmakta olduğunu biliyordum; bu sadece bir zaman meselesiydi. Ama bunu aceleye getirmeyecektim.

Unseelie Kralı sonunda "Seni nereye götürüyorum?" diye sorduğunda sesi gergindi.

Arka koltukta kapıya yaslanmış olan Finn'e baktım. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve yüz ifadesi bariz bir acıyla buruşmuştu. Onu bir hastaneye götürmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama Fallen'ın hiçbir insan doktorun tanımayacağı bir kan grubu vardı ve kurt adam iyileşmeye başladığında daha da fazla soruları olacaktı.

Diğer yandan Damon iyi görünüyordu. Gerçekten iyi. Yanaklarında renk vardı ve şehre doğru ilerleyişimizi takip ederken bakışları netti. O kurt adama karşı güçlerini kullanmak onu yeniden canlandırmışa benziyordu. Bunu zihnime not ettim.

Hâlâ Lyari'ye doğru bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bulabildiğiniz ilk otel," dedim Collith'e sonunda. "Ama önce dükkâna uğramalıyız. Finn için biraz bandaj almak istiyorum; zaten çok fazla kan kaybetti."

Kimse cevap vermedi. O zaman hepimiz aynı fikirdeydik. Koltuğumda kayarak daha rahat olmaya çalıştım ve uykunun gelmesini diledim. Ama gelmedi.

Tam alacakaranlık karanlığa yenik düşerken, onu gördüm. Işıkları. Bir takımyıldızı gibi manzaraya yayıldılar. Yaklaşan bir çıkış için bir tabela geçti ve uzakta bir Walmart tabelası yükseldi. Collith yorum yapmadan flaşörü yaktı.

Collith arabayı girişin önünde ve dörtlüleri yaktı. Kaldırıma inip içeri girdiğimde dört çift göz beni izledi. *Bu tuhaf günün sona ermesi gerekiyor*, diye düşündüm sıkıntıyla.

Floresan ışıklar ve insan sesleri bir rüya gibiydi. Zordu Biz ormandan kaçarken, hayat devam ediyordu, kilometrelerce ötedeki tehlikeden habersiz bir şekilde. Bu gerçeğe alışmaya çalışırken mağazanın içinde ilerledim. Çok kalabalıktı ve birden fazla kez reyonun ortasında duran bir insanın etrafından dolandım. Henüz erken olduğunu hatırladım. İnsanlar işten yeni çıkıyordu.

Bandajları eczane tezgahının yanında buldum. Gördüğüm ilk bandaj paketini kaptım, kasadan hızla geçtim ve koşarak kamyonete geri döndüm. Collith kapıların yanında kalmıştı, sanki ihtiyaç duyulursa hızlıca kaçmaya hazır gibiydi. Belki o da görüldüğü kadar iyi değildi.

Arka kapıyı açtığımda Finn dışarı çıktı ve ayaklarımın dibinde diz çöktü. O kadar şaşırmışım ki yapmak üzere olduğum protesto sona erdi.

Kurt adam boğuk bir sesle, "Hayatımın geri kalanında seninim," dedi ve yüz ifadesini görememem için başını eğdi. Ya da acısını. *Sesi hayal ettiğimden daha derindi*, diye düşündüm dalgınca.

Böyle bir duyguyu dile getiren ilk kişi o değildi ama inandığım ilk kişi oydu. "Minnettarım Finn, ama ihtiyacın olan son şey başka bir metres. Değişiklik olsun diye kendine ait olmaya ne dersin?" Hissettiğim kadar bitkin bir ses tonuyla önerdim. Finn . İkimizin de iyiliği için ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Finn başını kaldırdı. Kutuyu yırtarak açmamı ve açık kesiklerinin her birinin etrafına sargı bezi sarmaya başlamamı geniş gözlerle izledi. Astrid dayak atarken çok titiz davranmıştı; Finn'in ya da kanamayan tek yeri ayaklarıydı.

Son bandajı da bağladım ve kalçalarımın üzerine oturdum. Neyse kutuda hâlâ biraz kalmıştı, çünkü daha sonra yenilerine ihtiyacı olacağını şimdiden söyleyebilirdim. Ben daha konuşmadan Collith boğazını temizledi. "Tekrar sürmemin bir sakıncası var mı? Pratik yapmak benim için iyi olur."

Onun ne demek istediğini anladım; benim ihtiyaçlarım yerine kendi ihtiyaçlarını dile getirerek gururumu incitmediğini düşünüyordu. Onun kadar gururlu değildim.

Onun inandığı gibi. "Keyfine bak," dedim, sanki gıcırdayan kemikler ve eski yaralarla dolu yaşlı bir kadınmışım gibi ayağa kalkarak. Kendimi hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyordum. Collith yolcu kapısını benim için açık tuttu ve tek kelime etmeden içeri girdim. Finn de yavaşça, tereddütle aynı şeyi kendi tarafında yaptı.

O gün üçüncü kez yola çıktık. Bir otele yakın olmamız gerekiyordu ama Damon ve Finn kamyonun gürültüsüyle hemen uykuya daldılar. Kardeşimin horultuları havada süzülürken Collith kaçınılmaz nutkuna başladı. "Size uslu durmanızı söylemiştim," dedi. Yüzü nötr olsa da çiftleşme bağımız hayal kırıklığıyla titreşiyordu.

Kıpırdamadım ya da ona bakmadım. "Ben yaptım."

"Fortuna, bir kurtadam sürüsünün alfasını vurdun."

Bunu gerçekten şimdi yapmak zorunda mıydık? Başım hâlâ ve tek istediğim önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyumaktı. "Bunu hak etti. Hafızan ne kadar iyi bilmiyorum ama ben ona o kurşunu sıktığımda Finn'i eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu. Ayrıca çenesini de kapatmıyordu," diye hırladım.

Collith kuru bir sesle, "Silahın çıktığı sırada konuştuğunu sanmıyorum," dedi. Nedeni her neyse, yine de konuyu kapattı. Lyari'yle aramızda geçen o tuhaf anı da sormak istediğini biliyordum ama Lyari arkamızda uyanıktı ve her kelimeye seyirci kalıyordu. Güvendedim... şimdilik.

Konuşma bitmiş gibi hissettiğim için başka bir şey söylemedim. Büyülenmiş gibi ellerime odaklandım, parmaklarımı uzattım, parmak eklemlerimin etrafındaki derinin nasıl gerildiğini ve inceldiğini izledim. "Bir sorun mu var?" Collith'in sorduğunu duydum.

"İyi davranmak içimden gelmiyor," dedim aniden, hâlâ yere bakarak. "Finn ya da Damon gibi insanlara böyle davranıldığını gördüğümde değil. Ben böyle biri değilim. Lütfen beni değiştirmeye çalışmayın."

Collith'in neyi daha şaşırtıcı bulduğundan emin değildim - dürüstlüğü mü yoksa 'lütfen' kelimesini kullanmamı mı? Bir süre cevap vermedi. Astrid'in ayağının Finn'in yüzüne çarpışını ya da Lyari'nin ağaçların arasından boş boş yürüyüşünü hatırlamaktan kaçınmak için saniyeleri saydım. Yirmi saniye geçti. Otuz. Elli. Dakika işaretinde Collith konuştu. Sesi yumuşak ve kesindi. "Tamam. Yapmayacağım."

"Tamam." Arkamı dönüp pencereye baktım. Tekrarladım, bu sefer daha sessiz bir şekilde, "Tamam."

Ağaçlar artık arkamızdaydı ve Denver ileride bizi bekliyordu. Yine de yan aynaya bakmaktan kendimi alamadım. Orman kahverengiden

Siyah. İçinde hangi yaratıkların ve dehşetin saklandığını zor yoldan öğrenmiştim ve şimdi listeye bir tane daha ekleyebilirdim. Astrid dışarıda bir yerlerdeydi, iyileşiyor ve planlar yapıyordu. Ne kadar zayıf görünürse görünsün, bana sürünün ününden bahsetme biçiminde bir güç vardı. Bizi takip etmesi için çoktan bir kurt gönderdiğinden hiç şüphem yoktu.

Hangi yöne dönersem döneyim, bekleyen düşmanlar vardı. Kardeşimi istiyorlardı, kalplerimizi istiyorlardı, beni istiyorlardı. Bu düşünce koltukta daha dık oturmama neden oldu. Ağzım kararlı bir çizgi halinde sertleşti. Şimdi karanlığa baktım ve bir şeyin ortaya çıkmasına cesaret ettim.

Diğer canavarlar savaşmadan teslim olacağını düşünselerdi, bu yaptıkları son hata olurdu.

Otele giriş yaptıktan birkaç dakika sonra kendimi motel odasında yalnız buldum.

Biz antalarımızı alırken Finn muhtemelen avlanmak ya da iyileşmek için sıvışıp gitti. Gittiğini görseydim, muhtemelen önünü kesmeye çalışırdım. Damon Finn'den daha uzun ve daha zayıftı, bu yüzden ödünç aldığı kıyafetler yeni dönüşmüş erkeğin vücuduna tam olarak oturmuyordu. Parlayan gözlerini ve kızgın kurt adam sürüsünü de denkleme eklediğimde, dikkatimi Finn'den bir saniyeliğine bile ayırdığım için kendime kızdım. Resepsiyonda, içeri girmesini umarak kapılara bakmaya devam ettim.

Bizi içeri alan ocuk - isim etiketinde DAN yazıyordu - oda anahtarlarını verirken bana numarasını verdi. İlk içgüdüm yapışkan notu yüzüne fırlatmak oldu. Bunun yerine, bir şey beni iç çekerek notu cebime sokmaya itti. "Teşekkürler. İyi geceler."

"Sen de," diye ciyakladı Dan. Ergenlik tam bir kaltaktı.

Odaya ulaştığımız anda Lyari gözlerini kırpıştırarak gözden kayboldu. Bir açıklama yapma zahmetine bile girmedi. Bunun onun karakterine aykırı olduğunu biliyordum; geçen sefer onu zorla kovmak zorunda kalmıştım.

Damon bir sonraki gidendi. Çantasını yere bıraktı ve liseden bazı eski arkadaşlarını görmeye gideceğini mırıldandı. Birlikte kalmamız gerektiğini söyleyerek karşı çıktım. Ben cümlemi bitirmeden kardeşim çıkıp gitti. Duvarın arkasından ona bağıramayacak kadar yorgundum.

Son olarak da Collith. Pişman bir gülümsemeyle bana Saray'da bir mesele olduğunu, bu yüzden kendisinin de gitmesi gerektiğini söyledi. "Herhangi bir tehlike belirtisi olursa beni çağır," diye mırıldandı. Sadece başımı salladım. Gitmesi umurumda bile değildi; tek düşünebildiğim o kirli, içekli yatak örtüsünün üzerine düşmektir.

Collith yanağıma bir nefesten daha kısa bir süre dokundu ve göz kırparak gözden kayboldu.

Garip bir şekilde, o gittikten sonra yatağa doğru hareket etmedim. Artık yalnızdım ve kendimi huzursuz hissediyordum. Kopuk. Bakışlarım iğrenç perdelerle örtülü pencerelere gitti. Odayı geçtim ve onları teker açtım. Sürgülü halkaların sesi tüm moteldeki tek sesmiş gibi görünüyordu. Cama yaklaştım ve dışarı baktım.

Yine ikinci katta bir oda tutmuştuk. Ne kadar perişan olsa da

-Işıkları açtığımda kıvılcım çıkaran açık elektrik kabloları vardı.

-Dağların güzel bir manzarası vardı. Şakağımı pencereye yasladım, keşke açabilseydim dedim ve geceye karşı asker gibi duran o uzak zirveleri hayranlıkla seyrettim.

Cep telefonum çaldığında neredeyse çığlık atacaktım. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım. Ekran bilinmeyen bir numarayla aydınlandı ama alan kodunu tanıdım. *Granby*. "Alo?" Panikle aceleyle "Alo?" dedim, zihnim uçurumdan aşağı atlıyordu. Birisi bana Gretchen'in hastanede olduğunu ya da Cyrus'un ocakta yandığını söyleyecekti. Yoksa neden yabancı bir numaradan arayayım ki?

"Fortuna, sen misin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Hâlâ dağlara doğru bakıyordum ama şimdi onları fark etmemiştim. "Bud? Bu numarayı nereden buldun?"

"Tabii ki kardeşin verdi!" diye cevap verdi yaşlı adam. Granby'nin en iyi ve tek avukatıydı. Yıllar önce Teksas'tan taşınmıştı ama aksanı yaşlandıkça daha da kalınlaşıyor gibiydi. "Damon'la biraz telefon oyunu oynuyorduk, de seni deneyeyim dedim. Sadece adınızı doğru yazdığımdan emin olmak istedim. Bildiğinizden eminim, Will'le uğraşırken asla çok dikkatli olamazsınız. Şimdi, bu F-O-R-T-U-N-A mı?"

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde telefonu kulağıma daha sıkı dayadım. Koridorda bir çocuk annesini çağırıyordu, sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Bekle, 'bir şeyler' mi dedin Bud?"

"Şey, evet. Kardeşin sana söylemedi mi?"

Sesi şimdi endişeli geliyordu. Zorla bir kahkaha attım. "Üzgünüm, evet, tabii ki öyle. Sadece unutmuşum. Uzun bir gün oldu ve araba kullanmak beni hep uykulu yapıyor. Ve adımı doğru yazmışsın."

"Teşekkürler, tatlım. Damon haftayı Denver'da geçireceğinizi söyledi! Eğlenceli olacak."

"Bu kadar dikkatli olduğun için teşekkürler Bud. Başka sorularınız olursa lütfen beni arayın."

"Yapacağım! iyi bak."

Telefonu kapattıktan sonra yavaşça indirdim. Artık Damon'ın dün öğleden sonra eve neden bu kadar geç geldiğini biliyordum. Bud'ın ofisini ziyaret ediyordu.

Ailemiz geride büyük bir hayat sigortası poliçesi bırakmıştı. Damon ve ben on sekiz yaşına geldiğimizde yarısını almıştık. Kayıp bir kişinin öldüğünü ilan etmek yirmi yıl sürüyordu, dolayısıyla kardeşimin iki yıldır kayıp olması bu parayı almasını etkilememişti. Damon vasiyetiyle ilgili bir şey yapmaya zahmet ediyorsa, bunun nedeni o paraydı. Ama neden şimdi? Denver seyahatinden önce bu aciliyet neden?

"Burada ne kadar kalacaksınız?"

Bu kez Collith'in sesi tam arkamdaydı, nefesini hissedebileceğim kadar yakındı. Tek yapmam gereken yer değiştirmekti, biliyordum ve omzumun arkası onun göğsüne değecekti. "Çok hızlıydı," dedim, kalbimin teklemesinden dikkatini dağıtmayı umarak.

"Motive olmuştum." Yumuşak nefes veriş i saçlarımla oynadı. Bir an için onun parmaklarıymış gibi davranmama izin verdim. "Soruma cevap vermedin."

Bir an için neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ah, doğru ya. Burada ne kadar kalacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Damon bazı cevaplar alana kadar sanırım," dedim. Sesim karla kaplı donmuş bir göldü; altındaki derinlikleri göremiyordu. Damon ve Wills ile ilgili düşüncelerimi bir kenara itip sadece Collith'in kokusuna odaklandım.

Collith cevap verdi ama kelimeler bir gürültü patlamasının içinde kayboldu. Elimi cama dayadım ve acı bir ses çıkmasına engel olamadım. Saray'da bir şeyler oluyordu. Sesler kreşendo şeklinde yükseliyordu. Zihinsel duvarımı daha kalın ve daha uzun yaptım, ama kaosun bir kısmı içeri sızdı. Soylerden biri, soyundan gelen birinin Seelie Sarayı'ndan bir peri ile çiftleşmesine çok kızmıştı.

Umurumda değildi. Sadece sessiz olmalarını istiyordum. Pencereden uzaklaştım -parmaklarımla ve avuçlarımla terli izlerini bırakarak- ve şakaklarımı ovuşturdum. Daha fazla tuğla, daha fazla taş, daha fazla çimento ekledim. Duvar, gelişigüzel inşa edilmiş çeşitli malzemelerden oluşan bir kütleydi.

"Ne kadar acıyor?" Collith sordu. Sesi uzaktan geliyor gibiydi ama kıpırdamamıştı.

"Sanki biri kafama tuğlayla vuruyormuş gibi," dedim kısaca, sonunda yüzümü ona dönerek.

Collith başını eğdi. Lambanın ışıltısı arkasındaydı ve etrafına bir hale saçıyordu. Bu etki onu beni kendimden kurtarmak için gönderilmiş bir melek gibi gösteriyordu. "Sana yardım edebilirim. Onları engellemenin yolları var."

"Bunun için kafamın içine girmene izin vermem mi gerekiyor?"

"Bir dereceye kadar," diye itiraf etti. "Bana güvenmek zorundasınız."

Tıpkı kamyonetimde olduğu gibi, acı beni sinirlendirdi. Alay ederek Collith'in yanından geçtim ve en uzaktaki yatağa doğru yürüdüm. Oturdum ve yaylar sanki binlerce kilo ağırlığındaymışım gibi inledi. "Seni tanımıyorum bile," dedim ona, çenemi meydan okurcasına kaldırarak. "Ne zaman tanıştık, üç hafta önce mi? Postacıma senden daha çok güveniyorum; en azından o birkaç yıldır hayatımda."

"O zaman buna bir çare bulalım."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyordu? Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmeye başladığım anda kafamda bir ışık yandı. "Bekle. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Bu fikir nedense bana tuhaf gelmişti.

Ama Collith'in bakışları sabitti. "İhtiyacınız olan buysa, evet."

Titrek bir kahkaha attım. Evlenme teklifini o kadar rahat, o kadar yumuşak bir şekilde yapmıştı ki. Neredeyse bunu planlamadığına inanacaktım. Neredeyse. "Ne zaman?" Kendi sesimi . Bu gerçekten benim sesim miydi? İznim olmadan yumuşamıştı.

Collith, Finn'in daha önce yaptığı gibi önümde diz çöktü. Sadece dudaklarından sadakat yemini geçmiyordu ve yüz ifadesinde acı ya da keder yoktu. Her nasılsa gülünç görünmüyordu, gerçi biri bana para verse bile o halının üzerinde diz çökmezdim. Peri kralının cevap vermesini beklerken, parmağının ucuyla bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırdı. İçimden bir ürperti fısıldadı. "Ne zaman müsait olursan," diye mırıldandı, yüzümde bir tepki ararken.

"Yarın gelemem. Savannah Simonson'ı bulmaya gidiyorum. O..." Tereddüt ettim. "Sanırım o artık Damon'ın eski kız arkadaşı. Ona telefonda Damon'ın geri döndüğünü söyleyemedim ve bunu bilmeyi hak ediyor."

Parmağı tenimi terk etmemişti. O tek soğuk nokta dikkatimi dağıtıyordu. "Size eşlik etmemi ister misiniz?" Collith sordu.

"Teşekkür ederim, ama hayır." Boğazımı temizledim. "Onu bulduktan sonra belki?" "Bu bir randevu. Oh, ayrıca..." Collith cep telefonumu aldı. konuşmamız boyunca tutuyordu. Ona şifreyi söylemeye başladım ama o çoktan yazmaya başlamıştı. Kendisini kişi listesine eklerken bakışlarımı fark etmemiş gibi davrandı.

"Adının önüne 'Kral' koymadığına şaşırdım," diye yorum yaptım, sözümü geri alarak. Artık bana dokunmayı bıraktığına göre, göğsümün içinde rahatlama ve hayal kırıklığı savaşıyordu.

"Darling Mate' kullanmayı düşündüm."

Derin düşüncelere dalmış gibi görünmek için dudaklarımı büktüm. "Peki ya 'Delüzyonel Moron'?"

Collith'in gözleri parladı. Ben başka bir hakaret savuramadan eğildi ve yerden postacı çantasına benzeyen bir şey aldı. Ben pencereden dışarı bakarken yere bırakmış olmalıydı. Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki o şeyi fark etmemiştim bile... üstelik tam ayaklarımın dibindeydi.

Collith karşıma , "Bu arada sana bir şey getirdim," dedi. Şilte, sanki az önce ona nadir görülen, yavaş bir işkence uygulamış gibi bir ses çıkardı. Buna aldırmadan çantasına uzandı ve yıpranmış, solmuş bir kitap çıkardı. Kapağına bir çeşit arma işlenmişti.

"Oh, yaşasın," dedim pek de neşeli olmayan bir ses tonuyla. "Kitaplar. Bayılırim onlara." "Endişelenme, endişelenme, getirdiklerimin hepsi bu değil." Collith bir kitap çıkardı.

Sırada Tupperware kabı var. İçi buharla doluydu ve içindekileri görmek imkânsızdı.

Ona atladım. "Aman Tanrım, seninle evlenebilirim!"

"Teşekkürler ama bunu zaten yaptın," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Kırmızı kapağı açmaya başlamıştım bile. İçinde bir parça kızarmış tavuk, bir yığın patates püresi ve sırlanmış soğan dilimleri buldum. Ağzım hemen sulanmaya başladı. Yarı ayağa kalktım, çantadan bir çatal aramak istiyordum ama Collith yüzüme doğru bir tane sallıyordu. Tekrar oturarak çatalı elinden kaptım ve tavuğa sapladım. "Koleksiyonumun büyük bir kısmını okuduğunu biliyorum ama tarihimizi öğrenmeye başlamadın bile. Unseelie Kraliçesi olduğunu düşünürsek, bilmen senin için iyi olabilir."

Az önce büyük lokmaya rağmen nefesim kesildi. "Ne? Ben mi?"

Collith kitabı bana fırlatıyormuş gibi yaptı. Cevap veremeyecek kadar yemekle meşguldüm. Tavuk göğsü yarı yarıya bitene kadar, kendimi tutarak şöyle dedim

"Bakın, bütün gün araba kullandım ve şu anda yapmak istediğim son şey küçük, sıkıcı kelimelere bakmak."

"Sana yüksek sesle okumama ne dersin?" Bu teklif göz kırpmama neden oldu. "Gerçekten mi?"

"Arkadaşlar ne içindir?" Collith karşı çıktı. Bu yoruma vereceğim tepkiyi beklemedi ve ayağa kalktı. Yanımdaki yere uzanıp yastıkları kendi rahatına göre ayarlayana kadar ne yapmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kapaktaki bu arma Olorel'e aitti. Üç ay onun dünyalar arasında seyahat etme yeteneğini temsil ediyor."

"Soyunun arması nedir?" Merakla sordum.

Collith'in gözlerinden garip bir şey geçti. "Birkaç sayfa okuyayım, belki o zaman öğrenirsin."

"İyi. Sadist." Ters ters baktım ve ağzıma bir parça daha tavuk tıktırdım.

Collith kitabı tutuşunu düzeltti ve hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden ilk sayfadan itibaren yüksek sesle okumaya başladı. Dikkatimi vermeye çalıştım ama onun sarhoş edici kokusu duyularıma çarptı. O buharlı banyodaki görüntüler aklıma geldi. Kenardan uzanan eli çıplak bacağımın üzerinde geziniyor, suyun altına dalıyordu. Collith beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde boşaltmıştı, Oliver'la bile.

Muhtemelen gerçek olduğu için, diye belirtti iç ses. Kahretsin, benden bile daha büyük bir kaltak olabilir.

Bir anda hiç iştahım kalmadı. Aldığım son lokmayı da yuttum ve tupperware'i komodinin üzerine koydum. Collith okuduğu şeye o kadar dalmıştı ki, ben elimle sayfayı kapatana kadar durmadı. "Çok tatlısın ama ben de dinleyecek havada değilim," diye mırıldandım kalın kalın.

Yüzümde gördüklerine karşılık veren Collith'in gözleri karardı. "O zaman ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Sesi karanlık odada yumuşak bir şekilde etrafımıza yayıldı. Kitabı yavaşça bir kenara bıraktı.

Ne yapmak istiyorsun... ne yapmak istiyorsun... kafamın içinde yankılandı. Cevap vermeye başladım, durdum, tekrar başladım. Bir hayal kırıklığı patlamasıyla ayağa kalktım ve pencereye doğru birkaç adım attım. Perdeler hâlâ açıktı ama artık manzaradan huzur bulamıyordum. Dağlar zaten gitmiş, gece yarısı pelerininin altına gizlenmişti.

Collith de ayağa kalkmıştı. Ona doğru döndüm ve sorusuna cevap vermek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Ancak yüz ifadesini gördüğümde zihnimdeki uğultulu rüzgârlar sustu.

Unseelie Kralı beni önemsiyordu. Yüzünün her yerinde yazıyordu, en karanlık mürekkepten bile daha açıktı. Bunu görmek ona gerçeği söylemeyi düşünmeme neden oldu. Gözlerimi kapatırsam, ortaya çıkmayı bekleyen bir düzine kötü anı vardı. Jassin'in kedi gülümsemesi. Çılgılık atan bir ejderha. Ellerimde kan. Annem ve babamın harap olmuş bedenlerini bulmak. *Ne yapmak istiyorsun?*

Ne yapmak istemediğimi biliyorum, bunu düşünmek istemedim. Hiçbiri onu. Tekrar Collith'in önünde durdum ve ona baktım. Bakışlarım dudaklarına kaydı. *Ne yapmak istiyorsun?* "Bunu," dedim.

O ne demek istediğimi soramadan parmaklarımı Collith'in başının arkasına doladım ve yüzünü kendime doğru çektim.

ON ALTINCI BÖLÜM

"İşte etiniz, Kraliçe Fortuna. Az , tam istediğiniz gibi."

Gözlerimi açtığımda kendimi gülümseyen bir yüze bakarken buldum. Bakışlarımız karşılaştığında, tanımadığım peri derin bir şekilde eğildi. Ben bir yanıt veremedim kenara çekildi ve kemik yerine çubuktan yapılmış uzuvlara sahipmiş gibi görünen bir köleyi ortaya çıkardı. Taş levhalara rağmen dizlerinin üzerindeydi ve başında kapalı bir tabak duruyordu. Üzerinde düzgün bir giysi yerine kelimenin tam anlamıyla bir patates çuvalı vardı. Peri, benim sessiz öfkeme aldırmadan gülümseyerek tabağı onun üzerinden kaldırdı. Tabağı önüme koyarken etrafımı gözden geçirdim ve şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Taht odasında uzun bir masada oturuyordum. Üzerimdeki elbise kan kırmızısıydı ve bir ceset kadar ağırdı. Bayılmış mıydım? Hatırladığım son şey bir motelde uyuyakaldığımken nasıl Unseelie Sarayı'ndaydık?

"Majesteleri? Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Peri şimdi endişeyle bana bakıyordu. Yanağında bir kas seğiriyordu ve herhangi bir kızgınlığımı ifade edersem şiddet uygulayacağına dair söz veriyordu. Ama hıncını benden çıkarmayacaktı, hayır, daha sonra insan kızı dövecek ve hata için onu suçlayacaktı. Düşünceleri ve anıları bağ aracılığıyla bana fısıldıyor, bilmek istesem de istemesem de bu bilgiden bahsediyordu. Bu tür şeyleri genellikle benden uzak tutan zihinsel duvarı yeniden inşa etmem gerekiyordu. Neden onu yıkmıştım? Neden şimdi onu çağıramıyor gibiydim?

Perinin getirdiği tabağı kaplayan gümüş kubbeye baktım. Kenarları boyunca kan damlaları vardı. Mide bulantısı midemi kavradı. "Bunu ben sipariş etmedim," diye homurdandım.

"Fortuna? İyi misin?"

Collith'in alnı endişeyle kırıştı. Nedense yanımda oturduğunu fark etmemiştim ya da belki daha önce orada bile değildi. Her zaman olduğu gibi, olmasını istediğimden daha güzeldi. Belki o zaman karşı koymak daha kolay olurdu. Cildi çok pürüzsüz ve çizgisizdi, gözlerinin arasındaki ve ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler hariç. Çenesi o kadar güçlü ve belirgin ki, bir parmağın kenarında gezinmesi için adeta yalvarıyordu. Benimki gibi.

Hayranlık dolu bakışlarımdan etkilenmeyen Collith tabağa doğru başını salladı. "Hava soğumadan acele etsek iyi olur," dedi. Diğer tarafta bir peri

Bir tarafı bir şey söyledi ve bana sırtını dönerek alçak bir mırıltıyla cevap verdi. Tabağında biftek ve patates püresi vardı. Küçük bir küme yeşil fasulye de vardı.

Korkacak bir şey yok, Fortuna. Bu düşünceyle kendimi kapağı kaldırmaya zorladım.

Shameek'in çığlık atan yüzü tabaktan yukarı baktı.

İncirler yanaklarına ve çenesine değdi. Yüzü maydanoz ve sosla süslenmişti. Dehşet boğazımı tıkadı. Birkaç saniye boyunca, tabağın ve masanın üzerine kusmak üzere olduğuma kesinlikle ikna oldum. Beni ayakta tutan tek şeymiş gibi iki yanımdaki sırayı kavradım. Odadaki perilerin bana yan gözle baktıklarını, kirpiklerinin arasından süzdüklerini ya da hiç utanmadan düpedüz baktıklarını hissedebiliyordum.

Onları büyüledim. İnsan değildim, fae değildim ve hiçbirinin anlayamayacağı bir güce sahiptim. Buna nasıl tepki vereceğim hakkında gerçekten hiçbir fikirleri yoktu.

Tüm bunları biliyordum çünkü hem onların hem de kendi kafamın içindeydim.

Shameek'in ağzının açık kaldığını bir daha görmek istemesem de bakışlarımı indirdim. Hak ettiğim buydu. Kahverengi gözlerinde bir suçlamayla bana baktı. O zaman kendime söz verdiğim gibi ailesini bulma zahmetine bile girmediyimi hatırladım. Görünüşe göre sözüm bir perininki kadar güvenilirlikti.

Özür dilerim, diye düşündüm ölü insana bakarak, yüksek sesle konuşamıyordum. Collith ve diğerleri duyabilirdi. Şu anda bile onlara herhangi bir zayıflık gösteremezdim. *Çok özür dilerim. Lütfen beni affedin.*

"Senin hatan," diye fısıldadı Shameek, beni şaşırtarak. "Hepsi senin suçun." Çığlık attım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, çığlığım boğazımda sönüyordu, mağaramsı taht odasının yerini bir motel odasının duvarları almıştı. Ateş ışığı, fae ve konuşan kafa, parlak bir ışığa bakıldığında parlayan renkler gibi, görüşümde bir iz bile bırakmamıştı.

Bu da hiçbirinin gerçek olmadığı anlamına geliyordu.

Bir rüya. Gerçekten bir rüya görmüştüm. Bir rüya görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bu en son olduğunda sekiz ya da dokuz yaşımdaydım.

Uyanık olduğumu fark ettiğim anda ilk aklıma gelen Oliver oldu. Rüya manzarası görünmüyordu. Ne yazlık, ne deniz, ne de en iyi arkadaş.

Uyuşturulmadıysam - dün gece içtiğim tek şey

Banyo musluğundan akan su. Uyuşturucuyu ya da yaralanmaları suçlayamazdım. Önce kayıp tablolar, şimdi de bu. Neler oluyordu?

Sabah ışığı perdelerin arasındaki bir aralıktan süzülürken, kaşlarımı çatarak ve endişeyle tavana baktım. Birkaç saniyede bir Damon'ın hafif horultuları sessizliği delip geçiyordu. Collith çoktan gitmişti elbette. Eğer yanımdaki çarşaflar buruşuk olmasaydı ve diğer yastıkta bir çentik , tüm bunları hayal edip etmediğimi merak edebilirdim. Her ateşli öpücük. Her telaşsız dokunuş. Daha sonra yatakta yüz yüze geldik, fısıltıyla sorduğumuz sorulara devam ettik ve o şekilde uykuya daldık.

Rahatsız edici derecede kolay olmuştu. Rahat.

Bu düşünce beni rahatsız etti ve sürekli ona geri döndüm. Her şey kararmadan hemen önceki o puslu anları hayal ettim. Loş odada görebildiğim tek şey olan Collith'in yüzünün yan tarafının nasıl da inişli çıkışlı tepelere benzediğini. Bana dokunmaya devam etmesinden, parmak uçlarının çok hafif ve kısa ama sürekli olmasından ne kadar hoşlanmıştım. Sanki o da benim kadar hoşlanmıştı ve aramızdaki çekime karşı koyamıyordu.

Aman Tanrım.

Zihnimde kayan bir yıldız gibi hissettim, karanlıkta saklı olan her şeyi aydınlattı. Birdenbire her şey apaçık ortaya çıkmıştı; bunu çok daha önce anlamalıydım. Bu *oydu*. Oliver'ın elimden kayıp gitmesinin nedeni Collith'ti. Resimlerinin kaybolduğu gece, dostumla Connect Four oynadığım geceyle aynı geceydi. Yatağa, en iyi arkadaşımı görmek için her zamanki beklentilerimden hiçbiri olmadan, onu düşünerek girmiştım.

İçimde sert bir kesinlik düğümü oluştu. Elimde fazla bir şey olmasa da Oliver'ın çektiği işkencenin nedenini bulduğumu biliyordum.

Sadece olmasını umuyordum.

Suçluluğun görünmez dişleri ve pençeleriyle beni parçalamasına izin vermeye hazır bir şekilde orada uzandım. Ancak bir sonraki anda telefonum komodinin üzerinde titreşti. Dikkatimin dağılmasına sevinerek ona uzandım. Ekranda Collith'in adını gördüğümde şaşkın bir gülümsemeyi engelleyemedim. Numarasını yazdığını görmeme rağmen, Unseelie Sarayı'nın Kralı'nın bir mesaj gönderdiğini hayal etmek zordu.

Bugünkü arayışınızda iyi şanslar, mesajı okundu. Lütfen ihtiyaç duyulması halinde benden yardım istemekten çekinmeyin.

Doğru ya. Ona Savannah'yı aradığımı söylemişim. Şimdi düşüncelerim önümüzdeki güne ve kaçınılmaz olarak yapacağım rahatsız edici konuşmaya dönmüştü.

sahip olmak üzere. Bu işi hemen karar vererek, onu kişiler listesinde buldum ve ARA tuşuna bastım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kulağıma bir ses geldi. Tiz bir kadın sesi, "Üzgünüz. Bağlantısı kesilmiş veya artık hizmet vermeyen bir numaraya ulaştınız. Bu kayda yanlışlıkla ulaştığınızı düşünüyorsanız, lütfen numarayı kontrol edin ve aramanızı tekrar deneyin..."

dinledim ve tek düşünebildiğim "*Kahretsin*" oldu. *Şimdi ne olacak?*

Son konuştuğumuzda Savannah hâlâ Denver'da yaşıyordu ve gitmiş olması pek mümkün değildi. *O bir yerde, Fortuna. Bunu biliyorum. Hissediyorum*, demişti cadı bana, bağlantımız çatırdıyordu. Sonsuz utancıma rağmen, onun umudunu paylaşmamıştım. Damon, Savannah'ya hak ettiği kapanışı getirmeyecekse ben getirecektim.

Babası California'ya taşındığından ve annesi Savannah küçükken onları terk ettiğinden ailesine sormadım ama eski evleri benim ailemin oturduğu sokaktaydı. Belki yeni kiracılar Savannah'nın nerede olduğuna dair bir şeyler biliyordu. İnsanlar bunu yapardı, değil mi? Başboş bir postanın yeni evlerine ulaşmaması ihtimaline karşı bir adres bırakırlardı.

Ne kadar zayıf olursa olsun bir planımın olması iyi hissettirdi. Kendimi soğuğa hazırlayarak bacaklarımı ve kollarımı gerdim, her bir eklemim yüksek sesle, tatmin edici *çatırtılar* çıkarıyordu. Tam gözlerimi tekrar açtığımda, sıcak yataktan ayrılmaya isteksizdim, bir yüz belirdi. Hayvan gözleri gölgenin eğiminde parlıyordu.

"Tanrım!" diye bağırdım. Başım yatak başlığına çarptı. "Özür dilerim," dedi Finn. Sesi kullanılmadığı için hâlâ boğuktu.

Aceleyle uzanıp lambayı yaktım. Kurt adam irkildi ve sanki gibi omuzlarını kamburlaştırdı. Birden Astrid'in iki diz kapağını da vurmuş olmayı diledim. Ve onu kaçırın perinin çok kolay kurtulmasına izin vermişim. Belki de bir dahaki sefere saraya gittiğimde onu ziyaret ederdim... Finn sessiz öfkemin kendisine

yönelik olduğunu düşünmüş olmalı ki

haliya uzandı ve sırt üstü yuvarlanarak karnını ortaya çıkardı. Kurt formunda olmadığı için bu pozisyon tuhaf görünüyordu.

"Tanrım, özür dilerim. *Sana* kızgın değilim." Yatak örtüsünü ittim ve onu nasıl fark etmediğimi merak ederek ayağa kalktım. Finn kıpırdamadı ve uyandığım anda orada olduğunu düşününce, yerde uyumuş olması gerektiğini fark ettim. İçime bir suçluluk iğnesi daha battı; tıpkı son kaldığımız motelde olduğu gibi sabaha kadar dönmeyeceğini varsaymıştım. Uyuyacak bir yere ihtiyacı olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bunu telafi etmeye karar verdim. Eve döndüğümüzde, depo olarak kullandığımız küçük odayı onaracaktım. Finn'in inzivaya çekilip kendine ait diyebileceği güvenli bir yeri olacaktı. Paranın satın alabileceği en yumuşak yatakla birlikte.

Finn hâlâ küflü halının üzerinde yatıyordu. Belki ben etrafta olmasam kalkardı. Beceriksizce yanından geçtim ve kelimeleri karıştırarak şöyle dedim: "Lütfen kendini evinde hissetmek konusunda garip hissetme. İstedğin sürece bu ailenin bir parçasısın. Duş al. Mutfak kullan. Sıkıldıysan bir şeyler izle. Kumanda kayıp ama televizyonda ses ve kanal düğmeleri var. Tezgahın plastik torbada da atıştırmalıklar var. Benzin istasyonundan alınmışlar, yani pek besleyici değiller, ama daha sonra market alışverişine gideceğim. Bekle, burada kontinental kahvaltı yok mu?"

"Lanet olsun, Fortuna. Eğer kontrol edersem, huzur içinde uyumama izin verecek misin?" Damon'ın haçlı sesi yorganının altından geliyordu.

"Bu harika olur. Finn'i al," dedim aceleyle banyoya girerken. Çarpık zemin her adımda gıcırdıyordu. Neyle karşılaşacağımdan korkarak duş perdesini kenara çektim. Tahmin ettiğim kadar kirliydi. Kulpları çevirdim ve kendime bütçemizin kısıtlı olduğunu hatırlattım. Otel faturaları hızla birikiyordu ve eğer burada bir hafta kalacak olursak, şimdiden bir çentik atmış olacaktık.

Yine de, suyun ısınması yaklaşık on dakika sürdüğünde, Hyatt Regency'deki süitleri hayal etmekten kendimi .

On beş dakika sonra duş almış ve giyinmişim. Kıyafetlerim kırıkmıştı ama temizdi. Yatağına dönmüş olan Damon'ın yanından hızla geçip evlat edindiğimiz kurtadamı aramaya koyuldum. Lyari'nin muhtemelen şimdiye kadar dönmüş olması gerektiği aklımdan geçti, bir böcek gibi, onu ezemeyeceğim kadar hızlı koşuyordu. Eğer dönmezse, sadakat yeminini açıkça bozmuş olacaktı. Diğerleri bunu bir isyan eylemi olarak görebilirdi ve zaten bir suikastçı için endişelenirken zayıf görünmeyi göze alamazdım.

O anda Collith'i biraz daha iyi anladım.

Amerikan hakkım olan inkâr etme hakkımı kullanmaya karar verdim. Yemek vardım, eğer öyle denebilirse, ve Finn'i aradım. Büyük oturma odasında kahvaltı eden tek bir misafir daha vardı; yüzünün önünde bir gazete tutuyordu ve tek bir fincan çayla yetiniyor gibiydi. Finn pencerenin yanındaki küçük masaya yerleşmişti. Önünde bir tabak yemek vardı ama dokunulmamış görünüyordu. Bunu düzeltmemiz gerekecek. Hızlı bir

Odanın taranması, tahıl gevreği dağıtıcıları ve gümüş parıldayan kapalı tabaklarla uzak bir tezgahı gösterdi. Aceleyle yanına gittiğimde karnım guruldamaya başlamıştı bile. Hemen sade beyaz fincanlardan birini aldım, içine kahve doldurdum, krema ve şeker attım. Tabağımı kızarmış ekmek, yumurta ve sosisle doldurduktan sonra -bir süredir orada olmalı, çünkü tavada yağ birikmeye başlamıştı- Finn'in karşısındaki sandalyeye çöktüm. Aydınlıkta gözlerimi kısıtım ve gözlerimin alışmasını bekledim. Finn yapmadı

Konuş.

"Finnegan Protestan. Bu oldukça ağız dolusu bir söz," dedim çırpılmış yumurtamın üzerine tuz serperken. Finn yere koyduğum bardağa baktı. Soluk sıvının içinde dalgalar titreşiyordu. Ona mahcup bir gülümseme attım ve bir yudum aldım. "Kremamla birlikte biraz kahve severim. Kahve içer miydiniz? Hayır, pardon, sen kahve içer misin?"

Yine de hiçbir şey söylemedi. Bu Damon'inkinden farklı bir sessizlikti; orada içinde zalimlik yoktu. Onun yerine tür boşluk vardı. Tükenmiş ve geriye sadece dibi kurumuş bir nehir gibi. Kendimi beceriksiz ve aşmış hissediyordum. İlk hayatında istismara ancak ikinci hayatında bu istismardan kurtulmuş bir yaratığa nasıl davranılırdı? Acıyla yüzleşmektense kalıcı olarak kurt derisi giymeyi tercih etmiş bir yaratıkla nasıl konuşulurdu?

Öncelikle, kahve. İnsanlık tarihindeki her savaş biraz daha kahve ile çözülebilirdi.

Ayağa kalktım ve kahvaltı barına geri döndüm. Döndüğümde Finn'in önüne bir fincan koydum. "Al bakalım. Oldukça zayıf yapmışlar ama ben kendimce bir şeyler ekledim. Umarım şeker miktarı seni kusturmaz."

Finn sanki kristal bir küreymiş gibi kahveye baktı. Sözsüz bir ısrarla çatalını yaklaştırdım. Çatalını aldı, açlığını yatıştırmaktan çok beni memnun etmek için şüpheleniyordum. Yarım saati, ilk başta tedirgin edici olan ama giderek arkadaşça bir hal alan bir sessizlik içinde geçirdik. Finn için gazetenin bir kopyasını aldım ve telefonumdan haberlere göz attım. Yerel bir manşette *Arapahoe İlçesinde Kayıp Kadın Krizi* yazıyordu. Şüphesiz bunun Fallen'larla bir ilgisi vardı. Kadın kurban almaktan hoşlanan birçok tür vardı. Midemdeki düğüm sıkılaştı.

Finn'e aniden, "Bugün birini aramam gerekiyor," dedim. Ayağa kalktım ve telefonu arka cebime soktum. "Markete gitmeyi planlıyorum

Sonrasında da. Gelmek ister misin? Uyarayım, muhtemelen sıkıcı bir gün olacak."

Daha teklifi yapmadan başını sallayacağını biliyordum. Birlikte tabaklarımızı bulaşık kutusuna götürdük, sonra da odamıza doğru yol aldık. Orada bir palto giydim, çantamı buldum ve Damon için beni arayıp mesaj atmadığı cep telefonunun yanına bir not bıraktım.

Dışarıda hava düne göre biraz daha kinciydi. Soğuk tenimi tırmaladı. geçerken neredeyse Cadılar Bayramı olduğunu hatırladım. Çocukken en sevdiğim bayramdı; şimdi ise sadece daha fazla sarhoş insana hizmet etmek ve boktan bahşişler almak anlamına geliyordu.

İnsanların bazı perdelerin daha ince olduğuna ya da doğaüstü güçlerin daha fazla güce sahip olduğuna inandıkları doğru değildi. Düşmüşler için herhangi gün gibiydi. Avlanmak isteyenler hariç - onlar biraz daha kolay uyum sağlayabilirdi. Cadılar Bayramı'nda herkes bir canavardı.

Kamyonun yanında Finn'in kasları sanki atlamak üzereymiş gibi gerildi. Yıllarca dört ayaklı bir bedende yaşadıktan sonra bir insan bedenine uyum sağlamayı hayal etmek imkânsızdı. Fark etmemiş gibi davrandım ve direksiyonun arkasına geçerek nereye oturacağı seçimini Finn'e bıraktım. Bir süre sonra arkaya geçti. Kendini eşit olarak görmediği için miydi? Ya da belki de sadece daha fazla yapmacık konuşma girişiminden kaçınmak içindi. Motoru çalıştırdım, vitesi değiştirdim ve geri döneceğimi hiç düşünmediğim bir yere doğru sürmeye başladım.

Sworn'lar South Park Hill mahallesinde yaşıyorlardı, bu hiç unutmadığım bir detaydı ama yolun yarısında yönümü kaybettim ve Google Haritalar'ı açmak zorunda kaldım. Yirmi dakikadan kısa bir süre sonra her iki tarafta da tanıdık evler belirdi. Bir meşe ağacının yakınına park ettim ve indiğimizde gölgesi tenimi ürpertti. Sokağın ilerisinde eski evimizin hâlâ ayakta olduğunu fark etmedim bile. Solmuş mavi boya ön kapıyı kaplıyordu. Bunu annem yapmıştı. Kırmızıya boyamak istemişti ama neden yapmadığını hatırlayamıyordum. Hafızamda kalan ve kalmayan detaylar çok garipti.

Finn'e doğru döndüm, ona nerede olduğumuzu söylemeyi düşünüyordum. "Sen Fortuna Sworn'sun, değil mi?" diye sordu biri.

İrkilerek sesin sahibini bulmak için arkamı döndüm. Elinde anahtarlar tutan bir kız arabanın duruyordu. Tüylü bir kazak giymişti, yanaklarının rengi solmuş gibi beyazdı. Güzel değildi ama gülümsemesi o kadar cana yakındı ki öyle olduğunu düşünmek kolaydı. "Liseye beraber gitmiştik, değil mi?" Anılarımı karıştırarak söyledim. "Sen... Harper'sın. Harper Danes."

Gülümsedi. "O benim. Senden önce bir süre amigo takımındaydık..."

"Bırakmadan önce," diye bitirdim, sırtarak. "Evet, sadece bana göre değildi. Spot ışıklarını ya da etek giymeyi hiç sevmedim."

Bu da Unseelie Mahkemesi'nin aleyhine olan iki şey diye düşündüm. Bilirsiniz, eğer zaten yaşanmakta olan kölelik, işkence ve manipölasyon olmasaydı.

Harper spekülative bir şekilde başını eğdi, bal sarısı saçlarından bir perde omzunun üzerinden düştü. "Peki ya içki? Bu sana göre mi?" diye sordu.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Bir ya da iki kokteyl içtiğim biliniyor."

Arkamdan sessizce yaklaşan Finn'e baktı. Muhtemelen kendini tanıtmak ya da nazik bir selam vermek için ağzını açtı ama Finn'in yüz ifadesinde gördüğü şey rotasını değıştirmesine neden oldu. Harper'ın gülümsemesi dalgalandı ve yeniden bana odaklandı. "Neden son bir kez daha ekiple dışarı çıkmıyorsun?" diye önerdi. "Birkaç gün içinde dansa gidiyoruz. Amigoluğa düzgün bir veda et. Bize bunu hiç yapmadın."

Güldüm. "Ağabeyime danışmam gerek ama belki ortaya çıkabilirim."

"Harika. Al, numaranı yaz." Harper iPhone'unu uzattı. Rehber uygulamasını açtım ve bilgilerimi boş alanlara yazdım. Telefonu geri verdiğimde ekrana bakmadan cebine attı. "İrtibatta olacağım o zaman. Karşılaştığımızı çok sevindim Fortuna! Yakında görüşürüz!"

Kilidi bir BMW'nin farları parladı. Finn ve ben onun arabaya binmesini, motoru çalıştırmasını ve bir ses ve egzoz patlamasıyla kaldırımdan uzaklaşmasını izledik.

Harper sokağın sonunda dönerken kurt adam, "Doğru kokmuyordu," diye mırıldandı. Saniyeler içinde mahalleye yeniden sessizlik çöktü.

Hem konuşması hem de söyledikleri karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. "Harper mı?" Doğru anladığımdan emin olmak için netleştirdim. Finn başını salladı. Kolunu sıktım, nasıl irkildiğini görmemiş gibi davrandım. "Hey, o iyi, söz veriyorum. Çocukken okula birlikte giderdik. O sadece bir insan."

"İnsanlar da tehlikeli olabilir."

Bunu sessizce, sanki benimle tartışmaktan korkuyormuş gibi söyledi ve ben de gülümsedim. "Bu konuda haklısın. Ama Harper değil. Hatırladığım kadarıyla onun tercih ettiği silahlar dedikodu yaymak ve arkadaşlarının erkek arkadaşlarıyla yatmak. Onun yüzünden tehlikede değiliz. Tamam mı?"

Mutsuz bir ifade takınan Finn sadece başını salladı. Ellerim artık uzakta olduğu için dirseğimle onu dostça dürttüm ve kaldırıma yöneldim. Yanımda değil de arkamda yürüyordu ve bunu üzerinde çalışmamız gereken şeyler listesine zihinsel olarak ekledim.

Tam yanından geçip gitmeye niyetlenmişim ki -Savannah'nın eski evi hâlâ yolun aşağısındaydı- başka bir ev fark ettim. Bizimkinin aksine, annemle babamın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca özenle bakılmıştı. Beyaz süslemeli neşeli sarı dış cephe kaplaması, geniş cumbalı pencereleri ve koni şeklinde kuleleri vardı. Birisi ön taraftaki büyük ağaca bir salıncak asmak için zaman ayırmıştı. Yolda çiçekler sıralanıyor ve pencerelerde perdeler dalgalanıyordu.

Millerlar, diye düşündüm hüznle. Ailelerimiz yokken bana ve Damon'a bakıcılık yaparlardı. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen annemle babamın en iyi arkadaşlarıydılar. Ama hâlâ orada yaşıyor olma ihtimalleri neydi? Muhtemelen yok denecek kadar azdı. Fred hep emekli olduklarında tropikal bir yere taşınmaktan bahsederdi.

Tam yoluma devam edecekken bakışlarım verandada oturan iki kişiye takıldı. Dışarısı pek sıcak ama bu onları rahatsız ediyor görünmüyordu. İkisi de beni henüz fark etmemişti ve ben daha da yaklaşıp açıkça bakmaya başladım. Bu... olabilir miydi?

Onlardı. Kalbim bir roket gibi fırladı. Finn'e bir şey açıklamayı düşünmeden aceleyle ön kapıdan çıktım. Ama basamaklara geldiğimde yavaşladım. Belirsizlik sarmaşıkları boğazıma dolanmış, tüm kelimeleri ve nefesimi kesmişti. Beni kaç yıldır görmemişlerdi, on altı yıl mı? Hayatlarına böyle rastgele bir müdahaleyi hoş karşılarlar mıydı?

Bu yakınlıkta daha fazla ayrıntı görebiliyordum. Belli ki zaman Emma Miller'a iyi davranmamıştı. Hafızam beni yanıltmıyorsa altmışlı yaşlarındaydı ama şimdiden derisi acı verici bir şekilde sarkmıştı. Kemikleri yavru bir kuşunki gibi çıkık çıkıktı. Yine de gözleri gençti, hiç de öyle olmamasına rağmen masumiyet saçan iki kocaman mavi fincan tabağı. Dizleri kırışmış kapı tokmağı gibi olmasına ve hava otuz dereceyi bulmamasına rağmen kısa şort giymişti. Her nasılsa, iki haftada bir saçlarına perma yaptırmak ve renklendirmek için kuaförüne gittiğini hâlâ hatırlıyordum. Şu anda saçlarının tonu

Bir çeşit mukus. Sarışın olmak istediğini tahmin ediyorum ama bu pek işe yaramadı.

Fred'in, "Seneye biraz ekeceğim," dediğini duydum. Görünüşleri ne kadar değişmiş olursa olsun, sesi tıpkı hatırladığım gibiydi. Alçak ve cızırtılı, yün bir battaniye gibi.

Çekingen bir tavırla verandanın merdivenlerine yaklaştım. Konuşmalarında bir durgunluk olana kadar bekledim, "Emma? Fred?"

Yaşlı kadın hasır sandalyesinde döndü, yüzüne hoş bir gülümseme yayılmaya başlamıştı bile. Beni gördüğünde gülümsemesi dondu. Bir elini ağzına bastırdı ve gözlerinden yaşlar süzülüp ışıltılı izler bıraktı. "Fortuna? Sen misin?" diye sordu, sandalyeden kalkmaya başlayarak.

"Oh, hayır, sakın-" diye başladım. Çok geçti; çoktan kalkmış ve merdivenlere doğru ilerliyordu. Sonra oradaydı, önümde duruyordu, geçmişten gelen bir hayalet canlanmıştı.

Emma'nın kucaklaması anılarımı canlandırdı. Çocukluğumdaki gibi kokuyordu -çiçekli çamaşır deterjanı, ev yapımı sabun ve sürekli yanan mumlar. Kimse bana bu kadar özgürce dokunmamıştı. Elbette bu benim hatamdı ama beni kendine çekmekte tereddüt etmemesiyle ilgili bir şey gözlerimin aniden akan yaşlarla dolmasına neden oldu. Saniyeler geçti ama o geri çekilmedi. Hareket etmeden önce gözlerim kuruyana kadar bekledim. Beni ancak nazikçe sıktıktan ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı.

Geri çekildiği anda Fred oradaydı ve beni kollarıyla sarmaya hazırdı. Bu adamla ilgili çok az anım olmasına rağmen, dokunuşundan çekinmek ilk içgüdüm değildi. Fred Miller'ın nazik bir havası, dünyadan kaybolmakta olan bir nezaketi vardı. Sanki kaybolmuş değerli bir eşyaymışım gibi başımın arkasını kavradı. Fobilerinden biri zihnime fısıldadığında, birlikte gelen rahatlama hissini inkar edemezdim. Yeteneklerim son zamanlarda çok garipti. Çok dengesizdi. Geçmişte onları kullanmaktan ne kadar kaçınmış olsam da, böyle olması gerekiyordu.

Anlaşılan Fred korkudan pek etkilenen bir adam değildi. Tadı hafıftı, belli belirsiz bir tattan öteye geçmiyordu ve ne olduğunu bile çıkaramıyordum. Yükseklikten korkardı ama onu dünyanın en yüksek binasına çıkarsam bile aklından çıkmayacağından şüpheleniyordum.

"Biraz kalıp ziyaret eder misin?" Emma sordu. Bana bir sinek kuşunu anımsattı, o kadar narin, çırpınan ve parlaktı ki. Fred uzaklaştı ve kolunu onun omuzlarına doladı. İki de cevabımı bekledi. Ne sormuştu? Kalıp kalmayacağımı ve ziyaret edip etmeyeceğimi mi?

Finn'i hatırladığımda tam kabul etmek üzereydim. "Kahretsin. Yani, .
Aslında, biz..." O
gitmişti.

Geri dönüp dönmediğini merak ederek kamyonu doğru baktım ama kamyon boştu. Her iki yönde de ondan bir iz yoktu. Endişelenmeli miydim yoksa korkmalı mıyım emin değildim. Finn'in kurt formunda insan avlamak gibi bir dürtüsü yok gibi görünse de, Denver'da dolaşan onun boyutlarında bir yaratık için yanlış gidebilecek bir düzine başka şey vardı.

"Lütfen?" Emma ellerini yalvarır gibi bir hareketle kavuşturarak sordu. "Fred ve ben bu anı kaç kez hayal ettik anlatamam."

Sözleri kalbimi sızlattı. "Uzun kalamam ama ben de arayı kapatmak isterim."

"Harika," dedi Emma başka bir ışıltılı gülümsemeyle. Bununla birlikte beni merdivenlerden yukarı ve verandaya çıkardılar. Küçük bir masa vardı, cam tablası yukarıdaki tavanı yansıtıyordu ve brunch'ı bölmüşüm gibi görünüyordu. Tabaklarda yarısı yenmiş kızarmış ekmek parçaları ve çırpılmış yumurta kalıntıları vardı.

"Siz yemek yiyordunuz. Çok özür dilerim, siz bir fırsat bulduktan sonra geri gelmeliyim-"

"Tatlım, içeri koşup çaydanlığı getirir misin?" Emma beni tamamen görmezden gelerek omzunun üzerinden sordu. Oturdu ve yanındaki sandalyeyi okşadı. İtaat ettiğimde, çıplak bacaklarına bir kez daha inanamayarak baktım. "Şimdi, ? Seni bize geri getiren nedir? Her şeyi bilmek ."

İtiraz etmekten vazgeçtim -hatırladığım kadarıyla annem bir keresinde bu yaşlı kadının 'katır kadar inatçı' olduğunu söylemişti- ve çiçekli minderin üzerine çöktüm. "Savannah'yı arıyorum," diye cevap verdim, paltomun fermuarını elimden geldiğince sıcak tutmaya çalıştım.

Emma sarı kaşlarını kaldırdı. "Oh, Savannah Simonson?" "İşte suyun, canım," dedi Fred, paravan kapının menteşeleri inliyordu. Ağzından hâlâ ince bir buhar damlası gelen bir çaydanlık taşıdı.

"Sensiz ne yapardım, Fred Miller?" Emma onun gözlerinin içine gülümseyerek sordu. Kulpundan başka hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek çaydanlığı ondan aldı ve önümüzdeki masada duran birkaç fincanın üzerine . Su porselen oyuklara doldu. O suyu doldururken, Fred oturmak için hareketlendi.

karşımızdaki sandalyeye oturdu. "Her neyse, korkarım artık içine kapanık biri oldu. Evinden pek çıkmıyor."

"Bu çok tuhaf," dedim kaşlarımı çatarak. Emma'nın taze çay poşetlerini suyun içine koymasını izledim. Su anında mora döndü. "Bu benim tanıdığım Savannah'ya hiç benzemiyor. Bir kaza falan mı geçirdi?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Birkaç ay önce onu markette görmüştüm. İyi bir ya da iki öğün yemeğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama olağan bir hali yoktu. Sanırım adresi bende yazılı, eğer bulmamı isterseniz."

"Aslında bu harika olur. Teşekkür ederim." Bana uzattığı çay fincanından bir yudum aldım. Tadı zayıftı; yaprakların demlenmesi için daha fazla zamana ihtiyaç vardı. Bıraktım ve boğazımı temizledim. "Hâlâ burada yaşıyor olmana şaşırdım bu arada. Fred, sen hep Arizona'ya taşınmaktan bahsetmez miydin?"

Yaşlı adam arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Bu kadar uzun biri için şaşırtıcı derecede zarıftı. Soğuktan da gibi görünmüyordu. *Belki de içlerinde birkaç damla Fallen kanı vardır*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Daha garip şeyler de olmuştu.

Fred çay poşeti ipinin ucunu tutarak, "Elbette," diye cevap verdi. Parmakları aşağı yukarı hareket ederek ipi suyun içinden çekiyordu. "Hâlâ da öyle. Ama bu 'henüz hazır değil'."

Göz kırpması Emma'ya yönelikti, ama garip şekilde o da gülümsemedi. Neden bu kadar ciddi görüldüğünü merak ederek, "Şanslıyım ki sen değildin," dedim. "Hâlâ kütüphanede mi çalışıyorsun?"

Emma kendine gelmiş gibiydi. Solgun gözlerini bana odakladı -en açık mavilerdendi, parlak bir gündeki gökyüzü gibi- ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tanrım, iyi bir hafızan var. Hayır, birkaç yıl önce kütüphaneden çıkarıldım. Ama o zamandan beri kendimi meşgul tutuyorum!"

"Amazon ve Etsy gibi sitelerde kendi ürünlerini satıyor," Fred gururlu bir sesle araya girdi.

Göz kırptım. Ben çocukken bir bilgisayarları bile yoktu. "Gerçekten mi? Ne satıyorsun, Emma?"

Yaşlı kadın kaşlarını bana doğru salladı. "Ah, erotik yağlar falan."

Kendimi . Bir kahkaha patlattım. "Nasıl... nasıl..."

Bu mu?" Nefesimi topladıktan sonra sordum.

"Aslında komik bir hikâye," diye başladı Emma. Çaydan bir yudum daha alırken hâlâ gülümsüyordum. Bu sefer mükemmeldi.

Emma yeni işi hakkında beni bilgilendirmeyi bitirdiğinde, başka bir konu hazırlamıştım. İkisi de ne yaptığının farkında değil gibiydi; Damon ve benimle ilgili sorulardan kaçınıyorlardı. Fred ve Emma konuşurken, Denver'dan bu yana geçen yılları anlatırken, dikkatim sürekli dağılıyordu. Bakışlarım en küçük ayrıntılarda ve en ufak hareketlerde geziniyordu. Bu iki insan hayatlarının öyle bir noktasındaydı ki, kemikleri kelimenin tam anlamıyla gıcırıyordu. Kırıksıklıkları herhangi bir nehir ya da kanyondan daha derindi. Her yerlerine dokunmuşlar, her kelimeyi söylemişlerdi.

Yine de ona gülümsedi ve sanki bir ömür boyu değil de bir gün birlikte olmuşlar gibi ona baktı.

İkinci fincan çayımı yarılamışken telefonuma çaktırmadan bakmaya çalıştım. Ama Emma pek bir şey kaçırmadı. "Nerede kalıyorsun?" diye sordu, boş fincanını tepsiye koymak için ayağa kalkarken. Yardım etmeyi düşünerek ayağa kalkmaya başladım ama bana el salladı.

"Yakınlarda küçük bir yer," dedim onu izleyerek. "Pinnacle Motel." Fred hoşnutsuz bir ses çıkardı. Emma dayanışma içinde başıyla onu onayladı. Çaydanlığı ve bir kavanoz balı tepsiye ekledi. Sırada karıştırmak için kullandığımız kaşıklar vardı. "Bu işe yaramaz. Sanırım bir keresinde ülkenin en kirli on otelinden biri seçilmişti. Bizimle kalıyorsun."

"Oh, teşekkür , ama-"

"Keşke keşkeler ve *ama*'lar fındık şeker olsaydı da hepimiz mutlu bir Noel geçirseydik, değil mi?" diye düşündü, tepsinin saplarını kavrayarak. Kapıya doğru giderken bana bir kez daha bakmadı. "Senin için Savannah'nın adresini bulacağım. Dönerken motelden eşyalarını almayı unutma. Fred, misafir odasında yeterince temiz havlu olduğundan emin olur musun?"

Kocası ellerini kalçalarının üzerine koydu ve Emma'dan biraz daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı. "Olmuş bil, aşkım. Ben de o çok sevdiğin rüya kapını çıkarayım Fortuna. O şeyi hatırlıyor musun? Siz çocuklar ne zaman yatıya kalsanız ona dokunarak uyuyakalırdınız. Bize burada hiç kötü rüya görmediğinizi söylemiştiniz. Onu sana vermeye çalıştık ama sen bizim de korunmaya olduğunu söyledin."

Tanıdıkları kızı dinlemek hoşuma gitti - sanki başka birinden bahsediyorlarmış gibi hissettim. Bana hiç ait olmamış bir hayatı hatırlıyor gibiydim. Gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Öyle mi?" diye sordum.

Sanki kendi kızından bahsediyormuş gibi, neredeyse gururla başını salladı. "Korkusuz küçük şey, bizim Fortuna."

"Korkusuz mu? Pek sayılmaz," dedim acı tatlı bir gülümsemeyle.

Fred bir eli kapının kolundayken, "Belki korkusuz değildir," diye düzeltti. O sırada rüzgâr ve yakındaki bir meşe ağacının çıplak dalları arasından ılık çalarak geçti. "Emma'nın köftesinden korkacak kadar akıllıydın."

O içeri girerken ben de güldüm. O gittikten sonra hasır sandalyede oturdum, avuç içim çayla ısınmıştı. Hava kırağı ve solmuş yaprak kokuyordu. Gün ortası olduğu için sokakta araba ya da bahçede oynayan çocuklar yoktu. Huzurluydu. Dünyalar arasındaki perdenin daha ince olduğu konusunda yanılıp yanılmadığımı merak ettim.

Çünkü görünüşe göre küçük bir sihirle karşılaşmıştım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

T Şehir sınırlarından çıkarken rüzgâr Finn'in saçlarını karıştırdı. Birkaç dakikada bir GPS'e bakıp duruyordum, bizi yanlış yöne götürdüğünden emindim. Direksiyonu hafifçe kavırıyordum, en ufak bir tahrikte geri dönmeye hazırdım.

Savannah neden her şeyden bu kadar uzakta yaşasın ki?

"Geldik," diye duyurdu rehberimiz sonunda. Denver'ın bu kadar dışında evler daha dağınıktı. Hangisinin Savannah'ya ait olduğunu anlamak için ev numarası aramama gerek kalmadı; solumuzda yalnız, kirli bir posta kutusu vardı, başka bir şey yoktu.

Hayır, döndüğümde fark ettim. Posta kutusunun yanında bir tabela vardı. Rüzgârda gıcırdayarak bakışlarımı üzerine çekti, muhtemelen fark etmezdim. Boyalı ahşabı gündüz bile görmek zordu, çünkü neredeyse otlarla kaplanmıştı. Okumak için yavaşladım. *Madam Mirielle*, harfler yontulmuş boyayla yazılmıştı. Bunun altında da tarot kartı, el falı ve kristal küre okumalarının reklamı vardı. Cadılar genellikle insanlar arasında hayatta kalmak için yeteneklerini kullanırlardı ama yine de şaşırmıştım. En son konuştuğumuzda Savannah psikoloji alanında yüksek lisans yapmak üzereydi.

"Sen iyi misin?" Finn ağırbaşlı sesiyle sordu. O kadar az konuşuyordu ki buna hâlâ alışamamıştım.

"Evet, neden?" Dedim. Aynı anda tamamen durduğumuzu fark ettim. Kafamı temizlemek istercesine salladım ve bir ayağımı tekrar gaza bastım.

Lyari'den hâlâ bir iz yoktu.

Kurt adamlarla dolu bir ormana dalmadan hemen önce gördüğümüz kulübeye ürkütücü bir şekilde benzeyen yolun sonundaki ev, kederli gözlere benzeyen pencereleriyle bize bakıyordu. Hayatının bir döneminde beyaz olan dış cephe kaplaması sararmış ve kırılmıştı. Bazı parçalar tamamen kayıptı. Ön taraftaki ağaca asılı bir salıncak vardı görünüşüne bakılırsa benim ağırlığımı taşıyacağına güvenemezdim.

Park ederken frenler vınladı. "Belki de bundan sonraki kısmı yalnız yapmalıyım," dedim gözlerimi ön kapıdan ayırmadan. Sıra dışı şey yoktu ama sıkıca kilitli olduğu ve ziyaretçilerin hoş karşılanmadığı gibi garip bir izlenime kapıldım. Yanıt olarak Finn kapıyı aşağı kaydırdı.

Koltuğa oturdu ve çantamdaki boncuklarla oynamaya başladı, tek kelime etmeden orada kalacağını söyledi. Ona yapabildiğimin en iyisi olan gergin bir gülümseme verdim ve kapıyı açtım. Botlarım çatırdayan bir sesle çakıllara çarptı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdığımda Savannah'nın kapı aralığında durduğunu gördüm. Canlı yeşil gözleri olmasa onu tanıyamazdım. Damon'ın kız arkadaşı her zaman biraz kilolu olmuştu ama şimdi acı verecek kadar zayıftı. Yıllardır uyumamış gibi görünüyordu, gözlerinin altında lekeler ve cildinde solgun bir renk vardı. Bir zamanlar kumral dalgalar halinde beline kadar uzanan saçları kısa kesilmişti.

Onu kontrol etmeliydim. İyi olduğundan emin , diye düşündüm. Yüksek sesle , "Hey, Sav. Çok uzun zaman oldu. ?" diye seslendim.

Ben yaklaşırken ne cevap verdi ne de hareket etti. Burada bir terslik vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Artık daha yakın olduğum için elmacık kemiklerinin canlı bir ceset gibi nasıl çıkık olduğunu görebiliyordum. Tam soruyu tekrarlamak üzereyken Savannah uyanır gibi oldu. "Ben iyiyim. Sanırım beklenebileceği kadar iyiyim. Peki ya sen?"

Basamakların dibinde durdum ve tereddüt ettim. "Bunun cevabı biraz karışık. İçeri gelebilir miyim? Gerçekten konuşmamız gerek. Bu Finn. O bir... arkadaş."

Bakışları bana döndü. Oradaki boşluk beni endişelendirdi ve derin, karanlık bir kuyuya bakıyormuşum gibi hissettim. Bu kız, birlikte büyüdüğüm canlı amigo hiç benzemiyordu. İçgüdülerim tartıştı ve dikkat dağıtıcı bir gürültü yarattı. *Burada bir tehlike var. Hayır, hayır, o Savannah, karıncayı bile incitmez.* Cadı tekrar konuştuğunda tek söylediği, "Keşke arasaydın." oldu.

Tüm çabalarımın rağmen şimdi kaşlarımı çatıyordum. "Denedim. Eski numaran çalışmıyor."

"Doğru, evet. Unutmuşum. Yeni bir telefonum var. Aslında şu an iyi bir zaman değil. Bir müşterim geliyor."

Beni evden uzak tutmaya çalışıyor, diye düşündüm birden. Kendini neyin içine sokmuştu? "Endişelenme. Bekleyebileceğim bir yer var mı?" diye sordum.

Sesimde bir meydan okuma vardı, onu oraya koymak istememiş olsam bile. *İstediğin kadar bahane bulabilirsin, tatlım. Ben hiçbir yere gitmiyorum.*

Savannah ekşi bir şey ısırmış gibi . "Seanslarım özeldir."

Cadıyı şaşırtarak hızla hareket ettim ve etrafından dolaştım. Ne kadar kusurum olursa olsun, çekingenlik bunlardan biri değildi. "Hayır, yapma-" dediğini duydum.

Çok geç.

Gözlerimin ani loşluğa alışması bir an aldı. Bir yerlerde televizyon açıktı; Caillou'nun sinir bozucu derecede yüksek sesini tanıdım. Eğlence için ilginç bir seçim ama yargılayacak durumda değildim. Havaya tuhaf bir koku sinmişti; bir an hoş, bir an iğrençti. Tavandan iplerle otlar sarkıyordu ve suçlunun onlar olup olmadığını merak ettim. Saklamaya çalıştığı şey bu muydu? Hâlâ pratik yaptığını mı? Ama neden bunu umursayacağımı düşünsün ki? Memnuniyetsiz bir şekilde evi incelemeye devam ettim.

İkinci kata çıkan merdivenler, mutfığa gittiğine şüphe olmayan bir koridor, solumda her perdesi çekilmiş ve tepeden aydınlatma yerine lambalarla aydınlatılmış bir oturma odası ve sağımda muhtemelen Savannah'nın müşterilerini aldığı yer olan bölünmüş bir girişte duruyordum. Kapı girişi o kadar koyu mor kadife perdelerle kaplıydı ki ilk bakışta siyah görünüyorlardı.

Mobilyalar benimkiler gibi perişandı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Ben en azından evimi temiz tutmaya çalışırken Savannah'nın böyle bir çabası olmadığı belliydi. Her oda çöplerle, kirli tabaklarla, giysilerle ve... oyuncaklarla doluydu. Bunlar müşterilerinin çocukları için miydi? İleri doğru bir adım attım, döşeme tahtası inliyordu ve birden kanepeyi görebildim.

Bir sarsıntı omurgamı boydan boya kat etti.

Yırtık minderlerden birine bir figür oturmuş, bir kolunu pelüş bir hayvana sarmış, diğerini de parmağını burnuna sokabilecek şekilde yerleştirmişti. Bu Damon'dı. Ya da daha doğrusu Damon'ın çocuk haliydi. Bakışları çizgi filmin oynatıldığı küçük bir televizyona sabitlenmişti. Sanki fazlasıyla gerçek hissettiren bir anının içinde duruyordum. Kanepedeki çocuğun gözleri, bir zamanlar tanıdığım ağabeyimle aynı iri gözlere, aynı ince yüze ve aynı tatlı gülümsemeye sahipti. Gözümün önündekini doğrulamak için DNA testine ihtiyacım yoktu.

Damon bir babaydı.

Savannah durmak için hareket ettiğinde zemin gıcırdadı. Gözlerimi çocuktan alamıyordum. "Bu..." Durdu ve yutkundü. O gitti

Çocuğu kucağına aldı, sonra kalçasına yasladı. Parmaklarındaki yüzükler lamba ışığında parlıyordu. "Bu benim oğlum. Adını Matthew koydum."

Babamızdan sonra.

Şaşkınlık yerini hızla öfkeye bıraktı. Çocukları sevmediğimi hiçbir zaman gizlememiştim, bu doğrudu ama kardeşimin çocuğu tamamen farklı bir hikâye olurdu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum. Savannah Matthew'u bir battaniyenin serili olduğu ve oyuncaklarla çevrili yere bıraktı. "Numaram sende yoktu ya da nerede yaşadığımı bilmiyor değildin, yani ulaşılmazlık gibi bir durum söz konusu olamazdı. Bu da Damon'ın bir oğlu olduğu gerçeğini saklamayı seçtiğin anlamına geliyor. Bir *yeğenim* olduğunu."

Savannah yüzünü bana dönerek dirseklerini kavradı ve kendini daha da Daha küçük. "Ben... Ben.."

Devam etmesini bekledim, ona makul bir açıklama yapma şansı vermek için, ama cadı orada öylece durdu ve perişan görünüyordu. Bir araya getirebildiğim tüm sabrım bir acı rüzgârıyla uçup gitti. "Sana yardım edebilirdim, lanet olsun. Paramız olmayabilir ama Damon ve benim birikimimiz var. Ben de bebek bakıcılığı yapardım. Memnuniyetle. Ama bana bir şans bile vermedin. Neden Savannah?"

"Özür dilerim."

etmediğinde, sanki gerçek tenine yazılacakmış gibi tekrar çocuğa odaklandım. Yine Caillou tarafından emilmişti ve sadece kafasının arkasını görebiliyordum. Ama bu, Damon'la aynı sakala sahip olduğunu bile fark etmemi sağladı. "O bir büyücü mü yoksa bir kâbus mu?"

Savannah cevap vermeden ön kapı açıldı. de içgüdüsel olarak sesi takip ederek döndük. Lyari Paynore'un söğüt gibi gövdesi aydınlık açıklığı dolduruyordu. "Gitmemiz gerek," diye açıkladı söze .

Beni nasıl bulmuştu? Ondan saklanıyor ya da kaçıyor değildim ama bu peri beni bu kadar kolay bulabiliyorsa başkaları da bulabilirdi. Sözümün kesilmesine sinirlenerek -ki bu onu gördüğümde hissettiğim rahatlama hissini uygun bir şekilde gizliyordu- kaşlarımı çattım. "Lyari, burada ne işin var?"

"Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, sadakat yemini ettim Majesteleri. Benim gözetimimde ölmeyeceksiniz," dedi soğukkanlılıkla. Yine de yüzünde, sözlerinin sahte görünmesine neden olan bir şey vardı. Bu vahşi peri beni gerçekten önemsemeye mi başlamıştı? "O zaman itibarım ne olacak?" diye eklediğinde cevap vermeye başladım.

Tabii ki bu yüzden gelmişti. Gerçekten arkadaş olmaya başladığımızı mı düşünmüştüm? "Bağlılığınızı takdir etsem de şu anda bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok" derken ses tonum kuruydu.

"Aslında var. Ormanda kurtadamlar var. En az iki tane gördüm."

Lyari'nin sözlerinin aklımda yer etmesi için durakladım. Bizi burada nasıl bulmuşlardı? Birdenbire onun benim hakkımdaki düşüncelerini önemseyerek bu kadar enerji harcamam saçma gelmeye başladı. "Bu harika. Ben de bir şeyler gitmesin endişeleniyordum..." Finn'i dışarıda bıraktığımı hatırlayınca sözümü yarıda kestim.

Savannah arkamdan konuştu. "Fortuna? Neler oluyor?" "Kurtadamlar. *Öfkeli* kurtadamlar," dedim dişlerimin arasından.

Lyari civarında. Kamyonun boş olduğunu görünce midem bulandı. Yolcu tarafındaki kapı kederli bir dalga gibi açık duruyordu. Anahtarlar hâlâ kontakta idi, çünkü iç ışıklar yanıyordu ve havada belli belirsiz bir *ding-ding-ding* sesi dolaşıyordu.

Geri çekilip kapıyı kapattım ama kilitlemeye zahmet etmedim çünkü bir kurt adam kapıyı kırıp içeri girebilirdi. Hızlıca düşünerek Savannah'ya döndüm.

Cadı bir ara Matthew'u tekrar kucağına aldı ve sanki sevgisinin gücüyle onu koruyabilecekmiş gibi sıkıca kendine doğru çekti. "Buraya mı geliyorlar?" diye sordu titreyerek.

"İşin içinde bir çocuk olduğunu bilseydim asla gelmezdim," dedim ona. Benden duyacağı özre en yakın şey buydu. "Dışarıda durup dikkatlerini dağıtacağım. İstedikleri ben ve Finn'im, sen değilsin. Lyari, Savannah ve Matthew'u arka tarafa götür. Onları güvende tut. *Hemen*."

Peri kılıcını kınından çıkardı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Arkama geç Ben."

"Korumaya ihtiyacım yok," diye tısladım. tam olarak öyle. "Lanet olası bir silaha ihtiyacım var, bu yüzden kamyonete gidiyorum. İlk önceliğin çocuk, anladın mı? Tartışacak zaman yok, bunu kraliçenin emri olarak kabul et."

Elleri kılıcın kabzasında sanki *beni* onunla ikiye böleceğini hayal ediyormuş gibi sıkılaştı. "Nasıl isterseniz Majesteleri," dedi. Başlık dudaklarında bir lanet gibi tınlıyordu.

Bunu daha sonra önemserim. Belki de. Anahtarlarım neredeydi? Cebimde miydi? Kamyonetin kilitli olmadığından emindim ama

bir noktada. Zemini ararken Lyari ve Savannah'nın kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordum. Bir dakika sonra arkamı döndüğümde cadının orada durduğunu görünce şaşırdım. Lyari ve Matthew ise arka kapıdan çıkıyorlardı. Onlar gözden kaybolmadan hemen önce cadının parlayan kılıcına bir göz attım. "Ne yapıyorsun sen?" Savannah'ya yeniden odaklanarak sordum.

Yutkundu. "Yardım edebilirim. Onları yavaşlatabilecek birkaç büyü biliyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse, eğer hayatta kalmak istiyorsam, yardıma ihtiyacım olabilirdi. Tam o sırada anahtarlarımın parıltısını fark ettim. Oturma odasının kapısına düşmüşlerdi. "Harika," dedim ve Savannah'nın yanından hızla geçerek onları aldım. "Ben silahımı alırken sen de onlarla ilgilen."

Dışarı çıktığımda kurtlardan hiçbir iz yoktu. Aceleyle kamyonete gidip kapıyı açtım ve sürücü koltuğunun altına uzandığımda içim titriyordu. Soğuk metal parmak uçlarımı karşıladı. Silahlardan ne kadar hoşlanmasam da, şimdiden kendimi daha az savunmasız hissediyordum. Doğrudum ve Finn'in orada saklanıyor olma ihtimaline karşı arka koltuğa doğru bir bakış attım. Boştu. Endişeli bir nefes verdim ve eve geri dönmek için döndüm. Aynı anda çalılıkların arasında bir şey gözüme çarptı.

Işıklar. Küçük ve parlak. Ateş böcekleri gibi.

Ama ateşböcekleri için mevsim çok geç... Bu düşünce boğazımı sıkan bir kordon gibi kesildi. Birdenbire neye anladım. Ne gördüğümü.

Gözler. Onlar gözlerdi.

Lyari yanıliyordu; peşimizde sadece iki kurt yoktu. En az yedi tane saydım, hepsinin ısıltılı bakışları bana sabitlenmişti. Dolunay olmayabilirdi ama onlar hâlâ Düşmüşlerdi. Hâlâ doğaüstü hıza ve güce sahip yaratıklardı. Sahip olduğum tek şey birkaç mermi ve kullanmak için fiziksel dokunuş gerektiren bir yetenektir.

Sahip olduğun tek şey bu değil, diye hatırlattı o küçük ses bana. Doğru ya. Eşim olarak lanet bir peri kralım vardı.

"Collith," diye bağırarak fısıldadım ve yavaşça eve doğru geri çekildim. Adrenalin zaten içimde dolaşüyor, her sesi yükseltiyordu. Bir esinti. Sıçrayan bir yaprak. "Her şeye rağmen yardımına ihtiyacım olabilir. Collith?"

Sırtım ön kapıya değdi. Gözleri üzerimde sabit kaldı. Kurtlar göz kırpmaz mı? Otuz saniye daha bekledim ama Collith görünmedi. Genellikle ben daha adını söylemeyi bitirmeden cevap verirdi. İçimden bir ses onun gelmeyeceğini biliyordu. Yapamayacağını. Aramızdaki bağ çok güçlüydü.

Hala, ciğerlerin nefes tutarken hissettiklerine benzer bir his. Hafif nabız atışlarına o kadar alışmışım ki, onlar olmadan anında kendimi dengesiz hissediyordum.

Kapı kolunu el yordamıyla bulmaya çalışırken, parlayan gözlerin öncekinden daha büyük olduğunu fark ettim. Yaklaşıyorlardı, öldürmek için yaklaşıyorlardı. Bunu fark ettiğim an, onlarla savaşmanın bir seçenek olmadığını anladım. *Kaçmak* zorundaydık.

Bir açıklama yapma zahmetine girmedim; sadece içeri uzandım ve Savannah'nın kolunu *tutup çekti*. İtiraz edemeyecek kadar korkmuştu. Kapıdan uçarak çıktık ve garaj yolunu bir kez daha geçtik. Silahı çok sıkı tutuyordum, her an havaya kaldırıp doğrultmaya hazırdım.

Kurtlar gittiğimizi biliyordu; tam şoför kapısını kapattığım sırada bir tanesi ağaçların arasından fırladı. Savannah anlaşılr panik sesleri çıkardı. Kamyonun önünden koşarak diğer tarafa geçti. Kapıyı çekip kapattı ve kulakları yırtan bir çığlık attı. Bir an sonra kurt kaputun üzerine sıçradı ve hırladı. Tırnakları fiberglas üzerinde cırtlak sesler çıkarıyordu. Aynı anda anahtarı çevirdim -motor her zamanki balgam dolu öksürüğüyle canlandı- ve vitesi boşa aldım. Kurdu kayarak yere düşeceğini ummuştum ama tehlikeyi gördü ve tam zamanında atladı.

Savannah'nın araba yolunu bir NASCAR pistiymiş gibi geçtim ve gece ulumalarla patladı. Av başlamıştı.

"Emniyet kemerini tak," diye emrettim cadıya, kendi kemerimi çekiştirerek. İtaat etmek için acele ederken gözleri panikle irileşmişti. İçimden bir ses bu koruyucu büyülerin yakın zamanda gerçekleşeceğine güvenemeyeceğimi söylüyordu. Dikiz aynam nefretle peşimizden bakan o sinir bozucu gözlerle doldu. Bu bizi kovalamayacakları anlamına mı geliyordu?

Lyari'nin çocuğu güvenli bir şekilde uzaklaştırabilmesi için dua ettim. Onunla birlikte kaçması mümkün değildi, o yüzden kaçıyor olmalıydı. Neden ona kamyonetimi almasını emretmemiştim ki? Her şey çok hızlı, çok çılgınca oluyordu. Kısa bir süre öncesine kadar ölüm ya da kalım söz konusu olduğunda ayaklarımın üzerinde düşünmek zorunda kalmamıştım.

Bekle. Lyari'nin cep telefonu vardı. Onu *arayabilirdim*. "Al," dedim nefes nefese, telefonumu Savannah'ya doğru iterek. "Lyari'yi ara. Cevap verene kadar bunu yapmaya devam et. Collith ve Damon'ı da dene. Onları uyarmalıyız."

"Damon?" diye tekrarladı belli belirsiz. Telefon gevşek parmaklarının arasından kayıp aramızdaki koltuğa düştü.

Kahretsin. Ona hayatta olduğunu söyleme şansım olmamıştı.

"Evet. Haberi tam olarak bu şekilde vermeyi planlamamıştım ama Damon'ı bu ayın başlarında buldum. Daha doğrusu onu kurtardım. O artık farklı biri."

"Nasıl farklı? Ne oldu ona? Nerede o?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Bak Savannah, tüm bu cevapları hak ediyorsun. Ama şu anda o aramaları yapmana ihtiyacım var."

Bir an için tartışmak ister gibi göründü ama yüzümdeki bir şey onu tartışmamaya ikna etmiş olmalıydı. Birkaç dakika sonra, telefon hâlâ kulağındayken Savannah başını salladı. Telsizin tenine hastalıklı bir renk vermişti. "Hiçbiri açmıyor."

"Lyari ve Collith'in muhtemelen sinyalleri yoktur. Ama Damon'ın olmalı. Ona bir mesaj göndermeyi dene... ve sen olduğunu bilmesini sağla. Belki bu cevap vermesini sağlar," diye mırıldandım. Savannah'nın parmakları bir mesaj yazmaya başlarken gözle görülür biçimde titredi. Ona ne söylediğini -bu beni ilgilendirmezmiş gibi geliyordu- ama ekrana bakmamak için biraz irade göstermem gerekti.

Savannah ondan sonra bir daha konuşmadı. Kardeşim için bir roman yazmaya dalmış gibi görünüyordu. Fikirlerimi kendime sakladım ve onu kendi haline bıraktım.

Denver'a dönüş yolunu yarılamiştık ki, sol tarafımda, ağaçların arasında gri bir parıltı gördüm. Kaşlarımı çattım ve daha iyi görebilmek için gerindim. Eğer sürü bizi çoktan yakaladıysa, onları motele geri götüremezdim. Damon'ı bulurlardı.

Savannah çılgınca işaret etti. "Fortuna, et!"

Parmağını takip ettim ve yolun ortasında duran biri olduğunu anladım. Nefesim kesildi ve direksiyonu sola doğru kırdım. Bir anda kamyon çakıllardan fırlayıp ağaçların hizasına geldi. "*Kahretsin*," diye bağırdığımı duydum. Bir ağaca sertçe çarptık ve hava yastıkları anında açıldı.

Güzel kokulu duman havayı bulandırdı ve kulaklarım çınladı. Zaman akıp gidiyordu; duramayacağımızı, dinlenemeyeceğimizi bilsem de, umursamak bir savaştı. *Başımı çarpmış olmalıyım*, diye düşündüm belli belirsiz. Çenemden kan damlıyordu; bir acı zonklaması dilimi ısırığımı gösterdi. Birkaç saniye sonra düşüncelerimi toparlamayı başardım. Sersemlemiş ama zarar görmemiş gibi görünen Savannah'ya baktım. "Kaçmamız gerek," diye mırıldandım. Bana göz kırptı ve ben de tekrarladım. Cadı başını salladı ve el yordamıyla kapının kolunu tuttu. İkimiz de dumanı tüten araçtan çıktık.

Etrafımızdaki açıklığı taradım, uyanık kalmak için mücadele ettim. Tanrı'ya şükür hâlâ biraz gün ışığı vardı ama bu yakında değişecekti. Yapraklar ve hava dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Kaçmak için direksiyonu kırdığım kurt adam -neden o pislige *çarpmamıştım* ki? Ama bu tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyordu, yakınından bile geçmiyordu. Muhtemelen sürünün geri kalanını gitmişti.

Bu da sadece küçük bir olduğu anlamına geliyordu.

Aklıma bir kaza ihbarı ya da birinin bizi yoldan çıkardığını iddia etme bahanesiyle polisi arayabileceğim geldi. Ama gelmeleri ne kadar sürerdi? Ya bu kurtlar bir insanın canını almaktan çekinmezlerse? Acil servis muhtemelen tek bir ekip arabası gönderirdi ve hiçbir polis kanlı görünümlü birkaç kadının açıklama yapmadan aracına atlamasına izin vermezdi. Hayır, Denver'a kimseye bulaşmadan yürüyerek gitmeliyiz.

Savannah'ya talimat vermek için döndüm... ama görünürde yoktu. Küfrederek kamyonun etrafında döndüm. İşte oradaydı, elleri ve dizleri üzerinde, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Önündeki yaprakların üzerinde sümük ve kan birikmişti. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı vardı, lanet . Ona son dokunuşumdan bu yana yıllar geçmişti ve çoğu zaman bir insan değişime uğradığında korkuları da değişirdi. Kendimi onun narin kollarına uzanmaya zorladım, bunu yaptığım anda sırlarının bana ait olacağını biliyordum.

"Hayır, yapma," dedi Savannah'nın boğuk sesi. "Ben iyiyim. Bana bir saniye ver."

"Bizi iyileştirmek için hiç büyü bilmiyor musun?" Mırıldandım, korku ve hayal kırıklığı beni normalden daha şirret yapıyordu. Geride durdum ve onun mücadelesini izledim. Gece ensemden aşağı nefes alıp benimle alay ediyordu. *Senin için geliyorum*, der gibiydi kadim sesi. Gölgeler kalın ve uğursuz hissediliyordu. Her seste titrerken kendimi dehşete düşmüş bir tavşan olarak hayal ettim. Karanlık ne zaman bir arkadaş olmaktan çıkmıştı? Collith'le evlendiğimden beri kaybettiğim bir şey daha vardı.

Bir kez daha, hava ulumalarla patladı. *Geliyorlar*, diye düşündüm. Belki de hâlâ yolda olduğumuzu düşünüp şehre doğru yönelirlerdi.

O anda *kurtlar* tarafından takip edildiğimizi fark ettim. Savannah'nın kolunu tuttum ve onu kendime çektim. "Kokumuzu saklamalıyız," diye fısıldadım kulağına ısrarla. "Bir büyü biliyor musun?"

Başını salladı ve ben bir küfür yuttum. Neyse ki rüzgar yoktu ama takip edebilecekleri bir iz bırakmıştık. Popüler olmasına rağmen

İnanç, bir nehri geçmek, su damladıkça kokumuzu yere geri taşımaktan başka bir işe yaramazdı. Biber gazı, eğer ikimizde de varsa, sadece birkaç dakika kazandırır. Savannah'nın ceplerine baktım ve oldukça boş görünüyorlardı.

Kalabalık bir bölgeye ulaşmak tek umudumuzdu. Bunu cadıya tısladım, o da nefes nefese başını salladı. Ayağa kalktı, benim hoşuma gitmeyecek kadar solgun görünüyordu. Ağaçları siper alarak Denver yönüne doğru ilerlemeye başladık.

Bir süre koşuttuktan sonra ağrı yan tarafıma tırmandı. Ciğerlerim yandı. Ter koltuk altlarımdaki ve sırtımdaki kumaşları karartmıştı. Savannah daha iyi durumda görünmüyordu. Bir şekilde devam ettik. Bu cadı ve ben Düşmüş kanına sahip olduğumuz için şanslıydık, çünkü bir insan muhtemelen kilometrelerce geride dururdu.

Öğleden sonra alacakaranlık oldu, sonra alacakaranlık karanlığa dönüştü. Yine de koştuk. Kızgın bir koro mavi-siyah gecede bizi takip etti. En azından kurtların bizi kovalayıp kovalamadığı sorusuna cevap veriyordu.

Şehrin dışında, uzun bacaklı ve dudaklarını büzmüş bir kadın resmiyle kaplı bir reklam panosu vardı. Panonun altından geçtik, kısa süreliğine ışıklarına maruz kaldık ve Savannah dehşet içinde inledi. Onu teselli edecek hiçbir şeyim yoktu. Şehrin çatılarından atlayan hırsızlar gibi alçaktan çömelerek, yollardan uzak durmak için evlerin ve bahçelerin arasından geçtik.

Bir planım vardı ve çok basitti: Halka açık bir yere gitmek, bir Uber çağırmak ve Fred ile Emma'nın evine gitmek. Kurtadamlar onlarla olan geçmişimden haberdar değildi. Bizi orada arayacaklarını bilemezlerdi. Nefesimi toplayıp Savannah'nın yaralarını değerlendirdikten sonra ne yapacağıma verecektim.

En iyi hazırlanmış planlar ve bunların ne kadar kolay yanlış gittiğiyle ilgili bir söz vardı diye düşündüm. Tam ifadeyi hatırlayamadım. Ama farlar yanarak havada kar taneleri gibi dans eden toz zerreciklerini ortaya çıkarırken, hatırlamaya çalıştım. Savannah ve ben yavaşladık, sonra durduk. Işıklar etrafımızda duran silüetleri de ortaya çıkardı. Savannah eğildi, nefes nefese kaldı ama ben dik durmak için cesurca bir çaba sarf ettim.

"Etrafınız sarıldı," diye homurdandı bir erkek sesi, zaten fark ettiğim şeyi doğrulayarak. Sanki bu sözleri bir ağız dolusu dışın arasında söylemiş gibiydi. "Kaçmaya devam edersen Astrid'in seni canlı istediğini unutabilirim."

İlk kez içimden gelen iğneleyici bir şey söyleme dürtüsünü yenmiştim. Savannah'yı tutmak giderek zorlaşıyordu ve göğüs kafesime çarpan nefesini hissedebiliyordum. Ciğerlerinin sert ritmi yavaşlamaya başlamıştı. Muhtemelen

Ya da yaraları düşündüğümde daha kötüydü. Her iki durumda da onu hastaneye götürmem gerekiyordu ve bunu kurtları daha da kızdırarak başaramazdım.

Aptalca bir şey yapmayacağımı anlayınca içlerinden biri öne çıktı. Işık hâlâ arkasındaydı ama dişi, yüz hatlarını belli belirsiz seçebileceğim kadar yakındaydı. *Cora*. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Sonra vücudunu hafifçe yana doğru eğdi ve ışık kızın yüzünün yarısına düştü.

Onun yüz ifadesini gördüğümde bize tekrar yardım edeceğine dair tüm umutlarım yok oldu.

-Bu sefer daha sert bir şey vardı. Bir de küçük yumruklarının arasında tuttuğu bir pala vardı. Silahımın bende kalmasına izin verdiği için Astrid'in ona ne yaptığını merak ettim. Belki de onu kırmıştı.

Kurt adamlardan biri, "Gidelim yavrum," diye . Cora'nın kehribar rengi gözleri ona doğru kaydı. Bir nefes almasını izledim, sonra tekrar bana baktı. *Özür dilerim*, diye mırıldandı, dudakları kadar hafif hareket ediyordu ki neredeyse kaçırıyordum.

Sonra, o kadar hızlı oldu ki Savannah'yı bırakmaya fırsatım bile olmadı, Palasının ucunu kafama doğru savurdu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

bilmediğim bir açıklıkta kendime geldim.

Bir kez olsun kafam karışmadı ya da hafızamı kaybetmedim; Cora'nın bana doğru gelen görüntüsü net ve tazeydi. Ama kan ve pranga görmeyi umarak yere baktığımda şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Kot pantolonum ve botlarım gitmişti ve birisi bana mevsime hiç de uygun olmayan bir elbise giydirmişti. Gerçi şimdi düşününce havanın soğuk olmadığını fark ettim. Bu bir rüya manzarası mıydı? Oliver neredeydi?

Yavaşça ayağa kalktım, yaralarımı bilinçsizce taşıdığımdan endişelendim ama hiçbir şey acımadı. En iyi arkadaşımı görebilmek umuduyla açıklığı tekrar taradım. Sadece ağaçlar ve yıldızlar arkama bakıyordu.

Öne doğru bir adım attığımda neredeyse uzun eteğe takılıp düşüyordum. Sinirli bir öfkeyle kaldırdım ama yine de hayranlık duymadan da edemedim. Giydiğim elbise tek kelimeyle tuhaftı. Malzemesi pembe ve şeffaftı, altında sert bir korsaj vardı. Kolları ve eteği dökümlüydü. Dirseklerimin ve belimin etrafında kır çiçeklerinden bantlar vardı. Gülünç görünmesi gerekirdi ama bunun yerine kendimi güzel ve... özgür hissettim.

Tamam, nerede olduğumu bulma zamanı. Bakışlarımı elbiseden kaldırdım ve göz kırptım. Elbise dikkatimi dağıtırken başka detaylar da ortaya çıkmıştı. Çiçekler çimenleri süslüyordu, çürüklerden ya da grafitilerden daha renkliydiler. Ağaçlara ışık dizileri asılmıştı. Yıldızlar, gökyüzünün karanlık örtüsünde rahatça yuvalanmış, kısıtlama olmaksızın parlıyordu. Havada müzik, ateş böceklerinden daha sevimli ve rüya gibiydi.

Ve aniden, baktığım her yerde periler vardı. *Kanatlı* periler.

Collith'in sırtındaki iki uzun yara izini gördüğümde beri, kendimi kanatlarının eskiden nasıl görüldüğünü hayal ederken yakalamıştım. Tamamen beyaz tüylerden oluştukları insan klişesi yerine, onları yarı saydam olarak hayal etmiştim. Soluk. Damarların ışığı yansıtma şekli neredeyse bir örümcek ağını andırıyordu.

Ama gerçeklik benim bulduklarımın yakınından bile geçmiyordu. Bunlar daha çok bir yıldızın güneş patlamalarına benziyordu. Laurie bana *bir zamanlar ışıktan varlıklar olduklarını* söylemişti. Artık inanmak daha kolaydı. Başka tarafa bakmak da daha zordu. Meleklerle ilgili bu kadar çok hikâye ve efsane olmasına şaşmamalı. Eğer onları yaratmak bir yatırımsa, Tanrı hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Birden tanıdık bir vicdan benimkine değdi ve beni kendime getirdi. Bir daire çizerek döndüm ve her güzel yüze baktım. Bunu yaparken daha fazla ayrıntıyı fark etmekten kendimi alamadım. Bu periler sıcak geceler ve yaz ayları için tasarlanmış giysiler giyiyorlardı - neredeyse şeffaf olacak kadar dayanıksız bir malzeme ve ayakkabıdan çok terliğe benzeyen ayakkabılar. İçkiler ellerinde parlıyordu. Mücevherler ay ışığında parlıyordu. Dehşet verici ziyafetler ya da Ölüm Getiren'in iri cüssesi yoktu. Bunun yerine, çınlayan kahkahalar ve zarif dans patlamaları vardı.

Sonunda bakışlarım tüm bunların ortasında duran ve bana bakan yalnız bir figüre takıldı. Her zamanki tacı yoktu. Onun yerine, ipek buklelerinin üzerinde gümüş bir halka duruyordu. Her geçen saniye aramızdaki bağ daha da güçleniyordu. Collith'in ruhu benimkine sesleniyordu; bu, dönen bir akıntıdan ya da sabit bir ay ışığından daha güçlü bir kuvvetti. Onun çekimine karşı koymaya çalışmadım. O da öyle.

"Nedir bu?" Aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra sordum. Elbette bunun ne *olduğunu* biliyordum. Annem bana peri eğlencelerinden ve bunların ne kadar tehlikeli bahsetmişti. Uzun risk listesinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamak, uçup gitmek ve deliliğe yenik düşmek de vardı. Sadece birkaçını saymak gerekirse.

Neyse ki Collith ne demek istediğini anlamıştı. Ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Ela gözleri başımızın üzerinde asılı duran yıldızlı ışıkları yansıtıyordu. "Dikkat dağıtmak için. Kutsal su sistemimden çıkana kadar yapabileceğim pek bir şey yok."

Bu sözlerle birlikte sanki bulutlar dağılmış ve canlı güneş ışığı içeri girmiş gibi kafam berraklaştı. "Bekle, kurtlar seni de mi yakaladı? Ve sana kutsal su mu verdiler?" Beni düzeltmesini umarak sordum. Kötü bir şaka yaptığını kabul etmesini umarak.

Ama Collith başını salladı. "Beni içine batırılmış zincirlere vurdular, sonra da bir galonu boğazımdan zorla geçirdiler."

Kendime geldiğimde onu tekrar çağırmayı planlıyordum. Savannah kızımları kurtaracak durumda değildi ve benim yeteneklerim de koca bir canavar sürüsüyle başa çıkmaya elverişli değildi. Elbette hâlâ Laurie vardı ama içimden bir ses onun yardımının her zaman bir karşılığı olacağını söylüyordu. "Neden onlardan güzel bir barbekü yapmadın?" Adım atmamaya çalışarak sordum. Zaten bunu yapacak yer de yoktu. Etrafımızda periler dans ediyordu.

"Çünkü Damon ellerindeydi," diye karşı çıktı Collith. "Parmağımı bile kıpırdatırsam ona zarar vermekle tehdit ettiler. Kurtadamlar için şaşırtıcı derecede stratejik, öyle değil mi? Astrid'de görüldüğünden daha fazlası olmalı."

Öfke ve korku, bir akıntıda sürüklenen yapraklar gibi içime doldu. "O iyi mi?" Sıkıca sordum.

"Damon'ın olabileceği kadar. Senin için endişeleniyor. Söylemiyor ama endişeleniyor." Collith bana bir plan yapma fırsatı vermedi. "Benimle dans et, Fortuna."

Kabul edip etmeyeceğimi asla bilemeyecektim, çünkü Collith bir kez daha yanıt vermemi beklemedi. Bir sonraki nefeste beni kendine yakın tuttu, avuç içleri belimde buzdan iki nokta gibi duruyordu. Ben de kendi avuçlarımı onun göğsüne dayadım ve onu itmeyi düşündüm. Ama yapmadım. Buna dikkat dağıtma demişti. Ben her zaman odaklanırdım, her zaman savaşırdım. Şu anda dikkat dağıtmak kulağa çok ama çok hoş geliyordu.

Döndük, döndük, , o kadar hızlı ve o kadar zahmetsizce döndük ki baş dönmesi beni tamamen atlattı. Collith'in elini ve omzunu beyaz parmaklarımla kavradım ama onu incitmekten korkmuyordum. Onu değil. Varlığı o kadar güçlüydü ki sanki fiziksel bir şeymiş gibi hissediyordum. Sanki gücü kemiklerinden yayılıyordu.

Müzik yavaşladığında tekrar etrafıma bakındım, inkar edilemez bir şekilde kanatlara, ışıklara, içkilere çekildim. Bunlara, herhangi birine dokunabilirdim ama yine de bu gerçek olmazdı. Bir dürtüyle hareket ederek dinlemek için gözlerimi kapattım - çoğu zaman bize neyin güzel olduğunu söylemesi için gözlerimize güvenirdik.

"Bu bir rüya," dedim aniden. Gözlerim şak diye açıldı. Kurtlar hakkındaki ifşaat bana şu anki gerçekliğimiz hakkında daha fazla soru sormayı unutturmuştu... ki Collith'in amacı da tam olarak buydu. Kurnaz, kurnaz peri.

Unseelie Kralı beni dikkatle izledi; tepkimin ne olacağından korkuyordu. "Evet."

"Ama çok gerçekçi geliyor. Sanki..." *Oliver'da olduğu gibi*, demek üzereydim. Ollie'yi düşünmek içimi bir suçluluk duygusuyla doldurdu. Çok endişelenirdi. Kaç gecedir ayrıydık? İzini kaybediyordum.

Collith bir şeyler hissetmiş olmalı; kaşlarının arasında o tanıdık çizgi belirdi. Ama ona güvenemezdim, çünkü en iyi arkadaşım hakkındaki tüm gerçeği hâlâ anlatmamıştım. Bu kesinlikle doğru zaman gibi gelmiyordu.

yer. Birkaç saniye boyunca belirsizlik içinde bocaladım, nasıl bitireceğimi ya da bu parçamı paylaşıp paylaşmayacağımı bilemedim.

Collith bana acıdı. "Çünkü bu gerçek," dedi. "Ben buradayım. Gerçek bir konuşma yapıyoruz. Uyandığımızda ikimiz de bunu hatırlayacağız."

"Aramızdaki bağı kullanıyorsun." Bunu doğrulamak için gözlerini aradım. Bazen onlardan nefret ettiğimi hissediyordum; beni bir gelgit gibi içine çekiyorlardı ve ben her seferinde boğuluyordum. "Bunu ne zamandır yapılabiliyorsun?"

"Çiftleştığımız andan beri. Sana söylemedim" -Collith bir sonraki sorunun bu olacağını bildiği için bunu çabucak ekledi- "çünkü zaten benden korkuyordun."

Bunun üzerine alay ettim. "Senden hiç korkmadım." Gözleri benimkileri yaktı. "Evet. Korkuyordun."

Sesindeki ciddiyet beni ayılttı. Ona yalan söyleyemeyeceğimi unutmuştum. En azından iyi değil.

Collith aniden durdu, tam da kaosu ortasında. Etrafımızdaki dansçılar sadece ayrıldılar ve sanki denizden çıkan bir taşmışız gibi adımlarına ve dönüşlerine devam ettiler. Bakışlarının sıcaklığıyla içimde bir ateş . Bana kaçma şansı vermedi. O kadar yakınımaya eğildi ki nefesi dudaklarımı okşadı. İçgüdülerim ve arzularım, ciğerlerimdeki havayı çalan bir vahşilikle birbirleriyle savaştı. "Fortuna, ben-" diye başladı.

Korku içime doldu, ilkbahar çözülmesinden sonra bir nehir gibi kükredi. Geri alamayacağı bir şey söyleyecekti, ikimizin de unutamayacağı bir şey. Bu her şeyi değiştirecekti. Parmağımı dudaklarına götürdüm ve başımı salladım. "Hayır, yapma. Dans etmeye devam edelim, tamam mı?"

Bunun üzerine Unseelie Kralı parmaklarını sırtımın alt kısmına geçirdi ve beni kendine doğru çekti. Collith'in beni sürükleyip götürmesine izin verdim. Bu rüyada, dansı kendi kalbimin atışından daha iyi biliyordum. Onun gibi hareket ettim, her itişine ve geri çekilişine uydum, her kayışına ve sallanışına karşılık verdim. Her nasılsa, hareketlerimiz şehvetli gelmeye başlamıştı. Ter tenimizde parıltıyordu. Gözlerimiz kısacık, yakıcı bir yoğunlukla buluştu, sonra uzaklaştı.

Benimkinin etrafındaki parmakları -öyle masum bir dokunuş- elektrik akımları gönderdi

Kollarımdan aşağı.

Parmaklarının vücudumun her santiminde gezinmesini istiyordum.

Artık ikimiz de zor nefes alıyorduk. Müzik bir kez daha yavaşlamaya başladı. Bir rollercoaster'ın sonu gibi, yavaş yavaş durdu. Ellerimiz

yanlarımıza düştü. Collith ve ben orada, yüz yüze, göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde duruyorduk. *Tut beni*, diye düşündüm. *Öp beni. Bana sahip çık.*

Bunu başlatan ben olamazdım. Onu arzuladığımı bu kadar açık bir şekilde itiraf edemezdim.

Belki Collith aramızdaki bağ sayesinde her şeyi hissediyordu. Ya da belki o da beni tanımaya başlamıştı. Onu yıkmak ya da çevresini keşfetmek yerine, illüzyonun bozulmadan kalmasına izin verdi. Başparmağıyla çenemi okşadı ve bakışlarımı inceledi. Bu basit dokunuşun bile beni etkilediğini belli etmemeye çalışarak arkama baktım. Collith yavaşça başını eğdi ve ben de gözlerimi kapadım.

İlk üç öpüşmemizin aksine, bu çok yumuşaktı.

Ağzlarımız bir kez, iki kez birbirine değdi. Üçüncü seferde Collith'in dili benimkiyle alay etti. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim. Kendimi ona açtım, daha fazlasını istiyordum. Tadı çok ama çok güzeldi. Collith'in elleri belime dolandı ve beni tamamen kendine çekti. O anda onun da beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Parmaklarımı saçlarına gömdüm, bunun dışında her şeyi unuttum. Uzun parmakları kalçamın yan taraflarında gezindi. Göbeğim tepki olarak sıkıştı. *Çıkar. Bu elbiseyi çıkarmak istiyorum.*

Fermuar ya da düğme aramak için gözlerimi açtım. Sürpriz bir şekilde açıklık gitmişti. Şimdi gölgeli bir yatak odasında duruyorduk. Sol tarafımızdaki duvarı tavandan tabana pencereler oluşturunuyordu. Collith'in arkasındaki boşluğu kocaman bir yatak dolduruyordu. "Neredeyiz biz?" Otomatik olarak geri adım atarak fısıldadım. Zihnim üzerinde sahip olduğu bariz güç sinir bozucuydu.

Unseelie Kralı ay ışığının eğiminde durmuş, dikkatle beni izliyordu. "Benim evim. Birkaç yıl önce satın aldım."

Merakıma yenik düştüm ve pencereye doğru ilerledim. Ağaçların ve dağların ana hatları loş ufuk çizgisine karşı duruyordu. Bu sakin ve nazik dostum ona çok yakışıyordu. "Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" Dönmeden sordum. Collith'in göğsü sırtıma değdi ve o yakınımdayken her zaman olduğu gibi içimden istemsiz bir ürperti geçti. Hiçbir şey gerçek değildi ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, her şey gerçek olmuştu.

"İstediğim kadar değil," diye cevap verdi. Serin nefesi tenimi okşadı. "Ayda bir kez belki. Sarayda işler sakinleştğinde geliyorum... ya da aklımı kaçırmak üzere olduğumda."

Kendimi buraya başkalarını getirip getirmediğini merak ederken yakaladım. Ya da daha spesifik olarak, şu anda Unseelie Sarayı'nın derinliklerinde yaşayan, buzla ve geçmişin sırlarıyla kaplı bir dişiyi. Collith son zamanlarda çok açıktı;

Belki sorarsam gerçekten cevap verirdi. Collith, "Odanı görmek ister misin?" diye sorduğunda tam bu dürtüye boyun eğmek üzereydim.

"Benim odam mı?"

"Elbette, sen benim eşimsin. Benim olan her şey senin de. Evimizde kendinize ait bir yerinizin olması mantıklı geliyordu."

Bininci kezmiş gibi hissettiren bir şekilde, Collith beni suskun bırakmıştı. Zaten konuşmaya da gerek yok gibiydi. Collith başka bir şey söylemeden elimi tuttu. Beni ay ışığının aydınlattığı bir koridora götürürken gözlerinde çocuksu bir beklenti parıltısı vardı. Her şey -yerler, duvarlar, tavan- zengin, pürüzsüz ahşaptan yapılmıştı. Kokusu havaya sinmişti ve bu hoşuma gitmişti. Bana ormanda geçirdiğim, korkusuz ve mutlu olduğum geceleri hatırlattı. Aidiyet duygusunu bulduğum ve kim olduğumu saklamak zorunda olmadığım geceleri.

Koridorun sonunda, yüksek bir pencerenin hemen sağında başka bir kapı vardı. Collith onu açtı ve kenara çekildi.

İçeri girdiğimde kendimi bir geyik gibi hissettim, ürkek ve temkinliydim. İnançsızlık ve utangaç bir zevkle etrafıma bakındım. Basitti ama Collith tamamen bana ait ayrıntılar eklemişti. Yatağın arkasındaki bej duvarda bir ayçiçeği resmi vardı - en sevdiğim çiçek. Köşede küçük bir kitaplık vardı ve ben daha çok fae tarihi ya da Collith'in çok sevdiği gizemler bekleyerek ona yaklaştım. Onun yerine ders kitapları vardı. *Merck Veteriner El Kitabı. McCurnin'in Veteriner Teknisyenleri için Klinik Ders Kitabı. Renkli Veteriner Histoloji Atlası.*

Ona bir keresinde veteriner olma hayalimden bahsetmiştim. Sadece bir kez. Görünüşe göre Collith Sylvre için tek gereken buydu.

Boğazım dolmuştu. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Her zaman hayalini kurduğu kızı olmamı çok isteyen Maureen bile odamı olması gerektiğini düşündüğü şekilde dekore etmişti. Pembe duvarlar, erkek gruplarının posterleri, zarif mobilyalar. Collith'in bunun tam tersini seçmiş olması, beni itiraf etmek istediğimden daha iyi tanıdığını gösteriyordu.

İstenmeyen duygu yoğunluğundan kaçabilirmişim gibi aceleyle pencereye doğru koştum. Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı. Manzara Collith'inkinden bile daha güzeldi; o çok sevdiğim dağlar bir tablo gibi ufka yayılmıştı.

Bunalmış hissederek, bu beklenmedik hediyenin sorumlusuyla yüzleşmek için döndüm. Kendi irademle, bakışlarım hemen onunkilere kaydı

Ağız. Kendimi tutmanın ya da inkar etmenin bir anlamı yoktu, değil mi? Onu istediğimi zaten biliyordu. Pes ederek elimi boynunun arkasına doladım ve onu kendime çektim. Collith karşılık vermekte tereddüt etmedi ve nedense bunu her yaptığımızda tadı daha da güzelleşiyordu. Yatağa doğru ilerlemeye başladık, hiç ayrılmıyor ya da nefes almak için kalkmıyorduk. Yol boyunca Collith'in becerikli parmakları omurgam boyunca uzanan düğmeleri çözdü.

Yatağın üzerine düştüğümüzde elbise gevşedi.

Sırt üstü yere düştüm. Collith beklediğim gibi tüm ağırlığını bana vermek yerine, güçlü kollarını başımın iki yanına dayadı. Çenemi kaldırdım ama gözleri benimkilerle buluşmadı, elbisemdeydi. Ya da daha doğrusu, elbisenin yokluğunda ortaya çıkan şeyde. Orada uzanmış, Collith'in bana hayran hayran bakmasını izliyordum ve bu nefes alma yeteneğimi etkiliyordu. Güzel olduğumu düşünen ilk kişiydi, en azından ilk gerçek . Ben, sahte bir mükemmellik imgesi değil. Korkutucu ve heyecan vericiydi.

Birkaç saniye sonra Collith bir eliyle yakamı aşağıya, aşağıya, aşağıya çekti. Gossamer kumaş belimin etrafında birikti ve beni üstsüz bıraktı. Sonra hiç uyarmadan başını eğdi ve dilini göbeğimden göğsüme doğru gezdirdi. İhtiyaç, kalçalarımın tepesinde patladı. Benimle Unseelie Sarayı arasındaki duvardan moloz parçaları düştü. Sabırsızlıkla inleyerek, Collith'in ağzına tekrar ulaşmak için kendimi yukarı kaldırdım.

Yavaş yavaş, kimin başlattığından emin olmasam da, öpücük değişti. Acil ve aç bir şeyden, şefkatli ve keşfedici bir şeye dönüştü. Kendime bunun ay ışığı ya da evin önünden fısıldayan rüzgâr olduğunu söyledim. Collith adımı mırıldandı, hayır, nefes aldı, sanki bunu haftalar değil de yıllardır istiyormuş gibi. Meme uçlarımın yükseldiğini ve bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim.

Aslında bunu yapmaya hazırdım, diye düşündüm birden. Collith'i içimde hissetmek istiyordum. Tam şu anda, genellikle bir yanlışlık duygusu ya da kaçma dürtüsü hissederdim. Ama burada, onunlayken, sadece sıcaklık vardı.

Muhtemelen ona bakire olduğunu söylemelisin. Bu serseri düşünce beni gafil avladı ve görünüşe göre tek gafil avlayan ben değildim.

"Bakire misin?" Collith ve soruyu dudaklarıma doğru sordu.

İsteksizce geri çekildim. Ağzı kızarmış ve şişmişti ve tanıştığımızdan beri ilk kez gözleri arzudan puslanmıştı. Geri çekilmek için tüm irademi kullandım. "Evet," diye cevap verdim. "Bebekliğimden beri. Bu şekilde doğmuşum."

Gözleri sessiz bir kahkahayla parlıyordu. "Rahatsız olduğunuzda hep alaycı mı konuşursunuz?"

İlk içgüdüm bunu reddetmekti. Hiç rahatsız olmadığımı, onun ne düşündüğünü umursamadığımı söyledim. Yine de bir şey beni durdurdu. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkilemek istiyordum. O küvette olduğu gibi onun da çözüldüğünü duymak . Onu gerçek ve savunmasız bir şekilde görmek istiyordum.

Bunu düşünerek elimi Collith'in omzuna koydum ve onu yatağın kenarına doğru yönlendirdim. Hâlâ belden yukarısı çıplaktı ama yüzümü bariz bir hayranlıkla izliyordu. "Fortuna, sen-"

Bir kez daha parmağımı dudaklarına götürerek onu susturdum. Collith hemen kabul etti. Başparmaklarımı elbisenin içine soktum ve çıkarmayı bitirdim. Etrafımda su birikintileri oluşurken, Collith'in bacaklarının arasında çıplak bir şekilde diz çöktüm ve kot pantolonunun düğmesini çekiştirdim. Fermuar, sessizliğin içinde yüksek bir sesle indi. Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Collith de etkilenmişti; hatırı sayılır uzunluğu boxer külotunun malzemesini zorluyordu. Eğildim ve pantolonunu çıkardım.

Cesaretlenerek külotunu indirdim. İlk kez onu bu şekilde görmeme izin veriyordu. Aleti uzun ve düzdü. Bakmaya taşaklarını avuçlarımın içine aldım ve yavaşça alt yaladım. Collith'in vücudu sanki buna hazırlıklı değilmiş gibi bir sarsıntı geçirdi. Dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Hem ağzımla hem de elimle uzunluğunu keşfetmeye devam ettim. Daha hızlı ve daha hızlı. Daha sert ve daha sert. Collith'in inlemeleri tüm vücudumu dolaştı.

"Henüz gelmek istemiyorum," diye nefes aldı aniden. Bunu görmezden geldim; çok sabırsızdım. Bir an için bile olsa durmak için çok isteksizdim. Birkaç dakika sonra Collith çözüldü, tadı ağzımı doldurdu. Tüm vücudu titriyordu. Yüzünü izledim ve kendi bedenim gözlerinin kapanışına ve başının arkaya eğilişine tepki verdi. Ünlemi yumuşak ve gırtlaktan geliyordu.

"İşte ben buna dikkat dağıtmak derim," diyerek çenemi dizine

Collith'in ela gözleri parıldadı. Hafifçe doğrulup karnındaki kasları gerdi ve saçlarını gözlerimden geriye doğru taradı. "Umarım bunun randevumuzdan sayılmayacağını farkındasındır," diye beni bilgilendirdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır mı?"

Önce göz kapaklarımı, sonra dudaklarımı öpmek için eğildi. "Yaklaşamadım bile."

Gülümseyerek yerden kalktım ve yanına oturdum. Yatağın ucunda bir battaniye vardı, onu sürükleyerek üzerime attım.

"Bu planladığın ilk randevu olmalı." "Çok fazla büyütme," diye uyardı. "Neden? Hayal kırıklığına uğrayacağımdan mı korkuyorsun?"

"Her zaman." Verdiği yanıtın ciddiyeti beni şaşırttı. Ben cevap veremeden parmakları iç çamaşırımın kemerinin altından kaydı. "Bu iyiliğe karşılık verebilir miyim?"

Bunu açıklayamıyordum ama içimdeki coşku beni terk etmişti. Artık tek istediğim yorganın altına kıvrılıp ısınmaktı. "Sadece... uyusak sorun olur mu? Bu garip mi?"

Collith hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu iyi saklamıştı. Eli iç çamaşırımdan dışarı kaydı ve elimin üzerine yerleşti. Nazikçe sıktı. "Hiç de tuhaf değil."

"Tamam, yana kay o zaman," diye emrettim. Collith'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ama hemen itaat etti ve yer açmak için yer değiştirdi. Hızlı hareketlerle çarşafı ve nevresimi kaldırdım, sonra da üzerimize örttüm. Her zamanki uyku pozisyonuma geçtim, yan yattım, kollarımı yastığın altına soktum. Collith kıpırdamayınca omzumun üzerinden ona, "Burası beni kaşıkladığın kısım," dedim.

Peri kralı tek kelime etmedi ama eğlendiğini hissettim. İtaatkâr bir şekilde kaslı kollarından birini başımın altına, diğerini de belime doladı. "İyi geceler," dedim düşünmeden. Görünüşe göre Collith'in oyalama taktiği biraz fazla işe yaramıştı -tabii ki iyi bir gece değildi. İyi uyuyamayacak, tatlı rüyalar göremeyecek ya da diğer klişelerden herhangi birini göremeyecekti. Kurtlar ona kutsal su pompalamaya devam edecekti ve Astrid'in benim için ne planladığını sadece Tanrı biliyordu.

Collith "İyi geceler" diye mırıldandığında bile bu düşüncelerimi kendime sakladım.

Sessizlik üzerimize çökmüştü. Oda o kadar durgundu ki, kaçınılmaz olarak odayı endişe ve korkuyla doldurmaya başladım. Dışarıda, gerçek dünyada, hasarlı bedenim kurt adamların elindeydi. Ne bekleyeceğim ya da ne kadar acı çekeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni akıl sağlığımın sınırına doğru sürükleyen şeyin bilmemek olduğunu düşündüm. "Uyanmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Collith yumuşak bir sesle, "Şu anda bunu düşünme," dedi. Başımı göğsüne bastırdı. Kalp atışlarının sabit ritmi içimde titreşiyordu.

Ona karşı koymadım. Bunun yerine daha da yaklaştım ve fark etmemesini umdum. "O zaman ne düşünmeliyim?"

"Sadece iyi şeyler," diye yanıtladı sesi kulağımda gürleyerek.

"Ne biliyorsun ki? Unseelie Sarayı'nın Kralı gizli bir iyimserdir."

Collith bana daha sıkı sarıldı. İkimiz de o dolapta bana göstermediği daha çok şey olduğunu biliyorduk. Bu düşünce ilk kez düşüncelerimin üzerinde fırtınalı bulutların toplanmasına neden olmadı. Çünkü sadece iyi şeyler düşünüyordum. Birkaç dakika geçti ve bu sefer sessiz ve huzurluydu. Göz kapaklarım dalgalandı. Eğer bunu bir rüyada yapıyorsanız, hala uykuya dalıyor muydunuz?

Collith'in konuşmak için toparlandığını hissettim. Kendime geldim ve beklemeye başladım. "Sana mahrem bir soru sorabilir miyim Fortuna Sworn?" demesi tam bir dakika sürdü.

"Sormaktan asla zarar gelmez. Ancak cevaplar tamamen farklıdır." Babam bunu bana söylerdi. Her nasılsa bu ana kadar unutmuştum.

Collith göğsümdeki ani sıkışmaya aldırmandan başımın tepesine bir öpücük daha kondurdu. "Hâlâ bakire olman nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Ah, şu. Önemli bir şey değil, gerçekten. Ne zaman yaklaşısam, doğru gelmiyordu. Kişiler yüzünden değil -çoğu iyi insanlardı- hep . Hissedebildiğim ya da tadabildiğim tek şey korkularıydı. Yaptığımız şeyden zevk almıyor ya da heyecan duymuyordum. Bir süre sonra, sadece bu işi bitirmek için çok uzun süre beklemiş gibi hissettim. Bir anlam ifade etmeye başladı." Bir nefes verdim. "Tanrım, on altı yaşında biri gibi konuşuyorum. Bunu doğru açıklayamıyorum."

Collith'in göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Aslında gayet iyi gidiyorsun. Anlıyorum."

Ona Oliver'dan bahsetmelisin. Bir kez daha bir düşünce beni gafil avladı ve sokaktaki bir yabancı gibi yanımdan geçip gitti.

Bir iki dakika boyunca bunu düşündüm. Daha birkaç hafta önce kendisinden uzak durmaya yemin ettiğim bu periye güvenmek. Sonra Damon'ı ve ettiği yemini düşündüm. Bana o sözleri söylediğinde aklı başında değildi. *Hayatımızın geri kalanında senden nefret edeceğim.*

Belki de... Ben de bir hata yaptım.

Yine de Collith'e yıllar önce unutmuş olmam gereken hayali arkadaşımın bahsetmek için ağzımı açtığımda ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Hatıralar beni kör etmişti. Evlat edinen ailemin gözlerindeki endişe. Diğer çocukların adımı söyleme şekillerindeki yargılama.

"Nefes al, Fortune. Sadece nefes al," dedi Collith aniden. Kaskatı kesilmiştim. Parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi. Yavaş yavaş gevşedim.

tekrar. Sonra beni şaşırtarak şarkı söylemeye başladı. Yumuşak, nağmeli sözler sardı. Tek bir tanesini bile anlamamış olsam da - şarkı Enochian'dı - beni uykunun kıyısına doğru çekti.

Bunu rüyamda yapıyorsam yine de uykuya dalıyor muyum? Tekrar merak ettim. Soru beni karanlığa kadar takip etti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Pain. Çok fazla acı.

Uzaktan, uyandığımı ve gerçekliğe döndüğümü biliyordum. Beni bekleyen parlak, sıcak ıstıraptan kaçınmak için buna karşı savaştım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Ama sonunda uyanmak zorunda kaldım. Herkes bir noktada uyanmak zorunda.

Misk kokusu burun deliklerimi doldurdu, buna iliklerime kadar işleyen nemli bir soğuk eşlik etti. Titrek bir elimi kaldırdım ve alnıma bastırdım. Bu işe yaramadı. Saniyeler bulanık bir şekilde geçti. Detaylar yavaş yavaş somutlaştı.

İlk gördüğüm şey kalçamdaki bir sinek oldu. Seğirmeler ve sarsıntılarla hareket ediyordu, belli ki bir şey arıyordu. Ben izlerken durdu ve küçük siyah ellerini kot pantolonumun üzerine koydu. Sonra onları birbirine sürttü, lakayt ve hızlı bir şekilde. Her ne bulduysa tatmin edici olmamış olmalıydı, çünkü sinek havaya sıçradı. Dönüp dolaşıp kulağımın yanından vızıldayarak geçti ve kayboldu.

Sonunda sert bir duvara yaslanmış olduğumu fark ettim. Altımdaki zemin taşı. Toprak taneleri derime gömülmüştü. Silahımın soğuk parçası çoktan gitmişti, muhtemelen kurtlar tarafından el konulmuştu. Savannah yanımda oturuyordu, gözleri kapalı, kollarını karnına kavuşturmuştu. Saç çizgisinin altından kan görünüyordu.

Kâbuslar ve cadılar gibi bazı Düşmüş türleri kendiliğinden iyileşme yeteneğine sahip değildi. Savannah'nın bir hastaneye gitmesi gerekiyordu. Hem de hemen. İkimizin de ihtiyacı vardı çünkü başımı çok sert çarptığım artık belliydi. İşte o zaman bir kaçış planı yapma umuduyla alanın geri kalanını araştırdım ve yalnız olmadığımı fark ettim.

Kurtadamlar meşguldü; karanlıkta sinmiş altı kişi daha saydım. Genç gibi görünen iki erkek, yaşları ve büyüklükleri farklı olan üç kişi ve bir dişi. İnsan mı yoksa Düşmüş mü olduklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu. bakılırsa, havada asılı duran iğrenç kokudan bahsetmiyorum bile, hepsi benden ve Savannah'dan çok daha uzun süredir buradaydı.

Burası tam olarak neresiydi? Kısa bir bakış bana buranın bir yeraltı odası olduğunu söyledi... tek farkı hiçbir kapısının olmamasıydı. Yukarıdaki bir açıklığın üzerinde yıldızlar parlıyordu. *Oubliette*, diye düşündüm başım dönerek. *Bu bir oubliette.*

Aşağıda birinin oraya ulaşmasının rağmen deliği koruyan kurtlar olmalıydı; ay ışığında sesler süzülüyordu. Laura adında bir vardiya amiri ve onun hamile olup olmadığı hakkında konuşuyorlardı. Görünüşe göre sürünün çoğu yakındaki bir fabrikada çalışıyordu.

Çenemi indirdim ve Savannah'ya odaklandım. "Ne zamandır buradayız?"

Bana bakmadı. Odadaki tek ses benim sesim olmasına rağmen başka kimse de bakmadı. "Sadece birkaç saat," dedi cadı. Onu ilk bulduğum zamankinden bile daha solgundu.

Collith de buralarda bir yerdeydi. Onu hissedebiliyordum. Bu da aramızda olan her şeyi rüyamda görmediğim anlamına geliyordu... ve tutmam gereken bir söz vardı. *Eğer bunu yaparsan, tehlikede olduğunu hissedersen haber göndereceğime yemin ederim.* Seelie Sarayı'nın kralına tam olarak bunları söylemiştim. Tüm bunlar başladığından beri bazı yeminlerimi bozmuş ve birkaç yalan söylemiş olabilirim ama anlaşmalara sadık kalmayan bir kraliçe olarak tanınamazdım. Kan yeminini bozmanın feci sonuçları olacağından bahsetmiyorum bile, ölüm de bunlardan biri.

"Laurelis." Elimin topuğunu çarpan şakağıma bastırdım. "*Laurelis.*"

Dakikalar geçmesine rağmen parıldayarak görünmedi ya da sinsî sözlerinden biriyle beni selamlamadı. Ya sürü bir şekilde onu da ele geçirmişti ya da Laurie kendini Divan'dan alamıyordu. Görünen o ki, eğer yakın zamanda kaçacaksak, tek seçeneğim o muhafızlara dokunmaktı. Ama nasıl? Şu anda bile Savannah'nın kanının kokusunu alabildiklerini düşünürsek, hayatlarımıza pek değer vermedikleri açıktı. Onları aşağıya indirmek için yeterli teşvik ne olabilirdi... ya da beni oraya çıkarmak için?

Beynimi tekrar tekrar yordum. Diğerlerinden bazıları uykuya dalmıştı; derin, erkek horultuları sessizliği bozmuyordu. Savannah buna karşı koyuyordu, ki bu akıllıcadı, çünkü muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti. Bu düşüncüyü kendime sakladım, çünkü bunu yüksek sesle dile getirmenin ona bir faydası olmayacaktı. İki kurt adamın bu pis deliğe girmesini sağlayacak farklı senaryoları gözden geçirdim.

Gece ilerledi ve ben hiçbir şey bulamadım. Soğuk bir rüya gibiydi; her eklemime ve gözeneğime sızıyordu. Hapishanenin ve mahkûmların üzerine ayaz çökerken, ay bulutlarla kıyasıya bir mücadeleye girişti. Gardiyanlarımız aşağıdaki mahkûmları umursamadan konuşmaya devam ediyordu. Toplayabildiğim kadarıyla, sınırları rakip bir sürü tarafından izinsiz olarak geçilmişti.

Meydan okuma cevapsız kalırsa, bölgelerinin bir kısmını kaybedebilirlerdi, bu yüzden Astrid alfalarıyla yüzleşmeye gitmişti.

Bu da biraz zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Sıcaklık düşmeye devam ediyordu. İki kat giysim yetmiyordu. Başımı eğdim ve daha sıcak yerler hayal ettim. Yüzümün yanında, iki çıkıntılı taşın arasında bir örümcek ağı vardı. İçindeki kişi çoktan gitmişti, şüphesiz don ve soğuk yüzünden uzaklaşmıştı.

Sonra, bir an ile bir sonraki an arasında, güneş ışığı parmaklıkların arasından aşağıya ulaştı. *Sabah*, diye düşündüm belli belirsiz bir şaşkınlıkla. Nedense gelişi beklenmedikti. Gece, gücümü emen bir vampir gibi sonsuz hissettirmeye başlamıştı. Yüzeydeki kurtadamlar artık sessizdi. Gitmişler miydi? Yoksa sadece uyuyorlar mıydı? Her iki durumda da, onların yokluğunu kendi avantajımıza kullanmamız gerektiğini biliyordum.

Tam ayağa kalkmaya başlamıştım ki, çamur düştü.

Kaos patlak verdi. Bağışmalar taş duvarlarda yankılandı ve mahkûmlar deliğin altına girmek için birbirlerine vurdular, ağızları ölmek üzere olan balıklar gibi açıldı. Savannah'nın yanına çömelip cüret eden herkese saldırmaya hazırlandım. Yine de çoğu ortada toplanmış, tepelerindeki açıklıktan yiyecek gelmesini bekliyordu. Boyunlarını geriye gökyüzünün o yuvarlak görüntüsüne bakıyorlardı, pürüzlü, kirli yaratıklar. Bir ya da iki kavga çıktı.

Başladığı anda bitmişti. Deliğin üzerinde sallanan kova kayboldu. Esirlerden ikisi ellerinin ve dizlerinin çöktü, bize attıkları tatsız yiyeceklerden bir damla kalmış olabilir diye taşları yaladılar. Diğerleri köşelerine çekilerek uzaklaştı.

Erkeklerden biri hiç ayağa kalkmadı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Savannah. "Ölmedi, değil mi? Ölmüş olamaz."

Korkusu tuhaftı. Ona daha önce dokunduğum için bunun bir ceset fobisi ya da köklü bir ölüm korkusu olmadığını anlayabiliyordum. Savannah mahkûmu tanı mıyordu, bu yüzden onun iyiliği için gerçek bir endişe de olamazdı. Bu başka bir şeydi... ve içgüdülerimin anlamaya çalışmamda ısrar ettiği bir şeydi. Anlamam gereken bir şeydi. Kaşlarımı çatarak cadıya baktım, parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyordu.

Hayır. Bunu akıllıca bir şekilde yapacaktım. Babamın bana öğrettiği şekilde. Destek için duvarı kullanmak üzere geri çekildim. Acı, görmezden gelinmesi daha kolay olan donuk bir sızıya dönüşmüştü. Daha kolay, ama tamamen değil. Gözlerimi kapatırken yüzümü buruşturdum.

Gözlerim. Yeteneklerim üzerinde kontrol sahibi olmak her zamankinden daha önemli geliyordu, özellikle de değişmeye başladıklarından beri. Orada, başka bir kafesin acımasız zemininde oturdum ve babamın bana bir Kâbus olmakla ilgili öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Yaptığımız şeyde bir incelik var Fortuna. Elini birinin üzerine koyup aniden onun üzerinde tam bir güç elde etmek o kadar basit değil. Ya zihinlerini bozmak istemiyorsan? Ya varlığından haberdar olmalarını istemiyorsan?

Bunu nasıl yapabilirim, baba?

Aslında meditasyona çok benziyor. Sana bu konuda ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?

Meditasyon zihnin kademeli olarak boşaltılmasıdır. Şimdiki zamanda olmakla ilgilidir, ancak her düşünceyi dışarıda tutmaz veya itip kakmaz. Onlar ziyaretçidir. Geçici bir varlık. Onları kabul edin, sonra geri dönün.

Çok iyi. Korkunun doğası da böyledir. Ancak, bir araç olarak hareket etmek yerine, bir niyet taşıyorsunuz.

Niyet mi?

Evet. Çok silik bir tane. Bir gölgeden fazlası değil. Bu yüzden narindir, karanlık geldiğinde gölgeler kaybolur. Bir denge bulmalı ve onu korumalısın. Bunlar mantıklı mı Fortuna?

Pek sayılmaz, baba.

Meditasyonda hiçbir zaman iyi olmamıştım - doğamda hareket etmek, başarmak, yapmak vardı. Aylardır denemeye zahmet etmemiştim. Şimdi, bir uygulamadan dinlediğim talimatları hatırlayarak ciğerlerime girip çıkan nefese odaklandım. Tamam, niyet. Zayıf bir niyetle gir.

Tabii ki orada, kapalı gözlerimin kayıtsızlığında, her ses yükseliyordu. Diğer mahkûmlardan biri hapşırıldı. Diğer ikisi baygın erkek ve onun yenip yenemeyeceği hakkında fısıldaştı. Arada bir Savannah kayıyor, taş zemine sürtünerek sesler çıkarıyordu.

Niyet. Niyet. Niyet.

Ormanda bir yerde bir karga vardı; gaklamasının sesi derimin altına işliyordu. Yakınlarda bir ölüm mü hissediyordu? Ziyafet çekmek için bir fırsat mı bekliyordu? Hayır, şu anda bunun bir önemi yoktu. Meditasyon yapıyordum. *Konsantre ol, Fortuna.*

Mahkumlardan biri öksürük krizine girdiğinde, bir hırıltı çıkardım. Hayal kırıklığı. İşe yaramıyordu. Sabır ya da özveri eksikliğinden değil,

Yine de. Çoğu insan gibi değildim, öyleyse neden onlar gibi meditasyon yapmaya çalışıyordum? Bir kez daha acıyı görmezden geldim ve alnımı dizlerimin üstüne bastırdım.

Bu sefer nefes almak yerine karanlığa odaklandım.

Ama bu karanlık değildi; göz kapaklarımın iç kısımlarında belli belirsiz bir renk vardı. Ela diye düşündüm. Collith'in gözlerinden bakan aynı ela.

Saniyeler içinde, içimdeki kargaşa bir kasırgaya enkaz gibi duruldu. Arka plandaki tüm gürültü, sadece Collith'in gözleri ve benim nefesim kalana kadar azaldı. Girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. Kafamın arkasında, somut bir varlık yerine sadece bir gölge olacak kadar belirsiz, Savannah Simonson'ın korkusunu düşündüm. Kaç saniye geçtiğine aldırış etmedim. Artık çapamı sıkıca kavramıştım ve beni şimdiki zamana bağlıyordu. Dilime bir tat dokundu ama karanlıktan çıkmamı engelleyecek kadar inceydi.

Bir anda ne anladım. Kardeşimin eski kız arkadaşını bulduğumdan beri hissettiğim şeyi. Savannah'nın dehşetinin bir boyun eğiş vardı. Olacakların bilgisi. Bu tek başına yeterli olmazdı ama cesede dehşetle bakmasıyla birleşince yapbozun bir parçası nihayet yerine oturdu.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Sen bir büyücüsün," diye fısıldadım, yüksek sesle söylediğim anda bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Savannah şaşırmış ya da korkmuş görünmek yerine dudağını çiğnemeye başladı. Dişleri gözle görülür bir şekilde deriyi yırtıyordu. Gözlerinde ani, ateşli bir ışık vardı. Sırrını saklamak için öldürmeye hazır olup olmadığını merak ederek gerildim.

"Damon'ın öldüğünü sandım... bu yüzden karanlık sanatlara yöneldim," diye itiraf etti. Kelimeler hızlı ya da telaşlı değildi. Kışın ortasında, temiz bir kar örtüsüne bürünen ıssız bir tepe gibi sessiz ve yumuşaktı. "Onsuz bir dünyada var olmayı hayal bile edemezdim. Çok fazla araştırma yaptım Fortuna. Çok dikkatli davrandım. Ama büyü çok güçlüydü ve şimdi biliyorum ki Damon ölmediği için gidecek hiçbir yeri yoktu. Etkileri kalıcıydı. Nereye gidersem gideyim, yakınlarda bir ceset varsa yükseliyor. Ormanda, sen bana yardım etmek üzereyken-"

"Bir şeylerin yükseleceğinden endişeleniyordun," diye bitirdim, hâlâ başka bir şey hissedemeyecek kadar şok olmuştum. "Ve eğer sana dokunmuş olsaydım, bunu anlayabilirdim."

Savannah başını salladı, yüzünde mutlak bir mutsuzluk ifadesi vardı. Kirpiklerine bir damla gözyaşı takıldı. Bir sopa buldu ve onu yerde sürükledi.

Taşlar kayıtsız hareketlerle. "Diğer Düşmüşler bunu öğrenirse benim türüme ne olacağını biliyorum," diye mırıldandı. "Ya dillerimiz için öldürülürüz ya da karaborsada kullanılırız. Bana asla ihanet etmeyeceğini biliyorum ama şu anda düşünmem gereken bir Matthew var. İşimi şansa bırakamazdım."

Bu vahiy üzerine düşündüm. Artık her şey anlamlıydı. Neden şehirden bu kadar uzakta yaşadığını, neden eve kapandığını ve neden diplomasıyla bir kariyer yapmayı hiç denemediğini. Bunları düşünürken aklıma başka bir şey geldi. "Birkaç ay önce bir periyle ormandaydım," dedim yavaşça. "Evinizde öldürdüğüme tıpatıp benzeyen bir şey tarafından saldırıya uğradık."

"Sizi takip ediyordum," diye itiraf etti Savannah. "İkinizin de ne dediğini duyamadım ama perilerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Birinin etrafında isteyerek dolaşıyorsan iyi bir nedeni olmalı diye düşündüm. Damon olduğunu umuyordum."

Titriyordu. Çok küçüktü, çok kırılıyordu. Sanki aylardır doğru dürüst bir şey yememiş gibiydi. Ayaklarımızın yanında bir parça toprak vardı. Savannah hâlâ elinde tuttuğu sopayı kullanarak bir yüz oluşturan kadar itti ve dürttü. İçimi çektim ve kendimi çelikleştirerek kollarımı cadının zayıf omuzlarına doladım. İkimizin de üzerinde o kadar katman varken ten tene temas etmiyorduk ama böyle anlardan kaçınmak içgüdü haline gelmişti.

Savannah'nın böyle bir içgüdü yoktu; sanki en iyi arkadaşımıymışım gibi bana doğru eğildi. Başının tepesine baktım ve kanın sertleştiğini gördüm. Bütün gece uyanık kalmayı da başarmıştı. Bunlar iyi işaretler gibi görünüyordu. Kendi başımdaki yaraya gelince, ağrı hâlâ devam ediyordu. Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim ama muhtemelen bizi bu durumdan kurtaracak lanet olası bir yol bulamamamın sorumlusu buydu.

Zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Uykusuz geçen gece beni yakalamıştı. Birkaç kez uyuklamaya başladım ama sonra tekrar kendime geldim. Dinlenemiyordum. Düşünmeyi bırakamıyordum. Astrid geliyordu ve geldiğinde, sarı gözlerinden parlayan tüm sözlerini tutacaktı.

"Orospu çocuğu," diye küfretti diğer mahkûmlardan biri. Sesi herkesi irkiltti; herhangi birimiz konuşmayalı saatler olmuştu. Hepimiz ona baktık ama o odanın ortasındaki cesede bakıyordu. "O kalbi durdu. Şimdi burada çürüyen bir cesetle kilitli kalacağız."

Kimse konuşmadan ceset ayağa kalktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

T cadının gözleri kocaman olmuştu.

"Onu nasıl öldüreceğiz?" Aceleyle fısıldadım, uzaklaştım ve sonuç olarak onu da yanımda sürükledim. Savannah'nın yarattıklarından biriyle en son karşılaştığımda Collith onu cayır cayır yakmıştı. Şimdi Collith yoktu, ateş yoktu ve alev oluşturacak zaman da yoktu.

Ceset -ya da zombi demek daha doğru olur, çünkü tam olarak buydu- başını kaldırdı. Kan çanağına dönmüş gözleri genç çocuklardan birine takıldı. . Bir çocuk değil. Bu şey bir çocuğa zarar vermez.

Ama başka kimse müdahale etmek için harekete geçmedi. Küfrettim ve oradan uzaklaştım.

Duvar. Çocuk dehşet içinde donmuş, zombinin kendisine doğru ilerleyişini izliyordu. Arkadaşı bile ortalıktan kaybolmuştu. "Neler oluyor? Bunu nasıl yapıyorlar?" Birinin inlediğini duydum. Bir saniye sonra oradaydım, zombiyi omuzlarından tutup uzaklaştırıyordum.

Bu insan şeyinin çıkardığı sese çılgılık denemezdi. Çok daha hayvani, manik ve aç bir şeydi. Tam zombi dönüp uzaklaşırken dişlerin birbirine çarptığını duydum. Kesinlikle dikkatini çekmiştim, çünkü şimdi etrafında dönüyordu ve o doğal olmayan gözler bana sabitlenmişti. Zor nefes alarak geri çekildim ve o şey de yavaşça beni takip etti. Omurgam duvara çarptı. Savannah adımı söyledi.

Levithan'la olan kavgamı hatırlayarak -yeteneklerimi kullanabilecek kadar zeki olduğunu- değerli saniyelerimi bir tat ya da korku arayarak geçirdim. Ama bu yaratıkta insana dair hiçbir şey kalmamıştı. Sadece ölüm ve büyü vardı. "Collith!" Onun gücü için çaresizce çılgılık attım. Onun ateşine.

Tabii ki gelemezdi. Kurtlar bundan emin olmuştu.

Panik yapacak zaman yoktu. Zombi beklediğimden daha hızlı hareket etti. -belki de etin kokusu ya da yakınlığı onu motive etmişti- ve ben kaçmaya çalışırken tırnakları yanağımı sıyırdı. Diğer tutsaklar, saklandıkları karanlık yer açığa çıkmış böcekler gibi dağıldılar. Geriye doğru yürürken kalbim küt küt atıyor, zaman kazanmaya çalışıyor, Savannah'nın yarattığı bu şeyi nasıl öldüreceğimi düşünmeye çabalıyordum. O lanet olası kurtlar neredeydi? Beni başkasının öldürmesine izin verirlerse Astrid çok kızmaz mıydı?

Hiçbir uyarı olmadan, zombi üzerime atladı. "Kahretsin!" Ağzımdan kaçırdım, zar zor zamanında kurtulmayı başardım. Bu yaratık ne kadar insanlık dışı olsa da

Hâlâ öfke hissediyorum; onu yakalayan parmaklarından kaçmak için gösterdiğim sürekli çaba, boğazında alçak, kemik titreten bir sese neden oldu.

Her geçen saniye oda küçülüyormuş gibi hissediyordum. Çevremde daireler çizip diğerlerini bir kez daha kaçmaya zorlarken, panik boğazımı sıkkan bir el gibi boğazımı sıktı. Saldırıya geçmem gerektiğini fark ettim. Eğer tepki vermeye, karşılık vermeye devam edersem, kaçınılmaz olarak bir hata yaptığımda bu yaratık beni öldürecekti.

Wendigo, diye düşündüm birden. *Wendigo gibi*.

Bu Düşmüş türü, Shameek kafasını bir taşla ezdiğinde ölmüştü. Ama şimdi karşılaştığım çürümüş bir ceset değildi. Bunlar kırılğan kemikler değildi. Kafatasının parçalanması o kadar kolay olmazdı. Kullanabileceğim bir şey bulabilmek için alanı çılgınca taradım.

Bir an için bile olsa gardımı düşürmenin bedelini anında ödedim.

Bir kez daha, zombi düşündüğümünden çok daha hızlı hareket etti. Yoldan çekilmeme fırsat vermeden etrafımı sardı. Ağırlık beni geriye doğru itti. Dişler omzumla boynum arasındaki kıvrıma gömüldü. Çığlık attım ve garip açığa rağmen yumruğumla ona vurdum. O şeyin kafası yana kaydı. Tüm bunlar olurken çılgınca, anlamsız daireler çiziyordum. Duvara düştüğümde bu bir avantaja dönüştü ve düşmanım darbenin ağırlığını aldı. Kulağımda bir çığlık patladı.

Yine de . Yüzünü ikinci kez içime gömmek için hamle yaptığında kollarımı soktum. Derisine dokunduğumda donuyordu. Hızımı toplayıp tekrar duvara çarpmaya hazırlanırken yüzümü buruşturdum. Bir an sonra kendimi ileri attım. Zombi acı dolu bir çığlık daha attı, bu da bana devam etmem için güç verdi. Ama beni parçalayan, boğan kollar, sırtı birkaç darbe almış olmasına rağmen rahatlamadı.

Yeni bir taktiğe ihtiyacım vardı. *Silah, silah, silah olarak ne kullanabilirim?* Umutsuzca düşündüm, ayaklarımın etrafındaki alanı araştırdım.

Birden zombinin tutuşu gevşedi. Bunu fark ettiğim anda hırıldadım ve onu üzerimden ittim. Savannah oubliette'in ortasında durmuş, bacaklarını açmış, dudaklarını belli belirsiz oynatıyordu. Burnundan ince bir kan çizgisi geliyordu ve küçük elleri iki yanında yumruk olmuştu. Zombinin bir yığın halinde yere yığılması bitmek bilmeyen, işkence dolu saniyeler aldı.

Doğrudan ona bakmıyor olsaydım, başının üstündeki duvarı fark etmeyebilirdim.

Taşlar. Bir örümceğin bir zamanlar yuva yaptığı iki taş. Muhtemelen biraz hasar verecek ya da en azından o şeyi yavaşlatacak kadar keskindiler. Yine de yere yakındılar ve bu zombi onu istediğim yere götüremeyecek kadar güçlüydü. Aklıma gelen tek yol yaratığın açlığını kullanmaktı. Onu ölüme götürmek... yine.

"Bana yardım etmek isteyen var mı?" Savannah'ya değerlendirici bir bakış atarak diğerlerine seslendim. Hâlâ büyüünün etkisindeydi ve zombiye odaklanmaya devam ediyordu. Tavrındaki bir şey bana bu çözümün geçici olduğunu söylüyordu. "Planım kafasını ezmek."

Soğuk bakışlar ya da kayan gözlerden başka bir şey yok. Peki, o zaman. Sanırım tek başımaydım. Yeni olan başka ne vardı?

Savannah bir an sonra büyü üzerindeki hakimiyetini kaybetti; çevresel görüşümde vücudunun şiddetli bir sarsıntı geçirdiğini gördüm. Dizlerinin üzerine düştü ve kustu. Bu sırada zombi kıpırdandı ve hırıltılı bir ses çıkardı. Ayağa kalktığı anda, bir kâbustan fırlamış gibiydi. Başını yavaşça çevirdi. Saniyeler içinde, o kırmızı çerçeveli gözler bana dikildi. Görünüşe göre korkacak kadar zeki değildi ama kin tutacak kadar da aptaldı.

"Siktir," diye iç geçirdim.

İki sarsıntılı hareketle ayağa kalktı, sonra bana doğru koştu. Bu filmlerdeki ölü insanlara hiç benzemiyordu; aniden yaklaşması doğaüstü bir . İçgüdülerimin bile tepki verecek zamanı yoktu ve ikimiz de sert zemine çarptığımızda, ellerimi zamanında ancak kaldıradırdım. Omurgam taşa çarptı ve bir çığlığı bastıramadım. Ama sonra zombinin sararmış dişleri burnumdan bir santim ötede kırıldı ve tüm acı düşünceleri yok oldu.

Sıcak ve kötü nefes bana saldırdı. Birbirimizle boğuşurken öğürdüm. Zombinin öfkeli çığlıkları düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama sonunda panikle soluma bakmayı başardım ve evet, kullanmayı planladığım iki taş oradaydı. Sadece bu şeyi birkaç adım öteye götürmem gerekiyordu.

Tanrım, yorulmuştum. Çok, çok yorgundum. Son birkaç haftadır acı ve dehşetten başka bir şey yaşamamıştım. Görünürde bir sonu yok gibiydi. Her gün ne kadar çok çirkinlikle savaştığımı düşünerek zombiye baktım. Sadece canavarlarla değil, nefret, güvensizlik ve şüphe gibi düşmanlarla da. Bırakmak çok mu yanlış olurdu? Dinlenmek?

Ama ben ölürsem Oliver da ölürdü. Ben ölürsem, Unseelie Sarayı'ndaki köleler asla özgür kalamayacaktı.

Sadece biraz daha güç bulmalısın, diye ısrar etti bir ses. Herhangi biri olabilirdi -Collith, babam, annem, Oliver- önemli olan tek şey

ardından gelen kararlılık patlaması.

Zombiyi savururken çılgılık . Vücudumu çevirdiğim yöne doğru uçu ama duvarın hemen dibine düştü. Adrenalin ve acı içime doldu. Zombiye toparlanma şansı vermedim; saçlarından iki avuç tuttum, kafasını kaldırdım ve taşlara vurdum. Zombi hırladı, sesi acı çekmekten çok sinirlenmiş gibiydi. Dişlerimi sıktım ve tekrar yapmaya çalıştım. Ama artık içimde hiçbir şey kalmamıştı. Zombinin kafasını kavrayışım gevşemeye başladı. Kendimi dişlere ve yırtılmaya hazırladım.

Bıraktığımda ise hiçbir şey yoktu. Zombi çılgılık attığında ölmüş olma ihtimalimi düşünmeye başladım. Ardından bir gıcırdama sesi ve yüksek bir *çatırtı* geldi. Kırık yumurta kabuklarını düşündüm. Hayır, muhtemelen zombiydi. Mücadele ettiğim şey buydu, değil mi? Birdenbire hatırlamakta zorlandım.

Kendine gel Fortuna. Ölmek üzereydin. Biri seni kurtardı.

Bu düşünce gözlerimi açmama neden oldu. Savannah başka bir büyü mü yapmıştı?

Taşların arasındaki çatlaklardan kan damlıyordu. Onu takip ederek hedef aldığım duvarın altında yatan yüzükoyun bir forma . Diğerlerine ne sormadan, bir goblin ezdiği zombiden sadece birkaç santim ötede ışığa doğru adım attı. Koyu renkli kan parmaklarını kaplamıştı.

Bunca zaman gölgelerde saklanmış ya da kapüşonunu çıkarmamış olmalıydı, çünkü sivri kulaklarını fark etmemek imkânsızdı. Yine de bir zamanlar onu bir fae olarak ayıran güzelliği çoktan gitmişti. O artık bir goblindi, hem de büyük bir goblin. Sürgün edilmiş bir periye ve bir kez sürgün edildiğinde, bir Saray'a ait olmanın getirdiği tüm güç ve kudreti kaybetmişti. Büyü kaybı görünüşlerini de etkilemiş, çok daha az çekici bir şeye dönüştürmüştü.

Boynuzları olduğu için de farklıydı.

Bu yaratığa nedense ameliyatla boynuz eklenmiş olmalıydı. İnsanlar kitaplarda ne bulurlarsa bulsunlar ya da çocuklarına yatmadan önce hangi hikâyeleri anlatırlarsa anlatsınlar, Düşmüşlerin boynuzları yoktu. Kuyrukları, elbette. Dişler, bazen. Ama boynuz konusunda sınırı çizmiştik. Bu adamın bu işlemi pek akıllıca değildi. Diğerlerinden daha anlayışlı insanlar vardı, bir cazibeye uzun ve sert bakan insanlar. Boynuzlar onu daha da öne çıkaracaktı.

Goblin gözlerini dikti ve tek kelime etmedi. Benden bir şey mi bekliyordu? Onun türüyle yaşadığım son deneyim

kaçırıldı, üç gün boyunca bir garajda rehin tutuldu, sonra da bir karaborsada sergilendi. Bu benim hayatımı kurtarmış olsa bile, birçok kişinin günahını affettirmedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, hissettiğim önyargı telaşının gözlerime yansımamasını umarak.

Goblin yavaşça yaklaştı. Bir an daha bana baktı, ifadesi dikkatle boştu, sonra yanımdan geçip gitti. Gölgelelerin arasına gömülür gömülmez Savannah koşarak yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Fortuna? Sen iyi misin?" diye inledi. Kalkmama yardım ederken elleri gergin, çırpınan kuşlar gibiydi. İyi olduğumu mırıldandım ve köprücük kemiğimin üstündeki yırtık deriyi belli etmemeye çalıştım. Savannah fark etmedi; sadece hıçkırık olabilecek küçük bir ses çıkardı ve beni duvardaki yerimize kadar takip etti.

Otururken yüzümü buruşturdum. Üzerimizdeki delikten bir kuş uçu ve güneş ışığına kısa bir gölge gönderdi. Her şey birkaç dakika içinde olmuş olmalıydı ama sanki yıllarca yaşlanmış gibiydim. Neden kurtadamlardan biri müdahale etmemişti? Dehşet içinde kaçıp bizi ölüme mi terk etmişlerdi?

Zaman akıp gidiyordu. Sessizlik o kadar derin, o kadar karanlıktı ki dipsiz bir kuyu görüntüsünü akla getiriyordu. Savannah endişeli gözlerle beni izliyor, burnundan akan ıslaklığın farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Kanaman var," dedi aptalca, zombinin beni ısırıldığı yere bakarak. Elimi ne zaman indirmiştim?

Kahkaha olması gereken bir ses çıkardım. Ama başka bir şey olarak çıktı. "Evet, bu sadece parçalara ayrılmanın bir yan etkisi. Bu arada ben de o şeylerden birine mi dönüşmek üzereyim?"

Savannah'nın bakışları düştü. Başını iki yana salladı. "Hayır. Konu ölümsüzler olunca Hollywood doğru bildiğinden daha çok yanlış yapıyor."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim soluk soluğa, taşlara yaslanarak. Bir sonra Savannah elimi tuttu ve iki elinin arasına aldı. Bana dokunmasını umursamayacak kadar sefil bir halde elimi incelemesini izledim.

"Ne yapıyorsun?"

"Avuç içini okumak."

"Neden?"

"Çünkü ikimizin de dikkatini dağıtacak ve ben de merak ediyorum, bu yüzden."

Ondan gelen yanıt şaşırtıcı derecede iddialıydı. Hoşuma gitmişti, bu yüzden çekincelerimi bir kenara bıraktım. Savannah tutuşunu düzelttiğinde gözüme bir renk parıltısı çarptı. Daha yakından baktım ve dört tane olduğunu gördüm.

Avucunda izler vardı. Bıçak izi olamayacak kadar küçüktüler. "Senin de kendi yaraların var," diye gözlemledim. "Daha önce de burnun kanamıştı. Cadılar normalde bu kadar çok kanar mı?"

"Biliyorsunuz, el falı bakmanın psişik güçlerle yapıldığı yanlış bir kanıdır. Gerçekten, birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Bunu herkes yapabilir," dedi Savannah. Yorumumu duymamış mıydı yoksa görmezden mi geliyordu anlayamadım. Ben ikincisinden şüpheleniyordum. Birkaç dakika daha avucuma baktı. "Çok düzgün bir kalp çizginiz var. Çok da derin."

Kirpiklerim demirden yapılmış gibi hissediyordum. Şu anda hiçbir şey unutulmaya boyun eğmekten daha iyi gelmiyordu. Tam olarak o anda hatırlayamasam bile direnmem nedenler olduğunu biliyordum. "Harika."

Savannah hevesizliğimin onu yıldırmasına izin vermedi. "Duygularınız konusunda temkinli olduğunuz anlamına gelir. Derinlik, sizde bir esneklik ya da güç olduğunu gösteriyor. Baş çizginiz bana güçlü bir iradeye sahip olduğunuzu söylüyor-"

"Bunu zaten bilmiyor muydun?"

"-ve aynı zamanda kesişir. Bu genellikle kritik kararların kaderiniz üzerinde önemli bir etkisi anlamına gelir."

"İyi ki kadere inanmıyorum o zaman. Ayrıca... en önemli kararlar geleceği etkilemez mi?"

Ona hak vermek zorundaydım; Savannah alaycılığımın en ufak bir şekilde etkilenmemiştir. Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bu istikrar çizgisi. Buna kader çizgisi de denir. Pek çok insanda yoktur bile, ama sende olmasına şaşırmadım. Tanrı aşkına, annen sana Fortuna adını vermiş. Bu da derin bir şey. Genellikle bu, hayatın kader tarafından kontrol edileceği anlamına gelir." Parmağının ucunu avucumdaki çizgilerin her biri boyunca gezdirdi. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra gözlerini kapattı.

Yarı kapalı gözlerle onu izledim, artık kızmaktan çok şaşırmıştım. Yine de birkaç dakika sonra Savannah'nın ağzını bir kaş çatması kapladı. Bunun hoşuma gitmeyecek bir bölüm olduğunu bilecek kadar film izlemiştim. Tam geri çekilmek üzereydim ki cadının tutuşu sıkılaştı. Burun delikleri alevlendi. "Biri senin için geliyor Fortuna," diye fısıldadı. Artık avucumu okumuyordu. Aslında gözleri kapalıydı ve hâlâ beni tuttuğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Hey, belki de-"

"Bu aura karanlık. Şimdiye kadar gördüklerimin en karanlığı. *Nedir* bu?"

Cesaretimi toplayarak elimi onunkinden kurtarmayı başardım. Hareketin ani oluşu Savannah'yı ürküttü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birinin avuç içini okumanın psişik olmakla ilgisi olmadığını söylediğini sanıyordum," diye , sanki dokunuşunun anısını yok edebilecekmişim gibi elimin arkasını ovuşturarak.

Savannah gözlerinden bir şeyi temizliyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Nefes almakta çok zorlanıyordu. Cadının tek söylediği, "Değil," oldu. Yumruğunu açıp aşağıya baktı ve bu hareket bilinçsizce yapılmış gibiydi. O kızgın izler solgun teninde göze çarpıyordu.

"Büyü yüzünden, değil mi?" Sessizce sordum. "Elindeki izler -Onlar senin tırnaklarından. Güç için kendi kanını kullandın."

Daha rahat olma bahanesiyle yer değiştirdi, ama bu onu etkili bir şekilde bana geri döndürdü. Sesi kulaklarıma kadar geldi. "Umutsuz zamanlar," diye mırıldandı Savannah. "Yine de neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Nasıl olsa hepimiz öleceğiz."

Bununla birlikte tekrar sessizliğe gömüldük. Söyleyecek bir şeyimiz olmadığından değil, ikimizin de gücü kalmadığından diye düşündüm. Savannah uzun bir mücadeleden sonra uykuya daldı; saatlerce gözlerinin kapanışını, sonra acı veren bir döngü içinde tekrar açılışını izledim. Sonunda savaşı kaybetti. Sadece o değildi; hızlı bir bakış bana diğer herkesin de onu takip ederek uykuya daldığını söyledi, sabahın deliğe akmasına rağmen. Aynı şeyi yapmamak için içimdeki tüm dayanıklılık damlalarını harcadım. Vücudumda zonklamayan bir yer var ?

Çok fazla kan kaybettiğimi biliyordum. Tek düşünebildiğim dilimin üzerinde dünyanın en küçük çölünün var olduğuydu. *Uyanık kal, Fortuna. Uyanık kal.* Birinin nöbet tutması gerekiyordu... ve eğer yaralarım yüzünden ölürsem, Savannah'nın şeylerinden biri olarak dirilirdim.

Saatler sonra, biri uyan diye fısıldadı. *Uyan, lanet olsun!* Sersemlemiş, uykulu bir halde, bilinçle rüyalar arasında bir yerdeyken kendime geldim. Gün ortasıydı, aşağı süzülen güneş ışınlarına gözlerimi kırptırarak baktım. Yere düşürdüğü tuhaf gölgeye kaşlarımı çattım. Açıklığa baktım ve neredeyse çılglık atıyordum - Cora'nın yüzü üstümüzdeki parmaklıklara dayanmıştı.

Göz göze geldiğimiz anda "Teyzem yolda," diye fısıldadı ısrarla. "Az önce mesaj attı ve bir saat . Elimden geleni yaptım."

"Ne demek istiyorsun? Sen nasıl-"

"Hey, Peter," dedi, sesini benimkini bastırarak kadar yükselterek. Oubliette'teki diğerleri uyanmaya başladı. "Benimle yer değiştirdiğin için tekrar teşekkürler. Laura programı mahvedip duruyor."

Bir fermuar sesi duyuldu; Peter işemeye gitmiş olmalıydı. Ya da ormanda biriyle sevişiyordu, bu da tüm zombi olayını nasıl kaçırdığını açıklıyordu. Kurt adam Cora'nın minnettarlığına karşılık olarak homurdandı. Sonra yine sessizlik oldu. Nefesimi tutarak bekledim, kalbim hızlanmıştı. Sonunda buradan çıkacağımızı anlamıştım.

Peter gitmiş olmalıydı, çünkü Cora ızgarayı kaldırırken hafif bir kazıma sesi duyuldu. Artık herkes uyanıktı. Odanın ortasına bir ip düştüğünde hepimiz bir an için donup kaldık.

Sonra her şey bir anda oldu. Savannah ve ben mahkûmların kahvaltıda yaşanan sahneyi yeniden canlandırmalarını izledik. Tozlar uçuşuyor, kavgalar çıkıyor, çaresiz çığlıklar havayı parçalıyordu. Yine de teker teker her tutsak ipe tutunup özgürlüğe tırmandı. Her biri kaçarken gümbür gümbür ayak sesleri geliyordu.

Geriye sadece biz kaldığımızda Savannah'ya "Git," dedim. Işığın kenarında durduk. "Hemen arkadayım."

İpe şüpheyle baktı ve ben de yüz ifademin onun şüphesini paylaştığımı göstermediğinden emin oldum. İkimiz de kendimizi çok sıcak hissetmiyorduk ve tırmanmak için iyi bir günümde sahip olmadığım üst vücut gücü gerekiyordu.

Savannah mırıldandı bir şey altında onu Nefes al. Önce I yorum yapabilecekken, olabildiğince yükseğe zıpladı ve iki eliyle halatı kavradı. Acı içinde haykırması sadece birkaç saniye sürdü. Lanet ettim ve onu tutmak için acele ettim. Beni kaldıraç olarak kullanırken, Savannah'nın botu zombinin ısırıldığı yere bastırdı. Ben de kendi çığlığımı bastırdım. Yolun geri kalanını santim santim , ta ki Cora'nın kolları onu yakalamak için delikten içeri girene kadar. Savannah'nın güvende olduğunu bilmek göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

Yalanlarına rağmen, o hala yeğenimin annesiydi.

Saniyeler sonra Cora tekrar ortaya çıktı ve ipi salladı. "Çabuk yukarı."

Kısa, mantıksız bir an için ona sırtımı dönmek istedim. Bir yer bulmak Buradan çıkmak için farklı bir yol. Beni kurtarması için bir kurt yavrusuna bel bağlamak zorunda kalmam canımı sıkıyordu. Elbette bir sonraki anda ne kadar gülünç olduğumu fark ettim. İki elimle ipi tuttum ve Cora ipi yukarı çekerken tüm dikkatimi acı dolu bir çığlık atmaya verdim.

Sonra havalandım. Yere çarptığımda neredeyse bayılacaktım.

"Tamam, tırmanmayı unut," diye tısladı Cora, ben orada inerken. "Şu lanet ipi tutabilir misin? Seni yukarı çekeceğim."

Kusmuk boğazıma kaçmakla tehdit ediyordu. Kendi kendime sessizce saydım, sayılardan başka bir şey düşünmüyordum. *Bir. İki. İki. Üç. Dört, beş.*

Safranın tadı azaldı ve Cora'nın sorusu hâlâ havada asılı bir şekilde cevap bekliyordu. Başımı, bu hareketi yaptığımı görmesini çünkü konuşabilecek durumda değildim. Kirli, titreyen parmaklarımla tekrar ipe uzandım. Cora beni ikinci kez yüzeye çıkarmaya çalışırken kollarım, yaralarım, damarlarım sessizce çılglık atıyordu. Daha sonra bu gücün geldiği hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı.

Ancak o anda bunun bir önemi yoktu. Renk lekeleri görüşümü doldurdu. "Dur, ipi indir," demeye çalıştım.

Bırakmama bir saniye kalmıştı.

Neyse ki bunu yüksek sesle söylememiş olmalıyım çünkü Cora beni yukarı çekmeyi bitirdi. Zararsız bir yığın halinde yere yığıldım. Tekrar normal nefes alabildiğimde doğruldum ve gözlerimdeki yaşları kırpmaya çalıştım. Cora çoktan harekete geçmişti. "Eşin ve kardeşin uzakta değil. Seni onlara götürebilirim ama acele etmeliyiz. *Koş.*"

Bir iniltiyi bastırdım ve tökezledim. Gerçi o benim Cora yaramı sarıp kan kokusunu alınca bana hiç meydan vermedi; ağaçların arasından bir kurt hızıyla koşmaya başladı. Konsantrasyonum onu görüş alanımda tutmak ve karanlığı uzak tutmak arasında bölünmüştü. Görüş alanımın kenarlarında yosun ya da sarmaşıklar gibi kalabalıklaşıyordu. Bir noktada, Savannah'nın bizimle olmadığını belli belirsiz fark ettim. Astrid bu kadar yakındayken onu bekleyemez ya da arayamazdık. Umarım Finn onu bulduğumuzda izini sürebilirdi.

Bir milden fazla gitmiş olamazdık ama on mil gibi geldi. Kendimi daha önce hiç zorlamadığım kadar zorladım, inlemelerimi ve hıçkırıklarımı yuttum. Cora yavaşlamaya başladığında gerçekten de bayılmanın eşğine gelmiştim.

"İçerideler," dediğini duydum. *Tanrı'ya şükür.* Omzumdaki ısırik yanıyordu. Tekrar nefes almak için eğildim ve Cora neredeyse sabırsızlıktan titriyordu. Bir süre sonra başımı kaldırmayı başardım.

Kurtlar Collith ve Damon için süslü bir kulübe yapmakla uğraşmamışlardı ama ağaçların arasında yıkık dökük bir kulübe daha belirmişti. Sürü, dostumun işbirliğinden oldukça emin olmalı, çünkü buradan kaçmak zor olacak gibi görünmüyordu.

Birkaç adım attıktan sonra Cora arkasını döndü ve dar omuzlarını dikleştirdi. "İçeri girmeden önce bana vurmalısın."

Kapıya doğru gitmeye başlamıştım ama bu sözler üzerine durakladım. Tartışmaya bile çalışmadım; istek mantıklıydı. Astrid ne olursa olsun şüphelenecekti ama Cora bayılılırsa en azından bu işe karıştığına dair makul bir şüphe yaratabilirdi. Kız beni bu kulübeye götürmesi onu zorladığımı iddia edebilirdi. "Savannah'ya ihtiyacımız var," diye mırıldandım, etrafımızdaki alanı tararken sallanıyordum. "Aslında bunu yapacak gücüm olduğunu sanmıyorum-"

Bir hırıltı havayı yararak geçti. Bir an sonra, bir kurt adam ağaçların fırladı.

Dönüşüme daha yeni başlamıştı ve ben izlerken bir et parçası toprağa fırladı. Yine de pençeleri ve dişleri vardı, bu da birini parçalamak için fazlasıyla yeterliydi. Bir sonraki adımda Cora bana doğru geldi ve uzun bir uluma sesi çıkardı. Sürüye bir uyarı gönderiyordu, diye düşündü bir yanım kendimi yere atıp onun pençelerinden kaçarken. Ciğerlerimden hava boşandı. En fazla yuvarlanabildim. Gözlerimi kabarık bulutlara dikmiş, hareket edemiyor ya da Cora'ya o yakıcı soruyu soramıyordum. Bunların hepsi gösteriş için miydi, yoksa bizimle oyun mu oynuyordu?

Ölüm üzerimde belirdi. Cora taştan bir yüzle, yeni şekillendirdiği pençelerini kaldırdı, aşağı indirip boğazımı kesmek niyetindeydi.

Bir şey ona çarptı. Birden Cora kayboldu ve güneş gözlerimin içine parladı.

Birkaç saniye sonra tekrar hareket edebildim ve kendimi yukarı itmek için yuvarlandım. Birkaç metre ötede Cora bir çocukla kavga ediyordu ve Savannah'nın zombisinden kurtardığım genci tanımam bir saniye daha sürdü. Vay anasını, o bir kitsuneydi. Daha önce hiç görmemiştim ama iki form arasında gidip geliyordu ve bu çok belliydi. Parmak uçlarının olması gereken yerde siyah pençeler parlıyordu ve gözleri sarı sarı parlıyordu. Yüzü değişmişti. Kapalı gözler, ince kaşlar ve yüksek elmacık kemikleri kesinlikle tilkiye benzer bir görünüm yaratmıştı.

İkinci bir kitsune diğer kurt adama doğru koşarken, kurtarılmaya ihtiyacı olmayan birini kurtarmak için kılıcını riske attığını fark ettim. *Şu küçük piçler.*

Kendilerini affettirmek için iyi bir iş çıkarıyorlardı. Kurtadamlar doğaüstü hız yeteneğine sahipti ama görünüşe göre kitsuneler daha hızlıydı - bir çocuk rakibinin etrafında koşarken bulanıktı, pençeleri dışarı fırlamıştı

Tekrar ve tekrar, her seferinde derin çizikler bırakarak. Kurt adam başını geriye eğdi ve böğürdü. Öfke ve acı havayı titretti.

Diğeri, hâlâ beni Cora'dan koruyordu, sanki bir boksörmüş gibi ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Ama ringdeki dövüşçülerden farklı görünüyordu; bunun sıçrayışları daha yüksek, daha zarif, içi boş kemikleri olan bir dansçı gibi görünüyordu. Cora'nın dudağı bir hırıltıya dönüştü ve gözleri sarı sarı parladı. Sanki ikisi de aynı sesi duymuş gibi, iki genç birbirlerine saldırdı.

"Bütün bunlar da ne?" diye seslendi tanıdık bir ses. İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve çılgınca etrafıma bakındım. Laurie iki savaşın yaşandığı yerin diğer tarafında duruyordu.

"Biraz geç kaldın!" Ben de bağırdım. Tam konuşmamı bitirmiştik ki, peri kralının iki yanındaki çalılıklardan iki kurt adam daha çıktı. Onlar da hayvan formlarının sadece yarısındaydı ve bu etki silahsızlandırıcıydı. Hayır, gerçekten korkutucuydu. Ben bir uyarıda bulunamadan Laurie'ye doğru koşmaya başladılar.

Sarışın peri sinirli bir ses çıkardı. Solgun ellerini avuçlarının içine aldı ve duymadığım bir şey söyledi. Kurtlar yavaşladı, yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi vardı ve baktılar. Aynı anda tepki verdiler - her biri ileri atıldı, havada buluştular ve bir toprak ve ses patlamasıyla toprağa çarptılar. Laurie sıçrayarak yoldan çekildi, ağzı açık bir şekilde koluna bakıyordu.

"O... *it* ceketimi yırttı! Ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" sordu öfkeyle.

Ayağa kalkacak gücü bulduğumda gözlerimi devirdim. "Sanki kendi kıyafetlerinin parasını sen ödüyorsun."

Laurie'nin gözleri öfkeyle parladı. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboldu ve tekrar yanımda belirdi. "Bazılarının parasını ben ödüyorum!" diye itiraz etti, kolunu belime dolayarak.

Bu jestin beni ne kadar şaşırttığını sakladım ve kulübeye doğru başımı salladım. "Adamlar içeride. Onları dışarı çıkarmalıyız."

Laurie bakışlarımı takip etti. Yüz ifadesi karardı. Peri tek kelime etmeden tüm kavgayı geçmeme yardım etti. Kapıya gelince kolunu indirdi ve geri çekilerek önce benim girmem için yer açtı. Bunu yaptığımda, arkamda sıcak bir varlık olarak yakınımdaydı.

Gözlerimin alışması bir an aldı. Güneş ışığı arkadan içeri doluyor, tutsakların gözlerini kısmasına neden oluyordu. Hepsi farklı bir duvara zincirlenmişti. Collith

zarar görmemiş görünüyordu. Ancak Finn neredeyse tanınmaz haldeydi. Siyah gözlerini, yarılmış dudaklarını ve şekilsiz yanaklarını gördüğümde midem bulandı. Astrid bunun bedelini ödeyecekti. Hem de nasıl ödeyecekti.

Ama Damon neredeydi?

Bir an sonra onu karanlıkta küçük bir şekil olarak buldum. Laurie herkesin zincirlerini kırarken -ilkinde tısladı, kutsal suyla ıslatıldıklarına inanmamı sağladı- odayı geçtim ve kardeşimden bir santim durdum. Finn kadar kötü muamele görmemiş olması için dua ederek yüzünü, kollarını, ellerini görmeye çalıştım. Damon da bana aynı yapıyor gibiydi. Nispeten zarar görmemiş görünüyordu ama titreyen bir yumruğunda bir taş tuttuğunu fark ettim. *En azından kendini savunmaya hazırды*, diye düşündüm.

Diğer ikisini kurtarmayı bitirince Laurie geldi. Onun narın Burnu kırışmıştı, sanki tek başına bu bile atık ve çöp kokusunu engelleyebilecekmiş gibi. Damon'ın prangalarını ellerine aldı ve tek bir hamleyle birbirinden ayırdı. Oyalanmadı ya da herhangi bir yorum yapmadı; bir sonraki nefeste Laurie gitmişti. Muhtemelen parfümlü bir banyo yapmaya ve manikür yaptırmaya gitmiştir.

Artık zincirlerinden kurtulduğuna göre, Damon'ın kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Sessizce ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Elim yanıma düştü. Olduğum yerde kaldım ve onun gidişini izledim. Acı içimde yükseldi, bir yangından çıkan duman gibi sıcak ve boğucu.

Sen tanıdığım en güçlü insansın, diye mırıldandı Collith'in sesi kafamın içinde. Ona sertçe baktım ve zaten bildiğim bir şeyi doğruladım - yüksek sesle konuşmamıştı. Bu sözler sadece ve sadece benim içindi.

"Teşekkürler Collith," dedim. Adını kullanmam her zaman olduğu gibi dudaklarına bir gülümseme getirdi, ama o da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. Bir süre sonra Collith önünden yürümemi işaret etti. Cora'yı ve kitsuneleri düşünerek kapıya doğru aceleyle yürüdüm.

Dışarıda savaş devam ediyordu. Laurie'nin birbirine düşürdüğü iki kurt adam devrilmeye hazır gibi görünüyordu. Vücutları ısırıklar ve oyuklarla kaplıydı. Kitsuneler hâlâ kendilerini koruyorlardı; biri Cora'yla, diğeri de tanımadığım kurt adamla savaşıyordu ama bir şeylerin olması gerekiyordu. "Bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldandım yanımda durmak için hareket eden Collith'e.

"Ne yazık ki kutsal su hâlâ sistemimde," dedi. O konuşurken parmakları benimkileri aradı ve sessiz bir selamla sıktı. Paylaştığımız rüyayı düşünmek için uygun bir zaman olmadığını kendime hatırlattım. Şaşırtıcı derecede iyi durumda olan Cora'ya baktım. Biri için çok

Ufak tefek ve ürkekti ama iş hayatta kalmaya gelince acımasızdı. Bana yardım etmesindeki gerçek motivasyonu ne olursa olsun, hayatımı kurtarmıştı ve şimdi bu iyiliğe karşılık verme zamanıydı. Ama atlayacak değildim... belki de kulübedeki zincirleri bir silah olarak kullanabilirdim...

"Beyler, bir dakikanızı alabilir miyim?" diye seslendi biri. Herkes aynı anda dönmüş gibi görünüyordu. Laurie'nin şimdi Cora'nın arkasında durduğunu, ince ama kötü görünümlü bir bıçağı boğazına dayadığını gördüğümde boğazıma bir lanet daha düğümlendi. Konuşma tonuyla ekledi: "Bir kurt adamın ne kadar çabuk iyileşebileceğini görelim mi?"

"Hey," dedim, odağın bana kaydığını hissederek. Gözlerimi Seelie Kralı ve yeni oyuncağından ayırmadım. "O sadece bir çocuk."

"Bir çocuk olabilir ama bu pençelerini daha az keskin yapmaz." Çenesini indirdi ve Cora'nın kulağına bir şeyler mırıldandı. Kelimeleri seçebilecek kadar yakındım. "Onu tuttuğun kulübeyi gördüm. Collith Sylvyre, fae doğumlu bir *kral*. Ve sen onu *zincire* vurmaya cüret ettin."

Kolu gerildi ve o anda bunu yapacağını anladım. Memnuniyetle ve Pişmanlık. Bir peri gibi düşünmem gerekirken çok fazla insan gibi düşünüyordum. "Hayal kırıklığına uğradım Majesteleri," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ölüm çok hayal gücünden yoksun."

Bu Laurie'nin dikkatini çekti. "Sanırım aklında daha iyi bir şey var?" diye mırıldandı.

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Cezayı suça uygun hale getirin. Bırakın zincirleri taksınlar ve kendi çişlerinde otursunlar."

Bu hoşuna gitmişti. Yıldız ışığıyla parlayan gözlerinden bunu anlayabiliyordum. "Beni takip edin beyler," dedi Laurie kanlar içindeki üç kurt adama hitaben. "Tabii alfanızın yeğeninin kanlı bir gülümsemeyle ölmesini istemiyorsanız."

Her biri öfkeden kaskatı kesilmişti ama itaat ettiler. Collith elimi tekrar sıkı ve Seelie Kralı'na yardım etmek için harekete geçti. Kurtadamlar yanlarından geçerken, güneş ışığında bir şey parladı ve gözüme çarptı. Herkesin duyabilmesi için sesimi yükselterek, "Bekle," dedim. Laurie durakladı ve kaşlarını çatarak arkasına baktı. Parmakları boş boş bıçağın sapını .

Ama onunla konuşmuyordum. Dikkatim kurtadamlardan birinin hâlâ damlayan pençelerinde tuttuğu kılıca geri dönmüştü. Ayaklarımın üzerinde normalde olduğumdan çok daha fazla sallanarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve kılıcın kabzasını kavradım. "Bu sana ait değil" diye mırıldanırken bakışlarımızın buluştuğundan emin oldum.

Dudağı kıvrıldı ve gözleri nefretle parladı. Kurt adamın herhangi bir korkunun kokusunu alabileceğini bildiğimden, bakışlarımı onun üzerinde tuttum ve sakince gitmesine izin vermesini bekledim. İkimiz de başka seçeneği olmadığını biliyorduk. Yavaşça, pençe pençe Lyari'nin kılıcını teslim etti.

Silah beklediğimden daha ağırdı ve herkesin önünde düşürmemek için büyük çaba sarf etmem gerekti. Geri adım attığım anda Laurie sessiz bir emirle başını salladı. Kurt yanımdan geçerken tehdit saçıyordu ve yarı yarıya dönüp kafamı koparmasını bekliyordum. Neyse ki yapmadı. Birkaç dakika sonra hepsi karanlık kulübenin içinde kayboldu.

İçimi çektim ve Damon'a doğru döndüm. "Seni bilmem ama ben sıcak bir duşa ve uzun bir..." Bakışları değişince durdum. Yüz ifadesindeki bir şey ne gördüğünü anlamak için dönmemi sağladı.

Lyari ve Savannah kısa bir mesafe ötede duruyordu. *Tanrıya şükür*, diye düşündüm rahatlayarak. Güvendeydiler.

"Lütfen bana buraya gelmek için düz kontak yaptığını söyle," dedim selamlayarak. Bırakın ormanda uzun bir yürüyüşü, hiçbir yere yürüyebileceğimi bile sanmıyordum. Sevimli ev sahiplerimiz muhtemelen bizi sürünün arazisine geri götürmüşlerdi, bu da her şeyden kilometrelerce uzakta olduğumuz anlamına geliyordu.

Lyari cevap veremedi -elimdeki kılıcı görünce hareketsiz kalmıştı- Savannah kıpırdandı ve bakışlarımı ona doğru çekti. Cadının avuç içi, sanki o olmazsa düşecekmiş gibi bir ağaç gövdesine dayanmıştı. Tüm varlığı Damon'a odaklanmıştı. Yüz ifadesi, yağ, şeker ve tuz damlayan bir tabak dolusu yemeği yeni fark etmiş aç bir kadınkine benziyordu. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin Damon. Hiçbir fikrin yok," diye nefes aldı.

Bunu söyledikten sonra ikisinin yalnız gelmediğini fark ettim. Küçük bir figür paytak paytak yürüyordu, gözleri geniş ve meraklı bir şekilde manzarayı inceliyordu. Oh, kahretsiz. Şimdi kesinlikle bu bombayı kardeşime patlatmanın zamanı *değildi*. "Hey, Sav, belki de-" diye başladım.

"Bu senin oğlun," dedi Damon'a, sanki sesim fısıldayan bir esintiden başka bir şey değilmiş gibi.

Ormandaki tek ses kulübenin içinden gelen zincir takırtılarıydı. On bir saniye geçti. Şu anda bile Damon hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyordu. Hayal kırıklığı Savannah'nın ağzının kenarlarını çekiştirdi. Onun yerinde olsaydım, çocuğum doğduğu günden beri bu anın hayalini kurduğumu biliyordum.

Başka bir şey daha söyledi ama artık boğuluyordum ve sözleri bana derinlerden geldi. Gözlerimi kıptım ve sesi bir an için normale döndü. "...en azından 'merhaba' diyebilirdi..."

Sonra dünya eğildi.

En yakın ağaca tutunurken kılıç elimden kaydı. Bir süre sonra kendimi düzeltmeyi başardım. Kimsenin fark etmediğini sanıyordum. Ama emin olmak için her yüzü taradığımda, bakışlarım kaşlarını çatmış olan Laurie'ninkiyle karşılaştı. Ne zaman geri gelmişti? Collith neredeydi?

O zaman nefes alışımın doğru olmadığını fark ettim. Her nefes alıp verişim sanki boğazımda cam varmış gibi düzensizdi. "Firecracker, sen-" diye başladı Seelie Kralı. Bacaklarım tutmadı ve tam yer yarılırken Lyari'nin alçak sesle küfrettiğini duydum.

Sonra her şey karardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

S sesler boğuktu, sanki dünyanın üzerinde bir örtü vardı. "Bir gün, leydim, siz gerçekten

Bilincim yerinde," diye mırıldandı biri. Başımı savurdum, kendimi tekrar farkındalığa zorlamaya çalıştım. İçimde sessiz bir aciliyet duygusu vardı. Uyanık olmam için bir neden vardı. Bana ihtiyaç vardı.

Bu işe yaramadığında -karanlığın bir rüya mı yoksa sadece göz kapaklarımın içi mi olduğunu anlayamıyordum- küçük ayrıntılara odaklanmaya çalıştım. Beni bu zihinsel oubliette'den çıkarmak için onları bir ip olarak kullan.

Ilık hava. Nazik parmaklar. Tüy gibi bir ses. *Zara*, diye düşündüm. Collith yaralarımın bakması için onu çağırması olmalı. O zaman güvendeydik. Astrid'in elinden kurtulmuştuk. Kaslarım sıvıya dönüştü ve uzun bir iç çektim. Uyku kollarını tekrar etrafımda dolaştırmaya başladı.

"Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum," dedi yeni bir ses. Birinin bakışlarının sıcaklığını yüzümde hissettiğimi hayal ettim.

Odada bir başkasının daha olduğunu bilmek bana yeni bir motivasyon dalgası verdi. Belki de her seferinde tek bir işleve odaklanırsam, kendimi parça parça geri getirebilirdim. Boğazım düğümlendi ve söylemek istediğim kelimeleri düşündüm. "Bana acı için bir şey verdin," diye mırıldandım sonunda.

Ve sonra gözlerim açıldı.

Dünya yavaşça odak noktasına geldi. İlk somutlaşan parça Zara oldu. Üzerinde büyük bir porselen kâse duran antika bir şifonyerin yanında duruyordu. İçinde su olmalı, çünkü içine nemli ve kanlı bir bez koydu. "Yapmamalı mıydım?" diye sordu dalgın dalgın kaşlarını çatarak ve bir sürahiye uzandı. Bir bardağa su doldurdu ve tekrar odayı geçerek bana uzattı.

Elimi kaldırdım, içten içe yapamayacağımdan endişeleniyordum ama her şey yine yolunda görünüyordu. "Bir dahaki sefere, eğer yapabilirsen, bundan kaçınmaya çalış."

"Bir dahaki sefere olacağını varsayman biraz trajik," diye karşı çıktı Zara. Onu zar zor duydum; son damlasına kadar bardaktan kana kana içtim. Tanrım, su içmeyi ne kadar olmuştum? En az iki gün. Ben de *acıkmıştım*.

Şimdi görüşüm normale döndüğüne göre, Collith ve Laurie de oradaydı, odanın iki ucunda duruyordu. Başka bir

Bakışları bana çiçekli yatak örtüsünün altında giyinik olmadığımı söyledi. "Burası neresi? Neredeyiz biz?" Yorganı göğsüme bastırarak sordum. Collith hayatıma girdiğinden beri neden sürekli çıplak uyanıyordum?

Zara onlara cevap verme şansı tanımadı. Her iki erkeğe de buz gibi bir bakış fırlattı. "Gördünüz mü?" diye sordu. "Size söylediğim gibi. O *iyi* olacak."

Laurie bana göz kırptı. "Ben sadece Unseelie Kralı'nı biraz daha kızdırmak için bir fırsat istedim. Şimdi izin verirsiniz-"

Kapıyı açar açmaz Finn içeri daldı. Hayvan formuna geri dönmüştü, biraz dehşetle gördüm. Ya tekrar dönüşmekte zorlanıyorsa? Kurt adam kocaman pençelerini yatağın üzerine koydu ve sanki hayatta olduğumu kendi gözleriyle görmesi gerekiyormuş gibi altın gözleriyle bana baktı. "Seni buraya getirmemizi söyleyen oydu," dediğini duydum Collith'in. "Fred ve Emma Miller'ın Denver'daki evindesin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve hiç düşünmeden Finn'in çenesini kaşımak için uzandım. Dokunuşuma doğru eğildi ve içinden mutlu bir hırıltı yükseldi.

Laurie, "Bu güzel insanın döşemesine kusmadan önce gitsem iyi olacak," dedi. "Bir dahaki sefere kadar leydim. Önümüzdeki beş dakika içinde kendinizi öldürtmemeye çalışın; aslında zamanımı sizin kışınızı kurtarmaktan başka şeylere ayırıyorum."

Hiçbirimize cevap verme şansı tanımadı. Kapının kapanışını izledim, eleme yeteneğine sahip olduğuna göre neden bununla uğraştığını merak ediyordum. Tabii Fred ve Emma onun geldiğini görmediyse ve o da görünüşü kurtarmaya çalışmıyorsa, ki bu Seelie Kralı için garip bir şekilde düşünceli bir davranış olurdu.

O gittikten sonra, arkadaşım yatağın ayak ucunda durmak için hareket etti. Döşeme tahtaları gıcırdadı. Parmakları metal karyolanın üzerinde kıvrıldı ve gümüş yüzüğü parladı. Collith göz temasından kaçınarak, "Sana her ne söylediyse, Laurelis sadece bana eziyet etmek için burada değil," dedi. "O seni önemsiyor."

Kaşlarımı çattım ve dalgınca Finn'in başını okşadım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Belki bilmek istediğin bir şeydir diye." Hâlâ bana . Zara odanın içinde yoğun bir şekilde hareket etti ve birkaç saniye boyunca aramızdaki tek ses onun ayak sesleri oldu.

Bakışlarım onun yüz ifadesinde takılı kaldığında, bir şey fark ettim -Collith Laurie'yle aramda bir şey olduğunu düşünüyordu. Ya da azından merak etmişti. Laurie muhtemelen bizi hâlâ duyabildiği ve Zara sadece bir metre olduğu için onu yola getirme isteğimi bastırdım. Laurie'nin beni duymasını

bu konuşmayı bir izleyici kitlesinin önünde yapmak. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Samimiyetimi anlamasını umarak sordum.

"Elbette. Ancak daha önceden verilmiş bir sözüm var. Belki yarın? Bir sorun çıkarsa lütfen beni arayın ya da çağırın." Sertçe eğildi ve yanağımdan öptü. Dudakları tenime zar zor temas etti. Harika. Bana kızgın olan bir kişi daha.

Bu elbette Damon'ı aklıma getirdi ve Savannah'nın ben bayılmadan hemen önce ona söylediği sarsıcı gerçeği hatırladım.

"Bekle." Collith'in yakasından tutarak doğrulmasını engelledim. "Damon'la tek başıma uğraşmam için beni burada bırakamazsın. Hâlâ benden nefret ediyor ve sen insanlarla daha iyi anlaşıyorsun. *Sen* git konuş onunla."

Ağzına yumuşak bir gülümseme dokundu. "Sana o kulübede ne demiştin? Dün mü? Hatırlıyor musun?"

Sözleri içimde bir anı fısıldadı. *Sen tanıdığım en güçlü insansın.* Collith yanan zincirler içinde oturuyor, kutsal su içmeye zorlanıyordu ve yine de bana güç veriyordu.

Mahkemem sırasında bu periden nefret etmiştim. Onun zayıf olduğunu düşünmüştüm. Bir korkak. Ama bir korkak başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutar mıydı? Bir korkak, eşini desteklemek için bir kurt adam sürüsüyle yüzleşir miydi?

Kendimi şimdiki zamana geri çektiğimde Collith çoktan gözden kaybolmuştu. Arkasındaki duvarı görebiliyordum. "Seninle evli olmanın *bazı* faydaları olmalı," diye tısladım.

"Oh, sanırım bunun faydaları olduğunu biliyorsun," diye mırıldandığını duydum. Şimdi bir görüntü zihnimin sınırlarını zorluyordu: Sudan yükselen buhar, Collith'in yüzeyin altına dalmış kolu, başımı küvetin kenarına yaslamıştım. Aramızdaki bağı kullanıyor, benimle alay ediyor, bu hisleri tekrar yaşamam için beni çıkarıyordu.

Hiç eğlenmeden, Collith' az önce durduğu boşluğa küfrettim.

Görünüşe göre Zara içinde bulunduğum durumu eğlenceli buluyordu; gülümsemese de gözlerinde gülümsemeyi ima eden bir eğim vardı. Ben de ona ters ters baktım ama artık gönülsüzce bakıyordum. Bu periye karşı haksızlık ettiğimi biliyordum. Eğer kıcımlı kurtarmaya devam edecekse, muhtemelen onunla daha iyi ilişkiler kurmalıydım. Ama nasıl? Arkadaş edinme konusunda pek iyi değildim.

"Başörtünü beğendim," dedim beceriksizce. *Cidden mi? Bundan daha iyisini yapamaz mıydın?* diye iç sesim azarladı. Gerçek buydu ama şifacı muhtemelen bunu iğneleyici bir yorum olarak algılayacaktı.

Bir kez daha ona yeterince değ er vermediğimi fark ettim. Zara kuzguni kaşlarını kaldırdı ve şöyle cevap verdi: "Henüz bana bunu sormamış olmana şaşırdım. Hastalarımın çoğı sorar. Nephilim'i duymuşsunuzdur, değil mi? Suriye'de doğdum ve dokuz yaşındayken Amerika'ya taşındık. Ailem Müslüman, bu yüzden beni de öyle yetiştirdiler. Ergenliğe girdikten sonra iyileşme yeteneğimi keşfettim. Annem bana biyolojik babam hakkındaki gerçeğı söyledi ve onu aramaya başladığımda Fallen dünyasını keşfettim. Bu seksen yıl önceydi. Ne yolculuktu ama."

O konuşurken Zara'nın gitmeye hazırlandığı belliydi. Üzerindeki önlüğün iplerini çözdü ve çıkardı. Yatağın yanında siyah deri bir çanta vardı ve önlüğü katladıktan sonra fermuarını açarak içine soktu.

"Muhtemelen yaptığın her şeyin karşılığını sana asla ödeyemem," dedim aniden, onu izleyerek. "En azından parayla değil. İstedığın başka bir şey var mı?"

Peri durakladı ve başını öne eğdi. "Bu senin için neden bu kadar önemli? Bildiğinizden eminim, Majesteleri her faturayla ilgilendi." "Ailem de beni belli bir şekilde yetiştirdi," diye cevap verdim. Kendimi garip hissetmiştim. ama Zara kendininkini benimle paylaşmıştı. En azından ben de bu iyiliğe karşılık verebilirdim. "Özellikle babam. Bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretti. Nasıl hayatta kalacağımı. Yalnız kalmaya alışkınım ve böyle olmasını tercih ediyorum. Bunlar benim ödemem gereken faturalar. Benim sorumluluğum."

Zara'nın dudakları bu yanıt karşısında düşünceli bir şekilde kıvrıldı. Vücudunu bana doğru eğerek kapıyı açtı. "Biliyorsun, uzun zamandır hayattayım. Bu yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da kimsenin yalnız kalmaktan gerçekten hoşlanmadığıdır. Kendilerine ne söylerlerse söylesinler," diye ekledi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, özellikle de ona karşı bir sürtük gibi davranmamaya karar verdiğimden beri. Yatak örtüsünü çektişirdim. "Muhtemelen haklısın. Bu arada kalkmama izin var mı?"

"Olmadığını söylesem bu seni durdurur mu?" Bunu düşündüm. "Muhtemelen durdurmaz."

"Pekala, işte böyle. Şimdilik elveda, Majesteleri." Bununla birlikte Zara kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Sessizlik odayı kapladı. İçimi çektim ve konuşmamız boyunca sessiz kalan Finn'e baktım. "Biraz yiyecek arayalım mı? Bu arada ne kadarını anlayabiliyorsun?" Ona merakla sordum. Kurt adam öylece oturdu ve baktı. Diğerlerinin ona nasıl açıkladığını merak ettim.

Fred ve Emma'ya. *Fortuna mutant bir kurtarma köpeği evlat edinmiş*. Kuşkusuz hatırlanacak daha çok yalan olacaktı. Bir kez daha iç geçirerek yorganı kenara attım ve ayağa kalktım. Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ama yapabileceğim şey düş almak, aşağıya inmek ve Miller'ların misafirperverliğinden yararlanmaktı. Midemin olması gereken yerde bir kara delik varmış gibi hissediyordum.

Kapıya ve tam vınlayarak açılmaya başladığında çıplak olduğumu hatırladım. Kapıyı aceleyle kapattım ve giyecek bir şeyler bulmak için odaya döndüm. Finn gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Dostum, başka tarafa bak!" Nefes nefese kaldım, kendimi kapattım. Ya da en azından bunu denedim. Kurt adam bariz bir şaşkınlıkla başını eğdi. Belki de beni anlamamıştı. Bunun yanı sıra, çıplaklık muhtemelen sürüsünde normaldi - her zaman bir ileri bir geri giderlerdi. Her seferinde uygun bir giysi yığını olması pek olası değildi.

Üstümü örtecek bir şeyler ararken sonunda sırt çantamı fark ettim. Karyolanın tabanına yaslanmıştı. Birisi -muhtemelen Collith- onu kamyonundan getirmişti. Ama onu almak için tüm çıplaklığımla Finn'e doğru yürümem gerekecekti. Başka bir seçenek var mıydı? Bir süre sonra çılgın bakışlarım makyaj masasının yanındaki kancada asılı duran pelüş görünümlü bornoza takıldı. Neredeyse haliya takılarak ona doğru atıldım ve üzerime geçirdim. Bağlarını sabitlediğimde Finn yere doğru kayd ve gözlerini kapattı. Boğazının derinliklerinden belli belirsiz, memnun bir ses çıkardı. *Burada kendini güvende hissediyor olmalı*, diye düşündüm. Fred ve Emma'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Kısa süreli aşağılanmam düş alma isteğimi azaltmamıştı. Yine de neden bu kadar gergin hissediyordum? Sanki biriyle saklambaç oynuyormuşum gibi başımı koridora uzattım.

Çocukken burada çok zaman geçirmiştım ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Büyük bir evdi - durduğum yerden beş kapı ve aşağıya inen bir dizi merdiven görebiliyordum - ama her şey bana aitmiş gibi görünüyordu. Tek bir ses bile bana doğru gelmiyordu. Sol tarafımda bir banyo gördüm ve oraya doğru koştum.

Bir lambanın yumuşak ışıltısı firfırlı alanı aydınlatıyordu. Tezgâhın üzerinde Emma bana bir yığın özenli malzeme bırakmıştı. Havlu, losyon, yüz maskesi, tıraş bıçağı ve tıraş kremi. Küvette bekleyen şampuan ve saç kremi şişeleri de vardı.

Moteldekinin aksine, suyu açtığımda anında ılıktı. Hevesle bornozu çıkardım, perdeyi kenara çektim ve içeri girdim.

Akıntının altında kendimi inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde haftalardır olmadığım kadar iyi görünüyordum. Sadece zombi ısırığı değil, denemelerimden bu yana biriktirdiğim her çürük, sıyrık ve kesik de tamamen iyileşmişti. Her yerimi mis gibi kokan vücut losyonu ile yıkadım ve acıtmamasının keyfini çıkardım. Biraz yemek yedikten sonra eskisi kadar iyi olacaktım. *Teşekkürler, Zara*. Buradayken ona söylemeliydim. Bir dahaki sefere, dedim kendime.

Daha sonra, yatak odasına döndüğümde, sırt çantasını almak için Finn'e uzandım. Bir kot pantolon, uzun kollu bir gömlek ve şişme bir yelek giydim. Çantanın dibinde olduğundan şüphelendiğim bir çift çorabı bulmak için çok sabırsızdım. Yalınayak, saçlarımı havluya sararak tekrar odadan çıktım. Bu kez Finn de peşimden geldi, tırnaklarının sesi halıda boğuklaşıyordu.

Merdivenlerin tepesinde, unlu mamullerin kokusu yüzüme çarptı. Onu takip ettim, bir zamanlar tanıdığım bu yerin her ayrıntısını özümsemek için yavaşça yürüdüm. Her duvar çerçeveli resimlerle süslenmişti. Duvar kâğıtları çizgili ve çiçekliydi. Halının her iki yanındaki ahşap zemin, üzerinden geçen onca yoğun ayak yüzünden aşınmış ve solmuştu. Bu evdeki tüm yemekleri ve konuşmaları, tüm kahkahaları ve kavgaları hayal ettim göğsüm açıklanamaz bir hüznle doldu.

Ana kata ulaştığımda, verandada bir sandalyede oturan Fred'i hemen fark ettim. Damon da onun yanına oturmuştu. Fred bir şeyler söyledi, sesinin alçak tınısı paravan kapıdan içeri süzülüyordu. Hâlâ tereddüt içindeydim, onlara doğru bir adım attım, sonra durdum.

Finn benim yerime karar verdi. Yanımdan geçerken tüyleri bileğimi gıdıkladı, kapıyı burnuyla açtı ve verandanın basamaklarından aşağı indi. Peşinden koştum, onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Birisi onu kurt tanıyabilir ve silahını çekebilirdi.

Dışarıda bir gün daha sona eriyordu. Bir parça güneş hâlâ vardı ama bulutlar pamuk şekeri gibi pembeydi ve dünyayı bir tür uyuşukluk kaplamıştı. Ya bütün bir gün ya da sadece birkaç saattir dışarıdaydım. "Merhaba," dedim kararsızca.

Fred dostça bir gülümsemeyle başını kaldırdı. İkisinin de elinde kahve fincanları vardı. "Merhaba! Bizi epey korkuttun kızım. Seni ayakta ve hareket halinde gördüğüme sevindim."

"Evet... Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." Damon'ın yanındaki hasır sandalyeye oturdum ve ona sorgulayan bir bakış attım. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

yaşı çift neden kanlar içinde ve baygın geldiğimi anlattım. Kardeşim tabii ki fark etmemiş gibi yaptı ve kupasından bir yudum aldı.

"Emma nerede?" Sessizlik çok uzun sürdüğünde sordum.

Fred cevap olarak başını salladı, gözleri bahçedeydi ve ben de döndüm. Emma yaprakların arasında diz çökmüş, ince kolunu uzatmıştı. Birkaç sincap zıplayıp avucundan bir şeyler kopardı. Ekmek, diğer elindeki plastik torbayı gördüğümde fark ettim. İzleyicilerinden habersiz olan Emma gülümsedi ve elini tekrar torbaya daldırarak daha fazlasına uzandı. Bir esinti alınındaki renkli perçemleri kaldırdı.

Fred şaşkın bir ses çıkardı. "Her kış hayatta kalmalarının tek sebebinin biz olduğumuza inanıyor."

Ondan sonra üçümüz sadece onu izledik. Bu kadar berbat saçları olan birinin nasıl güzel olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Emma bunu başarmıştı.

Damon yanımda kıpırdandığında durgunluk sona erdi. Matthew'un varlığını anlamaya başlayıp başlamadığını merak ederek ona baktım. "Nasılsın?" Cesaret ettim.

"Neden bize biraz kızarmış peynir ve domates çorbası yapmıyorum?" Fred nazıkçe sordu. Avuçlarını uyluklarına bastırdı ve ayağa kalktı. Bu işlem acı verici görünüyordu. Kemiklerini, isteksiz iniltiyle dönen paslı dişliler olarak hayal ettim. Eve doğru hantalca yürürken paravan kapı çarptı.

Bacaklarımı kaldırdım ve kendime doğru çektim. Emma'nın kahkahası havada çınliyordu, muhtemelen sincapların maskaralıklarıyla eğleniyordu. Damon sokağa bakıyordu, genç yüzü çok sert ve solgundu. *Burada olmamalısın*, diye düşündüm birden. Bir üniversite kampüsünde olmalıydı. Sınavlara çalışıyor, barlarda çok içiyor, sınıfta fark ettiği bir kız ya da erkekle flört ediyor olmalıydı. Hayat ona haksızlık etmişti. Ailesi de ölmüştü.

"Bakın, aniden ebeveyn olduğunuzu öğrenmenin nasıl şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diye başladım. Yine de şimdiden bocaladım. Korku midemde bir delik açmıştı; yanlış bir şey söyleme ya da tekrar reddedilme endişesi. Sandalyede daha dik oturdum. Korku beni kontrol etmiyordu. "Bu iyi bir şey olabilir Damon. Çok ama çok şey kaybettik. Belki de bu ailemizin yeniden mutlu olması için bir şanstır."

Ben konuşurken Emma'nın ekmeği bitmişti. Birazdan eve dönecek ve bu an sona erecekti. Konuşmamı bitirdiğimde, Emma'ya bir bakış attım.

Damon'ın yüzü. Ne bir tepki, ne bir ifade, ne de herhangi bir cevap. Sanki taştan bir kalbi olan, kanamayan, çarpmayan ya da acımayan bir heykel gibiydi.

Kısa bir an için ondan nefret ettim.

Hissettiğim cesaretsizliğe dair verdiğim her işaret bir başka iç çekişti. Ayağa kalktım ve kapıya gittim.

Damon'ın sesi beni eşikte durdurdu. "Daha fazlasını hatırlıyordum."

Arkama baktım, hâlâ kolu tutuyordum. "Ne?"

Damon yutkunurken boğazındaki yumru hareket etti. Bakışlarını ölmekte olan güneşe dikti. "Jassin hakkında. Daha çok şey hatırlamaya başladım. Kaybettiğim çok şey vardı. Sisli hissettiren çok şey. Özellikle de sonlara doğru."

Heyecanlı görünmemeye çalışarak tekrar oturdum. *Benimle konuşuyor. Gerçekten benimle konuşuyor*, diye düşündüm merakla. Tamam, odaklan Fortuna. "Hatırlamak iyi bir şey mi?"

Damon kahve fincanını daha sıkı tuttu. Köşeli çenesi bir şey söyleyecekmiş gibi esnedi, sonra kelimeleri yuttu. Cevap vermeyi başarana kadar bu bir kez daha oldu. "Sen gelmeden birkaç gün önce -hayır, belki de birkaç haftaydı- cesaretimi toplayıp Jassin'e sorunun ne olduğunu sordum. Gittikçe daha fazla uzak kalıyordu ve ziyaretlerinde zamanı ölçtüğüm için fark ettim. O gece döndü ve bana . 'İlgimi kaybediyorsun ve bu çok tehlikeli' dedi."

Dudaklarımdan öfke ve kızgınlık dolu bir yanıt döküldü. Çaba sarf ederek bu duyguları kendimden uzaklaştırdım. "Korktun mu?" Bunun yerine, hissettiğimden çok daha sakin bir sesle sordum.

"Pek sayılmaz. Sanırım bir süre önce yaşayıp yaşamadığımla ilgilenmeyi bırakmıştım. Sadece o vardı."

O zaman kardeşimin gözlerini nefretin doldurmasını beklerdim. Damon'ın *"Ve sen onu benden aldın"* demesini. Belki de bunu yapmaması bir ilerlemeydi. Bunun yerine sandalyesini bıraktı ve her adımında tahta gıcırdayarak içeri girdi. Bir an sonra Fred'in onu mutfakta karşıladığını duydum.

Oliver'ı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yatağa dönsem iyi olacaktı.

-Belki Damon yarın eve gitmeye hazır olur.

Birden sabun ve sıcak su kokusu duyularımı harekete geçirdi. Bir an sonra Emma yanıma oturdu. Yüz ifadesinde Damon'la konuştuklarımıza kulak misafiri olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey vardı. Bir kez daha ne söyleyeceğimi ya da sessizliği nasıl sonlandıracağımı bilemiyordum. Emma hayal kırıklığımı hissetmiş gibi elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarına baktım,

Birinin bana bu kadar rahat dokunmasının üzerinden uzun zaman geçtiğini düşündüm. Bu kadar sevgiyle.

Yaşlı kadın, "Aranızda her ne sorun çıktıysa, endişelenmemeye çalış," dedi. "Damon seni kızgın kalamayacak kadar çok seviyor."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye mırıldandım. Bu Emma'nın gülümsemesine neden oldu. Gözlerinin kenarlarından alnına doğru derin kırışıklıklar yayılmıştı. Alacakaranlık bu çizgileri yumuşattı.

Serin bir akşamdı ama yine de herkes dışarıda gibiydi. Bir adam ön bahçede oğluyla top oynuyordu. İki kadın önlerinde bebek arabalarını iterek yolda yürüyordu. Biz orada otururken, çoğu Emma'ya selam verdi.

"Keşke burada büyüme şansım olsaydı," diye itiraf ettim.

"Diğer küçük kasabalar gibi, tatlım. Gerçekten özel bir yanı yok."

"Yanıyorsun," dedim. Emma devam etmemi bekledi. Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sen buradasın. Bu onu oldukça özel kılıyor."

Emma gözlerinde şefkatli bir ışıkla eğilip şakaklarımızı birbirine bastırdı. Kokusu her yanıma sarmıştı ve gözlerimi kapattığımda sanki son on altı yıl hiç yaşanmamış gibi hissediyordum. "Benim tanıdığım Fortuna her zaman çok tatlıydı," dedi Emma. "Görüyorum ki bu hiç değişmemiş."

Ben tatlı değilim. Bu otomatik bir tepkiydi ve yüksek sesle söylememeyi başardım. Ama onun hatırladığı kız olmak istiyordum. O hayatın bir parçasını geri almak istedim.

Ben de bir şey demedim.

Güneş dünyanın bu yarısını terk etti, aya nazikçe boyun eğdi ve Denver'ı karanlık karşıladı. Bunun uğursuz bir yanı olmasını bekleyerek gerilmiştim. Ama gece yine nazikti. Bir kez daha bir dost. Bir esinti, bir elbise eteği gibi oynak bir şekilde geçip gitti ve sessizlik, hayatın güzel sesleriyle süslendi.

Çok geçmeden Emma ve ben iyi geceler diledik. Merdivenlerin yollarımızı ayırdık. Finn arkamdan geldi. Ben dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken o koridorda bekledi. Sonra birlikte Fred ve Emma'nın bana verdiği odaya girdik. Kurt yatağın ucuna kıvrılmıştı ve Denver'dan ayrılmadan önce bir tiftik silindiri almayı aklıma not ettim. Yan döndüm, yorganı üzerime çektim ve gözlerimi kapattım. Artık sadece bir kişiyi düşünüyordum. Göz kapaklarımın karanlığında tek bir yüz görüyordum.

Geliyorum, Ollie. Geliyorum.

Tanıdık olmayan bir ses karanlığın içinde yankılandı.

Uykudan yavaşça çıktım, sonra farkındalık hızla içeri girdi, beni ayrıntılarla ve artan duyularla doldurdu. Bir şeyler ters gidiyordu. Yanlış. Oda gecenin bu saatinde gölgeler ve ay ışığıyla çalkalanarak başka bir dünyaya benziyordu. Dik oturuyordum ama bunu yaptığımı hatırlamıyordum ve tüylerim diken diken olmuştu. Finn hâlâ yatağın ayak ucunda uyuyordu, derin ve düzensiz nefes alıyordu. Hareket ettiğimi hissetmiş olmalıydı. Genellikle ben gözlerimi açtığımda o çoktan bana bakıyor olurdu. Yanlarının genişleyip sönmesini izledim, içgüdülerim canlandı, Medusa'nın yılanları gibi bana tısladı.

Evde bir şey vardı.

Hatırladığım kadarıyla bir ses beni uyandırmıştı. İçinde güç iplikçikleri olan bir ses. Hayır, iplik değil. Daha çok... akımlar gibi.

Düşüncemi bitirir bitirmez kulağımın dibinden bir fısıltı geçti. Asılsız ve hızlıydı, duman dalları gibiydi. Ne dediğini tam olarak . Adım mı? Yorganı kenara ittim ve ayağa kalktım. Döşeme tahtaları gıcırdasa bile Finn . Bu beni sinirlendirmeliydi. Duygularımla da oynandığını düşündüm. Şu anda hissettiğim tek şey artan bir merak ve çaresizlikti; beni çağıran kişiyi bulmalıyım.

Koridora adım attığımda hava sihirle doluydu. Çıplak ayaklarım parke zeminde terli izler bıraktı. Yine o ses miydi? Dikkatle dinleyerek Emma ve Fred'in odasının önünden geçtim. Kapı biraz açıktı ve içeride bir vantilatör -ya da belki bir ısıtıcı- uğulduyordu. Birinin horladığını duyabiliyordum.

Sessiz bir içgüdü tarafından yönlendirilerek ilerlemeye devam ettim. Evdeki her şey büzülmüş ve korkmuş görünüyordu, gölgeler ve mobilyalar, biblolar ve resimler. Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak alt kata indim. Gözlerim her yöne dalıp gidiyor, aykırı bir şey arıyordu. Girişe ulaştığımda pencerelere doğru baktım. Çoğu filmli perdelerle kaplıydı ama açıkta kalanlarda gece ve ay ışığından başka bir şey yoktu.

Bir şey beni dışarı çıkardı. Ön kapıyı açık bıraktım ve bahçeye doğru sürüklendim. Kafamın bir köşesinde, içeride kalmanın daha akıllıca olacağını biliyordum. Yatağa geri dönmek. Çağırışı görmezden gelmek.

Tam bunu yapmak için döndüğümde, içimdeki ses protesto için kıvranırken, ses tekrar konuştu. *Damon*, dedi. Bu sefer Granby'nin kilise çanları kadar netti.

İçgüdüsel olarak döndüm ve eve baktım - Damon'a verilen oda sağ taraftaydı. O anda, oraya çıkarsam yatağının boş olacağını biliyordum. Orada öylece dururken, kardeşimin adı rüzgârda uçuşan bir avuç hece gibiydi, aynı anda hem aceleci hem de ikna ediciydi. Damon'ı kurtarmak için beni tekrar ele geçirmesine izin verdim, dedim kendi kendime. Çıplak ayaklarım kaldırımda tokat sesleri çıkarıyordu.

Sokağın sonunda kocaman bir park vardı. Yapraklar ve dallar bana doğru uzanıyordu. Topuğuma dikenli bir şey battı. Yüzümü buruşturarak onu çıkarmak için eğildim. Acı yine de bir şey yaptı-aniden tekrar net düşünebildim. Burada ne halt ediyordum? Ne bulmayı umuyordum?

Siktir et, diye düşündüm. Yatağa geri dönüyordum.

Kararlılığımı gösteremeden yakınlarda bir şey hışırdadı. Damon olup olmadığını merak ederek sese doğru topallayarak yürüdüm. Yaklaşmaya çalıştığımda eşofmanım bir çalıya takıldı. Çekerek kurtuldum. Kısa süreli dikkat dağınıklığı, yeşilliklerin arasında her ne varsa kaybolmasına yetecek kadar uzun sürdü; her şey yine hareketsiz ve sessizdi. Dinlemek için durakladım ama hiçbir şey hareket etmedi. Bu bana Damon'ın kaybolduğu günü hatırlattı. Boş yatak odası. Yalnız geceler.

Korku kalbimi ele geçirdi, öyle sıktı ki canımı acıttı.

"Damon!" Tısladım. "Bunu bana bir daha yapma, lanet olsun. ?"

Ortaya çıkmayınca tedbiri elden bıraktım ve bağırmaya başladım. Dehşetim gökyüzü tarafından yutuldu. Bir esinti yükseldi, serin dokunuşu acımasızca dingindi. Dalları yolumdan iterek ağaçların derinliklerine doğru ilerledim. Kendimi koruma güdüsüyle hareket ettim ve daha fazla dikenle karşılaşmaktan çekinerek yere odaklandım. Ayağım ağrıyordu. Kıyafetlerim üzerime yapıştı ve nefesim daraldı. Kararlı bir şekilde, ayak izlerim kanlı olsa bile ilerlemeye devam ettim.

Tam hayal kırıklığımı haykırmak üzereydim ki biri belirdi.

Hayır, biri değil, diye düşündüm şaşkınlıkla. Şekillerinin etrafında yıldız benzeri bir parıltı vardı. Ben şaşkın şaşkın bakarken, doğaüstü varlık uzaklaşmaya başladı. "Bekle! Geri gel!" Bağırdım, düşünmeden peşinden koştum. Ama parlak yaratık yoluna devam etti.

Uzun kovalamaca sırasında tekrar tekrar tökezledim. Topuğumda yeni bir acı titreşiyordu -bir dikene daha basmış olmalıydım- ama figürün gözümün önünden kaybolmasına izin vermedim. Yanağımda bir kesik açıldı ve bir an bile tereddüt etmedim. Onu yakalamak için neden bu kadar çılgınca davrandığımı düşünmek için de duraklamadım.

Sonunda küçük bir göle ulaştık. Yüzeyi ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Parlayan şey basmadan önce hiç tereddüt etmedi. Suyun kenarında durdum ve bir alarm çığılı atmak üzere ağzımı açtım. Görünüşe göre bu yaratık doğa kanunlarına uymuyordu - durmadan önce gölün yarısını geçmişti. Yüzünü göremesem de bana dönük olduğu izlenimine .

Hiçbir uyarı olmadan, parlaklık noktası söndü. O kadar şaşırdım, kadar dehşete düştüm ki, peşinden gitmeyi düşünerek bir adım öne çıktım. Ayağım buz gibi suyun içine düştü. Hafifçe sinirlenerek yere baktım, sonra bir daha baktım. Dehşet dolu bir nefes boğazımda düğümlendi.

Damon'ın yüzü bana bakıyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

G asping, dik atış yaptım.

Bakışlarım Fred ve Emma'nın misafir odasının çizgili duvar kâğıdına takıldı. Yatak çarşafalarını titreyen yumruklarımın tutarak ona odaklandım ve gerçekliğin tekrar katı hale gelmesini diledim. Rüya sadece birkaç saniye sonra geri çekildi. İnledim ve yüzümü ovuşturdum. Tanrım, bu seferki gerçek gibiydi. Bu, rüya görüntüsünün ortaya çıkmadığı iki seferdi. Bu, Oliver'ın hâlâ solmakta anlamına geliyordu. Bunu durdurmalıydım... ama nasıl? Google'da arama yapamaz ya da kütüphaneden bir kitap alamazdım.

Hem Collith hem de Laurie uzun süredir hayattaydı; belki de içlerinden biri Dünya'daki günleri boyunca Kâbuslar hakkında bir tür bilgi edinmişti. Eğer bir şey varsa, bilen birini tanıyor olmalıydılar, değil mi? Yeteneklerim üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istememin tam nedenlerini kimseye söylemeyecek olsam da, yardıma ihtiyacım olduğu açıktı.

Tanrım, *Fortuna*, o kapıyı açma, diye düşündüm.

Biri boğazını temizledi. Başımı sola çevirdim. Lyari'nin koltukta oturduğunu görünce kulakları sağır eden bir çığlık attım. Peri yüzünü buruşturdu. Dizlerinin üzerinde duran kılıca sarılmış olan parmakları, uçları beyaz ve kansız olana kadar sıkıldı. Her zamanki gibi Muhafızların zırhını giymişti ama uzun saçları yeni yıkanmış gibiydi. Serbestçe sarkıyor ve sabah ışığında parlıyordu.

Sırtımı yatak başlığına dayayarak oturdum ve normal nefes almaya çalıştım. "Sadece... uyumamı mı izliyorsun?" Başardım. Tanrı'ya şükür bir kez olsun kıyafetlerimle uyuyakalmıştım. "Eğer öyleyse, sınırlar hakkında konuşmamız gerek."

Lyari tepki vermedi. Sanki kılıcın ağzında bir yazı varmış gibi kılıca baktı. "Seni gözlemliyordum," dedi aniden.

Gözlerimi kırptım. Kalan uyuşukluk hissi de kayboldu. "Bak, bu sadece-"

Gardiyan gözlerini devirerek, "Sen uyurken değil," diye tersledi. "Saray'a geldiğinden beri."

"Oh. Tamam. Bu daha iyi oldu o zaman."

"Ormanda bana ne yaptığını biliyorum," diye devam etti. Bu sözler kalbimi yerinden oynattı. Lyari yüz ifademi gördü ve sanki onaylanmasını istemediği bir şeyi onaylamışım gibi kaşlarını çattı. "Merak etme, ben

seni öldüreceğim. Kılıcımı geri aldıktan sonra olmaz. Bu onursuzluk olur ve ben soyuma prestij kazandırmaya çalışıyorum. Bir zamanlar güçlü bir aile olarak bilinirdik. Bunu biliyor muydun?"

Hiçbir şey söylemedim. Kuşku kalbimde karanlık ve zehirli bir çiçek gibi açmıştı. Neden bu kadar açık davranıyordu? Bu bir oyun muydu?

Bir yanıt bekliyor gibi görünmüyordu. Lyari kaşlarını çatarak kılıcı ters çevirdi ve sanki oyulmuş bir mesaj varmış gibi cama baktı. "Zaman zaman, çoğu kişinin aptalca bulacağı kararlar veriyorsun," dedi. "Dürtüsel. İntihara meyilli, gerçekten-"

"Tamam, sadede misin?"

"Ama bunun seni durdurmasına izin vermiyorsun. Çünkü bence kendi hayatını tehlikeye atsa bile doğru olanı yapmak istiyorsun. Ormanda yaptığın gibi. Zihnimi işgal etmen gibi mi? Benimle ilgili sonuçları olabileceğini biliyordun ama yine de yaptın. O zamandan beri defalarca aynı durumda kralın ne yapacağını merak ettim. Majesteleri asil bir ruha sahip olabilir ama aynı zamanda korku dolu bir kalbi var."

Bu bilginin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim; ince kemerli kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştı. Ben bir şey söyleyemeden Lyari ayağa kalktı, kılıcını tek bir hareketle kınına soktu ve uzaklaştı. Kapıda durakladı. Şimdi Lyari döndü ve gözlerimin içine baktı. "Onların istediği hükümdar olmayabilirsin... ama bence ihtiyacımız olan hükümdar sensin," dedi, sesi benim hissettiğim kadar şaşkındı. Sanki o da buna inanamıyormuş gibiydi.

Bu sözlerle birlikte peri kapıyı arkasından kapatarak gitti. Sersemlemiş ve şaşkın bir halde orada yatıyordum. *Tüm bunlar da neyin nesiydi?*

Odayı bir sessizlik kapladı ve zeminden yukarı doğru süzülen seslerin farkına vardım. Kahkahalar. Tabak şingirtıları. Birileri yemek pişirmiş gibi kokuyordu. Yakında aşağı inip onlara katılacaktım. Ama şimdilik kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum. Güneş ışığı zeminde süzülüyor ve dokunduğu ısıtıyordu. Neredeyse beni tekrar uyutmaya yetecekti. Yine de uzun zamandır ilk kez uyanık kalmam gereken çok şey vardı.

Lyari'yle konuşmayı şimdilik bir kenara bırakıp giyinmeye karar verdim. Lüks bir esneme hareketinden sonra -bunu hiç acı çekmeden yeni ve bağımlılık yaratan bir duyguydu- telefonuma uzandım. Beni bekleyen birkaç mesaj vardı. Biri Maureen'den. Biri Bea'dan. Ve bir tane de tanımadığım bir numaradan. *Bu gece dışarı çıkıyoruz! 22:00'de. Keg and Cork. Sakın kaçayım deme. Ekibe gerçek bir veda borçlusun.*

Harper. Sokakta ona rastladığımı tamamen unutmuştum.

Garip bir şekilde, dışarı çıkıp sarhoş olma fikri kulağa gerçekten hoş geliyordu. Fazla düşünmeden bir yanıt yazıp mavi oka bastım, sonra da hazırlanmaya hevesli bir şekilde yorganı bir kenara fırlattım. Çantamı karıştırıp kıyafetlerimi ararken, telefonum mesajın gönderildiği anlamına gelen sesi çıkardı.

Ben de orada olacağım.

Bea'nın barı ile Keg and Cork arasındaki en büyük fark kalabalıktı.

Her gece ailelere, köklü çiftlere, şerif ve yardımcılara hizmet veriyordum. Burada gördüğüm tüm yüzler gençti. Güzeldi. Arıyorlardı. Burası Fae'lerin gelişebileceği bir yerdi - aynı açıklık, aynı sergiler, aynı mükemmellik vardı.

Harper ve arkadaşlarıyla birlikte içeri girdiğimde kendimi Mean Girls filminden fırlamış gibi hissettim. Yüzler ve bakışlar bize doğru dönmüş, yeni teklifleri değerlendiriyordu. Harper bana elbiselerinden birini ödünç vermişti - kot pantolonuma ve uzun kollu gömleğime bir kez bakmış ve bagajındaki acil durum kıyafetlerinden birini alacağını ilan etmişti. Ayrıca üzerime zorla bir kat kalın, kırmızı ruj sürmüştü.

Şimdi kalçalarımdayken biten, vücuduma bir ter tabakası gibi yapışan ve bu şiddetli ışıklarda neon gibi görünen beyaz bir elbise giyiyordum. Harper'a sırf bu durumdan kaçınmak için kimsenin elbiseme dikkat etmeyeceğini söylemeyi düşündüm ama bu insanların cevaplarını sevmeyişi sorulara yol açacaktı.

Korumaya kimliklerimizi gösterip içeri girdikten sonra bardaki insanların çoğunun çoktan sarhoş olduğunu gördüm. Ya da sarhoş olma yolundaydılar.

Harper kulağıma, "Aşağıda bir bar var," diye bağırdı. "Sıra orada daha kısa olacak!"

Başımı salladım ve kızları dar bir merdivenden aşağıya kadar takip ettim. Çok renkli ışıklarla parıldayan, en uçta bir dans pisti ve her duvar boyunca kabinler bulunan bir bodrum katına açılıyordu. Harper'ın sözünü ettiği bar da oradaydı. Sıra daha kısaydı ama çok fazla değildi ve kızlar tezgâha ulaşmak için beklerken garip bir küme oluşturdular.

Çok gürültülü olduğu ve birbirimize çok yakın olduğumuz için konuşmak pek değildi. Bu girişimden şimdiden pişmanlık duyarak

saati öğrenmek için telefonuma baktım. Sürpriz bir şekilde Collith'ten gelen bir mesaj beni bekliyordu.

Randevumuzu sabah yapmak ister misin? yazıyordu.

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissettim. Parmaklarım harflerin üzerinde gezindi. *Elbette. Aklında ne var?*

Yanıt otuz saniyeden kısa bir süre sonra geldi. *Bekleyip görmeniz gerekecek. Lütfen benimle sabah 9:30'da Emma ve Fred'in önünde buluş.*

Çok resmi, Majesteleri.

Ben oyum, sevgili dostum.

"Kiminle konuşuyorsun?" Harper sordu. Bakışlarımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm. Zihnim karardı. Collith'i Unseelie Sarayı dışında biriyle nasıl tanıştıracığımı hiç düşünmemiştim. O bir... erkek arkadaş mıydı? Koca mı?

"Ne alırdınız?" diye bağırdı barmen, beni kurtararak. Rahatladığımı gizledim ve onunla yüzleştirdim.

"Rom ve kola lütfen," diye cevap verdim. Artık buradaydım, sarhoş olmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu, ama tutmak ya da muhtemelen birinin yüzüne fırlatmak için bir içki istiyordum. Bir adam çoktan kıcımı avuçlamıştı ve bir diğeri de az önce onunla bir yere gitmek isteyip istemediğini sordu.

Barmen içkimi hazırlarken ve Harper ne istediğini söylemek için barın üzerine eğilirken, boş bir merakla kalabalığı taradım. Bakışlarım bir yüzün üzerinde gezindi, sonra bir kez daha baktım.

Damon buradaydı.

Görünüşe göre Savannah da öyleydi. Kabinlerden birinde oturuyorlardı, sarkan tek bir ampulün üzerlerine düşürdüğü ışıkta gerçeküstü görünüyorlardı. Damon'ın yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Savannah'nın söylediğı bir şeyi başıyla onayladı. Yaklaşıp duymaya çalışma isteğıme karşı koydum. Fred ve Emma'dan ayrıldığımda Damon'ın Saray'dan döndüğünden beri her gece olduğı gibi odasında olduğunu sanmıştım. Belki de bu iyi bir şeydi.

"Hadi dansa gidelim!" Harper bağırdı. Bir eli içki tutarken diğeri eli üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi görünen bir çocuk tarafından tutulmuş halde yanımdan geçip gitti. Gülümsedim ve başımı salladım. Harper suratını astı ama bir süre sonra dansçı kalabalığının içinde kayboldu. Diğeri kızlar da aynısını yapmış olmalıydı çünkü görünürde yoktular.

Damon ve Savannah'ya tekrar baktım. Onları rahatsız etmemeye karar vererek biraz rom içtim ve dansçıları izledim. Benden birkaç metre ötede bir çift vardı. Kadın kıcını adamın kasıklarına dayamış, ,

ve çılgınca kıpırdandı. Tanrım, Unseelie 'nda da olabilirdim. Onlar da seks partilerini severdi.

"Düşünceleriniz için bir penny. Aslında ben zenginim. Yani teknik olarak düşünceleriniz için bin dolar teklif edebilirim."

Laurie'nin sesiyle döndüm. zaten bildiğim bir şeyi doğruladı: Seelie Sarayı'nın Kralı arkamda duruyordu. Onu burada, bir üniversite barının ortasında görmek tuhaf ve kafa karıştırıcı geldi. Sanki iki dünya çarpışıyor gibiydi. Onu hiç görmediğim kadar rahat görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Kot pantolonu siyahtı ve beyaz gömleğinin üzerine mavi bir düğmeli bluz giymişti. Kollarından birini deri bir saat süslüyordu. "Burada ne işin var?" İçkimi daha sıkı tutarak ağzımdan kaçırdım.

Laurie cevap vermek yerine elini belime koydu ve beni kendine çekti. "Rujunu beğendim," diye mırıldandı kulağıma. Bu gürültüde onu duymamam ama dudaklarını tenime bastırdı ve kelimeler kristal berraklığındaydı.

İlk içgüdüm Laurie'yi itmek oldu. Yine de parmaklarının verdiği his dikkatimi dağıttı. Tıpkı Collith'le olduğu gibi, beklediğimden daha sert, nasırlı ve yıpranmışlardı. Benim bu krallarım korkak değildi.

Senin kralların, ha? diye sordu o *hain* küçük ses. Dengemi bozdu ve düzensiz nefes alarak geri adım attım. "Aşk hayatım yeterince karmaşık, Laurie."

Peri başını eğdi. Yüzünde renkli ışıklar titreşti. "Aşk hayatınla ilgili bir şey yapmak istediğimi kim söyledi?" diye sordu.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Senin kadar... tecrübem olmayabilir ama bazı şeyleri yanlış okumadığımı biliyorum. Götlük yapma."

Buna karşılık Laurie beni döndürdü ve geri çekerek bedenlerimizi birbirine çarptırdı. O kadar hızlıydı ki tepki verecek zamanım olmadı. "Pislik olmanın DNA'ma işlediğine eminim. Kusura bakma, Fişek."

"Ne yani, sırf bir Kabus olduğum için etrafta dolaşıp insanları korkutmak için bir bahanem mi var? Ne de olsa bu benim DNA'mda var." Bu son kısmı söylerken sesimi kalınlaştırdım ve onunla açıkça alay ettim. Zihnimin bir köşesinde, ondan uzaklaşmadığımı kabul ediyordum.

"Neden her şey seninle bir tartışma konusu olmak zorunda?" Laurie dans pistine doğru geri geri yürüyerek karşı çıktı. "Sadece bana sürtün, lanet olsun."

Güldüğümde kendime bunun rom olduğunu söyledim. "Beni nasıl buldun bu arada?" Bizi yönlendirmesine izin vererek sordum. Disko topunun altında durdu,

sorumu cevapsız bıraktı. Utangaç ve kararsız hissediyordum ve muhtemelen bu yüzümden okunuyordu. Laurie sırtımda ya da alaycı sözlerinden birini söylemedi. Onun yerine parmak uçlarını çıplak kollarımda gezdirdi, sonra ellerimizi birbirine bağladı. Kollarımı kaldırıp başının arkasında birleştirmesini izledim. Her hareketi ustacaydı, pürüzsüzdü, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibiydi. Omzunun üzerinden Harper'ın bana coşkulu bir başparmak işareti yaptığını gördüm.

Laurie hiçbir utanma ya da tereddüt belirtisi göstermeden dans başladı. Birkaç saniye sonra onun iyi olduğunu fark ettim. Bu bardaki diğer erkeklerin çoğu gibi zorba ya da özensiz değildi. Birlikte hareket ettikçe vücudunun her parçasını tanımaya başladım. Karnının çıkıntıları, pazılarının kabarıklığı, sırtının alt kısmındaki çukurlar. Sonra, iki ya da üç şarkı sonra, elbisemin altında sıcak elini hissettim - ne kadar kısa olduğu düşünüldüğünde bunu yapmak zor değildi - ve yukarı kaydı. Hazır değildim. Düşünemedim. Parmakları sanki havadan yapılmış gibi iç çamaşırımın üzerinden kaydı. Bir an sonra bana dokundu. Sadece tek bir yavaş vuruş. İnlememeye çalışarak dudağımı ısırdım, sonra kendimi hatırladım.

"Bana bir şey söyleyin Majesteleri," dedim nefes nefese, tekrar geri adım atıp ulaşamayacağı bir yere çekilerek. "Bana baktığınızda hangi yüzü görüyorsunuz?"

Üzerimizde sürekli değişen ışıklar kadar hızlı bir şekilde Laurie'nin gözlerindeki arzu yerini yaramazlığa bıraktı. Ellerimi göğsüne bastırarak dudaklarını kulağımın yanına koydu ve "Görüyorum... Angelina Jolie." diye fısıldadı.

İçimde titreşen tatminsizlik duygusunu inkâr edemezdim. Gözlerimi devirerek bunu gizledim. "Ben de senin orijinal olacağını düşünmüştüm."

Laurie rahatsız olmadan beni tekrar döndürdü. Beni kendine doğru çekti ve sırtıttı. "Pekâlâ, *bana* bir şey söyleme sırası sende. Önce yanlış olanı yapmadan neyin doğru olduğunu nasıl bileceksin?"

Ama beni yemlemesine izin vermedim. Bakışlarını inceledim, tam olarak ne aradığımdan emin değildim. Sadece bana sunduğundan daha fazlasını bulmak istediğimi biliyordum. "Kendine böyle bir kötülük yapma Laurelis," dedim sessizce, müzikten beni hâlâ duyabilmesini umarak. "Sana sahip olan herkes şanslı sayılır."

Bana verdiği gülümseme alaycıydı. "Bunu arkadaşına söyle."

"Tanrım, Laurie, neden onunla *konusmuyorsun*?" Kendimi çekerek talep ettim. Arkamdan bir kız beni itti. "Bilirsin, pusuda beklemek yerine? Ya da beni araya koymak yerine?"

Laurie bunu düşündü. Renkli ışıklar saçlarının gümüşü tellerinde parılıyordu. Birkaç saniye sonra beni kendine doğru çekti ve şöyle dedi, "'Ben

Çok gururluyum, intikamcıyım, hırslıyım, elimde onları koyacak düşüncelerimden, onlara şekil verecek hayallerimden ya da onları harekete geçirecek zamanımdan daha fazla suç var. Yerle gök arasında sürünen benim gibi adamlar ne yapsın?"

"Az önce bana bir şey mi söyledin?" Yine gözlerimi devirerek sordum. "Tam bir kaçış."

Laurie hayal kırıklığıyla başını salladı. Beni tekrar döndürdü. Bu kez hazırdım ve tekrar kollarına döndüğümde, tamamen içine düşmemek için direndim. "Shakespeare'i bilmiyor musun? İnsanlık eğitimin seni nasıl da yüzüstü bırakmış," diye iç geçirdi.

Sırtımı Laurie'nin göğsüne dayamıştım. Döndüm ve onun solgun gözleriyle karşılaştım; yüzlerimiz daha önce hiç olmadığı kadar yakındı. İrislerindeki mavi benekleri seçebiliyordum. Nefesi yanağımı gıdıklıyordu. "Gerçek olabilir misin? Sadece bir saniyeliğine?" diye sordum.

Belki de sesimdeki samimiyet onu silahsızlandırmıştı. Laurie'nin ağzı kısa bir süre için kaşlarını çattı ama bir an sonra kaşlarını çattı ve tekrar sırtıtmaya başladı. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamayan güzel peri. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsunuz? Hayır, bekle, söyleme. Collith hakkında bir şey."

İnkâr etme zahmetine girmedim. Tekrar hareket etmeye başladık, böylece dans pistinde hareketsiz duran tek iki kişi biz değildik ama ben bunun tadını çıkaramayacak kadar konuşmamıza . "Sadece ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istiyorum."

"Bu kendi başına karar vermen gereken bir şey değil mi?" Laurie karşı çıktı. Başını ürkütücü bir şekilde Collith'e benzer bir şekilde eğdi. "Benim sözümü bu kadar güvenilir kılan nedir?"

"Sana hep güvendim Laurie. Buna ister aptallık deyin, ister sezgi. Bana henüz ihanet etmedin."

"Buradaki anahtar kelime 'henüz'," diye belirtti. Anlaşılan Laurie konuşmaktan yorulmuştu, çünkü vücudunun hareketleri ikna edici ve şehvetli bir hal almıştı. Konuşmak için ağzımı her açtığımda başını sallıyor ya da parmağını dudaklarıma bastırıyordu. Kaşlarımı çatmaya başladım. Laurie baştan çıkarmanın dikkatimi dağıtmak için en iyi yol olmadığını fark etmiş olmalı ki, hiçbir uyarıda bulunmadan iki elimi birden tuttu ve kendi etrafında dönmeye başladı. Dünyanın geri kalanı bir renk ve anlamsız ses karışımına dönüştü. Collith, Damon ya da kurtadamlar hakkında endişelenmeyi unuttuğum. Bir noktada kendi kendime güldüğümü duydum.

Neredeyse sesi tanıyamayacaktım.

Birden içimde bir çekilme oldu. Dansla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Laurie'yi görmezden gelip etrafımda dönerek ipin diğer ucunu ararken kendi bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum.

Collith merdivenlerden indi. Bakışları kalabalık alanda dolaştı ve etrafım dönüp duran insanlar ve sürekli hareket eden ışıklarla çevrili olmasına rağmen beni bulması sadece birkaç saniye sürdü. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ütülenmiş, beyaz düğmeli bir ceket giymişti. Koyu renk kot pantolonu bacaklarına yapışıyordu ve saçları mükemmel bir şekilde jölelenmişti. *Çok seksi*, diye düşündüm.

Bu düşünceyi, başıboş bir esintiye kapılmış bir tüy gibi yakalamış olmalı, Çünkü hafifçe gülümsedi. Sonra bakışları Laurie'ye kaydı... ve gülümsemesi soldu.

Sıcak dudaklar benimkilere bastırdı. Sarsılarak dikkatimi topladım ve Laurie'nin beni öptüğünü anladığım anda başımın arkasını kavradı. Dili bir elektrik patlamasıyla benimkine dokundu.

Adam'ın eğitimi sonunda işe yaradı ve saniyeler içinde peri kralı yerde kasıklarını tutuyor ve küfrediyordu. Etrafımızdaki herkes ya bakıyor ya da gülüyordu. "Senin neyin var böyle?" Yumruklarım sıkılı halde Laurie'nin başında dikilerek homurdandım.

Laurie hâlâ taşaklarını avuçlarken bana baktı. Gözlerinde sert bir parıltı vardı. "Liste ister misin?"

Öfkeli bir ses çıkardım ve tekrar Collith'i aradım ama o gitmişti. Laurie'yi kendi bırakarak başka bir şey söylemeden dans pistinden kaçtım. Harper küçük bir masanın yanında durmuş, dans ettiğinden farklı bir çocukla konuşuyordu. Aceleyle yanından geçtiğimi fark etti ve cilveli ifadesi endişeye dönüştü. Söylediği her şey hoparlörlerden gelen yeni şarkı tarafından bastırıldı. Ona güven verici bir gülümseme gönderdim ve arkadaşşıma yetişmek için koşmaya başladım. Merdivenler dar ve kalabalıktı; ana kata çıkarken değerli saniyelerimi kaybettim.

Üst kattaki kabinlerde ya da barın çevresinde Collith'ten eser yoktu. Banyoya bir göz attım ve Collith'le aramızda bir bağ olduğunu hatırlamadan önce kısa bir süre içeri dalmayı düşündüm. Gerilmişti ve soğuk hissettiriyordu. Belki de dışarıdaydı, o zaman, eğer tamamen elenip Mahkeme'ye geri dönmediyse. Görevliye kimliklerini gösteren insanların oluşturduğu sıranın yanından geçip hızla dışarı çıktım.

Barın hemen dışındaki kaldırımda durduğumda rüzgâr tenimi tırmaladı. Burada bile çok fazla insan vardı. Gruplar halinde duruyor, sigara içiyor, gülüyor ve konuşuyorlardı. Arabalar ve otobüsler caddeyi doldurmuştu, farlar aşırı derecede

parlak. Sürücülerden biri korna çaldı. Collith'i bir an olsun görebilmek için çabalarken, aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdadı.

Birkaç saniye sonra aklıma geldi-Damon. Ben koşarak geçerken kabinde değildi. Savannah'yla birlikte gitmiş olması mümkündü elbette ama şimdi içime bir endişe yerleşmişti. Bir şeylerin doğru olmadığına dair bir his. Kendime paranoyaklaştığımı, gerçekten yaşamaya başlamasının iyi olduğunu söyledim. Yine de Harper bardan çıktığında koşarak yanına gittim ve "Damon'ı gördün mü?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Histeri yaklaşıyordu; içimde bir baskı oluştuğunu hissedebiliyordum. "Kardeşim. Nereye gittiğini gördün mü?"

Harper çantasını karıştırırken bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. Elinden bir buharlaştırıcı kalem çıktı. "Özür dilerim, Damon'ı görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki neye benzediğini bile hatırlayamıyorum. Gerçekten burada olduğunu bilmiyordum. Sorun nedir? Gözünün önünden ayrılmasına falan izin yok mu? Ayrıca, dans ettiğin o seksi kız kimdi?"

Onu zar zor duydum... çünkü Damon'ı bulmuştum.

Birkaç metre uzaktaydı. Sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum ama içgüdülerim bir şeylerin *ters* gittiği konusunda ısrar ediyordu. "Damon? Ne yapıyorsun?" Endişeyle ona doğru seslendim.

Ben izlerken, bir otobüsün caddeden aşağı inmesiyle aynı anda kaldırımdan indi. Dehşet paniğe dönüştü. Ona doğru fırladım ama bir el koluma dolandı ve beni geri çekti. Harper'ın tiksindirici parfümü duyularıma saldırdı. Boğazımdan bir çığlık koptu. "*Damon!*"

Mümkün olan son saniyede, parlak bir bulanıklık oldu ve Damon ayağa kalktı

sokağın diğer tarafında. Sersemlemişti ama zarar görmemişti. Tekrar gözden kaybolmadan hemen önce Laurie'nin gümüş bakışları benimkilerle buluştu.

Dehşetimin ağırlığından göğsüm çökmüş gibi hissettim. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim titremek oldu. Harper'a müdahale ettiği için bağırmaı düşünerek bir kez etrafıma bakındım ama o kendini gizlemişti. Muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü şu anki halimle onu kendi cehenneme göndermek istiyordum. Tekrar hareket edebilecek kadar kendime geldiğimde Damon hâlâ Laurie'nin onu bıraktığı yerde duruyordu. Titreyerek nefes alarak caddeyi geçtim ve kardeşimin yanına ulaştım. Telefonunu bulup Uber uygulamasını açarken konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu belli belirsiz.

"Neye benziyor?" Ben de karşılık verdim. Tehlike geçtiğine göre artık sinirlenmiştim. Hem de çok kızmışım. "Kaçırılmayı ya da neredeyse öldürülmeyi durduramadığın için seni Emma ve Fred'lere götürecek bir arabaya bindiriyorum. Ben dönene kadar sana bakıcılık yapabilirler."

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı Damon, narin kaşlarının arasında bir çizgi derinleşiyordu. Neredeyse vurulacağı noktaya baktı. "Sanırım ben... Sanırım bir şey duydum."

Bulunduğumuz yeri yazıp yolculuğu onaylarken ona sinirli bir bakış attım. "Bir şey *duyduğun* için mi otobüsün önüne atladın?"

Damon cevap vermedi. Yanımda durdu, kafası karışmış ve sıkıntılı görünüyordu. Birkaç dakika sonra Uber gelene kadar ikimiz de bir daha konuşmadık. Araba kaldırımı yanaştığında, "Birazdan eve döneceğim," dedim ona açıkça.

Bana neden şimdi onunla gitmediğimi sormadı ve ben de bu bilgiyi gönüllü olarak vermedim - hâlâ çok öfkeliydim. Damon kapıyı açtı ve şoför "Fortuna?" diye seslendi.

"O benim," diye cevap verdim, başımla onu onaylayarak. "Kardeşimi eve götürüyorum. Teşekkür."

Ben konuşurken Damon hiç tartışmadan bindi. Kapıyı gereğinden biraz daha sert ve orada durup Uber'in diğer araçların arasına katılmasını izledim. Gözümün ucuyla bir şey parıldadı. Döndüm ve Laurie'yi yarı şeffaf ve sessiz bir şekilde tekrar kaybolmaya çalışırken yakaladım. "Kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim," dedim yüksek sesle. Birinin fark edip etmemesi ya da deli olduğumu düşünmesi umurumda değildi. "Cinsel saldırıyı telafi etmez ama bu da bir başlangıç."

Seelie Kralı durakladı, benim dünyamla kendi dünyası arasında gidip geliyordu. Belirgin bir tereddütten sonra, "Bunu yapmayı bırakmalısın," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana teşekkür ediyorsun. geçirdiğin zamandan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Bakışlarını irkilmeden karşıladım. "Daha önce de söylediğim gibi, sana güveniyorum. Pekâlâ,

Collith'i kışkandırmaya çalışmadığın zamanlarda, evet."

"O zaman sen kardeşinden daha büyük bir aptalsın," diye homurdandı Laurie. Cevap olarak sadece içi boş bir kahkaha attım. Bacaklarım hâlâ titriyordu, bu onun gözünden kaçmamıştı; Laurie'nin ifadesi yumuşamıştı. O anda peri olmaktan çok ruh gibi rağmen bunu görebiliyordum. "Şunu da bilmelisin ki o Kâbus umurumda bile değil. Bunu senin için yaptım."

Sesinde kalbimi sızlatan bir şey vardı. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım Laurie," dedim.

Neşesizce gülme sırası ondaydı. "Hangimizin daha aptal olduğundan emin değilim. Sen mi ben mi?"

"Bu ne demek... biliyor musun? Boş ver. Şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler var." Kalabalığı tekrar taradım. Harper muhtemelen arkadaşlarını tampon olarak kullanmayı umarak içeri geri dönmüştü. Sanki bu beni durduracakmış gibi.

"Ne gibi?" Laurie'nin sorduğunu duydum.

"O lanet insanın nereye gittiği gibi," diye hırladım.

"Ellerini senin üzerine koyan mı? O tarafa gittiğini gördüm," dedi Laurie. Ben ona yeniden odaklanana kadar bekledi, sonra başını eğerek solumda bir yeri işaret etti. O yöne baktığımda tek gördüğüm barın yanındaki otoparktı. Oraya doğru koşmaya başladım ama sonra Laurie'yi hatırladım. Ona tekrar teşekkür etmeyi düşünerek duraksadım ama tabii ki gitmişti. Ona borcumu ödemek için başka bir şansım olacağını biliyordum. Ancak Harper'ın penceresi hızla kapanıyordu.

Birkaç saniye sonra endişelenmemem gerektiğini fark ettim; insan park etmiş iki arabanın arasında durmuş, belli ki beni bekliyordu. Ondan birkaç metre uzakta durdum ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Tamam, sana bir şans vereceğim..." Yüzü değişmeye başladığında sözümü yarıda kestim.

Bir kurt adamın dönüşümünden farklı olarak, bu kanlı ya da aşamalı değildi. Birkaç saniye içinde kendimi Sorcha'ya bakarken buldum.

Şok beni öyle sıkı kavradı ki nefes alamadım. Memnun bir gülümseme takınmıştı ve ince kıvrımlarına yapışan kıyafetler tam olarak Harper'ın üzerindekiyle aynıydı.

Finn onunla tanıştıktan sonra *doğru kokmadığını* söylemişti. Beni uyarmaya çalışmıştı. Söylemeye çalışmıştı.

"Üzgünüm bebeğim. Bunu yapmak zorundaydım," diye mırıldandı Sorcha, parlak saçlarının telleri rüzgârda havalanırken. "Ayduin bana çok para ödedi ve on yıllık parti hayatından sonra hesaplarım biraz azalmaya başlamıştı. Anlıyorsun, değil mi?"

Ben cevap vermeden -ya da onu doğduğu güne pişman etmeden- Sorcha dramatik bir şekilde parmaklarını şıklattı ve ortadan kayboldu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Sleep karanlık ve hülyalı bir parmak sallayarak bana mırıldandı.

Direndim. Yıllardır ilk kez uykuya daldığımda ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu. Ya rüyamda Sorcha'yı görürsem? Ya başka bir kâbus görürsem? Ya kendimi yine Damon'ın yüzünü takarken bulursam?

Barda gördüklerinden sonra Collith'in aramızdaki bağı kullanarak bir konuşma başlatması pek olası değildi. Şimdi bunu nasıl yapacağımı hiç öğrenmediğim için pişmanlık duyuyordum. Düşüncelerimi ya da endişelerimi bir kenara itemeyerek dönüp durdum. Derimden boncuk boncuk ter akıyordu.

Finn yatağın ucundaki yerinden beni izliyor ve . Akşamı Emma ile geçirmişti ve Emma onu banyo yapması için zorlamış olmalıydı çünkü kürküne çiçek kokusu sinmişti. Gece boyunca kendimle mücadele ederken bu koku duyularıyla alay etti.

Sonunda, sabah 5:00 civarında, karanlık kazandı.

Gözlerim kapalı bir şekilde rüyaya daldım. Çocuksu bir yanım, uyanma vakti gelene kadar saatlerce öyle kalmak istiyordu. Ama merak daha güçlüydü; soğuk bir havuza atlamak üzereymişim gibi bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Bir gökdelenin çatısındaydım.

Havada bir koku vardı, zengin ve tatlı bir şey. Kokuyu takip ederek döndüm. Birkaç metre ötede, kararmaya yüz tutmuş ufuk çizgisinin fon oluşturduğu bir masa beni bekliyordu. Keten bir masa örtüsü, pırıl pırıl tabaklar ve gümüş bir tabakla kaplıydı. Mumlar esintide titriyordu. Yer ayçiçekleriyle doluydu.

-en sevdiğim- ve daha fazla yarı erimiş mum. Aşağıya baktım ve üzerimde ısıltılı altından yapılmış tasarım bir elbise olduğunu gördüm.

Masada Oliver sandalyelerden birinin yanında duruyordu, onu daha önce hiç görmediğim şekilde giyinmişti. Bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış bir modele benziyordu. Tanrım, sanki onu yıllardır görmemiş gibiydim. Ben açgözlülükle onu seyrederken, gümüş tabağın üzerindeki örtüyü kaldırdı ve ortaya dumanı tüten iki biftek çıktı. "Orta pişmiş, tam sevdiğin gibi," dedi en iyi arkadaşım sırtarak.

Hâlâ şaşkın ve şaşkın, yaklaştım. Muhtemelen son görüşüm olmayan Sorcha'yla karşılaştıktan sonra, bu lezzetli bir dikkat dağıtıcıydı. "Vay canına. Bunu kendin mi yaptın yoksa görünmesini mi sağladın?" Başardım.

Oliver kaşlarını kaldırdı. "Hangi cevap seni daha çok etkilerdi?" "Kesinlikle kendin pişirirsin," diye karar verdim ve onun oturduğu sandalyeye yerleştim.

çıkardı. "Bir kutu peynirli makarnayı bile zar zor çıkarabildiğimi biliyorsun. Bu da bunu bana *rağmen* yaptığın anlamına gelir."

Güldü. Bu ses çok sıcak ve tanıdıktı; eve dönmüş gibi hissettim. "Senin yapamadığın ama benim yapabildiğim pek çok şey var Fortuna," diye hatırlattı Oliver bana.

Dudaklarımı büktüm ve bunu düşündüm. "Sanırım alındım."

"Olma," diye güldü ve diğer sandalyeye oturmak için hareket etti. Oliver yere baktı ve ceketinden çıkmaya başlayan kravatını düzeltti. Bir saniye sonra orada oturmuş onu izlediğimi fark etti. "Ne bekliyorsun? Yumul bakalım. Uyanikken yeterince yemek yemediğini biliyorum."

"Memnuniyetle," dedim gülümseyerek ve yorumunun ikinci yarısını kabul etmemeyi tercih ettim. Bu, hazır olmadığım bir kapıyı açacaktı. Kurt adam sürüsü ya da Damon'ın bir *oğlu* olduğunun ortaya çıkması gibi ona anlatacak çok şey vardı ama şu anda hepsini yeniden yaşayamazdım. Bunun yerine ikimiz de kaplarımızı kaldırdık ve eti kesmeye başladık. İlk parçayı dilime götürdüm ve tadı ağlama isteği uyandırdı. İnleyerek bir ısırık daha almak için acele ettim. Bunu -Ollie'yi- çok özlemiştim. Eksik olduğunu fark etmediğim bir parçam tekrar yerine oturdu.

Başka biriyle, böyle bir ortamda, sessizlik rahatsız edici olurdu. Ne kadar anlamsız ya da sıkıcı olursa olsun bu sessizliği kelimelerle doldurma ihtiyacı hissederdim. Ollie'nin yanında ise bu bir rahatlamaydı. Çiğnerken bakışlarım yine çatıda gezindi ve Ollie'nin eklediği düşünceli dokunuşları inceledi. Az önce hissettiğim hoşnutluğun üzerine bir huzursuzluk çöktü ve onu bir evin üzerindeki sarmaşık gibi kapladı. Çatalımı yere bıraktım ve bir süre Oliver'ı izledim. "Hey... bu da ne?" Alnımın kırıştığını hissederek cüret ettim. "Birbirimizi görmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum ama geçen sefer de farklı davranmıştın. Fuarda. Bu resimlerle mi ilgili?"

Oliver çatalını bıraktı ve bana baktı. Mum ışığı burnundaki çillerin üzerinde titriyordu. Dudakları büzüldü ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi hemen cevap vermedi. Bir tür karara vardığını anladım çünkü yüz ifadesi kararlılıkla sertleşmişti. Oliver bana, "Anlaşılmadıysa söyleyeyim, sana aşığım," dedi.

Ses tonuna kaşlarımı çattım. "Ben de seni seviyorum."

"Hayır. Bu değil... Deniyorum ki..." Kısa, sinirli bir nefes verdi. Göğsümde panik çiçekleri açtı, yaprakları kalbimin üzerinde kıvrıldı. "Seni bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi seviyorum Fortuna. Ben senin olduğum gibi senin de benim olmanı istiyorum. Sana geleneksel bir hayat sunamayacağımı biliyorum, bu beni öldürüyor, ama sahip olduğum şeyi sunuyorum. Bağlılık. Ortaklık. Arkadaşlık."

Çoğu kadın böyle sözler duymayı arzulardı. Bunu biliyordum. Ama en iyi arkadaşım orada oturmuş, sevgili, tanıdık kahverengi gözleriyle beni izlerken tek hissettiğim acıydı. Eğer bunları bana Collith hayatıma girmeden önce söyleseydi, belki her şey farklı olurdu. Belki de onun bir rüya olduğunu tamamen göz ardı edebilirdim. Siktir et normalliği.

Ama birimizin gerçeğe tutunması gerekiyordu. Gerçek şu ki, Oliver ben Collith'le evlenmeden önce böyle şeyler söylememişti. Bu adamı ne kadar seversem seveyim, gerçek olsun ya da olmasın, işlemek istemediğim birkaç günah vardı. Zina da bunlardan biriydi.

Yine de bir korkak gibi, boğazımın arkasında düğümlenen cevabı ona vermeyi geciktirdim. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Bıçağımın sapını sıkıca tutarak . Bakışlarıyla daha fazla yüzleşmek, kaçınılmaz olarak gelecek olan acıyı görmek için kendimi zorlayamadım. Onun yerine muma odaklandım.

Cevap verdiğinde Oliver'ın sesi acıdan çok boyun eğmiş gibiydi. "Çünkü zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum," dedi, yanımdan geçen esintiden daha yüksek bir sesle değil. "O peri piçi seni benden almaya çalışıyor. En azından sana gerçeği söylemezsem, varlığımın geri kalanı boyunca -ne kadar uzun olursa olsun- pişman olurum."

"Ollie..." Kendimi yukarı bakmaya zorladım. *Bana söyletme. Her şeyi mahvetme.*

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. İkimiz de bu gerçekle ilgili acil bir şey olduğunu biliyorduk, bir sonraki nefes gibi kaçınılmaz bir şey. "Yemeğe devam etsek iyi olur, değil mi?" diye sordu. "Yemeğin soğumasını istemeyiz."

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bu adamı hiç ağlarken görmemişim. "Ollie, sorun ne?" Aptalca sordum, gerçek olduğunu kanıtlamak istercesine gözyaşlarından birine dokunmak için küçük masaya uzandım. Onun mutsuzluğu ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Dokunuşuma doğru eğildi ve elimi kendi eliyle kapattı. "Her gün biraz daha beni unuttuğunu hissediyorum," diye mırıldandı.

İlk içgüdüm bunu inkâr etmekte -Oliver'ı o kadar uzun zamandır seviyordum ki onsuz bir dünya hayal etmek imkânsızdı- ama kelimeler yine boğazıma düğümlendi. Eskiden benim tek arkadaşımdı. Eskiden okul ya da iş hayatımı sürdürebilmemin nedeni oydu. Her gece gözlerimi kapatır ve yüzünü görmek için sabırsızlanarak uykunun gelmesini beklerdim. Dokunuşunu hissetmek. Gülüşünü duymak.

Ama her şey farklıydı. Bea, Gretchen ve Cyrus'la tanışmıştım. Damon'ı kurtarmıştım. Collith'le evlenmişim. Laurie ile arkadaş olmuşum. Emma ve Fred ile yeniden bir araya gelmişim. Bir de beni her yerde takip eden dev kurt adam vardı. Artık yalnız değildim ve acı gerçek şu ki, Oliver'ı daha az düşünüyordum. Kaybolan dünyası bunun kanıtıydı. Onunla yüzleşmeden masadan kalktım, onun da aynısını yapmasını bekledim ve sonra kollarımı ortasına doladım. Yanağımı göğsüne bastırdım. Bir an tereddüt ettikten sonra o da bana sarıldı. Uzun, çok uzun bir süre öylece durduk. Bu yapının içinde bir yerde-
inan dünya, rüzgar çanları tıngırdadı.

Sonunda boğazımı tıkayan endişeyi bir kenara bırakarak konuştum. "Ollie, sana bir dilek hakkı verilseydi, herhangi bir dilek, bu ne olurdu?"

Ne söylemesini istediğimi biliyordum. Ne duymam gerektiğini biliyordum. "*Özgürlüğümü istiyorum*" gibi bir şey. *Bırakın gideyim. Beni serbest bırak.* Ama ya benimle daha fazla birlikte olmak istiyorsa? Oliver bunu asla yapamayacakken, hayatıma devam etmeyi nasıl haklı çıkarabilirdim?

Oliver bana bakmak için geri çekildi. Yüz ifadesi ciddiye ve gözlerinde hâlâ yaş vardı. Gerçekten de bir şey aradığını sanmıyordum. Sadece bakıyordu. "Senin mutlu olmanı isterdim Fortuna. Hepsi bu," diye cevap verdi basitçe.

Sözlerindeki gerçeği sadece duymadım; hissedebiliyordum. Yapraklar uçuşuyor, balerinler gibi havada dönüyorlardı. "Ollie, ben-"

Beni bir öpücükle susturdu. Sert ve acılıydı ve gözyaşlarındaki tuzun tadını alabiliyordum. Anında karşılık verdim, gözlerimi sıkarak kapattım. Ellerim gömleğinin kumaşına dolandı. Bir şekilde ağzımı açıyordum ve Oliver öpücüğü derinleştirdi. Nefesim kesildi. Eli saçlarımda bir yumruk oluşturdu. Elimi göğsüne koydum, bu anı sonlandırmak için gönülsüzce bir girişimde bulundum ve o da elimi aramızda ezdi. Benim nerede başladığım ve onun nerede bittiği ayrımını kaybettim.

Collith. Sen Collith ile evlisin.

Tutkum tükendiği gibi aniden boşaldı. Oliver'ın onu öpmeyi bıraktığını fark etmesi bir an aldı. Anladığında da

kaşlarını çatarak uzaklaştı. Zor nefes aldım, dudaklarım şişti ve duygularım taştı, her yere döküldü. Yüzünü gördüm ve kalbim yeniden kırıldı.

"Fortuna..." Oliver başladı. Sesi tuhaf geliyordu, sanki biri ellerini boynuna dolamış gibiydi. Devam etmedi.

Tam konuşmak için ağzımı açtığımda -onarılamayacak kadar bozuk olan bu şeyi onarmak için imkansız bir girişimde bulunmak için- bir şey beni rüya aleminden çekip çıkardı. Geriye ve gökyüzüne doğru uçtum, parlak elbisemin eteği şiddetle savruldu.

Gördüğüm son şey Oliver'ın dizlerinin üzerine çöktüğü, omuzlarının sessiz hıçkırıklarla titrediği idi.

Rüyalarımın giren her kimse onu yok etmeye hazır bir şekilde uyandım.

Ama odam boştu. Finn dışında boştu, o da bir rüyanın sancılarını çekiyor . Gözlerini sıkıca kapatmış, sert ve düzensiz nefes alıyordu. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Kendi gözlerim alıştıktan sonra, cep telefonumun aynı anda komodinin üzerinde çaldığını ve titrediğini gördüm. Sesi deliciydi - beni Oliver'dan uzaklaştırmaya yetecek kadar. O halde bu kesinti için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

Lanet şeyi görmezden gelmeye çalıştım ve yorganı başımın üzerine çektim. Zil sesi kesilir kesilmez tekrar başladı. Birisi *gerçekten* benimle konuşmak istiyordu. Kendimi yukarı iterek gözümü kısarak saate baktım. Rakamlar kırmızı parlıyordu. 10:22 Bir an için anlamsızca kaşlarımı çattım. Bir şey unutuyordum... Yakında gitmem gereken bir yer vardı...

Oh, kahretsin. Collith. Collith ile randevuda olmam gerekiyordu.

Şimdi telefonumu kontrol ettim. Evet, o aramıştı. *Orospu çocuğu*. Yataktan yuvarlanarak çıkarken, Finn'in hareket ve gürültü patlamasından uyanmasına neden olurken, anılar geri gelmeye başladı. Laurie ile dansımız. Damon'ın ölümle pençeleşmesi. Sorcha bana bakana kadar Harper'ın değişmesi.

Bunları düşünecek zamanım yoktu. Üzerime bir şeyler giymeliydim.

Sonra telefonum tekrar çalmaya başladı. Küfrederek telefonu kaptım ve Collith'in hazırlıksız kulağına "Geliyorum!" diye bağırdım. Hay sikeyim. Ona bir sürü özür borçluydum. İlk beş kez aradığında neden odama girmemişti?

Otuz saniye sonra kot pantolon ve yün kazakla idare eder bir haldeydim. Finn'in beni çıplak görmüş olması umurumda bile değildi. Merdivenlerden hızla inerken Lyari'ye bir mesaj yazdım. *Lütfen yapabiliyorsan Damon'a göz kulak ol. Önümüzdeki birkaç saat meşgul olacağım.* Beş saniyeden kısa bir süre sonra mesajı okuduğu görüldü. Cevap vermedi. Girişte durdum ve botlarımdan birini kaptım.

"Günaydın," dedi neşeli bir ses. Sesle irkildim, sonra döndüm ve Emma ile Fred'in oturma odasında oturduklarını fark ettim. Izgarada bir ateş çıtırdıyordu. Fred elinde bir gazete tutuyor, Emma ise çift örgü şişini hafifçe kavıyordu. Bana bakıyor olmasına rağmen hareketleri hiç duraksamıyordu. Sanki bir battaniye örüyormuş gibi görünüyordu.

"Günaydın!" Parmaklarımin arasında tuttuğum bir botla öylece dururken aceleyle cevap verdim. "Bir arkadaşımıla buluşmaya gidiyorum ve çoktan-" Emma elini salladı. "Git, git. Ne zaman dönersen biz burada olacağız... *eğer dönersen.*"

Buna bir göz kırpmayla eşlik etti. de homurdanarak karşılık verdim ve botlarımi giyerken Fred'in Emma'yı azarladığını duydum. Sonra paltomu aramaya koyuldum. Çantamı kaptığım gibi gelişigüzel bir şekilde omuzlarımda asılı kaldı, askısını omzuma yerleştirdim ve sonunda serin sonbahar havasına doğru fırladım. Ön kapı çarparak kapanana kadar nerede buluşacağımızı bilmediğim aklıma gelmedi. Collith'i tekrar aramak için telefonumu çıkardım...

...ve onu sokakta görünce hemen geri çekildi.

Kamyonetimin yolcu tarafına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Elinde bir kitap vardı ve derin düşüncelere dalmış birinin yumuşak, eksik dokunuşuyla bir sayfayı çevirdi. "Merhaba," dedim nefes nefese, bir tutam saçımı ağzımdan çekerek.

Kibar bir gülümsemeyle beni selamlayan Collith, kendini ayağa kaldırdı ve kitabı bir kenara koydu. Bir kez daha modern kıyafetler giymişti. Dün gece olduğu kadar iyi görünüyordu. Omuzları her zamankinden daha geniş görünüyordu, kapitone bir bomber ceket giymişti. Kot pantolonu ustalıkla yırtılmıştı ve süet ayakkabılar giymişti. "Merhaba, sen," diye cevap verdi. Sabah ışığında gözleri neredeyse yeşile dönmüştü. "Hazır mısın?"

Kelime damarlarımda dolaşıyordu. Fazla düşündüğümü biliyordum ama sorusu anlam yüklü gibiydi. Collith'in sesimde bir şey duymasından korktuğum için cevap vermemeyi tercih ettim ve kolunu kabul ettim. Kaldırım boyunca yürümeye başladık, bu beklenmedik bir şeydi, çünkü arabayla gideceğimizi sanıyordum.

"Peki nereye gidiyoruz?" Collith'in dün gece tanık olduklarından bahsedip bahsetmeyeceğini merak ederek sordum. Laurie'yle öpüşmemizi.

"Bulduğum bir kafeye yürürüz diye düşünmüştüm. Çok yakın."

"Kahve dükkânı mı?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek yineledim. Ne beklediğimden emin değildim - belki Paris'te bir öğle yemeği ya da Central Park'ta bir gezinti - ama önerisinin basitliğine anında ısındığımı fark ettim.

"Evet," dedi Collith kararlılıkla. "Rahat bir ortam, kötü bir zaman geçirirseniz kaçmanızı kolaylaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda kahveyi sevdiğinizi de biliyorum."

Gülümsedim, her saniye daha da rahatlıyordum. "Dikkatini vermişsin."

Collith'in yüz ifadesindeki bir şey değişti. Bakışları yoğunlaştı. Tam o anda, daha önce onun yanında hiç gerçekten gülümsemediğimi fark ettim. En azından gerçek, sınırsız bir gülümseme. Kendimi mahcup hissederek yürürken ayakkabılarımın uçlarını inceledim. "Bu arada her şey yolunda mı?" Collith beni kurtararak sordu. "Geç kalmak sana yakışmaz."

"Tamamen iyiyim," diye suçlulukla cıvıldadım. Bir duraklama daha oldu, bu seferki biraz yapmacıktı. Yalan söylemeyi düşündüm ama her duygunu hissedebilen biri için bu anlamsızdı. Her denediğimde babamın sesini duymamdan bahsetmiyorum bile. Collith kaşlarını çatarak bana baktı. *Bana söyleyebilirsin, çünkü er ya da geç öğreneceğim*, dedi eylem. İçimi çektim. "Peki. Randevumuzu unuttum sayılır, tamam mı? Kırılma lütfen. Dün gece düşündüğümünden daha geç geçti."

Unseelie Kralı durdu, solgun elini göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Ben onu izlerken, gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü ve yüzünden aşağı indi. Orada öylece dururken, bir tablodan fırlamış gibi görünüyordu. Bir kahkaha patlattım. "Bunu nasıl yaptın? Gözyaşını mı?" Başardım.

"On beş yaşına kadar -hayır, on altı- okulumun tiyatro programına büyük ölçüde katılmıştım," diye cevap verdi, şimdi gülümseyerek.

Onun da benimle aynı dünyada büyüdüğünü unutup duruyordum. İnsanlar arasında yaşadığını. Aklımı toparlamak zordu. Düşmüşlerin göz önünde saklanarak bir hayat kurması çok sıra dışı olduğu için değil, Collith... Collith olduğu için. O çocuklar ona bir kez bakıp daha fazlası olduğunu nasıl anlamamışlardı?

"Bana daha fazlasını anlat," dedim, kendimi bir bağımlı gibi hissederek. Her cevap küçük bir telaştı. "Hangi okula gittin? Nerede doğdun?"

Collith yine durdu. "İsterdim ama buradayız."

Bakışlarını takip ettim. Orta büyüklükte beyaz bir evin önünde durduk. Önünde siyah ve sarı bir OPEN tabelası vardı. Bunun ötesinde etrafı saran bir sundurma vardı. Her yerde bitkiler ve parıldayan ışıklar asılıydı. Yürüyüş yolunun üzerinde asılı olan bir başka tabelada ise QuinceEssential Coffee House yazıyordu. "Çok şirin," dedim başka bir gülümsemeyle. Kahve kokusunu buradan alabiliyor olmamın bir zararı yoktu.

Silahsız bir sırtışıla Collith beni kapıya kadar götürdü.

İçeri girdiğimizde bir zil çaldı. İçerisi eklektik ve renkliydi. Kahvemizi içmek için seçebileceğimiz birkaç farklı oda vardı. Collith ve ben tezgâha yaklaştık, diğer çiftler gibi görünüyorduk. Eşarbımı gevşettim ve menüye göz attım. Collith omzuyla beni dürttü. "Ne istersiniz? Bu bir randevu, unutma, yani ben ödeyeceğim."

"Zaten bilmediğine şaşırdım," dedim sırtarak. Görünüşe göre zihinsel duvarlarım hâlâ dayanıyordu.

Collith kaşlarını çattı, sonra dikkatini sabırla sipariş vermemizi bekleyen baristaya verdi. "O beyaz çikolatalı mocha alsın lütfen, ben de duble espresso alayım," diye rica etti.

O anda ne yaptığını anladım. Neyi yeniden yarattığını. Bu, pis bir motel odasında yan yana uzanırken birlikte hayal ettiğimiz randevuydu. Cızırtılı çarşafı hâlâ yanağımda hissedebiliyor ve gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

Ertesi sabah kahve içmek için buluşmayı kabul ediyorsun. Ve kabul . Sen belirsiz, kibirli bir pislik değilsin. Önyargılı, ukala bir velet değilsin.

İçkilerimiz bitene kadar kalıyoruz. Ben beyaz çikolatalı mocha aldım.

Düşüncelerimden habersiz olan Collith çalışana yirmi dolarlık bir banknot verdi. Ekranına bir şeyler yazdı ve bir çekmece açıldı. Hızla hareket etti ve para üstünü geri verdi. Collith parayı cebine koydu ve bana dönerek, "Şimdi, nereye oturmak istersiniz?" diye sordu.

Kısa bir süre düşündükten sonra büyük bir pencerenin yanındaki masaya yerleştim. Sandalyeler kırmızıya boyanmıştı ve masa üstü tebeşirle çizilmiş resimlerle kaplıydı. Collith sandalyeye kaydı. Bana bir şey hissetme şansı vermedi.

ya da bu gezintiyi ikinci kez tahmin etmeye başlayın. "Portland'da doğdum," diye açıkladı ve sohbete kaldığımız yerden devam ettik.

Gözlerimi kırptım. Bir kez daha beni hazırlıksız yakalamıştı. "Portland, ha?" "Gerçekten de öyle. Annem oraya yerleşmeyi seçti çünkü küçük bir Şehirde yaşayan bir Fae kasti. Ormanda küçük bir ev kiraladık. Laurelis'le orada tanıştım. En iyi şeylerin genellikle olduğu gibi bu da bir kazaydı. Birlikte büyüdük." Sözlerine sevgi dolu bir gülümseme eşlik etti.

Onun yanında kendimi o kadar rahat hissediyordum ki, ağzımdan çıkacak kelimeleri düşünmedim bile. "Yani yüzüne bunu yaptığı kısmı kaçırdım mı?"

O gülümseme anında kayboldu. Collith aşağı bakarken kirpikleri yanağına gölge düşürdü. Bakışlarımla yüz hatlarını okşadım. Gömleğinin yakasına doğru kıvrılan siyah saçlarını. "Hepimiz gibi Laurie de güç ," dedi yavaşça. "Bir gün, yeteneklerimizi sergileyerek birbirimizi geçmeye çalışıyorduk. Laurie'nin benim ne kadar güçlü olduğumu fark ettiğini sanmıyorum. Ondan bile daha güçlüydüm. Sonunda gerçeği gördüğünde duygularına yenik düştü; kontrolünü kaybetti ve beni öldürmeye çalıştı. Onu bıçakladım ve kaçtım. Seelie Sarayı'nın bir prensi olduğu için, bu bir savaş eylemi kadar iyiydi. Annem korunmam için beni Unseelie Sarayı'na getirdi. Kral kendi topraklarında bir periye zarar gelmesine izin vermezdi; bu onu zayıf gösterirdi. Onun beni koruyacağını biliyordu."

Annesi hakkında daha fazla şey sormayı çok istiyordum. Ama bu hatayı zaten bir kez yapmışım; kapanan bir kapı etkisi yaratmıştı. "Kralı neden öldürdün? Viessa tüm bunların neresinde?" Onun yerine ben sordum. Yine de Collith'i bir kez daha zorlamışım. Gözlerinde o tanıdık gölgeler belirdi. *Lanet olsun.*

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Collith geri çekildi. "Başka bir günün hikâyesi."

Barista içkilerimizin isimlerini söyledi ve Collith içkileri almak için ayağa kalktı. Döndüğünde oturdu ve bana koruyucu ailem hakkında sorular sordu. Konu değişikliği kasıtlı ve nihai görünüyordu. Zaten pek çok soruya cevap verdiğinden, bu konuda onunla tartışmadım. Ellerimi ısıtmak için fincana sardım ve ona beni yetiştiren karmaşık kadından bahsettim.

Bir saat geçti. İnsanlar gelip gitti, kapının üzerindeki zil her seferinde çaldı. Espresso makinesi sütü buharda pişirirken ve çekirdekleri öğütürken tıslıyordu. Tepedeki hoparlörlerden yumuşak, akustik bir müzik çalıyordu. Bütün bu süre boyunca Collith ve ben orada oturup sırayla hakkında bir şeyler öğrendik. Ara sıra,

İkimizden biri güldü ya da başını salladı. Gerçekten keyif aldığım ilk randevuydu.

Collith'e önceki gece olanları da anlattım. İstenmeyen öpücüğü, Damon'ın neredeyse ölümcül bir şekilde sokağa adım atmasını ve Sorch'a'nın aldatmacasını. "Bu sabah onu kontrol edecektim ama sonra geç uyandım," diye bitirdim, kupama bakarak. Mocha çoktan bitmişti ve geriye sadece bardağın dibinde kahverengi bir halka kalmıştı.

Collith ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı. "Yani bir an önce geri dönmen gerekiyor," diye yorumladı masadan kalkarken. Üzgün olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktım ama gözlerindeki sıcaklık hiç azalmadı. Başka bir şey söylemeden kapıya gitti ve açık tuttu. Sandalyenin arkasına asılı duran ceketime uzandım.

Yanına geldiğimde Collith, "*Seninle eve kadar yürüyeceğim*," dedi. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Nedenini sormama gerek yoktu, bağımızı kullanmak iyi hissettiriyordu. Doğal. Samimi. Var olduğu andan beri aramızdaki bağla savaşmış, ikimize de zarar vermiştim. Collith'i içime almak, tuttuğum uzun bir nefesi serbest bırakmak gibiydi.

Birlikte tekrar dışarı çıktık ve kar yağdığını anlamam bir anımı aldı. Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım, sevinçle gülümsedim ve yanaklarımda minik soğuk lekeler açılıp soldu. Kar hakkında ne hissettiğini merak ederek Collith'e dönüp baktığımda, etrafımızdaki güzelliğe değil bana bakıyordu. O anda, bakışlarının derinliklerinde tuhaf ve baş döndürücü gerçeği tekrar gördüm. Collith beni gerçekten önemsiyordu. Bu onun için bir mantık evliliği ya da bir oyun değildi.

Ve o anda, artık bunu inkâr edemezdim. Onu geri istedim. Tenine dokunmak istedim. Ellerini üzerimde hissetmek istedim.

İlk kez, arzu korkudan daha güçlüydü. Uzandım ve parmaklarımı Collith'in ipeksi saç tellerinin arasından geçirdim. Diğer elim göğsüne . Kendimi utangaç hissetmeme izin vermedim ve gözlerinin kenarları sınırsız, içten bir gülümsemeyle kırıştığında cesaretim ödüllendirildi. Geri çekilmem için bana bir şans veren Collith eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Hareket etmedim. Tekrar yaparak benimle alay etti. Çok kısa, çok hafif.

Homurdandım -bu ses gülümsemesinin büyümesine neden oldu- ve kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda durdum. Göğsüm ve kalçalarım onunkilere yaslandı. Sanki vedalaşıyormuşuz gibi öptüm onu. Sanki bir daha hiç karşılaşmayacağımız ve bu birbirimizi tatmak için son şansımızmış gibi. Onu her şeyimle tükettim.

Son birkaç haftadır yaşadığım en büyük inkâr ya da kısıtlama anıydı. Collith gün ışığında, kalabalık bir kafenin hemen dışında, kaldırımında dururken ereksiyon oldu. Ağzının içinde gülümsediğimi hissettim.

Collith'in cep telefonu sessizliğin içinde çaldı.

Tam ona bunu görmezden gelmesini söyleyecektim ki kısık inilti duydum, içime bir sıcaklık dalgası gönderdi ve isteksizce doğruldu. Kendime rağmen merakla ekrana bakıp Nuvian'ın adını gördüğümde dudaklarımın ısındığını ve şiştiğini hissettim. Collith telefonu kulağına götürdü, bakışları benimkilerin üzerindeydi. "Evet, ne vardı?" diye mırıldandı. Selamlama onun için ani olmuştu. Aramızdaki bağı inceledim ve onun da benim gibi bu kesintiden nefret ettiğini fark ettim. İçime sıcak bir his yayıldı.

Sonra Collith'in ifadesi değişti ve omurgası sertleşti. Gözleri sonunda gri ufku ararken ayrıldı, benim göremediğim bir şeyi görüyordu. "Hayır, buna gerek yok. Hemen orada olacağım."

"Dur tahmin edeyim," dedim telefonu kapatırken alaycı bir gülümsemeyle. "Mahkemeye geri çağırıldın."

Collith'in yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve öpüşmemiz sanki bir rüyaymış gibi geldi. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi mümkün görünmüyordu. "Özür dilerim. Bir mahkeme talep edildi," dedi bana.

Mahkeme. Bu kelime bir anıyı acımasız, ısırıcı zincirlerle geri çekti ve çılgılık atarak zihnime doğru ilerledi. *Ölüm Getiren'in kapüşonundaki kan lekeleri. Soluk parmaklar bir kolların üzerinde kıvrılmıştı. Eski bir ağacın büyük, bükülmüş kökleri. Eller bağlı. Deri sap. Beyaz bir acı.*

Mahkemem sırasında kimse benim için mücadele etmemişti. Kimse benim doğrularımı talep etmemişti. Collith'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve bakışlarımda kararlı bir şeyler hissettim. Damon'ı kontrol etmek istiyordum, evet, ama şimdi Mahkeme'ye gitmek bir hayat kurtarmak anlamına gelebilirdi. "Bu benim de orada olmam gereken bir şey değil mi?" diye sordum.

Collith hissetmiş olması gerektiğini bildiğim şaşkınlığını belli etmedi. "Evet, aslında.

Kendini iyi hissetmediğin haberini ."

"Bunu takdir ediyorum ama Fae'ler benim narin bir çiçek olduğumu düşünecekler. Buna izin veremeyiz." Sağa dönüp Fred ve Emma'nın evine doğru gitmeye başladım ama sonra aslında nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Oraya nasıl gideceğiz? Bildiğim kapı pek yakın sayılmaz."

Collith'in güzel ağzında bir gülümseme daha belirdi ve kendimi bu gülümsemeyi nasıl canlandırabileceğimi düşünürken yakaladım.

"Hiç tiki bara gittin mi?" diye sordu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Hayal kırıklığına uğradım, aslında tiki bara *gitmedik*. Öğleden sonra bir kokteyle hayır demezdim. Collith elimi çekiştirip devam etmemi söyleyene kadar bir an için boyalı beyaz harflere baktım -Adrift, buranın adı- biraz hüznle. Uzun bacaklı adımlarla gri binanın yanından geçip sokağın köşesine kadar yürüdü ve sonunda beni bir ara sokağa soktu.

"Bu beni öldürdüğün kısım mı?" O devam ederken mırıldandım.

Collith cevap verme zahmetine girmedi.

Adrift olduğunu tahmin ettiğim şeyin arkasında durdu ve bana .

"Sana beklentiler hakkında ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu dostum. *İşin püf noktası daha fazlasını* beklemektir, demişti bana Mahkeme geçidinin dışında. Toprağa ilk kez o zaman ayak basmışım. Zamanda yolculuk yapmak mümkün olsaydı, o ana geri dönerdim. Olduğum kişiyi uyarırdım.

Ama zamanda yolculuk mümkün değildi ve geriye kalan tek şey ileriye gitmektir. Gri tuğlalı bir duvara doğru yürürken istemsizce Collith'in parmaklarını sıktım. Tüm bu sahne bana Platform 9 3/4'ü hatırlattı ve aklımdan bir düşünce geçti, meraktan yanan bir kor. Bu görüntüye çok fazla odaklanırsam, kendimi Hogwarts'a giden bir trende bulabilir miydim?

Collith'in omuzlarındaki gergin çizgiyi fark ettiğimde, en iyisinin başka bir zamana saklanması gereken bir soru olduğunu düşündüm.

Unseelie 'na yeniden girmek üzere olduğum gerçeğini hafifletmeye çalışıyordum. Yine. Belki de ölmek isteyen tek kişi Damon değildir, diye düşündüm karanlık bir şekilde. Sonra tuğla duvardan geçtik. Toprak tünellerin anıları zihnimi işgal etmişti ve gözlerimi açtığımda onlardan birinde duruyorduk. Nuvian bekliyordu elbette. Saç örgüleri parlatılmış ahşap gibi parlıyordu. Beni Collith'in yanında görünce mavi gözleri hoşnutsuzlukla karardı. Ona göz kırptım.

"Ne kadar zamanımız var?" Collith Sağ El'ine sordu. Aynı zamanda sessizce bana kolunu uzattı.

"Yok," dedi Nuvian kısaca. "Soylar çoktan bir araya geldi. Çok sessizdi; sıkıldılar."

Collith'in dudakları inceldi. Elimin altındaki kol gerildi. Sarsıntılı bir hareketle bir kez başını salladı ve yürümeye başladık. Daha fazla Muhafız belirdi, sanki karanlığın içinde doğmuşlar gibi gölgelerden çıkıp geldiler. Topraktaki hafif ayak seslerini dinlerken bir deja vu hissine kapıldım.

"Tam orada dur," diye emretti tanıdık bir ses, engebeli duvarlarda yankılanarak. İtaat etmekten çok şaşkınlıkla itaat ettim ve Collith' de aynısını yapmaya zorladım. İkimiz de dönüp Seelie Kralı'nın partimize yaklaşmasını izledik. Bugün siyah ve gümüş rengi bir tunikle göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmişti. Giydiği pantolon o kadar dardı ki hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey kalmamıştı. Arkadaşıma gergin bir bakış fırlattım. Başının solunda bir meşale vardı ve titrek ışığı yüzüne düşerek çalışan çenesini ve alev alev yanan gözlerini ortaya çıkardı. O anda, saklamak için çok uğraştığı gerçeği gördüm. *Sen de onu hâlâ seviyorsun*, diye düşündüm içim acıyarak.

" oluyor?" Sesimi nötr hale getirmeye çalışarak sordum. Neden biri karnıma bıçak saplamış gibi hissediyordum?

Laurie yaklaştı ve kaşlarını çattı. Muhafızların çoğunun şu anda kılıçlarına dokunuyor olmasından en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu. "*Böyle* giyinin gidemezsin. Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" diye sordu.

Ona ters ters baktım. "Bak, bu gerçekten-"

"Bir kelime daha edersen çalıştığın o pis bara uğrarım. Hayatındaki her bir insana kendimi tanıtacağımdan emin olabilirsin. Birbirimizi nasıl tanıdığımızı sorduklarında ne demeliyim sence?"

"Tanrı aşkına." Laurie'yi iterek geçtim ve geldiğimiz yoldan geri döndüm. Peşimden gelenleri görmek için bakmadım ama onları duydum. Kimse nereye gittiğini bilip bilmediğini sormadı; tedirginlik yaymama rağmen adımlarım sağlam ve kesindi. Dönüş üstüne dönüş, geçit üstüne geçit, hiç duraksamadım. Beş dakika sonra, kendi avucumdaki çizgilerden daha iyi tanımaya başladığım oymalı kapıya geldik. Kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Yatağın ayak ucunda Laurie'nin elbiselerinden biri daha güzelce örtülmüştü.

Karmaşık ayrıntıların farkına varamadan bir itiş kakış sesi geldi. Collith'in Laurie'yi duvara ve elinin diğer perinin boğazına dolandığını görmek için tam zamanında döndüm.

"Eğer bir daha onun izni olmadan ona dokunursan derini yüzerim," dedi. Sakin tonu, sanki tehdidini yerine getirmemek için kendini tutması gibi sert bir tavır takındığını gösteriyordu.

Laurie, Collith'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Benim hakkımda konuşuyor olsalar da sanki orada değilmişim gibi hissediyordum. "Benim bir şey nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

İzni var mı?" diye ipek gibi sordu.

Collith'in tutuşu sıkılaştı. "Kelimleri söyledi mi?" diye hırladı.

Bunun üzerine Laurie kaşlarını çattı. "Beni becerirken o sözleri söyledim mi?"

"*Tamam.* Vay canına. Sanırım ikiniz de derdinizi anlattınız." Aradaki boşluğu geçip iki erkeğin arasına girdim ve avuç içlerimi kaldıraç olarak kullanmak üzere göğüslerine dayadım. Ama Collith bir ağaç gibiydi, onlarca yıllık ve kökleri sağlamdı. İlk içgüdüm, her zaman olduğu gibi, şiddet ve korku kullanmaktı. Yine de bir şey beni durdurdu. Zihnimin gözünde, o buzlu kaldırımda durduğumuzu, karın aşağıya doğru sürüklendiğini gördüm. Hala onun tadını alabiliyordum.

-Espressionun zengin, acı tadı.

Bir an sonra Collith'in bakışlarıyla buluştum ve ona karşı hissettiğim her şeyi bağın içine gönderdim. Sonuç, bir ateşböceği ya da kıvılcım gibi karanlıkta süzülen, parlayan ve nazik bir şeydi. Collith bakışlarımı karşıladı ve yavaşça geri çekildi. Ona gülümsedim ve içinde bir şeyler değişti. Sanki gözlerimin derinliklerinde bir keşif yapmış gibiydi.

"*Bunu* da aradan çıkardığımıza göre," dedi Laurie, tuniğinin altından çekiştirerek, "sizi hazırlayalım Kraliçe Fortuna. Elbise konusunda size yardımcı olayım mı?"

Collith hırladı. Laurie ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı, ama bu jest onun muzip sırtışıyla biraz boşa çıktı.

"*Tanrı aşkına.* Onlara sırtımı döndüm ve dikkatimi elbiseye verdim. Nuvian hiç zamanımız olmadığını söylemişti, yüzden daha fazla zaman kaybetmedim. Buraya son gelişimden bu yana birileri gizlilik perdesi getirmişti; elbiseyi aldım ve aceleyle yanına gittim.

Bu kreasyon lavanta ve altın rengindeydi. Kolları ince ve uçuşuyordu, kollarımın üst kısmında duruyordu. Korsesi sert, beyaz bir kumaştan yapılmıştı. Göğsümde düz bir çizgi olarak başlayıp belimde bir V ile sonlanıyor ve sahip olduğum her santim bacağı ortaya çıkarıyordu. Sanki yeşil yerine altın sarısı sarmaşıklar yetişiyormuş gibi her şey boylu boyunca uzanıyordu. Etek dramatik bir şelale gibi ayaklarımın etrafında son buluyordu.

Yere kadar uzanan cama bakarken -Laurie'nin Collith'in odasına sipariş ettiği aynalar sürekli büyüyordu- Seelie Kralı arkamda belirdi. Ona doğru döndüm ve bir şeyler söylemeye başladım ama ruj sürmeye başlayarak beni susturdu. Hızlı ve etkili bir şekilde yüzümün geri kalanını yapmaya devam etti. Kıpırdamadan durdum ve buna katlandım, çünkü orada

tartışmanın pek anlamı yoktu. Son bir dokunuş olarak Laurie saçlarıma iki altın tarak .

Bir kez daha konuşmaya çalıştım. Ben konuşmadan Laurie omuzlarımdan tutup beni çevirdi. Yüzünü benimkinin yanına koydu. "Şu yarattığı görüyor musun?" diye fısıldadı yansımalarımıza. Kaşlarımı çattım. "İşte, az önce hareket etti! Sanırım aynanın içinde, bir lanet ya da büyüyle oraya hapsolmuş."

Şimdi altın çizgili gözlerimi deviriyordum. "Laurie-"

"Hayır, sus, yoksa onu korkutup kaçıracaksın. Bana bir şey söyle, canım. Sence o aynadaki yaratık hiç kontrol edilmeye tenezzül eder mi? Gelenekler ya da biraz kan dökülmesi gibi önemsiz bir şey karşısında siner mi?"

"Tamam, tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordum. Ama onunla yüzleşmem için saniye içinde peri çoktan gitmişti.

Bunu yapmasından gerçekten nefret ederdim.

Aynadaki yaratık bana baktı, kaşları sanki "*Ne bekliyorsun?*" der gibi kalkıktı. Kendime bir oda dolusu perinin bizi beklediğini hatırlatarak eteği kaldırdım ve arkamı döndüm. Gizlilik perdesinin arkasından çıktığımda elbise fısıldadı. Collith kapının yanında duruyordu, şimdi tacını ve parlayan kılıcını takmıştı. "Her nasılsa, her kendini aşıyorsun," diye mırıldandı. Saçlarımdaki taraklardan başlayan bakışları elbisemin eteklerinde son buldu ve ardında ateşten bir iz bıraktı.

Konuşmak zordu. Boğazımı temizledim ve "Bunların hepsi Laurie'nin işi." dedim.

Collith başını sallarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Hayır, aslında hepsi senin sayende Fortuna Sworn."

İltifatlar genellikle üzerimden yuvarlanırdı, ama bu öyle değildi. Göğsümde bir sıcaklık noktası olarak başladı ve aşağıya, bacaklarımdan arasına kadar yayıldı. Bu perinin denemeden bile beni bu kadar etkileyebilmesi dehşet vericiydi. "Telefonum," dedim aniden, bıraktığım giysi yığınının doğru bakarak. "Lyari mesaj atarsa diye yanımda olmalı ama bu elbisenin cebi yok."

Collith eğilip terk edilmiş kot pantolonumdaki telefonu bulurken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İzin ver," diye mırıldanarak telefonu kendi cebine koydu.

"Teşekkürler. Gitsek iyi olur, ha?"

"Evet, yapmalıyız." Kapıya doğru gözlerinde bir parıltı yakaladım. Collith ne yaptığımı iyi biliyordu. Ben umursamaz gibi davrandım, o da sanki baloya gidiyormuşuz gibi kapıyı açtı.

birlikte. Aceleyle yanından geçip koridora geri döndüm ve tüm bu süre boyunca onun bakışlarından kaçındım.

"Haftalık raporunuzu ister misiniz, Majesteleri?" Nuvian sert bir tavırla yolun karşısında, sırtı toprak duvara yakın bir şekilde durarak sordu. İki yanında iki meşale yanıp sönüyordu. Gözlerim yerine alnıma baktı. Bir an benden nefret etmesinin gerçek nedenini hatırladım ve onu içine soktuğum illüzyonu gördüm. Devasa kurt adam ve etrafındaki ağaçların gölgesi. Fokurdayan gökyüzü ve Nuvian'ın altını ıslattığı için pantolonunda yayılan leke.

Şimdi Nuvian'ın yüzüne bakıyordum. Bana duyduğu nefret derisinin altında kaynıyordu. "Haftalık raporum mu? Nedir o?" Pişmanlığımı gizlemeye çalışarak sordum. Ona bunu yaptığımda muhtemelen biraz fazla aceleci davranmıştım.

Bu, zorlukla algılanabilen bir baş sallaması kazandırdı. "Evet. Benim görevimde olanların her yedi günde bir kral ve kraliçeyi olağandışı faaliyetlerden haberdar etmesi normaldir."

Şaşkınlıkla tüneldeki diğer perilere baktım ve onların uzak ifadelerine dikkat kesildim. "Elbette, sanırım."

Nuvian aynı monoton ses tonuyla söze başladı. "Casuslarımdan biri Sarwraek soyundan Lyklor'un arsenik satın aldığına tanık oldu. Bundan önce, yine Sarwraek soyundan gelen eski Jassin'i için kraliçenin ölmesini dilediğini birçok kez duymuştum. Majestelerinin tat test uzmanını bilgilendirdim ve o da her türlü tedbiri almaya devam edecek. Şu anda başka bir gelişme yok. Ayrıca muhbirlerim tarafından gözlemlenen Cralynn soyundan Renestrae, kardeşinin almaya ve Kraliçe Fortuna'ya suikast düzenlemeye yemin etti. Her saat gözetim altında tutulmasını emrettim ama şu anda başka bir gelişme yok. Sırada-"

"Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli, Nuvian," dedi Collith. Biz. Yaşadığım şokun bağ yüzünden mi yoksa yüzümden mi belli olduğunu merak ettim. Bir tat test cihazım mı vardı? Periler beni öldürmeye mi çalışıyordu? Fazla sakın görünen Collith dirseğini uzattı. Artık bu rutine alışmıştım ve otomatik olarak kabul ettim. Muhafızların yaklaşmasını bekledim, tabii ki yaklaştılar da.

Bir tür küçük, ürkütücü geçit töreni gibi hepimiz taht odasına doğru ilerlemeye başladık. Hava o kadar durgundu ki meşaleler bile sönük görünüyordu. Alevlerin birbirlerine fısıldadıklarını duyduğuma yemin edebilirim. *Sence hayatta kalacak mı? Ya suikastçı Damon yerine onu arıyorsa?*

"Peki... soy liderleri yine işe karışacak mı? Geçen sefer yaptıkları gibi senin için konseyde yer alacaklar mı?" Cam gibi bir gölün yüzeyine dokunur gibi sessizliği bozarak sordum.

Collith başını sallarken bağdan aşağıya eğlence süzüldü. "Hayır. Kürsüdeki rolleri siz taç giydiğiniz anda sona erdi." "Mahkeme hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Korkarım ki hayır." Birkaç saniye beni inceledi. "Mahkemede bir kaplanın ne zaman serbest kaldığını duymak ister misiniz?"

Kaşlarım saç çizgime doğru uçtu. "Bir *kaplan* mı?"

Yolun geri kalanında Collith konuştu ve dinleyicilerimize rağmen bir iki kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Sonra tünel gözden kayboldu ve tepemizde canlı bir tavan belirdi. Collith buna ne isim vermişti? Ulesse'nin Duvar Resmi mi? Kapıdan geçene kadar ona baktım ve eğer resimler gerçekten de fae tarihini tasvir ediyorsa, geri dönüp onları incelemem gerektiğini düşündüm.

İsteksizce bakışlarımı önümüzde bizi bekleyen şeye çevirdim. Bu sefil odada bulunduğum diğer her fırsatta olduğu gibi, burası da çok doluydu. Fae'lerin ya burayı daha büyük yapmaları ya da bu şeyler için bilet satmaya başlamaları gerekiyordu. Açık kapıdan diğer taraftaki büyük ağaca doğru yolculuğa başladık. Sonsuz gibiydi. Collith oyunu zahmetsizce oynadı, bazı saraylılara başını salladı, ben ise tüm o gözlerin üzerimde olmasını umursamıyormuş gibi davrandım. Yine de onları tenimdeki küçük buz iğneleri gibi hissediyordum.

Tahtlarımız ileride bekliyordu. Collith'inki köklerden ve cilalı ahşaptan yapılmıştı, benimki ise ejderha ve alev şeklinde yapılmış gümüş parıldıyordu. Bedelini kanla ödediğim bir koltuk. Çok fazla kanla.

Zihnim anılardan kaçtı.

Kürsü basamaklarını tırmandık - beş tane vardı, kafamda saydım -Ve az önce yürüdüğümüz uzun yola baktık. Gecikme ya da tantana olmadan Collith ve ben oturduk. O sırada diğerlerinden ayrı duran iki periyi fark ettim. Bir tanesi kollarında küçük bir bohça tutuyordu.

Collith de onları görmüştü. "Bu toplantıyı neden istediniz? Lütfen İngilizce konuşun," diye ekledi, tıpkı geçen seferki gibi. Bunun benim yararına olduğunu biliyordum.

Perilerden daha küçük olanı, yani kucağında bir çocuk olanı yaklaştı. Gözleri geniş ve acılıydı. Bir insan olarak hayatımda seçebileceğim kıyafetler giymişti. Bir kazak, kot pantolon ve tenis ayakkabısı. Saçları uzun ve siyahtı. İnce bir omzunun üzerinden örgü şeklinde sarkıyordu. "Ben Ettrian soyundan Calaso. Sanırım mahkemeyi isteyen bendim."

Şimdi diğer dişi öne çıktı. Çenesinde mağrur bir eğim vardı ve gözleri zümrüt ateşiyle yanıyordu. Parmaklarında elmaslar ve tüylerden yapılmış bir elbise vardı. "Ben Daenan soyundan Isarrel," diye duyurdu.

Collith ilk kadının devam etmesini işaret etti. Kadın titredi ve sesi soluğu kesilerek şöyle dedi: "İki ay önce kızım oldu. Komşum ve arkadaşım Isarrel, zorlu hamilelik sürecinde bana yardımcı oldu. Ben bilmiyordum ama ne zaman insan içine çıksa o da hamileymiş gibi davranıyordu. Farryn'i doğurduktan ve tekrar dışarı çıkmaya başladıktan sonra, onun bebeğini çaldığıma dair söylentilerin dolaştığını fark ettim."

"Çünkü sen çaldın-"

"İkiniz de söyleyeceklerinizi söyleyebileceksiniz," diye araya girdi Collith. Seyirciler kendi aralarında spekülasyon yapmaya başlamıştı. Hepsinin sesi bir uğultu gibiydi, sanki burası bir delik değil de bir kovanmış gibi. Unseelie Kralı'nın sesiyle birlikte bir sessizlik çöktü. Collith, Calaso'ya tekrar başını sallamak için ortalığın tamamen sessizleşmesini bekledi. "Devam edin lütfen."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Herkes Farryn'in gerçekten benim olduğunu, onu kendim taşıdığımı söyledim ama hamileyken hiç görülmediğim için - o kadar midem bulanıyordu ki yataktan zor kalkıyordum - topluluğumuzun çoğu ona inanmış görünüyor. Birkaç gün önce kapıyı bir kalabalığa açtım. Birisi onu fiziksel olarak benden almaya çalıştı. Onlara kimin doğruyu söylediğine kralımızın karar vermesine izin vereceğimi ve o ne karar verirse işbirliği yapacağımı söyledim."

Isarrel bu kez hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde yaşlar vardı. Elleri küçük, beyaz yumruklar halinde sıkılmıştı. Bebeğe özlemle bakarken yakaladım onu.

Calaso'nun sözlerini bitirdiği anlaşılnca Collith öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri çenesinin altında bir çan kulesi oluşturmuştu. Yüzünü izlemek ve hangi yöne doğru eğildiğini anlamaya çalışmak istesem de, gözlerimi iki kadından ayırmadım, ifadelerini ve duruşlarını ölçtüm. Aklıma kraliçeleri olarak yeteneklerimi kullanarak onlardan gerçeği zorla öğrenebileceğim geldi ama bu muhtemelen hoş . Burada zaten çok fazla boktan listede yer alıyordum.

Collith bir anda doğruldu, kolçakları kavradı ve vücudunu bana doğru eğdi. "Kraliçe Fortuna'nın ne düşündüğünü bilmek isterim," dedi. Şaşkınlık havada dalgalandı ve odadaki tüm bakışlar bana döndü. Bu ilgi vücudumda fiziksel bir ağırlık gibi hissediyordum. İçimden gelen dürtüye direndim.

yere yığıldı. Collith'e minnettar mı yoksa kızgın mı olacağımı bilemedim. Sonunda ilkinde karar kıldım, çünkü bu mahkemeye katılmayı talep eden bendim.

. İşte bir şey yok.

Perilere bakarken içimde kelekler patladı. İlk kez, aklıma gelen ilk kelimeleri söylemedim. Sandalyemin kolçaklarını hafif parmaklarımla tuttum, hiçbir detayın gözden kaçmayacağını biliyordum. Yavaş ve metodik düşünmeye çalıştım. Her hareketin, özellikle de bir kraliçenin hareketlerinin sonuçları vardı. Bundan sonra söyleyeceğim her şey Ulesse'nin duvar resmine yeni bir ekleme yapılmasına neden olabilirdi.

Tanıdığım en bilge insanlar ailemdi. Bu durumda onlar ne derdi? Bana hangi dersleri hatırlatırlardı?

Dakikalar geçti. Kimse bana bir karar vermem için baskı yapmaya ya da zorlamaya cesaret edemedi. Düşüncelerim dolaşmaya ve keşfetmeye devam etti. Sonunda ses tonum soğuk ve kesin bir şekilde "Çocuğu öldürün" dedim.

Her nasılsa, odada tek bir ses olmamasına rağmen, daha da sessizleşti. Perilerin ikisi de bana baktı. "Affedersiniz, Kraliçe Fortuna?" Calaso kekeledi.

Koltuk altlarına, avuç içlerime ve belime yapışan terin belli olmamasını umarak kaşlarımı kaldırdım. "Kekeledim mi?" Soğukkanlılıkla sordum.

Çiftleşme bağı boyunca, endişe ve şaşkınlık damlaları hissettim. Yine de Collith müdahale etmek için harekete geçmedi. Bana güvenmeye karar vermişti.

Kral sessiz kaldığında, Nuvian kılıcını kınından çıkardı ve öne çıktı. Eğitimi sayesinde yüzünde hiçbir duygu belirmiyordu ama ben onun hükümdarıydım. Zihnini kaplayan hoşnutsuzluk ve kızgınlık sisini hâlâ hissediyordum.

Tüm vücudu şiddetle titreyen Calaso'ya, "Lütfen çocuğu taşların üzerine bırak," dedi. Sanki içimizden biri ona bunun bir yalan ya da şaka olduğunu söyleyecekmiş gibi Nuvian'a, bana ve Collith'e bakıp duruyordu. Hepimiz taş suratlı ve sessiz bir şekilde ona bakıyorduk. Calaso bebeği göğsüne bastırmış, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu, sonra eğildi. Bebeği soğuk zemine bir sonsuzluk geçti. İnce bir feryat sessizliği bozdu. Calaso geri çekildi, sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi yüzü buruştu. Isarrel o kadar solgundu ki bir fae'den çok bir cesede benziyordu. Yine de olayları durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Nuvian bebeğin üzerinde duracak şekilde yer değiştirdi. Tam bıçağı kaldırmış, indirmek için gerilmişti ki Calaso çığlık attı. Kendini bebeğin üzerine attı.

küçük yumru. "Hayır, lütfen, hayır! Isarrel onu alabilir! Ona sahip olabilir! Sadece, lütfen, yalvarırım, yapma-"

"Kimse bebeğine zarar vermeyecek," diye araya girdim, sesimin yankılanmasına yetecek kadar yüksek bir sesle. Nuvian hemen geri çekildi ve kılıcını kınına soktu. Tam olarak rahatlammış görünmüyordu ama hareketlerinden bir şekilde anlaşılıyordu. Tekrar Calaso'ya odaklandım. "Onu evine götürebilirsin. Bu tartışma sona ermiştir."

Her iki kadın da bir kez daha bana baktı. "Ne?" Calaso hıçkırarak ağladı, gözyaşları yanaklarında parlıyordu.

Isarrel'in şaşkınlığı yerini hızla öfkeye bıraktı. "Ben de bir açıklama talep ediyorum, Majesteleri."

Onu görmezden geldim ve Calaso'ya nazik bir gülümseme verdim. "Belli ki senin kızın. Sadece bir anne çocuğunun zarar görmesinden başka biri tarafından büyütülmesini tercih eder."

Peri ayağa kalktı ve kızının tüylü başının arkasını avuçladı. Yüz ifadesi şaşkındı, sanki tüm bunların bir rüya olmasından korkuyormuş gibiydi. Bu hissi biliyordum. Bir süre sonra ben de onu izledim ve tahtımdan kalktım. Bunun bir azil olduğunu anlayan tüm saraydan sesler yükselmeye başladı. Öfke ve tapınma çığlıkları yükseliyordu. Bazıları bana isimler taktı, ise övgü dolu sözler söyledi. Gitmemin uygun olup olmadığından emin olmak için Collith'e dönüp baktım. Başını hafifçe salladı. El ele merdivenlerden indik ve sağ tarafımızdaki küçük kapıya yöneldik. Küçük taburumuz zarif hareketler ve parıldayan kılıçlarla bizi takip .

Bir dersin daha geleceğini biliyordum. Neyse ki Collith biz koridora çıkana kadar bekledi. "Bu..." diye başladı.

Kendimi toparlayarak arkamı döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Hâlâ el ele tutuşuyorduk. Bunu fark ettiğim anda kurtulmaya çalıştım. "Bak, riskli olduğunu biliyorum-"

"İnanılmaz."

Gözlerimi kırptım. Zihnim kulaklarıma yetişmek için mücadele etti ve yetiştiğinde arkamızdaki gürültü yok oldu. "Bekle. Kızgın değil misin?"

"Deli mi?" Collith parmaklarımı sıkarak tekrarladı. Muhafızların her kelimeyi duyabilmesini umursuyor gibi görünmüyordu. "Hayır. Pek sayılmaz. Sen beş dakika içinde benim beş yılda olduğumdan daha iyi bir hükümdar olmuşken nasıl kızabilirim ki? Sen efsanelerin etrafında şekillendiği türden bir kraliçesin."

Yüzlerce kişi tarafından takdir edilmiş, binlerce kişi tarafından sevilmişim ama Collith'in övgülerinin yanında bunların hepsi sönük kalıyordu. Uyluklarımın arasında biriken hissi gizlemek için boğazımı temizledim. "Ben sadece bir annem olduğu için şanslıydım.

bildiklerini aktardı. İncil'den orada olanlara benzer bir hikaye hatırladım."

Collith cevap veremeden yeni bir kargaşanın sesi bize ulaştı. Döndüm ve Muhafızlardan birinin kılıcını bir insanın göğsüne doğrulttuğunu gördüm. Açlıktan ölüyordu, derisi yağ ve kas yerine kemiklere yapışmıştı ama meydan okurcasına ona bakıyordu.

"Dur! Bırakın geçsin," diye emrettim.

Kız bana baktı, on beş ya da on altı yaşında olduğunu tahmin etsem de gözleri çok eskiydi. Koyu renk saçları makas yerine bıçakla kısa kesilmiş gibiydi. "Bir şey görmeni istiyorum," dedi. Hiçbir açıklama ya da giriş yapmadı.

Kaşlarımı çattım. "Kimsin sen?"

Bunun üzerine kız çenesini kaldırdı. Boğazının altında iki kılıç vardı ama yine de hiç korkmamış görünüyordu. "Benim adım Annika."

Saray'da geçirdiğim süre boyunca pek çok etkileşim gözlemlemiştim. Kölelerin kendi isimlerini vermek yerine, bir peri kimlik talep ettiğinde her zaman efendilerinin kim olduğunu belirttiklerini bu şekilde öğrenmiştim. Verdiği cevap kulağa ne kadar basit gelse de onlara karşı bir isyandı. İçindeki ateşin sönmediğinin bir kanıtıydı.

"Bize ne göstermek istersiniz?" Ben sordum.

Cevap olarak kız döndü. Takip etmemiz gerektiğini anlamıştım. Tam olarak bunu yapmak için hareket ettiğimde, muhafızlarımızdan yayılan kuşkuyu hissettim. Onları hangisinin daha çok rahatsız ettiğini merak ediyordum; bir köleyle gerçekten iletişim kurmam mı, yoksa kızın isteğini yerine getirecek kadar alçalmam mı?

Ama geleneklerine ya da küçük düşünce tarzlarına aldırış etmeden onunla dalga geçtim. Kız belli ki uzun, çok uzun zamandır buradaydı; labirentin içinde bir saniye bile tereddüt ya da belirsizlik yaşamadan dolanıp durdu. Kafilemiz en az on dakika boyunca onu takip etti. Her nereye gidiyorsak, orası Court'un çok az kişinin kullandığı ya da gitmeye zahmet ettiği bir köşesiydi. Toprak bu kadar sıkıştırılmamıştı, meşaleler daha azdı ve görünürde hiçbir yerde oyma kapı yoktu. Yol o kadar dardı ki herkes tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyordu.

Annika durmasaydı, odayı asla bulamazdım. Milyon yıl geçse bile.

Bir kapısı bile yoktu. Açıklık o kadar dardı ki Collith ve ben içeri girmek için yan döndük ve Muhafızların geçitte kalmaktan başka çaresi yoktu. Doğrulduğumda, başım alçak zemine değdi.

Tavana baktığımda neredeyse evdeki dolabımla aynı boyutta olduğunu gördüm. Koku bir an sonra burnuma çarptı ve burnumu kapatma isteğime direndim. Yerde sadece iki kişilik bir yatak vardı. Üzerinde bir kız yatıyordu. Bir çift ayakkabı verdiğim çocuğu tanımam birkaç saniyemi aldı - aslında hala onları giyiyordu. Adını hiç öğrenmemiştim. Adını neden öğrenmemiştim?

Belli ki dayak yemişti. Gözlerinin ikisi de şişmiş ve dudağı yarılmıştı. Saç çizgisi kanla kaplanmış ve kolu lekeli havlulara sarılmıştı. Ya uyuyordu ya da bilinci yerinde değildi çünkü seslere tepki vermiyordu.

Annika titreyen bir sesle, "Onu fark etmek için bir saniyesini ayırdığında, efendimiz onun ayakkabıları diğer saray mensuplarından birinden çaldığını düşündü," dedi. Sesi sadece acıdan titremiyordu, öfke de vardı. "Onu doğrudan öldürmeye zahmet edemedi. Bunun yerine, onu zincire vurdu ve bir sonraki partisinde eğlence için kullandı. Onunla işleri bittiğinde, o-"

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Collith, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertti. Tünelden gelen ateş ışığı gözlerini uhrevi bir yeşile boyamış ve vücudunun sert, kararlı hatlarını ortaya çıkarmıştı. "Ne demek istediğini gayet açık bir şekilde ifade ettin."

"Onun anlamı?" Hâlâ o ince, küflü yataktaki cesede bakarak belli belirsiz tekrarladım.

Annika bakışlarını bana çevirdi ve her kelimesinden bir diken gibi suçlama fıskırarak, "Bizi kurtaracağını sanıyorduk," dedi.

Suçluluk ve pişmanlık boğazımı tıkadı. Bu çocuklar paçavralar giyerken ve her gün vahşetle yüzleşirken, tüm şıklığımla orada dururken kendimi sahtekâr gibi hissettim. "Ben... Ben... Ben..."

"Fortuna."

Collith'in sesini duyunca döndüm. Acımasız bir ifadeyle telefonumu uzattı. Aldım ve ekrana bir göz attım. Lyari'den bir mesaj bekliyordu. Dehşet, parçalanmış tırnaklarını içime . Aceleyle şifreyi girdim ve perinin mesajını açtım.

Bu senin kardeşin. Hemen buraya gel.

Kendimi bir ağa yakalanmış gibi hissederek yataktan kapıya doğru baktım. Şimdi gidemezdim. Bu şekilde olmazdı. Sonra Collith omzumu tuttu ve nefesinin altından, "Git. Ben hallederim," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Burun deliklerimin alevlendiğini hissederek tersledim.

"Yani, ilgileneceğim. Şimdilik odaklanmanız gereken tek Denver ve Damon'a geri dönmek."

Ama bu sana güvenmek anlamına gelirdi, bunu söylemek istedim. Gücüne yaslanmak. Seçimlerinize güvenmek.

Sonunda hiçbir şey söylemedim, çünkü seçimimi yapmıştım. Trajedi ya da utanç karşısında insanlar genellikle bir seçimlerinin olmadığını iddia ederler. Ama var. Bizim de var. Sadece seçeneklerden ya da bize hissettirdiklerinden hoşlanmadık.

Annika'ya ya da diğerlerine tek kelime etmeden odadan çıktım. İki Muhafız duvardan ayrıldı ve beni takip etti. de bakmadım. Bunun yerine gözlerimi önümdeki patıkaya diktim ve ayaklarımın bana yol göstermesine izin verdim.

Tam köşeyi döndüğümde, geçitte bir ses yankılandı. Yerleştirmeye çalışırken bocaladım. Ses tekrar geldiğinde Annika'nın hıçkırıyordu. Collith bir şeyler söyledi, sesi yatıştırıcı bir mırıltıydı.

Göremesem de bir şekilde biliyordum ki, dostum dediğim kişi kızı kollarına almıştı. Tebaası ağlarken onlara sarılan bir kral. Kafamın içinde bile gerçekmiş gibi gelmiyordu. Collith'in bir canavar olduğunu düşünmemin üzerinden çok geçmemişti.

Başından beri canavarın ben olup olmadığını merak ediyordum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

sanki gibi Uber'den kaçtım.

Lyari ön verandada bekliyordu. Fred ve Emma her zamanki yerlerinde değildi, bu da muhtemelen bir yere gittikleri anlamına geliyordu. İyi oldu. Araba yanaşır yanaşmaz Lyari hareket etti ve çimenlerin üzerinde buluştuk. Ben daha soruyu sormadan o cevapladı. "Uyandı ve evden çıktı. Ayakkabılarını bile giymemişti," dedi peri.

"Nerede o?"

Bunun üzerine Lyari başını çevirerek sokağa baktı. Bakışlarını takip ettim. İşte oradaydı, sokağın sonunda zayıf bir silüet. Ona yetişmek için koşmaya başladım, güneş ışığı sıvı altın gibi yola yayılıyordu. Damon ayakkabılarımın kaldırıma vuruşunu duymuş olmalıydı ama dönmedi ya da konuşmadı. Hareketleri yavaş ve şaşkındı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim boş bir ifade vardı, sanki şaşkına dönmüştü ya da birileri onun her şeyini tüketmişti.

"Hey," diye başladım, koluna dokunmak için uzandım.

"Nefesini boşa harcıyorsun," dedi Lyari parmaklarım temas ettiği anda. Damon'ın diğer tarafında yürüyor, hiç çaba harcamadan ona ayak uyduruyordu. "Onu omzunu yerinden çıkaracak kadar sert çektim ve irkilmedi bile."

"Tamam." Elimi bıraktım ama ona bakmaktan kendimi alamadım. Damon'ın gözlerini böyle açık ve boş görmek normal nefes almamı zorlaştırıyordu. Sesim sarsılmış gibiydi, "Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak. Bu son olduğunda bir otobüsün önüne atlamıştı. Üçüncü kez onu durdurmak için içimizden birinin orada olacağını her zaman garanti edemem. Collith? Beni duyabiliyor musun?"

Eşim birkaç dakika içinde cisimlendi. Laurie'yi de çağırmayı düşündüm ama bu fikirden hemen vazgeçtim. Belki birkaç kez işe yarayabilirdi ama zaten hayatımıza fazlasıyla dahil olmuştu. Gözlerimi kapatırsam, o barın bodrumundaki sert öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordum.

Collith yanımızda yürüdü. Kardeşime kaşlarını çatarak, "Bu uyurgezerlik mi?" diye sordu.

Otobüs olayını hatırlayarak başımı salladım. Damon'ı bundan birkaç dakika önce gördüğümde tamamen uyanıktı. "Hiç sanmıyorum."

"Büyü kokuyor. Kokusunu alamıyor musun?" Lyari, Collith'e bakarak sordu. Sanki konuştuğunu yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü,

ve hızla bakışlarını indirdi.

Kokuya o kadar dalmıştı ki fark edemedi. Burun delikleri havayı test etmek için alevlendi. "Haklısın. Yine de tam olarak çıkaramıyorum. Bana deniz yosununu hatırlatıyor."

Ne koktuklarını algılamaya çalışarak sessizce nefes aldım ama hiçbir şey yoktu.

Ondan sonra hiçbirimiz konuşmadık. Damon'ı bloktan bloğa takip ederken gökyüzü karardı. Sokaktan sokağa. Mahalleden mahalleye. Pencerelerinde parlak açık tabelalar olan binaların ve kapı önlerinde ya da arabaların etrafında duran insan gruplarının yanından geçtik. Bu bir rüya değildi ve artık görünmez . Her şey ters gidebilirdi ve insanlar kardeşimin sergilediği olağandışı davranışları görebilirdi. Ağrılı bir döngü içinde nefes almayı ya da çenemi açmayı unutup duruyordum.

İki saat yürüdükten sonra başka bir lüks mahalleye vardık. Bazı evlerin arkasında bir göl parılıyordu. *Rüyamdakiyle aynı* diye düşündüm. Hayır, bir sezgi patlamasıyla fark ettim, rüyam değildi. Bu yüzden son rüyamda bir yansımaya baktığımda Damon'ın yüzünü takınmışım. *Onu* etkileyen büyü o gece bana da dokunmuş olmalıydı ve Damon'ın gerçekte gördüğü şeyi ben de görmüşüm. Her şey bir şekilde onunla ilgiliydi.

Damon durmamıştı ama sonunda varmış gibiydik. Hâlâ yüzünde boş bir ifadeyle eğimli çimenliğe doğru ilerledi. Ev moderndi, beyaz yüzeyler ve keskin kenarlardan oluşan bir yapı. Her pencere karanlıktı... ama ön kapı sessiz bir davetle ardına kadar açıktı. Neden buradaydık? Damon neden hâlâ kendine gelememişti?

Collith ortadan kayboldu ve yeniden ortaya çıktı, böylece kardeşimin önündeydi. Eve ilk o girdi, bunu kapıyı çalmadan ya da zili denemeden yaptı, bu da muhtemelen içeride kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Damon da aynısını yaptı ve ben de hemen arkasından gittim, içgüdülerim onu yakalayıp *kaçmak* için çığlık atıyordu. Eşiği geçtiğimizde tek ses yavaş ayak seslerimiz ve ısrarcı bir rüzgârı.

Giriş holü, baktığımız ya da içinden geçtiğimiz diğer tüm odalarla birlikte tertemizdi. Dışarıdan bakınca bunu bekliyordum ama her şeyin bu kadar mükemmel olmasında neredeyse ürkütücü bir şey vardı. Şık ve modern mobilyaların her bir parçası bilinçli olarak yerleştirilmişti ve bir şeylerin yeri değiştirildiğinde bunların sahibinin bunu hemen anlayacağını hissediyordum.

Garip bir şekilde, duvarların ve zeminlerin çoğu çıplaktı, bu yüzden arkadaş resimlerinden oluşan bir duvara rastladığımızda durup dikkat kesilmemek imkansızdı. Her biri siyah bir çerçeve içindeydi ve çoğunun profesyonelce çekildiği belliydi. Tam ortada bir çiftin portresi vardı.

Görüntüdeki adam çekici ama sertti. Doğrudan kameraya , dimdik duruyordu. Gözleri çelik grisiydi. Muhtemelen karısı olan bir kadın, adamın biraz önünde bir sandalyede oturuyordu. Basitçe söylemek gerekirse, büyüleyici bir . Saçları yıldızsız bir gece kadar karanlıktı ve dalgalar halinde beline kadar sarkıyordu. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştım; kadar doğal olmayan, delici bir maviydi ki renkli lenslere benziyorlardı. Geri kalanı ince ve solgundu. Kırılabilirdi.

"birini tanıyor musun?" Collith sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama öyle görünmüyor mu-" Lyari isimlerimizi tısladı.

Kahretsin, diye düşündüm, koşmaya başladım. Resim dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, biz ona bakarken Damon yoluna devam etmiş olmalıydı. Collith'le birlikte, menteşesiz bir çene gibi açılan Fransız kapılarına doğru ilerledik. Avluyu geçerken Lyari'nin telaşının nedenini hemen anladım.

Kardeşim doğruca göle doğru yürüyordu.

Muhafız'ın geri çekildiğini görünce bocaladım. Neden onu durdurmaya çalışmıyordu? Kendimi toparlayarak daha da hızlı koştum, o dondurucu sudan kaçınmak için çaresizce. Damon'ı elime geçirdiğimde onu sarsacak, bizi neden buraya sürüklediğini soracak, ne olabileceğini soracaktım...

Su perisini gördüğümde donakaldım.

Peri masallarında onlara siren denirdi ve şimdi nedenini anlıyordum. Derinliklerden sürünerek kıyıya çıktı ve kardeşimi gözüne kestirdi. Tam olarak şarkı söylemeyen ama yine de çekici olan ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Belden yukarısı tamamen çıplaktı. Kuyruğu, *Küçük Denizkızı*'nda tasvir edildiği gibi güzel yeşil pullardan yapılmamıştı. Bunun yerine gümüş rengindeydi ve üzerinde bıçak ya da diken gibi sivri şeyler vardı.

Kendi gözlerimden ya da yaratığın niyetinden şüphe edecek zaman yoktu. "Damon!" Ona doğru koşarak çığlık attım. Dönmedi ya da tereddüt etmedi. Ona ulaştığımda kolunu öyle sert salladım ki omzunu yerinden çıkarmış olmaktan korktum. Damon düşerken çığlık bile atmadı. Sadece kendini yukarı itti -derisi terden o kadar kaygandı ki tutunma yeteneğimi kaybettim- ve suya doğru yürümeye başladı. Siren geri çekildi, gözleri zaferle parlıyordu. Her an ayak bileklerinden tutup onu suyun altına çekebilirdi.

Yenilenmiş bir öfke duygusu bana güç verdi. Nefes nefese Damon'ın belini kavradım ve onu tekrar kendime çektim. Kardeşim gevşerken, onun ağırlığı bizi devirdi.

Çarpışma zihnini temizledi. Damon bana göz kırptı, korkmuş ve şaşkındı. "Fortuna?"

"Kaçın!" Omzumun üzerinden çılgınca bakarak emrettim. Yaratık çalkantılı gözlerini bana çevirmeden önce itaat ettiğini görmek için yeterli zaman vardı.

"Fortuna," diye nefes aldı. Bakışlarımı çalıştım ama beni esir almıştı. Perdeli parmaklarını uzatıp ayakkabımın üstünden görünen ayak bileğimi okşadı. Sesi -geldiği derinlikler kadar soğuk ve karanlık- içime işledi ve merkezimin sıkışmasına neden oldu. Nefesim kesildi, tüm kaçış düşüncelerim bulanıklaştı.

"Collith, yardım et," diye fısıldadığımı duydum, tam da her şey esintiye dönüşmeden önce.

"Tadına bakmak ister misin Fortuna?" diye mırıldandı siren. Karnının üzerinde bir solucan gibi yatıyordu, ama hiç bu kadar güzel, bu kadar acı verici bir şey görmemiştim. Kaburgaları dışarı çıkmıştı, kulakları sivriydi ve göğüsleri yuvarlak ve mükemmeldi. "Dokunmak ister misin?" diye mırıldandı.

Gücü o kadar baskındı ki, suçluluk ya da öfke hissetmek aklımın ucundan bile geçmedi. Yutkunurken başımı bile sallayamadım. "Evet. Lütfen. Evet."

"Daha yakına gel," diye yalvardı. Gözlerim daha fazla yaşla doldu ve ıslak ses tonundaki o acıyı, o ihtiyacı duymaya dayanamadım. Tereddüt etmeden onu suya kadar takip ettim. Sürekli geri çekiliyor, benden kaçıyordu. Çılgına dönmüştüm ve su belime vuruyordu. Uzak bir içgüdü -ya da belki bir sesti-zihnimi taradı, ama onu görmezden geldim. O değildi, yüzden önemli değildi. O kadar büyülenmişim ki topuğum bir taşa takılıp düştüğünde ve kendimi tamamen suya batmış bulduğumda hiçbir tepki vermedim. Başımın etrafını sardı, göl o kadar derindi ki ayaklarım yere değmiyordu.

Körü körüne kollarımı uzatıp sireni bulmaya çalıştım. Dondurucu eller benimkilere değdi ve ben de tuttum. Teni yapış yapıştı ama fark etmedim bile. Kolları ve yüzgeciyle bana sarıldı ve beni öptü. Nefesim kesildi, ciğerlerime su doldu. Yine de umursamadım. Dili benimkini okşadı ve kıyafetlerimi çıkardığını hissettim. Ona yardım ettim, sirenin vücudunu kendi ellerimle keşfettim. Uzun parmaklarını kullanmak için bana uzandı. Eğildim, vücudum zevkten çatırdıyordu. O

Uyuşturan su beni öldürüyor, ciğerlerimi dolduruyordu. Önemli değildi, ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir kez daha, düşüncelerimin arasından bir ses süzüldü. Önce küçük bir dereydi, sonra her şeyi silip süpüren bir nehir. *Bana geri dön, Fortuna. Onun etkisiyle savaşı. Sen ondan daha güçlüsün.*

Tam olarak çıkaramadım. Sesin kime ait hatırlayamıyordum... ama onu görebiliyordum. Önümde bir görüntü dalgalanıyordu, ela gözlü bir peri ve nadiren de olsa görmeme izin verdiği güzel bir gülümseme. Dokunmak istediğim kişi oydu. Çünkü o benim eşimdi. Bu gerçektir.

Ama bu değildi.

Farkına varmamla birlikte acı da geri geldi. Ciğerlerimde bir yanma. Boğuluyorum, diye düşündüm uzaktan. İçimde kükreyen acıya rağmen, ağzımın kararlı bir çizgiye dönüştüğünü hissettim. Bu şekilde ölmeyecektim. Babam bana daha iyisini öğretmişti.

Uygun bir şekilde, zaten sirene dokunuyordum. Hiçbir incelik ya da beceri göstermeden -şimdiden benlik duygumun tekrar kaybolduğunu hissedebiliyordum, şehvetin sisi yaklaşıyordu- bir leşe saldıran kuduz bir köpek gibi onun zihnini parçaladım.

Siren sesinin belli belirsiz farkındaydım. Genelde kurbanlarım beni hissetmezdi bile. Fobilerini ve sessiz korkularını, o ince tatları ve hisleri, ruhunda yara izi olan korkulara kadar pençeledim. Bunlar anılar ve odalardı.

İçlerinden birinde durdum. Geçtiğimiz beyaz bir yatak odasıydı; en mahrem alan olan burada bile halı, renk ya da biblo yoktu. Siren alçak yatağın üzerine oturmuş, sırtını yastıklı yatak başlığına dayamıştı. Sivri dişlerini ve gümüş yüzgecini gizleyen insani cazibesi bozulmamıştı. Vücudu ipeksi, lavanta rengi bir gecelikle kaplıydı ve askılarından biri yırtılmıştı.

Bir sürtünme sesi duyuldu ve ikimiz de dikkat kesildik. Siren, gölgelerin arasından bir adamın -evde gördüğümüz portredekinin aynısı- yavaş ve ölçülü adımlarla ilerleyişini izledi. Elinde deri bir kemer vardı ve onu diğerinin etrafına sardı, sonra dikkatini çektiğinden emin olarak çözdü. "Dürüstçe cevap vermek için sana bir şans vereceğim," dedi. Sesi bir şekilde evin dekoruna uyuyordu; beyaz duvarları ve tehlikeli kenarları hayal etmeme neden oldu. "Andrew Parker bu sabah, papaz evliliğin kutsallığı hakkındaki vaazını bitirdikten hemen sonra sana dokundu mu?"

Siren kendini küçültmeye çalıştı. Başını çılgınca salladı. "Sadece omzumdan oldu, Ethan. Bana kendimi iyi hissedip hissetmediğimi soruyordu, çünkü o sırada sallanmakta olduğumu fark etmiş-"

"Beni bir daha asla böyle aşağılamayacaksın." Çukur yanaklı adam yatağın ayak ucunda durdu. Gözleri niyetle kararmıştı. Karısına dokunamadan, gerisini izlemek istemeyerek odadan dışarı fırladım.

Kendi zihnime döndüğümde, öfkemle yer değiştirmekle tehdit eden merhameti ittim. Yumuşak duygularımla bir duvar daha ördüm. Artık bir silahım vardı ve hiçbir şey onu kullanmamı engelleyemezdi.

Her önce, siren kocasından korkuyordu.

Suya döndüğümde, artık onun üzerinde tam bir kontrolüm vardı. Zihni, beyin maddesine kadar benimdi. Dudaklarımı ona doğru bükerken hain bir gülümsemenin dudaklarımı büktüğünü hissettim. Siren gözlerini tekrar açtığında, kocasının suyun içinden geçtiğini gördü. Saçları başının etrafında siyah bir hale gibi süzülüyordu ve boş gözleri ona sabitlenmişti. Siren geri çekilirken elleri titredi, ağzından baloncuklar fışkırdı. Derinlerde kayboldu... ve gülümsemem anında yok oldu.

Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

Yüzeye çıkmak için mücadele ettim, ayaklarımı tekmeledim, kollarımı çırpıttım. Düşündüğümde daha derine inmiştik. Başaramayacaktım. Tam görüşüm kararmaya başlamıştı ki yüzeye çıktım. Ciğerlerim açgözlülükle uzun, derin bir oksijen çekti. Su üstünde kalmak ve bilincimi korumak için savaştım.

Döndüğümde kıyıda Collith ve Damon'ı gördüm; Collith kardeşimi tutuyor, tutabilmek için çırpınırken yüzünü buruşturuyordu. Bana yardım edememesine şaşmamalıydı. Ve Lyari daha gerideydi, gözleri donuk ve çenesi gevşekti, açıkça sirenin büyüü altındaydı. O zaman yardım etmediği için onu da suçlayamazdım. Bowling topu gibi ağır gelen kollarımla onlara doğru yüzdüm.

Bir sonsuzluk sonra, ayaklarım sert zemine değdi. Eğer şimdi yere bir daha kalkamayacağımı biliyordum. Beş adım daha atmak için son dayanıklılığımı kullandım. Hâlâ suyun içindeydim ama sadece ayak bileği derinliğindeydi ve başka bir şey düşünmeden ıslak kuma vurdum.

Renkli lekeler bir disko topu gibi dünyanın üzerinde parlıyordu. Bunun ötesinde, sağ gözümden görebildiğim tek şey -diğeri suya batmıştı- siyah bir gökyüzü ve bir evin penceresinin uzaktaki parlaklığıydı. Daha fazla zaman geçti. Birkaç dakika, birkaç saat, hiçbir fikrim yoktu. Sadece orada uzandım ve havanın tadını çıkardım.

ciğerlerime girip çıkıyordu. Siren sesinin sisi zihnimden silinmeye başladı.

Tam seslenmek üzereyken, neden henüz kimsenin konuşmadığını merak ederken, biri başımda dikildi. Kim olduğunu görecektim gücüm yoktu ama Lyari'nin sesi bir an sonra aşağıya süzüldü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım Majesteleri. Onun şarkısını duydum ve ona kapıldım. Beni öldürmelisiniz."

Başımı kaldırıp perinin diz çöküşünü izleyebildim. Eğik bir başla kılıcını uzattı, anlamı açıktı. "Kes şunu," dedim bıkkınlıkla. "Ben de tam olarak bağışık değildim. İdam edilmeli miyim?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. Kılıcı daha sıkı kavradı. "Tabii ki hayır."

"İşte böyle. Biri yardım edecek mi? Bacaklarım biraz titriyor." Rica ettikten bir süre sonra, parmakları parmaklarıma dolandı ve bana ayakta durmam için yeterli gücü verdi. Collith olduğunu düşünerek başımı kaldırıp baktım. Aslında Damon'ın elini tuttuğumu gördüğümde içimden bir şok geçti.

Elbette gözlerimle buluşmadı ve ayağa kalkar kalkmaz beni bıraktı. Arkadaşımın nereye gittiğini merak ederek etrafıma bakındım ve onu suyun yanında dururken buldum. Sirenin boynunun arkasını tutuyordu, şüphesiz kaymasını engellemek için. Yüzgecini bacaklarıyla değiştirmişti ve bize tekrar saldırmaya niyetli olup merak ettim. Yoksa neden suyu terk etsin ki?

Artık bir önemi yok diye düşündüm. Bu yaratığın, kardeşimi neden hedef aldığından başlayarak açıklaması gereken bazı şeyler vardı.

Lyari, "Muhtemelen çocuğun kalbinin peşindeydi," diyene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim.

"Ama neden Damon? Onun bir Kabus olduğunu nereden biliyor?" Soruları sirene yönelttim ama o başını kaldırmadı. Saçlarının uçları damlıyordu. Kendini Collith'ten olabildiğince uzak tutuyordu ki Collith'in onu bu kadar sıkı kavradığı düşünülmürse bu etkileyiciydi.

Lyari ayağa kalktı ve kılıcını kınına soktu. İfadesine bakılırsa, Sağ Elim onu yaratığın göğsüne saplamaktan başka bir şey istemiyordu. Lyari bakışlarını bana çevirdi, sanki sirene çok uzun süre bakmanın onu tam da bunu yapmaya teşvik edeceğinden korkuyordu. "Mantıklı; o sizden daha kolay bir hedef olurdu Majesteleri," dedi.

"Onu tanıdın mı?" Damon'a sordum. Sadece başını salladı. Kaşlarımı çattım. "O zaman nasıl-"

Siren hiçbir uyarıda bulunmadan gülmeye başladı. şarkısının aksine, sesi sert ve hırıltılıydı. Geniş, dingin ayın ve hafifçe vuran dalgaların altında yersizmiş gibi hissettiriyordu. "Hayır, beni hatırlamazsın, değil mi?" diye homurdandı. "Kimse hatırlamaz. O böyle istiyor."

"Kim?" diye sordum. Artık onun etkisi altında olmadığım için vücudundan daha fazlasını fark edebiliyordum. Acı verecek kadar zayıftı ve neredeyse her yeri rklerle doluydu. Düşüncelerim sudaki mücadelemiz sırasında bulduğum anıya geri döndü. "Kocan mı?"

Bunun zerine kadın ağzını açtı ve o güne kadar duyduğum en yüksek, en tuhaf sesi çıkardı. Büyünün inkar edilemez çekimini hissettim. Collith boştaki elini kadının boğazına doladı ve kısa kesti. Bununla birlikte kadının gücü tükenmiş gibiydi. Kadın sarktı ve hıçkırmaya başladı.

"Fortuna," dedi Collith, sesi yumuşaktı. "Neden içeri girmiyoruz? Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız."

O anda orada çırılçıplak durduğumu fark ettim. Kendi giysilerim çoktan gitmiş, büyük olasılıkla gln dibini boylamıştı. En azından ayakkabılarımla hâlâ . Başımı salladım ve aynı zamanda göğsümü de kapattım. Yine de kimse bana bakmıyordu. Damon'ın bakışları dikkatle başka yöne çevrilmişti ve Lyari sanki hâlâ onu öldürmeyi dşnyrmş gibi sirene bakıyordu.

Yanlarından hızla geçerken yanaklarım alev alev yanıyordu. Hâlâ sireni tutan Collith beni takip etti. Rahatsız edici bir şekilde yaklaştı -kutup gibi nefesini ensemden hissedebiliyordum- ve ancak birkaç saniye sonra beni korumaya çalıştığını anladım. Yine de duyacağını bildiğim için dönmeden "Teşekkür ederim," dedim. Verandaya ulaştık ve sırlıslıkla ayakkabılarımla betonda ayak izleri bıraktık.

"Bir şey değil." Collith'in sesi nötrdü ama bağın onun tarafından gelen koruyuculuk dalgalarını hissedebiliyordum. İçeri girerken mideme bir sıcaklık yayıldı. *Yatak odaları muhtemelen üst kattadır.* Aceleyle oturma odasından geçip merdivenlere yöneldim. Siren'in aileme yaşattıklarından sonra, en azından bana birkaç kıyafet ödünç verebilirdi.

Tepeye ulaştığımda Collith'in beni takip etmediğini fark ettim. Kaşlarımı çatarak onu aradım ve oturma odasında durduğunu gördüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, "Ben sirene kalacağım. Lyari, Fortuna'ya üst katta eşlik eder misin?"

Kıımı rtme dürtüsüyle savaştım. ", Damon nerede?"

Lyari bana, "Kardeşin sirenin etkisinden uzakta, ön tarafta beklemeye karar verdi," dedi. Hızlı kalp atışlarım yeniden yavaşlamaya başladı. Yanıma geldi ve ben sadece bir an tereddüt ettim, bakışlarım tekrar Collith'e kaydı, sonra koridorda ilerlemeye başladık. Halı beyaz ve pelüştü. Ana süiti bulana kadar başımı her odaya soktum. Devasa yatağa ve ışıltılı avizeye zar zor bir bakış attım; asıl odak noktam dolaptı.

Vay anasını. Kapı aralığında, kısa süre durdum. Bu insanların tek bir rafta, hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla kıyafeti vardı. Bir an için sadece bakabildim, sonra çıplak olduğumu hatırladım ve tekrar harekete geçtim. Işıltılı elbiselerin ve zarif bluzların yanından geçtim ve en uçta egzersiz kıyafetlerinden oluşan bir raf gördüm.

"Sirenin Damon'dan nasıl haberdar olduğunu hâlâ anlamış değilim," diye seslendim Lyari'ye, içine spor sütyeni yerleştirilmiş bir atlet giyerken. Rafın yanında fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt asılı duruyordu, onu da çekip çıkardım. "Zamanlama çok tuhaf. Ne olduğumuzun reklamını yapmadığımız gerçeğini unuttun-Damon eve yeni dönmüştü. Denver'dan kimseyle iletişim halinde değildik."

Lyari kapı aralığında belirdi. Hafifçe döndü ve ben yoga pantolonumu giyerken bana biraz mahremiyet sağladı. "Kardeşinin döndüğünü kim biliyordu?" diye sordu.

Çorap aramak için çekmeceleri karıştırırken bunu düşündüm. Angela'nın koca ağzı yüzünden Granby'deki herkes biliyordu ve dünyadaki diğer herkes de... "O lanet *gazete makalesi*," diye tükürdüm, çorapları unutarak. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı.

Benim sorunlarımla ilgilenmeyen Lyari, komodinin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafı kaldırdı. Alt kattaki portrede Cooper Cenaze ve Kremasyon Hizmetleri yazan bir tabelanın önünde duran adamdı bu. "Görünüşe göre kocasının bir cenaze evi var."

Bu beni duraksatmamalıydı ama duraksattı. Damon. Şarkı. Cenaze evi. İşte böyle, zihnim başka bir bağlantı kurdu. Yapboz çok basitti ama tüm parçalara sahip değildik. "Damon'ın kalbini aslında bu şekilde almayı planlıyordu," dedim yavaşça. "Onu o otobüsün önüne attırmıştı, hatırladın mı? Kocasının sahibi olduğu cenaze evine girip kendine yardım etmek kolay olurdu. En azından yüzleşmekten daha kolaydı. Ama biz müdahale etmeye devam edince çaresiz kaldı."

Onun iğrenç planını yüksek sesle söylediğimi duymak kalbimi öfkeyle gümbürdetti. Birdenbire onun zihnini sağlam bıraktığıma inanamadım. Dolaptan çıktım

ve koridora yöneldim. Lyari hemen arkamdaydı, neredeyse çılgınca hareket ediyordu ve sirene yenildiği için kendini affetmesinin uzun zaman alacağını biliyordum. Merdivenlerden inerken zihnimde onu öldürmenin en acı verici yollarını gözden geçiriyordum.

Collith onu bıraktığımız yerde, oturma odasındaydı ve sirenin omzundaki açık bir yarayla ilgileniyordu. Yaranın taze olmadığı belliydi ama bunu daha önce fark etmeliydim. Belki de sirenin büyüü hâlâ içimde bir yerlerdeydi ve onu görme şeklimi bulanıklaştırıyordu. "Her şey yolunda mı?" Collith temkinli bir şekilde sordu, yüzümdeki sert ifadeyi fark etmişti.

Onlardan birkaç metre uzakta durdum. Bunu bitirmek için yakınlığa ihtiyacım yoktu. "Bu şeyin az önce kardeşimi öldürmeye çalıştığını düşünürsek, hayır, değil," diye cevap verdim. Arkamda, Lyari'nin kılıcı kınından çekerken çınladı.

Sesim hiçbir şey ele vermiyordu, bu yüzden Collith aramızdaki bağ sayesinde soğuk öfkemi olmalıydı. "O bir kurban Fortuna," diye hatırlattı bana, sirenin kolunu bırakarak. Ayağa kalktı. Sanki hırlayan ve saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi hareket ettiğini fark ettim. "Çaresizlik insanları çirkin şeyler yapmaya iter."

Bakışlarımı sirene sabitlemek için onun yanından geçtim. "Peki bunu tekrar denemesine ne engel olacak?"

"Hiçbir şey," diye tısladı, dişlerini bana doğru göstererek. "Hiçbir şey beni tekrar, tekrar ve tekrar denemekten alıkoyamaz, ta ki ya ölene ya da küçük kardeşinin kalbini çiğneyene kadar."

Hem zihnimle hem de bedenimle kendimi ona doğru fırlattım. Siren çığlık attı ve geri çekildi. Sonra Collith oradaydı, aramızda duruyordu, yüzünde korkusuz bir ifade vardı. O anda -tıpkı üçüncü denemeden sonra Damon'ı öldürmeyi kısa bir süreliğine düşündüğümde olduğu gibi- Collith'i parçalamayı düşündüm. Beyninde bir tünel açıp diğer taraftan dışarı fırlamayı ve onu salyaları akan bir kabuk halinde bırakmayı.

Bekle, bekle. Hayır. Collith'i incitmek istemedim.

İçimdeki karanlık fiziksel bir şeymiş gibi hissediyordum. Çok büyüktü, kontrol edilemezdi. "Bana neler oluyor?" Ondan çok kendime fısıldadım. Sanki içimdeki kaosu sadece bu bastırabilirmiş gibi kendime sarıldım.

"Gücün," dedi Collith, yüzümü ellerinin arasında tutmak için uzanarak. ", bu yüzden yeteneklerinin de değişmesi mantıklı. Ama sen onları itiyorsun, onlarla savaşıyorsun, dengeyi bozuyorsun. Beni dinle Fortuna. Bana bak. Gücün korku, evet, ama korku her zaman çirkin ya da karanlık değildir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dişlerimin arasından sordum. Kâbuslar çocukları geceleri ağlayarak ve çığlık atarak uyandırırđı. İnsanlar günlerini geçirirken bir gölge ya da soğuk bir nefes gibi onlara musallat olurlardı. Çirkin ve karanlıktan *başka bir* şey değildi.

"Seni Damon'ı kurtarmaya iten şey korku değil miydi?" Collith meydan okudu. "Bu korktuğunu mu yoksa zarar gördüğünü mü? Ve biliyorum ki beni buraya sizi korumaya, daha önce hiçbir şey beni benden koparamamışken tahtımı ve halkımı geride bırakmaya gönderen şey de bu."

Karanlık kıvrandı ve çalkalandı, kafesinden kurtulmaya çalıştı. "Ne olduğumdan utandığımı mı sanıyorsun? Utanmıyorum. Güven bana."

"Utanmak, hayır. Korkmak mı? Evet. İşte bu yüzden bir dengesizlik olduğu için bu kadar çok mücadele ediyorsunuz."

Dilimde tatlar patladı; onları sirenin zihninde geçirdiğim zamandan tanıyordum. Bunun tek anlamı, Collith'le konuşurken güçlerimin benden herhangi bir talimat almadan kendi yollarında ilerledikleri olabilirdi. Artık gerçekten korkuyordum, Collith'e odaklandım ve bileklerini şiddetle kavradım. "Açıkça ," diye talep ettim. Belli ki bir şey anlatmaya çalışıyordu ama güç kafamın içinde bir fırtına gibiydi, gittikçe yoğunlaşıyor ve başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu.

Collith alnını benimkine bastırdı. Kokusu etrafımı sardı ve aynı anda vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı. "Korku bir tohumdur, aşkım. Acıdan ya da öfkeden büyüyebilir... ya da başka bir şeyden büyüyebilir. Sevgiden. Umuttan. Sen bir canavar değilsin, Fortuna Sworn. İyiye odaklan, onu içine al ve gerisini bırak."

O kadar kolay değil, demeye çalıştım. Gitmesine izin vermek sireni cezasız bırakmak anlamına gelirdi. Yaptığı her şeyden sonra -geçen hafta pençelerini kardeşime batırması, bizi buraya çekmesi, Damon'ı bir otobüsün önüne çekmesi, beni neredeyse boğması- aklını bir şeker dükkânıymış gibi yağmalamak istedim.

Collith düşüncelerimi bir dereceye kadar duymuş olmalı, çünkü bana daha da sert bir şekilde bastırdı ve fısıldadı, "Öfkeye tutunmak zehir içmek ve karşındakinin ölmesini beklemek gibidir. Merhameti seç, Fortuna."

Dilimin ucunda yüzlerce kesici, alaycı cevap bekliyordu. Sonra bir ses etrafımızda oluşan cam küreyi parçaladı ve hepsini unuttum. Collith arkasını döndü ve bunu yaparken sireni tekrar görüş alanıma soktu. Ağlıyordu; gürültü ondan geliyordu. Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını gördüm. I

Komşuların ışıklarının yanmasını bekleyerek pencerelere doğru baktı. Ama hiçbir şey olmadı. Bu sırada kim uyuyabilirdi ki?

Birkaç saniye daha böyle devam ettikten sonra, ona tokat atmak niyetiyle sirene yaklaştım. Hareketi hissetti ve yüzünü bana doğru kaldırdı. Boğazıma bir nefes takıldı ve tüm karanlık sanki kırık bir cammışım gibi üzerimden çekildi.

O gözlerdi. Dinlemek isteyen herkese sırlarını fısıldayan o pembe gözler. *Acı içindeyim. Yardıma ihtiyacım var.* Onu şimdi hatırladım.

Ailem öldürülmeden önce bizimle aynı sokakta yaşıyordu. Onu bazen posta alırken ya da yürüyüşe çıkarken görürdüm. Düzgün saçlı, ince bir şeydi ve bir çanta askısını, bir kitabı ya da bir şemsiye sapını tutarken beyaz parmak eklemleri vardı. Bir ya da iki kez, birbirimizin yanından geçerken, kirpiklerinin arasından bana baktı. O anlarda pembeye çalan gözlerinin akını, sözsüz bir yardım ışıltısı gibi görürdüm. Ama ben çok gençtim, çok saftım.

Şimdi sirene baktığımda, üzerindeki cazibenin gitmiş olduğunu fark ettim. Tüm Düşmüşler gibi bu kadın da ilk bakışta görüldüğü gibi değildi. Kremsi bir teni yoktu, acı çeken birinin solgun tenine sahipti. Bileklerindeki ve dizlerindeki kemikler küçük ve belirgindi.

Bu ayrıntıları görmek, yaşadıklarının inkâr edilemez gerçeğiyle birlikte sunulması, içimde kopan fırtınayı dindirdi. Artık ona zarar veremezdim. Neden korkusuz olmak istediğini bile anlamıştım.

Keşke planı Damon Sworn'un kalbini yemeyi içermeseydi.

"Bir daha kardeşime zarar vermeye *kalkarsan* seni öldürürüm," diye yarattığı uyardım, konuştuktan sonra hâlâ adını bilmediğimi fark ettim. Ama bilmek de istemiyordum. Onu öldürmek zorunda kalmam çok olasıyken onu daha da insanlaştırmak istemedim.

Siren ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Belki de yine de yapmalısın," diye fısıldadı. "Her şey bundan daha iyi olurdu. Vicdanını rahatlatıcaksa, bunu bir merhamet olarak düşün."

"İkimize de bir iyilik yap ve yardım çağır," diye homurdandım, tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm. Acı beni yere serdi. Ne ona, ne Collith'e, ne de Lyari'ye tek kelime etmeden geri çekildim ve evin içinde adımlarımızı yeniden takip ettim.

Dışarı çıkmazsam, o anda ayrılmazsam, içimdeki karanlığa yenik düşebileceğimi biliyordum. Ön kapıdan çıktığımda Damon'ı kaldırımda gördüm.

Korkunç bir an için sirenin çoktan çaldığını düşündüğümde dünya yavaşladı.

sözünü tuttu. Önümden geçen bir sonraki arabanın önüne atlamasını mı izleyecektim?

Damon bana dönüp, "Bizim için bir Uber çağırdım," dediğinde dünya yeniden hareketlendi.

Göğsümdeki gerginlik gevşedi. "Oh. Teşekkürler. Bekle, Fred ve Emma'nın evinden pijamalarıyla çıkmadın mı? Ayakkabıların bile yok. Telefonun nasıl yanında?"

Damon yüzünü diğer yöne çevirdi, aniden Uber'i fark etmekle meşguldü. "Her gece tekrar tekrar oynattığım bir YouTube videosu var. Adı 'kalp atışı sesleri'. Hâlâ Jassin'in göğsünde uykuya alışkınım."

Bana sır mı veriyordu yoksa aramızdaki yarayı derinleştirmeye mi çalışıyordu anlayamadım. "Ne kadar uzakta?" Bir dakika sonra sordum. Bu korkakça bir seçimdi ama şu anda Damon'la savaştığım gücüm yoktu.

Telefonuna baktı. "Beş dakika."

Başımı salladım. Bir iki dakika sonra Lyari diğer tarafımda belirdi. Hepimiz orada, Denver'ın aydınlık bir mahallesindeki boş bir sokakta bekledik ve tek kelime etmedik. Gecenin o saatinde sanki dünyada kalan tek insanlar bizmişiz gibi hissediyorduk. Collith birkaç dakika sonra evden çıktı ve o da sessiz kaldı. Sirenle her ne konuştuysa derisine işlemişti. Üzgün görünüyordu.

Araba çok geçmeden geldi, frenleri sessizliğin içinde gıcırdıyordu. Damon ön koltuğa oturdu ve beni, Lyari'yi ve Collith'i arkada rahatça oturmaları için bıraktı. Kendimi onların arasında otururken buldum, şoförün her dönüşünde omuzlarım onların omuzlarına sürtünüyordu. Bir zamanlar olduğum kadın bunu umursardı. Her dokunuşta ürperirdi. Şimdi sadece uyanık kalmak için mücadele ediyordum; arabada olmak beni her zaman uyuturdu. Ayrıca cehennem gibi bir gece olmuştu.

"İyi geceler," dedi şoförümüz ve beni irkiltti. Gözlerim şak diye açıldı. Ne zaman durmuştuk? Collith ve Lyari arabadan inerken yönümü şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. South Park Hill'e geri dönmüştük; Damon çoktan Fred ve Emma'nın evinin içinde kaybolmuştu. Artık yol temiz olduğuna göre, direksiyonun arkasındaki kır saçlı adama teşekkür ederek arabadan . Serin havada dik durduğumda, arabayı kaldırımdan çekti.

"Lyari, evine git," diye seslendim verandanın merdivenlerine yaklaşmış olan Muhafız'a. Döndü, dudaklarında bir argüman vardı ama kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Lyari öldürücü bir ifadeyle ortadan kayboldu.

Birden kendimi savunmasız hissederek Collith'e döndüm. Ellerini hâlâ yüzümde hissedebiliyor ve bana kendimden söyleyen sesini duyabiliyordum. "Seninle kapıya kadar yürüyebilir miyim?" Collith ben bir şey söyleyemeden sordu. O eller şimdi ceplerindeydi. Daha fazla zarar veremeyecekleri ya da bildiğim her şeyi sorgulamama neden olamayacakları güvenli bir yere saklanmışlardı.

Sorusuna sadece başımı sallayarak cevap verdim ve yavaş bir tempoda ilerlemeye başladık. Durgunluk düşüncelerimi geri çekti. Kafamın arkasında sessiz ama ısrarcı bir ses şeklini alan bir şey beni rahatsız ediyordu. "Biliyor musun, biz Uber'deyken, bütün bu geceyi gözden geçirip durdum. Suyun altında tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım, çünkü çoğu bulanıktı. Ve aklıma sirenin şarkısını duyduğunda gözünü bile kırpmadığın geldi. Lyari bile ona yenik düştü. Merak ettim de, senin *hiç* zayıflığın var mı? Hiç mi?" Collith'e şaka yaptığımı göstermek için gülümsedim. Sayılır.

"Elbette zayıflıklarım var. Elbette savunmasız olduğum zamanlar var. Ama bunların hepsi... sana bağlı," dedi Collith sessizce. Boğazını temizledi ve sanki bu çok da küçük olmayan ifşaat üzerinde durmak istemiyormuş gibi ekledi, "Bu arada onun şarkısını duyabilenler hakkında bir efsane var. Bunu biliyor musun?"

Verandanın basamaklarını yarıya kadar tırmandım, sonra yüzümü ona döndüm. Artık aynı boydaydık. "Hayır. Aydınlat beni."

"Onun cazibesine kapılanların kalplerinin kararsız ya da sahipsiz olduğunu söylüyorlar. Kimi sevdiklerini ya da kendilerini başka bir yaratığa emanet etmek isteyip istemediklerini bilmiyorlar. Ve... onun tatlı sözlerine sağır olanlar, tamamen ve acınası bir şekilde bir başkası için kaybolurlar."

"Acınacak halde, ha?" Yine o sıcaklığı hissederek usulca sordum. Collith bir adım daha yaklaşıp gözleriyle soruyu sorduğunda, onunla yarı yolda buluştum. Sanki birbirimizi haftalardır değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi öpüştük. Onun tadı sirenin ağzının anısını yok etti. Ona karşı hissettiklerimin yanlışlığı, Collith'e karşı hissettiğim sıcaklık tarafından yakılıp yok edildi. Bir kez daha, ona sonsuza dek karşı koyacağıma dair kendime verdiğim sözleri unutmuştum. Ya da belki de artık onları umursamıyordum. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve parmak uçlarımda durarak, bedeninin benimkine çarpma hissinin tadını çıkardım.

Bir süre sonra Collith isteksizce geri çekildi. Elleri belime doğru kayarak arkalarında karıncalı bir yol bıraktı ve nefes alış verişlerimiz havaya bulutlar gönderdi. Gözlerimi kapattım ve bu gecenin anılarını aklımda tutmaya çalıştım.

bir kol mesafesinde. Birkaç görüntü hâlâ yudum yudum akıyordu. "Neden yukarı gelmedin?" Birden geri çekilip Collith'e bakarak sordum.

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Ne?"

"Siren'in evinde," diye açıkladım. "Giysi almak için içeri girdik ve sen benimle gelmek yerine Lyari'yi yukarı gönderdin. Neden? Sanki beni daha önce çıplak görmemişsin gibi."

Anladığında gözleri açıldı. Collith doğru kelimeleri ararken ciddi ifadelerinden birini takındı. "Çünkü... bu senin seçimin olacak," dedi uzun bir aradan sonra. Onun mücadelesini, bağıın onun tarafından gelen huzursuzluğun yumuşak titreşimlerini hissettim. "Öyle olmak zorunda. Sen ve ben sonunda birlikte olduğumuzda, bu konuda hiçbir kafa karışıklığı olmamalı. Beni gerçekten isteyip istemediğin konusunda."

Ne zaman, demişti. Sanki eninde sonunda iki yerine bir olacağımıza dair hiçbir belirsizlik yokmuş gibi. Kendi iç savaşımın şiddetini hissetmemesini umarak bir nefes verdim. "Nasıl oluyor da bana karşı tekrar tekrar bu kadar nazik olabiliyorsun ama diğer herkesin acı çekmesini izleyebiliyorsun?" Collith'in acı dolu bakışlarıyla karşılaşınca fısıldadım. Ne demek istediğimi yanlış anlaması ihtimaline karşı, bir yağmur suyu akıntısı boyunca ilerleyen kâğıttan bir gemi gibi bağdan aşağı bir görüntü gönderdim. Kirli, çıplak ayaklı köle kız, gözlerinde umutla bana bakıyordu.

Collith cevap vermeden telefonunun sesi duyuldu. Ekranı bakarken başını öne eğdi. Kafasını kaldırıp bana acıklı bir gülümseme verdiğinde Unseelie Kralı'nın gitmekte olduğunu anlamıştım. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Birkaç saatliğine Saray'da olmam gerekiyor," diye mırıldandı.

Gülümsemesindeki hayal kırıklığını muhtemelen görebileceğini bilerek gülümsemesine karşılık verdim. "Oh, geri döneceksin, ha? Kendini yatağıma mı davet ediyorsun? Bu biraz küstahça."

"Haklı olabilirsin. O zaman ışığı açık bırak. Eğer oraya vardığımda pencerenin karanlık olduğunu görürsem, geceyi yalnız geçirmeyi tercih ettiğini düşüneceğim." Collith yavaşça elini bıraktı ve geriye doğru yürüdü. Her adımda biraz daha gözden kayboluyordu, ta ki ben kendimi boş bir kaldırıma bakarken bulana dek.

Verandanın basamaklarını koşarak çıkıp kapıyı denerken içim sızladı. Neyse ki Damon kapıyı kilitlememişti; Emma ya da Fred'e yedeğin nerede olduğunu sormayı akıl etmiş olmalıydı. İçeri girdim ve arkamdaki sürgüyü çevirdim.

Finn merdivenlerin dibinde bekliyordu, tüyleri tedirginlikle kabarmıştı. "Her şey yolunda," dedim ona, Fred ve Emma'yı uyandırmak istemediğim için kısık sesle. Kurt adam hiç ses çıkarmadı ama yine de bir şekilde

Onu bu kadar uzun süre bıraktığım için beni onaylamadı. Sonunda buz gibi ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Merdivenleri yalınayak çıktım, tabii Finn de peşimden geldi ve banyoya girdim. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve yatağa girdim. Hâlâ sirenin dolabından aldığım kıyafetleri giyiyordum ama temiz ve rahatlardı, neden olmasın? Finn, alışkanlığımız haline geldiği üzere ayaklarımın yanına kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Ben Unseelie Kralı'nı beklemek için uyanık kaldım. Yanımdaki ışık yumuşak ama parlak bir şekilde parlıyordu.

Bir saat geçti. İki. Yakındaki barınaklardaki köpeklerin resimlerine bakarak uykumu kaçırdım. Ancak tüm çabalarımın rağmen gözlerimin sürekli kapandığını hissettim. Sonra Oliver'ın orada, rüyalarımın beklediğini ve peri ortaya çıkmaya tenezzül ettiğinde onu Collith'e bırakacağımı hatırladım. Çok tanıdık gelmeye başlayan bir duygu olan suçluluk duygusu, bir geyik yavrusunu kovalayan kurtlar gibi uykuyu uzaklaştırdı.

Bir saat daha geçti. Collith gelmedi ama bir mesaj geldi. Göndermek için yüzeye kadar gitmiş olmalı, diye düşündüm uzaktan. *Alıkonuldum*, yazıyordu. *Bunu telafi edeceğim*.

Telefonu komodinin üzerine geri koydum, içimdeki hayal kırıklığını inkar edemiyordum. Lambayı kapattıktan sonra gözlerimi kapattım ve uykunun iyileştirici dalgasının onu yıkayıp geçmesini bekledim. Yine de damarlarım uğuldamayı kesmiyordu. Diğer tarafıma geçmeyi denedim. Yastığı kabartmayı. Yorganı tekmeledim.

Merdivenlerden gelen iniltiyi duyduğumda içimi bir rahatlama sesi kapladı. Emma. Belki bir arkadaşına minnettar olurdu. Buruşuk yatağı terk ettim ve Finn'i peşime takarak koridora çıktım.

Geldiğimde mutfakta kimse yoktu. Kaşlarımı çatarak kafamı oturma odasına uzattım. Mobilyalar ve gölgeler bana bakıyordu. Sonra ön verandaya baktım, Emma'nın ara sıra sigara içtiğini hatırladım. Ama dışarı baktığımda sandalyeler boştu. Hemen bir sonuca varmamaya çalışarak antrede durdum. *Emma'nın iyi olduğuna eminim*. Finn oturmuş beni izliyordu ve dili dışarı sarkmıştı. Ona kaşlarımı çattım. "O doğüstü hislerinle bir kıza yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Emma nereye gitti?"

Finn'in dikkati başka yöne kaydı. Onun sarı bakışlarını takip ederek arka kapının açık olduğunu fark ettim. Kapıya yaklaşıp perdeyi çekerek açtığımda ay ışığı üzerime düştü. Menteşeler gıcırdıyordu. Açık kapıdan içeri adım attığımda -Finn yine geride kalmak konusunda kararlı bir şekilde beni itti ve Emma'nın tanıdık şeklini ararken bakışlarım Damon'ın ince

profilini gördüm. Çimenlere bakıyordu ama gerçekten görmediğinden şüpheleniyordum.

Nefes almaya cesaret edemeyerek salıncakta ona katıldım. Hareketlerimden dolayı sallanıyordu. Damon bir şey söylemedi ama gitmedi de. Finn verandanın diğer tarafında dolaşırken tırnaklarını şaklatıyor, yol boyunca her şeyi kokluyordu. Bir süre sonra, uzaklardaki ufuk çizgisinde güneşin tepeye tırmanışını yakalamayı umarak yukarı doğru baktım. Şafak öncesi ışık her şeyi gerçeküstü gösteriyordu.

"Sonunda bir araya getirdim," dedim. Göz kapaklarım yine düşüyordu. Tek yapmak istediğim uyumaktı ama bu konuda önemli bir şey olduğunu hissediyordum. "Billy bana vasiyetinle ilgili olarak onu görmeye gittiğini söyledi. Ölümün halinde her şeyin bana kalacağından emin olmak istemişsin. Yine de siren benden hayatını sonlandırmamı isteyene kadar parçaları göremedim. "Her şey bundan daha iyi olurdu" dedi. Neyin içine girdiğinizi biliyordunuz. Seni öldürmek istediğini biliyordun. Bunun senin intiharın olması gerekiyordu."

"Evet," dedi Damon kısık sesle. Tereddüt etmedi ya da saklamaya çalışmadı. O anda ona vurmak istedim. Mantıksız ve acımasızcaydı belki ama vurdum.

Bunun yerine kollarımı ona doladım ve şakağımı omzuna yasladım. Damon tutmadı. Bana doğru eğilmedi. Ama beni itmedi ya da hareket etmedi ve bu da bir şeydi. Öyleydi. Bir süre geçti, en küçük yollarla birbirimize bağlandık. Ama Nightmares tek bir dokunuşun ne kadar etkili olabileceğini herkesten iyi biliyordu.

"Fortuna?" Damon sonunda, sesi içimde titreşerek, "Fortuna," dedi.

Hareket etmedim. Güneş neredeyse doğmak üzereydi. Her an dünyayı uyandırmak için gelebilirdi. "Evet?"

"Hadi eve gidelim."

Gülümsedim. Eve. Kulağa hoş geliyor. "Tamam."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BİR HAFTA SONRA

Nefes verirken Adam'ın dişlerinin arasından **bir** ir tısladı.

Yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı ama bunun onu zayıflatmasına izin vermedi. Küçük, memnun bir gülümsemeyi bastıramadım. Yirmi dakikadır dövüşüyorduk, Adam o kadar çok darbe indirmişti ki yarın kesinlikle ağrım olacaktı. Ona dokunmayı başardığım gerçeği, bu işte daha iyi olduğum anlamına geliyordu.

Adam iyileşirken, egzersiz minderinin üzerinde birbirimizin etrafında dönmeye devam ettik. Adrenalinim yükseldi, kazanma hevesim çok fazlaydı. Her adımda çıplak ayaklarımın plastik üzerinde terli izler bıraktığını hissedebiliyordum.

Sonra Collith'i birkaç metre ötede, duvara yaslanmış, sessizce maskaralıklarımızı izlerken gördüm. Ne zamandır orada duruyordu? Her zamanki gibi *iyi* görünüyordu. Bugün mahkeme kıyafetlerini giymişti; omuzlarında tüyler olan siyah bir gömlek, ona uygun koyu renk bir pantolon ve parlayan diz üstü çizmeler. Collith'in kendine ait bir stilisti var mıydı yoksa bunların hepsi ona mı aitti merak ettim.

Aniden, hareketi o kadar hızlıydı ki engellemeye fırsatım olmadı, Adam bacağının bir hamlesiyle beni ayağa kaldırdı. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Dikkatini vermiyorsun," diye beni bilgilendirdi. Başının üstündeki sarkan ampulün yarattığı gölgeler yüz hatlarında dans ediyordu.

"Evet,
öyleyim."

"Bunu
kanıtla."

Bir saldırı beklediğini biliyordum, bu yüzden birkaç dakika kendimi tuttum. Sonra sola dönmüş gibi yaptım. Adam bunun bir numara olduğunu tahmin etti. Ama aslında öyle olmadığını tahmin edemedi. Ona ulaştım ve havaya sıçradım, dirseğimi boynuna sapladım ve o sendelerken yere düştüm ve sıkıca dikilmiş ayaklarını çektim. Yere düştü. Hemen sıçradım ve kendimi savunmaya hazırladım.

Adam bir bulanıklık içinde hareket etti ve ben daha gözümü kırpamadan tekrar ayağa kalktı. Bana doğru gelmek yerine dikkatini saate verdi. "Aferin. Bazı şeylere başlamam gerekiyor," dedi o tınısız sesiyle.

Bunun bir oyun olma ihtimaline karşı olduğum yerde kaldım, gergin ve çömelmiş bir halde. "Tamam.

Birkaç gün içinde uğramamın sakıncası var mı?"

Adam arkasını döndü. Collith'e selam vermeden yanından geçti. "Bana uyar. Sonra kılıç üzerinde çalışırız," dediğini duydum, yan odalardan birine girmeden önce. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve çarpma sesi garajda yankılandı.

Verdiği yanıt beni heyecanlandırdı. Lyari'nin kalçasında parıldayan ve hınzır kenarları bana göz kırpan kılıcını her gördüğümde kılıç oyunlarına olan ilgim artıyordu. Tekrar gülümseyerek doğruldum ve köşedeki çim sandalyeden çantamı aldım. Bu kez bir el havlusu getirmiştım ve Collith'e yaklaşıp havluyu çıkardım ve terden sıırsıklam olmuş tenimi kuruladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Yumuşak zevkimi hissedeceğini bilerek sordum. Geçen hafta boyunca birbirimizi birkaç kez görmüştük -iki kez kahve içmiş, bir kez de akşam yemeği yemiştik- ama Collith geceyi burada geçirmemiş ya da beni Denver'da neden terk ettiğine dair herhangi bir açıklama yapmamıştı. Ondan bir açıklama istemek rüzgârı itmeye çalışmak gibiydi; rüzgâr sadece etrafımda dönüyor ya da hızla uzaklaşıyordu.

Collith'in gözleri havlunun ilerleyişini takip etti. İçlerindeki sıcaklık merkezimin gerilmesine neden oldu. Birdenbire klasik rock müziğin sesi o kadar yükseldi ki aramızdaki tek ses buymuş gibi geldi. "Sana bir söz vermişim. Hatırlıyor ?" Collith sordu, bakışları benimkilerde sabitti.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Gerçi bu peri öyle kolay kolay söz vermezdi ve son zamanlarda sadece bir tanesi aklımda kalmıştı. Bizi küçük oturma odamda gördüm, aramızda renkli oyun taşları vardı.

En büyük pişmanlığın nedir?

Buna cevap veremem. Sana göstermem gerek.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedim sırtarak. Şu anda onun yanındayken bunu çok sık yaptığımı fark ettim. "Bir yere mi gidiyoruz?"

Başını salladı. "Evet. Mahkemeye dönelim. Seni orada biriyle tanıştırmak istiyorum."

Yeraltına, o yere geri dönme ihtimali beni eskisi kadar tedirgin etmiyordu. Bunun ne anlama geldiğinden ya da beni rahatsız edip emin değildim. "Bana kim olduğunu söyleyecek misin?" Birlikte kapıya doğru yürürken sordum.

Collith kapıyı benim için iterek açtı. Bugün rüzgâr şiddetliydi ve saçlarını karıştırıyordu. Gözlerine uçuşan saç tellerine aldırmadan bana baktı. "Hayatımdaki en önemli kişi... senden sonra."

Kapıya en yakın yere park etmiş olan kamyonete doğru ilerlerken dudağımı çiğnedim. Birden Collith'in bu yanını görmeye hazır olup olmadığını merak ettim. Onu şu anda tanıdığımdan daha iyi tanımaya. Bir şeye doğru ilerliyorduk, bunu hissedebiliyordum. İçgüdülerim bana yavaşlamamı ya da buna tamamen bir son vermemi söylüyordu.

Yine de içimde yükselen merakı görmezden gelemiyordum, her saniye daha da ağırlaşıyordu, tıpkı bir kapıya yığılan kar gibi. Kapıyı açarsam, çığın dayanamayacağım kadar büyük olduğunu görebilirdim. Yine de gitmezsem beni rahatsız edeceğini biliyordum.

Collith hâlâ cevabımı bekliyordu. "Duş almak için zamanım var mı?" diye sordum. Kamyonete ulaşmıştık. Sırtım kapıya durmuş, ona bakıyordum.

"Elbette." Başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

Bu soru midemi bulandırdı. Bir an tereddüt ettim ama sonra bizi orada hayal ettim. Sıcak bir akıntının altında birbirimizin tadına bakarken, ne zaman ve nasıl istersek dokunmakta özgürdük. Tüm o ıslak, çıplak ten. "Sessiz olmalıyız," diye başardım.

Collith elini belime koydu ve beni kendine çekti. "Ses çıkarmayacağım," diye fısıldayarak söz verdi. "Dilim başka şeylerle meşgul olacak."

Titredim.

Tek bir kuş giden güneşin yasını tuttu.

Önce ağaçların tepelerinde, sonra da çalıkların arasında onu aradım, yarı yarıya bana bakan bir çift sarı göz görmeyi bekliyordum. Ama Finn eve dönmüş, kanepede uyuyordu. İnsan şekline dönmek onu çok yormuştu; Collith ve ben ayrıldığımızda hâlâ bilinci yerinde değildi. Onu uyandırmadığım için muhtemelen öfkeleneceğini biliyordum.

Artık ölü ormanda yolumuza devam ediyorduk. Görünürde artık yeşil yoktu, her şey yaklaşan kışa yenik düşmüştü. Ayakkabılarım kahverengi, kırmızı ve altın rengi yaprakların üzerinde çıtırdıyordu. Ağaçlar çıplak ve kimsesiz görünüyordu.

Yürüyüşümüzün yarısında rüzgâr tekrar hızlandı. Beni yeniden, bu kez daha az hoş bir nedenle ürpertmesine kayıtsızdı. Saçlarım duştan dolayı hala ıslaktı... ve başım gökyüzünden dolayı hala aydınlıktı-

Collith'in tüm o buhar ve sıcak suyun ortasında bana yaşattığı çatlatıcı orgazm. Duştaki o sıcak, kesintisiz zamanı yeniden yaşarken soğuğu unuttum.

Orada bir saat geçirmiştik. İşimiz bittiğinde ikimiz de banyodan çıkıp benim odama geçtik. Yatağa uzandık ve yerden devam ettik. O dört duvar arasında saatler geçti. Bir kez olsun giyinmedik ya da birbirimize dokunmayı bırakmadık.

Sadece bir kişiyle -gerçek bile olmayan bir ruhla- kendimi böyle kaybetmiştim.

Seks yapmadık. İlk kez, bunun nedeni benim istekli olmamam değildi. O çizgiyi geçmemizi engelleyen Collith'ti. Ona nedenini sorduğumda, ellerimi göğsünde tuttu, başını salladı ve beni tekrar öpmek için hareket etti. Bana acımı ve utancımı unutturmak onun için çok kolay olmuştu. Daha sonra beni mutfığa götürdü ve orada bize krep ve domuz pastırması yaptı.

Şimdi düşüncelerimin nesnesi omzunun üzerinden bana bakıyordu, ağzının köşesi yukarı doğru eğilmişti. "Aklımdan uzak dur, lanet ," diye seslendim ona.

"Bana arabanın radyosunun sesini sonuna kadar açmış gibi yayın yapmayı kes," diye karşılık verdi. Ağzımı bir gülümseme daha kapladı. Ona yetişmek için acele ettim, çünkü neredeyse Unseelie Sarayı'na varmıştık. Yolculuğum boyunca Nuvian'ı ya da diğer Muhafızları görmeye çalışmıştım. Orada olduklarını, sevgili krallarını koruduklarını biliyordum ama onlara hakkını vermeliydim, iyidiler. Ağaçlarda gördüğüm tek şey yalnız bir sincaptı.

Dakikalar sonra Collith ve ben yer altındaydık. Ruhlar gibi, Muhafızlar da gölgelerin arasından çıktılar. Lyari'ye bir gün izin vermişim -daha doğrusu izin almasını emretmişim- bu yüzden çevremizdeki yüzler Nuvian dışında tanındık değildi. Benden daha önce hoşlanmadıysa bile şimdi kesinlikle nefret ediyordu. Son mahkemede yaptığım o numaradan sonra bana soğuk bir şekilde hitap etmekten, yokmuşum gibi davranmaya başlamıştı.

Collith'in seçtiği yol aşağıya doğru eğimliydi. Hava gittikçe acımasızlaşıyor, burnumun ve kulaklarımın ucuna iğneler gibi batıyordu. Merdivenlerle karşılaşmayı bekliyordum ama geçit durmadan alçalıyordu.

Kalbim bir anda daha fazla çarpmaya başladı - Collith'in zihnindeki bu geçidi bir kez görmüştüm. O kısacık bakış bile duygularla doluydu. Bu yoldan nefret ediyordu. Bu yolun nereye korkuyordu. Beni neden buraya getirmişti? Böyle karanlık bir yerde kiminle karşılaşabilirdim ki?

Merakım hâlâ yükselen endişe dalgasından daha güçlüydü. Yer tekrar düzleşirken Collith'in elini sıkıca tuttum. Birkaç metre ötede tünel sona erdi. Duvara gömülü, yüzeyi mavi çiçeklerle boyanmış tek bir kapı vardı. Her iki yanında iki Muhafız duruyordu. O kapının ardında yaşayanları mı koruyorlardı... yoksa dışarı çıkmadıklarından emin mi oluyorlardı?

Perilerden hiçbirini tanıımıyordum ama Collith'in tavrı biz yaklaştıkça değişti; krallara özgü buzlar çözüldü. İsimlerini mırıldandı ve ellerini sıktı. Onu izlerken bu Muhafızları iyi tanıdığını düşündüm. Onlara güveniyordu. "Bugün nasıl?" diye sordu sağdakine. Koyu tenli peri bana Tarragon'u hatırlattı, yüzünde sadece hayal edebileceğim bir dinginlik vardı.

"Akıllı başında, Majesteleri," diye yanıtladı ve dostuma nazik bir gülümseme verdi.

Collith başını salladı, ifadesi sakindi ama bir gerginlik fısıltısı bağdan aşağı süzülüyordu. "Çok iyi. Lütfen kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

Gardiyan eğildi ve tekrar ileriye baktı. Collith elimi bırakmadan kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı. Ben de aynısını yaptım, hissettiğim korkuyu saklamanın faydasız olduğunu biliyordum. Collith'i başka bir tünelde takip ettim ve Muhafızlardan hiçbirinin bize eşlik etmediğini fark ettim. Kısa süre sonra bu yol da bir duvarla son buldu. Bu sefer görünürde kapı yoktu. Sadece iki yanda, sıcak ve titrek bir sıra meşale vardı.

Collith topraktan bana doğru baktı. Sonunda konuşurken sesini endişe ve sıcaklık karışımı bir his doldurdu. "Fortuna, bu benim annem Naevys. Anne, bu benim eşim Fortuna."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona baktım. Annesi mi? Bu bir şaka mıydı yoksa... yoksa Collith gerçekten de geçitte bizimle birlikte birinin olduğunu mu düşünüyordu? Bir bakış daha bana yalnız olduğumuzu, toprak ve taşlardan başka bir şey olmadığını söyledi. Duvar hareket ettiğinde Collith'e annesinin nerede olduğunu düşündüğünü sormak üzereydim. İlk içgüdüm kaçmaktı -iyi şeyler genellikle topraktan böyle çıkmazdı- ama sonra parlak, mavi bir göz gördüm. Kıpırdamadım.

Bir periye baktığımı fark etmem bir anımı daha aldı.

Vücudunun bazı kısımları tamamen toprağa gömülmüştü. Karnından kökler çıkıyordu. Minik olanlar saçlarının arasından geçerek bir ağacın parçalarından çok damarlara benziyordu. Bu Collith'in annesi miydi?

İçinde bulunduğu koşulların tuhaflığını görmezden gelirim, onun kız kardeşi olabilirmiş gibi görünüyordu. Teni açık tenliydi ve saçları -hangi kısımları

zaten kir tarafından ele geçirilmişti - kahverenginin koyu bir tonuydu. O ve Collith aynı uzun, hafif kalkık burnu paylaşıyordu.

"Sonunda onu getirdiğin için teşekkür ederim," dedi peri Collith'e, ağzımın açık kaldığı gerçeğini kibarca görmezden gelerek. Sesi zayıftı ama içinde bir güç damarı vardı ve onun eskiden nasıl bir kadın olduğunu hayal edebiliyordum.

Bir sonraki anda Naevys bakışlarını bana dikti. Ağzım kapalı olmasına rağmen, yüz ifadem muhtemelen hissettiğim kadar dehşete düşmüş olduğumu biliyordum. Kadının solgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve eğer bilmesem bunun eğlenmek için olduğunu söyleyebilirdim. "İyi tanıştık Fortuna Sworn," dedi.

"Merhaba," diye mırıldandım, kendimi hasta, dehşete düşmüş ve kafası karışmış hissediyordum. Collith'in buraya gelmekten nefret etmesine şaşmamalı; annesini bu halde görmek muhtemelen onu her seferinde biraz daha öldürüyordu. Saray'da yaşamak ve her gün geri gelmek konusunda bu kadar ısrarcı olmasına şaşmamalı. Birkaç saniye içinde gizemli dostumu çok daha iyi anladım.

Düşüncelerimden habersiz, Naevys'in canlı gözleri beni inceledi. "Haftalardır oğluma beni yeni geliniyle tanıştırması için yalvarıyordum. Anlattıkları senin hakkını vermiyor canım. Yine de onun ağzından bir şey almak çok zor. Sence de öyle değil mi?"

Geçen her saniyede zihnim korkunç büyüyü daha fazla kabul etti. "Teşekkür ederim," dedim, Collith'in bir şeyler sakladığı tek kişinin ben olmadığının ortaya çıkmasıyla biraz rahatlamıştım.

Ben konuştuktan sonra Collith bir ses çıkardı. Soru sorarcasına kaşlarını çattığımda, sanki artık kendini tutamıyormuş gibi gülümsedi. "Bağışla beni anne. Fortuna'yı şimdiye kadar hiç bu kadar durgun görmemiştim. Islak bir kedi görmek gibi."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandım ters ters bakarak.

"Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok," diye araya girdi yerdeki peri, Collith'in tavrıyla ilgili yorumuna karşılık olarak. Parmakları sanki beni rahatlatmak için dokunmaya çalışıyormuş gibi kıpırdadı. "İsteğim meraktan kaynaklanıyordu, beklentiden değil. Gitmeden önce senin hakkında bir fikir edinmek istedim."

"Anne," diye homurdandı Collith, sözleriyle birlikte neşenin tüm izleri de silinmişti. *Ben gitmeden önce* şöyle demişti. "Şu anda bunu tartışmayacağız."

"Doğru, evet, elbette. Kafanı kumun ve Dünya'nın ana kayasına gömdüğünü unutmuşum. İyi sert bir kafatası var, değil mi Fortuna?"

"En zoru," diye hemen kabul ettim, düşünmeden. Şimdi bakışlarını dikme sırası Collith'teydi. Ona utangaç bir omuz silkme hareketi yaptım.

Naevys güldü. Ses şaşırtıcı derecede normaldi, sanki sonsuza dek karanlıkta sıkışıp kalmamış, yavaş yavaş toprak ve kaya tarafından yutulmuyormuş gibiydi. "Sanırım bu kıزدan hoşlandım, sevgilim," dedi.

Ondan ben de hoşlanmıştım ve bu da düşüncelerimi Collith'in ruh haline geri getirdi. Annesini bir dakikalığına tanıdıktan sonra onun akıbetinin ne olacağını düşünmek beni etkilediyse, onun neler hissettiğini anlayamıyordum. Bunu benden saklayarak mükemmel bir iş çıkarmıştı.

"Ölüyor musun?" Naevys'e açıkça sordum. Bu sorunun Collith'e acı vereceğini biliyordum ve istediğim de bu değildi -en azından artık değil- ama dostumun her gün yüzleştiği gerçeği öğrenmeye ihtiyacım vardı. Daha sonra yüzleşeceği şeyle ilgili. Naevys'in de belirttiği gibi, bana kendi başına anlatması pek mümkün değildi.

Peri buna alınmadı; sadece dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ölmek doğru kelime değil," diye cevap verdi. "İnsanlar ölür. Kuşlar ölür. Canavarlar ölür. Ben sadece... başka bir şeye dönüşüyorum. Collith'in hizmetkârlarının artık beni beslemesine bile gerek yok; toprak beni besliyor. Geçen her günle birlikte, kendi adımları hatırlamakta ya da sözcükleri nasıl oluşturacağımı bilmekte daha da zorlanıyorum. Yakında Collith buraya gelecek ve onu boş bir kabuktan başka bir şey olmayacak."

"Anne, lütfen," dedi Collith kısık sesle. Onu tanıdığım onca zaman boyunca hiç bu kadar savunmasız görünmemişti. Daha fazla acı içinde.

Naevys şefkatle gülümsedi. Bir kez daha parmakları kıpırdadı ve onun yanağına uzanmaya çalıştığını anladım. "Sırf sen gerçeklerden korkuyorsun diye yalan söylemeyeceğim."

Karşılıklı konuşmaları daha önce defalarca söylenmiş şeylerin yankısını taşıyordu. Collith cevap vermedi ve ona baktığımda yüz ifadesi kalbimi sızlattı. Sade kralın yerini kayıp, harap olmuş küçük bir çocuk almıştı. "Ne kadar zamanın var?" Uzun ve yoğun bir sessizlikten sonra Naevys'e sordum.

"Tahmin etmem gerekirse, bahara kadar gitmiş olacağımı tahmin ediyorum." Sesi aynı anda hem nazik hem de gerçekçi olmayı başarıyordu. *Ona* hayranım, diye düşündüm birden. Kesin olarak bilmek için periye dokunmam gerekecekti ama geleceğinden bahsederken Naevys'in damarlarında bir damla bile korku yok gibiydi... ya da yoktu.

"O zaman bu aralar seni daha sık ziyaret edeceğimden emin olabilirsin," dedim ona. Bu sözleri söylerken bile yarı yarıya kalmaya meyilliydim - yalnızlığın ne kadar keskin bir bıçak olduğunu hatırlıyordum. Bu boşluğu doldurmak için denediğim tüm yolları düşünerek etrafıma bakındım ve Naevys'in burada televizyon ya da başka bir elektronik aleti ilk kez fark ettim. Zamanını nasıl geçiriyordu?

"Bu hoşuma giderdi. Umarım hoşuna gider," dedi ben daha sormadan. Naevys kesin bir havayla ikimizin arasına baktı. Ne gördüğünü merak ediyordum. Collith ve ben o kadar yakın duruyorduk ki kollarımız neredeyse birbirine değecekti ama birbirimize bakmadık ya da ellerimizi birleştirmedik. "Oğlumun seni bulmasına sevindim Fortuna. Onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Şimdi git ve bugünlerde gençler ne yapıyorsa onu yap; benim biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Collith itiraz etmedi. Bir adım öne çıktı ve onun büyüden henüz etkilenmemiş birkaç parçasından biri olan alnını öptü. O ve ben başımızı salladık, sonra Collith kolunu uzattı ve oradan uzaklaştık. Onu orada bırakmak doğru gelmiyordu ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda erkek peri kapıyı kapattı. Diğerleri önceki pozisyonundan hiç ayrılmamıştı, gözleri bile kıpırdamıyordu ve bağlılığı bana Lyari'yi hatırlattı. Collith annesini güvende tuttukları için ikisine de minnettarlığını ifade etti, sonra biz de onlardan ayrıldık. Biz onunla birlikteyken Nuvian çağrılmış olmalıydı, çünkü peşimizden gelen periler öncekinden farklıydı.

Collith'in Naevys'i neden 24 saat koruduğunu anladım. Naevys onun zayıf noktasıydı. Düşmanları onu ona karşı kullanabilirdi, tıpkı Damon'ı bana karşı kullandıkları gibi. Taç için savaşırken tek düşündüğüm şey güçtü. Beni de nasıl savunmasız bırakabileceğini düşünmeyi unutmuşum.

Bariz soruyu sormak için Naevys'in duyamayacağı kadar uzaklaşmamızı bekledim. "Bu ona nasıl oldu?"

Collith'in çenesi çalıştı. Bu konu hakkında konuşmak istemediği çok açıktı. Kim isterdi ki? Neyse ki bana karşı daha açık olma kararına sadık kaldı. "İroninin en iyisi," dedi sonunda. "Kral annemin toprağa bakmayı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Topraktan hayat çıkarmayı. Onu terk etmenin cezası olarak -bu kadar uzun süre ondan kaçmanın yanı sıra- bunu yaptı. Ben olmasaydım hiç dönmeyecekti."

"*Bu* yüzden yaşlı kralı öldürdün." Bu bir soru değildi; Collith'in utancı bağ boyunca sis gibi yayıldı. Çaresiz hissederek boğazımı temizledim. I

Bırakın başkasınınkini, kendi suçluluğumu bile anlayamıyordum. "Onu öylece çekip çıkaramaz mısın?"

Yüzeye ulaşmıştık. Derin bir nefes alarak geceye adım attım ve Collith'in ortaya çıkışını izlemek için döndüm. "Yeryüzü kuşatılmış," diye cevap verdi, sesi gergindi. Öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum; akli hâlâ eski kraldaydı. "Onu en son çıkarmaya çalıştığımızda neredeyse ikiye bölüyorduk. Piçin hizmetinde bir cadı vardı ve kadın onun emirlerini yerine getirdikten sonra öldürdü. Bu geri alınamaz."

Keder kalbimin altında bir düğüm oluşturdu. Söyleyebileceğim ya da önerebileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü Collith muhtemelen hepsini duymuş ve denemişti. Collith tek kelime daha etmeden eve doğru yürümeye başladı. Bir süre sessiz kalarak onun yanında yürüdüm ve ayaklarımızın altındaki yaprakların rahatlatıcı çıtırtılarını dinledim. "Bunu bana neden bugün gösterdin? Bunca zaman sonra?" Sonunda sordum.

"Motelde, herhangi bir soru sorabileceğinize ve doğru cevap vereceğime yemin ettim. Sözümün değersiz olduğunu düşünmeni istemedim ama cevabımın aşağıda, annemle birlikte gömülü olduğunu biliyordum. Ve o her zaman az önce tanıştığınız akli başında peri gibi değildir, bu da dışarıdan gelen ziyaretçileri... zorlaştırır."

Ona doğru baktım ama Collith gözlerini önündeki patikadan ayırmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden bazen aniden ayrılıyorum - annemin nöbetleri var. Çıglık atmaya başlıyor ve kendini kurtarmaya çalışıyor. Son birkaç yıla dair hiçbir anısı yok gibi görünüyor, bu yüzden sanki ilk kez böyle uyanıyor. Genellikle benim sesim onu kendine getirir."

Hâlâ doğru kelimeleri bulamamış olsam da Collith'in cevabının yine sessizlik olmasına izin veremezdim. Tüm bunlarla uğraştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve taç giymenin yükü yeterince ağırdı. Daha zayıf bir insan çoktan kırılmış olurdu. "Çok üzgünüm Collith," diye fısıldadım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek.

Hayatım boyunca sayısız kez duyduğum, birileri ailem hakkında her bilgi edindiğinde duyduğum ve uzun zaman önce anlamını yitirmiş kelimelerdi bunlar. Ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi hissettiğim her şeyi kapsıyor ve Collith'e doğru süzülüyorlardı. Sadece samimiyetimi duymasını umabilirdim.

Ağzı yumuşadı. Durdu ve ben onunla yüzleşene kadar elimi çekti. "Sanırım güven ikimize de kolay gelmiyor," dedi Collith. "Ama sana o pis motel odasında da söylediğim gibi, bunu değiştirmeye çalışıyorum... senin için."

Bana bakma şekli içimin sıkışmasına neden oldu. Vücudumdan başka bir his daha geçti, bu sefer kenarları yumuşaktı ama daha az değildi

diğerlerinden daha güçlü. Hiç düşünmeden elimi uzattım ve o serseri bukleyi tekrar yerine sıkıştırdım.

Collith geri çekilerek beni şok etti. Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. Başından beri orada, yüzeyin altında gizleniyor olmalıydı, çünkü ortaya çıkışı çok ani olmuştu. "Neden beni istediğini itiraf edemiyorsun Fortuna? Bunu gözlerinde görüyorum. Adımı inlerkenki sesinde. Kelimeleri söyle. Lütfen."

Ona tekrar ters ters baktım, sinirlenmiş ve huzursuz olmuşum. Neden hazır olduğumda konuşmama izin vermiyordu? Neden tam olarak ne olduğunu anlamadan bu olayın gelişmesine izin vermiyordu? *Oh, aynı senin onun kendi hızında ilerlemesine izin verdiğin gibi mi?* mantık işaret etti. İçimde çocukça bir dürtü yükseldi ve ona teslim oldum.

"Sen neden ?" Gözlerimi devirerek sordum, içimdeki her şeyle rol yapıyordum. Uzaklaşmak için döndüm.

Ama bu kez Collith merhamet etmedi. Etrafa bakındı ve yeniden ortaya yolu kapattı. "Beni istiyorsun. Benim seni istediğim kadar kötü bir şekilde."

"I..." Söylemek üzere olduğum her şey -muhtemelen küstahça ya da küçümseyici bir şey- dilimde soldu. O lanet yeminler, Savannah'nın zombilerinden biri gibi hafızamdan yükseldi ve ölü kalmayı reddetti. *Sana her zaman doğruyu söyleyeceğime söz veriyorum.* Çoktan bozmuşum, o halde neden hâlâ önemliydi? Collith yeminlerinin her birini tutmuş muydu?

Onuncu kez aklıma telefonumdaki kayıt geldi. Törenin yarısını tercüme etmesi için birini bulmam gerekiyordu.

"Fortuna."

Bakışlarım tekrar Collith'e kaydı. Beni izliyor, ikimizin de birlikte olduğumuz her an hissettiğimiz gerçeği bekliyordu. Bunu yüksek sesle söylemeyi düşündüğümde panik boğazımı tırmaladı. "Söyleyemem. Özür dilerim. *Yapamam,*" dedim, geri çekilerek.

"Neden olmasın?" diye bastırdı. Her adıma eşlik etti ve bir ağaca sırtımı verdiğimde durmak zorunda kaldık. Avuçlarını iki yanımda düzleştirebileceği kadar genişti.

Eğer tüylerim diken diken olsaydı, şu anda diken diken olurlardı. Ona hırlama isteğime karşı koydum. "Nereden başlamalıyım?" Onun yerine tersledim. "Her şeyin nasıl başladığına ne dersin Collith? Beni bir bağa zorlamak için yalan söyledin ve manipüle ettin. Sesimi benden aldın. Bu mahkemeye dair hırslarına o kadar körsün ki ben öldürülürken seyirci kaldın-"

"Bunların hepsi bahane ve ikimiz de bunu biliyoruz. Beni affettin ve affetmediğini söylemeye çalışma çünkü birbirimize her baktığımızda bunu hissediyorum. Oliver'a karşı hissettiklerin bana karşı hissettiklerinden ayrı, çünkü biz birlikteyken o artık aklından bile geçmiyor. Yani geriye tek bir şey kalıyor."

Günahlarını bu kadar kolay görmezden geldiği için ondan nefret ediyordum. Oliver'ın adını söylemesinden nefret ediyordum. En çok da haklı olmasından nefret ediyordum. Ama şimdi bile bunu kabul edemiyordum. "Neymiş o, Majesteleri? Görünüşe göre *her şeyi* biliyorsunuz."

Collith kesin bir ifadeyle, "Korkuyorsun," dedi.

Bunun üzerine keskin kenarlı bir kahkaha attım. Kolunun altından sıyrılıp devam ettim ve omzumun üzerinden, "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bağlılık sorunlarım mı var? Biliyorsun, sana milyonlarca gerçek nedeni açıklardım ama boya kalemlerim yeni bitti."

Collith yılmadan ağaçların arasından beni takip etti. Aramızdaki mesafeye rağmen sözlerinin bana ulaşmasını sağlayacak kadar yüksek sesle konuştu. "Tekrar tekrar, sevdiğin insanlar seni terk ediyor. Ailen, Sorcha, Damon. Neden kendini daha fazla kalp kırıklığına açasın ki? En iyi korunma yolu sevmekten kaçınmaktır, değil mi?"

Tekrar onunla yüzleşmek için döndüm. Collith hâlâ yolda gerisindeydi ve içgüdüsel olarak sesimi yükselttim, gerçi her halükârda beni duymakta bir sorun yaşamayacaktı. "Vay canına, bana psikoloji mezunu olduğunu söylememiştin."

"Hayır," diye karşılık verdi, yaklaşarak. "Sadece ruhuna doğrudan bir bağlantım var."

"Evet, benim de seninkine bir tane var," diye hatırlattım ona. Sonunda bana ulaştı, sadece bir nefes ötemde durdu ve olduğu gibi güzel, soğuk bir avcı gibi görünüyordu. "Tahmin et ne oldu? Korkan tek kişi ben değilim. Ama korkularımız arasındaki en büyük fark benimkilerin başkalarının hayatını mahvetmemesi."

Collith'in gözleri parladı. Bu ela ateşin öfkeden mi yoksa arzudan mı yandığını anlayamıyordum. Belki de ikisi birden. "Bana aşık oluyorsun Fortuna. Tıpkı benim sana aşık olduğum gibi," diye hırladı.

"Beni *tanımıyorsun* bile." Kendimi bir araba alarmı gibi hissediyordum, hep aynı sesleri çıkarıyor, kendimi bile rahatsız ediyordum. Ama elimde kalan birkaç savunmadan biriydi bu. Bir kez daha ona sırtımı döndüm ve yoluma devam ettim.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve eğlenen ifadesiyle bana patronluk tasladı. Bu kez dönerek uzaklaşmaya çalıştığımda Collith elimi tuttu.

Kollarını. Tutuşu nazik ya da tereddütlü değildi. Adam'ın yeni hareketlerinden birini kullanmak üzereydim ki devam etti: "Sevdiklerin için sınırların olmadığını biliyorum. Masum olduğunu düşündüğün birini kurtarmak için kendini tehlikeye atacağını biliyorum, şu anda senin yanından ayrılmayan bir kurt adam gibi. Çıplak ayaklı bir köleye bir çift ayakkabı verdiğinizi biliyorum. Bunu biliyorum-"

"Tamam, demek istediğini kanıtladın," diye araya girdim, biraz nefessiz kalmış hissederek.

Çenesindeki kaslar gerildi ve gerçekten ne kadar sinirli olduğunu ortaya koydu. "Bildiğimi sanmıyorum. Ayrıca, bildiğim bir şey daha var."

Parmakları biraz gevşemişti. Collith'in bunun farkında olduğunu sanmıyordum. "Öyle mi? Ne oldu?" Onu yere sermek için kendimi hazırlayarak mırıldandım.

"Connect Four oyununu kazanmama izin verdin." Sertleştım. "Bu bir sürü-"

Collith başını eğdi ve beni öptü. Ağzının baskısında çok fazla öfke hissettim ama bu aramızdaki alevleri söndürmedi. Aksine, sadece alevleri körükledi.

Gittikçe daha da yükseldiler. Daha sıcak ve daha sıcak. Ama sonra itiraz duymazdan gelerek ağzını çekti ve eli aşağıya doğru inerken boynumu emmek için eğildi. Ona karşı nefes nefese kaldım, göğsüm kabardı. "Sadece sik beni," diye fısıldadım, başka bir şey düşünemiyordum.

Onu içimde hissetmeyi çok istiyordum. "*Lütfen*."

"Gerçeği itiraf edene kadar olmaz," diye karşı çıktı Collith. Birini hiç bu kadar istememiş ve ondan bu kadar nefret etmemiştim. Ben hâlâ bir şey söylemeyince kot pantolonumu çekiştirdi. Düğmesi açıldı. İçimden bir şey ve onu ittim, bu hareket reddetmekten ziyade hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Buna karşılık Collith'in kolu belime dolandı ve zarif bir hareketle kendimi yere indirilirken buldum. Ardından iç çamaşırımı indirirken hava çıplak tenimi okşadı. Akılsızca bir alay cümlesi kurmak üzereydim ki dili klitorisim boyunca kaydı.

Kelimelerin varlığı sona erdi. İnlememe engel olamadım. Tüm bedenim beklentiyle titriyordu ama Collith devam etmeyince başımı kaldırdım. Bakışlarımız şehvet ve kararlılığın çarpışmasında buluştu. Ben izlerken, kasık kemiğimin hemen üzerindeki deriye bir öpücük kondurdu. Nefesi merkezimi okşadı ve zonklamasına neden oldu. "O oyunu kazanmama izin verdin mi Fortuna?" Collith mırıldandı.

Gözlerimde yanan meydan okumayı bilerek ona baktım. "Hayır."

Öfkeli bir hırıltıyla yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Saniyeler içinde diliyle yaptığı şeyler beni sarsıp titretti.

eşit ölçülerde. Bacaklarım başının ve omuzlarının etrafında dolanıyordu. Utanacak ya da nerede düşünecek kadar bile aklım başımda değildi. Acımadan mememi emiyor, beni kenara doğru çekiyordu.

Ve orada, yaprakların, toprağın ve böceklerin arasında, ağaçların tepelerinde yankılanan bir çığlıkla geldim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

C kilise çanları durgun sabahın içinde çaldı.

Elimde yarısı boşalmış bir fincan kahve ile eve dönerken ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Yine bir Pazar günü. Her zaman haftanın en sevdiğim günü olmuştur. Çocukken bunun nedeni annemle babamın ikisinin de evde olmasıydı. Hepimiz öğlene kadar pijamalarımızla kalır, film izler ve babamın kreplerini yerdik. Daha sonra, kendi başıma kaldığımda, Pazar günlerini bahşişler nedeniyle sevdim. Belki de Tanrı'nın günü olması insanların hizmetçilerine nasıl davrandıkları konusunda daha bilinçli olmalarını sağlıyordu. Barda çalışmadığım Pazar günleri, annem ve babamın başlattığı geleneği sürdürdüm. Pijama, televizyon ve krep. Aynı şey değildi elbette, ama bir şekilde onların anısı o günlerde acıdan çok tatlı oluyordu.

Işık ufuktan -ya da ağaçların arasından görebildiğim süzülüyor, sanki dünya bir pencere pervazıymış gibi kenarlarını ısıldayan parmaklarla kavıyordu. Normalde bunun tadını çıkarmak için durur ya da otururdum. Ama şimdi telefonumu çıkarıp Collith'ten bir mesaj gelmesini ummaktan kendimi alamıyordum. En son konuşmamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Daha doğrusu tartışalı.

Hiçbir şey.

İçimi çektim, telefonu bir kenara bıraktım ve yürümeye devam ettim. Birkaç saniye sonra Finn'in ağaçları siper olarak kullanarak bana ayak uydurduğunu fark ettim. "Sürüngen!" Gülümseyerek seslendim. Bir an sonra, Finn'in espri anlayışı olup olmadığını bilmediğim aklıma geldi. *Kahretsin*.

Tam da korktuğum gibi, Finn yorumumu ciddiye almış görünüyordu. Ortaya çıktı.

Çalılarının arasından çıktı, gözleri yere sabitlenmişti. İçimi çektim ve kurda için bir şans vererek durakladım. Zamanımın yüzde doksanında iğneleme kullandığımı düşündüm ama sözlerimle zaten yeterince zarar vermiştim. Sessiz kaldım ve birlikte yürümeye başladık. O zaman arkamdan yürüdüğü düşünülürse, bu sonuncusuna göre bir gelişmeydi.

"Her gece değişiyorsun," dedim sonunda. Her kelime buz gibi havada görülebiliyordu. "Neden? Dönüşüm acıtmıyor mu?"

Finn'in altın rengi gözleri etrafımızdaki ormanda gezinmeye devam etti. Tehdit arıyordu, biliyordum, tıpkı Lyari'yle her konuştuğumda olduğu gibi. Uzun bir süre sonra, "Kurdu tercih ederim," diye cevap verdi.

"Oh." Daha fazlasını söylemesi için onu zorlamak istemedim, bu yüzden sormak istediğim diğer soruları yuttum.

Finn onları hissediyor gibiydi. Kaşlarını çattı, belli ki bir tür içsel mücadele yaşıyordu. "Bu formu giymek... açık tepelere ve parlak yıldızlara alışkın bir hayvanın kendini bir kafeste bulması gibi."

Bana en çok söylediği şey buydu. Bu gerçeği paylaşması bir güven jestiydi. Ben de ona bir karşılık vermeyi düşündüm ama konuşmayı kendime yönlendirerek hediyesini değersizleştirmek istemedim. "Dönüşümü kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin. İbuprofen'in rahatlatacağını sanmıyorum, değil mi?"

Kurt adam buna gülümsedi ve ben neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Vay anasını, Finn gerçekten de *ateşliydi*. "Hayır, olmaz. Ama teşekkür ederim," diye cevap verdi, aptalca önerilerimle yüzleştiğinde bile kibardı.

Arkadaşça bir sessizlik içinde avluyu birlikte geçtik. Finn kapıyı açmak için acele etti. Ona böyle şeyler yapmak zorunda olmadığını söylemeyi düşündüm ama zaten onu duşa girmeye zorlamak için planlarım vardı. *Her şey sırayla, Fortuna.*

İçeri girdiğimizde Lyari koltuktan kalktı. Damon olduğu yerde kaldı, ifadesizdi ama aralarındaki bir konuşmayı böldüğüm izlenimine kapıldım. Üzerinde sadece pijama pantolonu vardı. Kardeşimi Jassin'in pençelerinde bulduğumdan beri ilk kez tişörsüz görüyordum ve bu manzara karşısında donup kaldım. "Tanrım," diye nefes aldım.

Teni bir hikaye anlatıyordu. Uğursuz, karanlık bir masal. Her yara izi farklı bir şekil ve renkteydi. Zihninin paramparça olmasına şaşmamalı - Damon'ın hayatta kalması bile bir mucizeydi.

Gözlerim yaşardı. Yine de acıamamı hoş karşılamayacağını biliyordum, bu yüzden ikisine anlaşılır bir şeyler mırıldandım, başımı eğdim ve koridorda aceleyle ilerledim. Finn de itaatkâr bir şekilde beni takip etti.

Banyoda, acıyı göz kırparak uzaklaştırdım ve kurt adamımla yüzleşmek için döndüm. Boynundaki kir izlerine, saçındaki dallara ve tırnaklarının altındaki çamura bakarken bu hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Pekâlâ. Sertleşmenin zamanı gelmişti. Bir haftadır evdeydik ve Finn giderek artan duş alma isteğimi görmezden gelmişti.

"Soyun," diye emrettim.

Finn bariz bir tedirginlikle kıpırdanırken çok ama çok hareketsiz kaldı. Onun neden bilmediğimi ilk kez fark ettim. Hayır.

Gerçekten. Belki de gerçekten sudan korkuyordu. Ya da belki de çok uzun zamandır kurttu ve kendisi için neyin iyi olduğunu unutmuştu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ona nazikçe. "Sadece sana ipleri göstermek istiyorum. Burası havluları sakladığımız yer. Duşu açmak kolay -Bu sol düğmeyi çevirin, sonra daha az sıcak yapmak için sağ düğmeyi çevirin. Şu mavi şişeler sizin için. Şampuan, saç kremi ve vücut yıkama suyu. İlk ikisini saçınıza, sonuncusunu da kokan yerlerinize kullanıyorsunuz. Ayrıca lavabonun üstündeki dolaba birkaç erkek tıraş bıçağı koydum. İşiniz bittiğinde, odanız koridorun sonunda. Hazırlanması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm; yatak için acele sipariş verdim ama yine de gelmesi birkaç gün sürdü. Sonra lanet şeyi monte etmem gerekti, ki bu da benim güçlü yanımdı değil. Bir de şifonyer var ve senin için yeni kıyafetler aldım. Eğer bedenini doğru ayarlayamazsam, geri dönüp değiştirebilirim. Bakalım... bir şey kaçırdım mı?"

Bana bakmakta olan Finn'e döndüm. "Neden?" diye sordu kısık sesle.

O söylemese de ne demek istediğini biliyordum. Alaycı olmak, insanların birbirlerine yardım etmediği bir dünya olduğuna inanmak çok kolaydı. Sayamayacağım kadar çok kez bu düşünce tarzına sürüklenmişim.

"Çünkü sana değerinin hatırlatılmasına ihtiyacın var," diye cevap , elim kapı kolundayken ona gülümseyerek. "Sadist periler ya da psikopat kurtadamlar neye inanmamızı isterse istesin, asla bundan daha düşük bir muameleyi kabul etmemeliyiz."

Birkaç adım attım, onları duyacağını ve gittiğimi düşünceğini biliyordum. Birkaç saniye geçti. Kalbim sıkışmaya başladı... ve sonra çevrilen bir düğmenin gıcırtilı sesi geldi. Su musluktan fişkırdı ve küvetin plastik zeminine çarptı.

Kendi kendime gülümseyerek sıvıştım ve Finn'i duşuyla baş başa bıraktım.

Sabahın geri kalanını Damon ve Lyari ile bir Netflix programı izleyerek geçirdim.

Birini açtım ve ikisi de odadan çıkmadı. İkisini de bir ara ekrana bakarken yakaladım. Yani birlikte izlemişiz gibi hissettim. Yine de daha sonra biri bana sorsaydı, onlara dizinin adını söyleyemezdim. Süper kahramanlarla ilgili bir şeydi belki?

Ekranda jenerik dönmeye başladı. Artık üç ya da dört bölüm izlemiştik. "Birlikte geçirdiğimiz pazar günlerini hatırlıyor musun?" Damon'a özlemle sordum.

"Hayatta oldukları zamanları ."

Beni görmezden gelmesini ya da başını sallamasını bekliyordum - Denver'da yaşadığımızda çok gençti. Ama Damon beni şaşırttı. "Hatırlıyorum," diye cevap verdi, bakışlarını televizyondan ayırmadan. Başka bir şey söylemedi. Gerçi söylemesine de gerek yoktu. O anda annem ve babamın yeniden canlanması, tatlı anılarımızın bizi hayata döndürmesi .

Finn duştan sonra odasından bir daha çıkmadı. Kapının altından gelen derin sessizlik bana uykuya daldığını düşündürdü. Muhtemelen Unseelie Sarayı'ndan ayrıldığından beri ilk kez gerçekten dinleniyordu, bu yüzden öğleden sonra ışığı pencerelerden içeri süzülürken bile onu rahatsız etmedim.

Tam yeni bir bölüm başlarken midem guruldamaya başladı ve bana kahvaltı etmediğimi hatırlattı. Öğle yemeği vakti çoktan geçmişti. Sıcak kanepeden kalkmak için kendimi zorladım.

Mutfakta buzdolabının kapısı isteksiz bir sesle açıldı. Rafları incelemek için eğildiğimde nedenini anlayabiliyordum. Kimse alışverişe gitmemişti, bu yüzden bir şişe ketçap ve biraz eski meyve dışında hiçbir şeyimiz yoktu. İçimi çekerek üzüm poşetine uzandım.

Birkaç tanesini ağzıma attıktan sonra -eski ve lapa gibiydiler- yüzümü buruşturdum ve alt çekmecedен bir şişe su aldım. Dönüp kapağını kapattım. Tam bir yudum almak üzereyken biri ön kapıyı çaldı. Muhtemelen Damon'ın Tinder randevularından biriydi, çorap ya da cüzdan almaya gelmişti. Geçen hafta her gece bir yabancı gelmişti. Odamda uzanmış, yatak başlığının paylaştığımız duvara çarpma sesini dinliyordum. "Birini mi bekliyorsun?" Geçerken kardeşime sordum. Elini salladı.

Başını. Lyari koltukta kaldı ama şimdi bir eli kılıcında, sert bir şekilde oturuyordu. Daralmış gözlerle beni izliyordu, bir terslik olursa sıçramaya hazırды.

Bir iç çekiş daha yuttum, sonra Fred ve Emma'yı görmek için kapıyı açtım. İkisinin de ellerinde çantalar vardı ve yüzlerinde kocaman, heyecanlı bir gülümseme vardı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Emma'ya sarılmak için otomatik olarak eğilerek ağzımdan kaçırdım. Su şişesi avucumun içinde çatırdadı.

"Sana da merhaba," dedi, sıcak selamım karşısında daha da gülümseyerek. "Ziyaret etmemiz gerektiğini söylemiştin. Biraz taze mısır ve meşhur tereyağlı marul salatamı getirdim. Mangalı yakıp eski günlerdeki gibi güzel, eski usul bir barbekü yaparız diye düşündüm."

İçeri girmemeleri için bir neden düşünemiyordum ve bir an sonra hiçbir neden *olmadığını* fark ettim. İnsanları dışlamaya o kadar alışmışım ki, onlarla plan yapmaktan kaçınmak bir içgüdü haline gelmişti. Bu düşünceden tedirgin olarak kenara çekildim. Emma ve Fred hemen içeri girdiler, ikisi de evimin konumunun güzelliği ve yolculuğun ne kadar keyifli geçtiği hakkında yorumlar yaptılar. Mutfakta toplanırken, "Kibarlık ediyorsunuz ama teşekkür ederim," dedim. "Aslında bir ızgaramız olmadığını söylemeliyim."

"Oh, sorun değil. Sobayı kullanırız!" Fred çantasını masanın üzerine bıraktı.

Emma kendininkini yanına koydu ve üstünü açtı. İçine baktım ve işin çoğunu zaten yapmış olduğunu gördüm. Midem istemsiz bir şekilde guruldadı. Bakışlarını indirdi ama orada bir pırıltı yakalamadan önce değil. "Fred yemek pişirirken bizi oyalasın diye atıştırmalık bir şeyler getirdim," dedi. "Ekmek makinesinden yeni çıktı. Bir bıçak getirir misin canım? Damon, buraya gel lütfen! Meyveleri yıkayacak birine ihtiyacım var. Bu da kim?"

Bakışlarını Lyari'ye doğru takip ettim. Perinin modern kıyafetlerine rağmen yine de uhrevi bir his yayıyordu. Eğer gerçekten benimle her yere geleceksen, bunun üzerinde çalışmamız gerekecekti. Neyse ki en azından kılıcını bir kenara bırakmıştı.

Aceyle onları tanıştırdım -Lyari Emma'ya şüpheyi baktı, sanki yaşlı kadın pembe gömleğinin altında bir suikastçının silahlarını saklıyormuş gibisonra da ekmeği kesmeye başladım. Lyari'ye herkes için masayı hazırlama görevi verildi. Fred ocağın başında harıl harıl çalışıyordu. Müzik hakkında sorular sordu ve Damon telefonundan Spotify'yı açtı. Bilmediğim bir şarkı güneşin aydınlattığı mutfakta süzülüyordu.

Tam herkes oturmaya hazırlanırken ön kapı bir kez daha çalındı. Kaşlarımı çatarak cevap vermek hamle yaptım ama Emma hızla yanımdan geçti. "Hayır, hayır, masaya dön ve yemeğe başla. Ben bakarım," diye cıvıladı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı, bu yüzden itiraz etmedim ve sandalyeme geri yerleştim. Dışarıda duran kişiye selam verdi ama bir cevap duymadım.

Çoktan yerine oturmuş olan Fred sessiz bir dua için başını eğdi. Kimse ona katılmadı. Damon ve Lyari rahatsız edici bir sessizlik içinde beklerken, ben de çift geldiğinden beri ilk kez masaya baktım. Kesinlikle elleri boş gelmemişlerdi; güzel servis altlıkları, gümüş şamdanlar, çiçekli bir orta süsü vardı. Masamı güzelleştirmek için çok az çaba sarf etmişim.

ama Emma Miller bunu beş saniyede başarmıştı.

Fred birkaç dakika sonra başını kaldırdı. Yaklaşan kar fırtınası hakkında konuşmaya başladı ve kızarmış tavuk tabağını bana uzattı. Geri döndüğünde Emma'nın ayak sesleri fayansların üzerinde yankılanıyordu. "Kimdi o?" Kafamı kaldırmadan sordum, bulabildiğim en büyük bacaklardan birini kendime servis ettim.

"Bir aptal," dedi tanıdık bir ses. "Gerçekten, gerçekten büyük bir aptal."

Başımı kaldırdım ve herkesin bakışlarını üzerimde hissederek odanın diğer ucundaki Collith'e baktım. "Merhaba," dedim kararsızca.

Gülümsedi. Daha önce hiç görmediğim ekose bir gömlek giymişti; gözlerini eladan çok yeşil gösteriyordu. "Merhaba."

Emma gözlerinde bilmiş bir parıltıyla ikimizi de izledi. Bunu fark ettiğimde, bir noktada bir önlük giydiğini gördüm. Önünü büyük, kırmızı bir domates süslüyordu ve *üzerinde "Toplarınızı Kapın, Konserve Mevsimi!"*. "Fortuna, neden bize bu genç adamdan hâlâ bahsetmedin?" diye sordu boyalı kaşlarını bana doğru kaldırarak.

Yüzümün yandığını biliyordum. Beceriksizce ayağa kalkmaya başladım. "Oh, çok üzgünüm, yapmadım mı? Emma, bu... şey, bu benim..."

"Ben bir arkadaşım," diye gönüllü oldu Collith, olduğum yerde kalmamı işaret ederek. "Fortuna ve ben birkaç hafta önce pazarda tanıştık. O zamandan beri ondan hoşlanıyorum."

Emma memnun bir ses çıkardı ve kolunu onun koluna doladı. "Ne da arsızsın. Bizimle akşam yemeği yer misin? Birkaç sorum olacağı konusunda sizi uyarmalıyım."

"Sor bakalım." Collith sanki eski arkadaşlarmış gibi onun elini kendi eliyle sardı. Oturdular, Emma Fred'in yanına, Collith de benim yanıma. Masanın altından dizime dokundu, aramızdaki bağ pişmanlık ve özlemle titreşiyordu. Ona dönüp baktım ve sesimi çıkarmadan, "*Ben de üzgünüm*," dedim.

Collith yağan karda öpüştüğümüzü gösteren bir resimle karşılık verdi.

Emma sırada bir şey söyledi ama ben duymadım. Collith ona döndü, sesinde kibar bir uğultu vardı.

Onlar konuşurken kendimi etrafımdakilerin yüzlerine bakarken buldum, her an hepsinin ortadan kaybolacağına ve bunun bir rüya olduğunu kanıtlayacaklarına ikna olmuşum. Evimde hiç böyle bir yemek olmamıştı. Masa, market poşetlerini koymak ya da hüzünlü mısır gevreği kaselerimi koymak için kullanılan bir yer dışında hiç kullanılmamıştı. Bakışlarım etrafta gezindi, sonra tekrar Lyari'ye döndü.

sırtını uzaktaki bir duvara dayamış duruyordu. Emma nereye baktığını fark etti ve kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu peri, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak. "Otur, seni kaz. Yemek yemek üzereyiz."

"Evet, bize katılın," diye omuz silkerek ekledim. "Bu bir emir mi, Majesteleri?"

Fred ve Emma'ya aceleyle, "Şaka yapıyor," dedim. Lyari'ye döndüm ve ters ters baktığının farkındaydım. "Hayır, ama sana şaka yapmayı bırakmanı emrediyorum, aptal kaz."

"Lütfen otur," diye yalvardı Emma. "Seni rahatsız etmek istemem elbette ama oturmazsan bu yemeklerin tadını çıkaramayacağım."

Lyari yavaşça itaat etmek için hareket etti. Yere çöktüğünde sandalye gıcırdadı. Bir süre sandalyede kaskatı kesildi. Yine de Emma'nın kendine has bir sihri vardı ve çok geçmeden kendine bir salata servis edecek kadar gevşedi. Ona bakmadan bir parça tavuk ekledim.

Yemek sıcak, hülyalı bir pus içinde geçti. Fred ve Emma kardeşimi sessizliğinden çıkardılar. Collith'e onu gülümseten ve güldüren şeyler sordular. Lyari bile tatlı çift için birkaç soruyu yanıtladı. Tüm bunları izlerken içten içe hiç bitmemesini diledim.

Yine de her şey gibi bu da sona erdi. Herkes bitirmiş gibi görüldüğünde, kullanılmış tabakları toplamaya ve lavaboya götürmeye başladım. Emma yardım etmeye çalıştı ama ben onun kitabından bir sayfa alıp el sallayarak onu uzaklaştırdım. "Hayır, hayır, sen ve Fred yemek yaptınız. Bulaşıkları bizim yıkamamız adil olur. Değil mi Damon?"

"Doğru," dedi tereddüt etmeden ve beni şaşırttı. Sandalyesinden kalktı ve benim alamadığım tabakları aldı.

Beni affettin mi? Sormak istedim. Ama cevaptan çok korkuyordum. Diğerleri konuşmalarına devam ederken, lavaboya sabunlu su doldurdum ve başladım.

Collith yanımdaki boşluğa adım attı ve tek kelime etmeden az önce yıkadığım bulaşıkları kurulamaya başladı. Neden yardım etmediğini merak ederek Damon'a baktım ama bizi biraz yalnız bırakmak için sıvışmış olmalıydı. *Ya da her türlü angarya işten kaçınmak için,* diye düşündüm kuru bir sesle.

Beni ve Collith'i çevreleyen sessizlik, diğerlerinden daha gürültülüydü. Dün birbirimize söyledığımız sözler. "Dün hakkında-" diye başladı.

Birisi kapıyı üçüncü kez çaldı. HATA. Cora ön basamağında duruyordu.

Vücudumdaki her sinir ucu dehşetin tuzlu tadıyla canlandı. "Geliyorlar," dedi, ben daha sormadan soruyu yanıtlayarak.

Kapının kenarını sıkıca kavradım. Bir an için kapıyı yüzüne çarpmak istedim, sanki bu tek başına sürünün içeri girmesini engelleyecekmiş gibi. "Bizi nasıl buldun? Ne kadar zamanımız var?"

Cora tereddüt etti. İkimiz de her kelimenin halkına ihanet olduğunu biliyorduk. Onun alfasına. Beni uyarmak için buraya gelmesi bile onun göze alabileceğini düşünmediğim bir riskti. "Cadı. Sürüye geldi ve bir takas teklif etti. Damon'ı intikamından kurtarırsa Astrid'e nerede yaşadığını söyleyecekti."

"Fortuna? Her şey mi?"

Cora'ya döndüm, korku kalbimi buz gibi parmaklarıyla kavıyordu. Emma duruyordu, yüzündeki her kırıksıklık endişeyle daha da derinleşiyordu. Genç kurdun acımasız ifadesine bakılırsa, bu insanların kaçması için zaman yoktu.

Her Düşmüş türünün ortak noktası, gerçek benliklerimizi insanlardan saklamaya yönelik kanımıza işlemiş bir içgüdüydü. Ailem bu ikisine, en yakın komşularımıza, bebek bakıcılarımıza, arkadaşlarımıza ne kadar güvenmiş olursa olsun, annem ve babam ailemizin en büyük sırrını onlara asla açıklamamıştı. Küçükken bunun bizi korumak için olduğunu düşünürdüm.

Şimdi bunun onları korumak için olduğunu biliyordum.

"Çok üzgünüm Emma," diye fısıldadım. Kaşlarını çattı. O bir şey söyleyemeden Cora'ya döndüm. "Astrid'e meydan oku." diye ağzımdan kaçırırken sesimdeki çaresizliği ben bile duyabiliyordum. Sen onun gibi değilsin; olmadığını biliyorum. Bu sürü farklı olabilir. Sadece yeterince cesur olmalısın."

Bir uluma havayı parçaladı. Cora zaten birkaç metre uzaktaydı; söylediğim her kelimeyle daha da geri çekildi, gözlerinde anlık bir inkâr vardı. Ondan uzaklaştım ve odama doğru hızla ilerledim. Komodinimden ne kadar silah varsa çıkardım. Sonra dolaba gittim ve iki saldırı tüfeği çıkardım. Arkamda ayak sesleri duyuldu ve Damon'ın yumuşak adımlarını tanıdım.

Ayağa kalktım ve tüfeği ona doğru ittim. "Al. Al bunu. Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun? Babamın sana öğrettiğini biliyorum ama bu uzun zaman önceydi."

Ona uzanmadı; kardeşim teknolojiden çoğu Düşmüş gibi nefret ederdi. "Neler oluyor?"

Onu omuzlayarak geçtim ve oturma odasına tekrar girdim. "Astrid'in sürüsü bu tarafa geliyor."

Damon'ın bakışları anlayışla doldu. Dehşetimizi fark etmiş olan Fred ve Emma'ya baktı. Onlara da silah verdim, sonra kapıya yöneldim. "Fortuna?" Emma'nın sesi tizleşti. "Neler oluyor canım?"

"Laurelis," dedim kısık bir sesle. Açıklama yapacak zaman yoktu.

Karanlık sis ön basamakta birbirine sarılmıştı. Kafası karışmış ya da umursamayacak kadar korkmuş bir seyirci kitlesine gösteri yapıyordu. "Zili mi çaldınız?" Laurie karanlığın içinden yürüyerek seslendi. tonunun aksine, keskin bakışları odadaki her ayrıntıyı not ediyordu. Fred ve Emma bir köşede toplanmış, yaşlı adamın kolu Emma'nın omuzlarına sıkıca sarılmıştı. Damon tüfeklerden birini tutuyordu. Lyari'nin çekilmiş kılıcı. Kurt formuna dönmeye başlayan Finn, dişlerini göstererek kapıyı izliyordu.

Collith'e doğru başımı salladım ve onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sadece anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum," dedim.

Eğer bundan kurtulamazsam, Laurie'ye ne demek istediğimi soracaktı. Bu onları birbirleriyle açıkça konuşmaya zorlayacaktı. Belki de bu aralarındaki düşmanlığı bitirmeye bile yeterdi. İkisi için de iyi bir şey yapmış olma düşüncesi hoşuma gidiyordu, bir şekilde arkadaşım olan bu periler. Ve bundan çok daha fazlasını.

Collith bana bakmıyordu ama. Kapıya bakıyordu. Hayır, kapıya değil. Kapının ötesine. "O burada, değil mi?" Sessizce sordum. Başını salladı.

Kalp atışlarım bir şekilde kafatasımın içindeydi. *Boom. Bum. Boom. Boom.* HATA. Ağaçlardan sis yayılıyordu. Gölgeler onun arasında hareket ediyor gibiydi, her biri beni zıplattı.

Astrid hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktı. Bir an orada yoktu, sonra birkaç metre ötede durdu. Botlarını giymiş, kollarını kavuşturmuş, başını eğmişti. Nefes alışının kısa ve güç olduğunu duyabiliyordum. Cildinde uyuşturucu kullanımı ya da kötü uykudan daha fazlasını anlatan gri bir renk vardı. Bacağına doğru baktım ama son görüşmemizden farklı bir kot pantolon giymişti. Onu vurduğum yeri tamamen kapatıyordu. Yine de, kutsal suyun yarasının hızlı ya da doğru bir şekilde iyileşmediğinden emin olduğunu tahmin edebiliyordum.

Diğerleri de dışarıda bize katılmıştı. Hepimize bakan alfa, iki sıra sararmış dişini göstererek sırtıttı. "Size kaçmanın faydası olmadığını söylemiştim."

"Oh, başka bir konuşmanın zamanı geldi mi?" diye sordum. Göz ucuyla Collith'in omuzlarının hafifçe kıpırdadığını gördüm, hafifçe yükselip alçalıyordu, sanki en ufak bir iç çekiş yaşıyormuş gibiydi.

O zaman planımı tahmin edememiş. İyi olmuş. Kurtların bana odaklanmasını sağlamak olan planıma engel olmasını istemedim. Bana kızgın. Böylece her cezayı ya da acıyı ben çekecektim.

Ben konuştuktan sonra Astrid karşılık ya da hakaret etmekle uğraşmadı; sadece yürüdü ve yumruğunu suratıma indirdi.

Acı kafatasımda patladı. Daha şimdiden kanın burnumdan ağzıma doğru sıcak bir nehir oluşturduğunu hissedebiliyordum. Metalin ve pasın tadı ağzımda patladı ama bu sefer korku yoktu. Bu sadece gerçek ve apaçık bir şiddetti. Çevresel görüşümde Lyrari'nin Laurie ve Collith'i tuttuğunu gördüm, ikisi de ben yere düştüğüm anda ilerlemeye başlamışlardı. Duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

Kendimi yukarı itmeye başladım ama Astrid etrafımda dönmeye başlayınca içgüdüsel olarak donakaldım. Artık insandan çok kurt gibiydi ve herhangi bir keskin hareketi saldırmaya neden olabilirdi. Çakıllar avuçlarıma battı.

"Seni sürünün düşmanı yaptım," dedi alfa, ellerini arkasında kavuşturarak. Bu onun için rahatsız edici derecede zarif bir jestti. "Düşmanlarımızı daha önce duymuş olabilirsiniz. Tarih onların ölümlerini insanlar tarafından gerçekleştirilmiş eylemler olarak gömdü ama birçoğu bizdik. Her zaman gölgelerde saklandık, her zaman besin zincirinin en altına aitmişiz gibi davranmaya zorlandık. Gururlu üyelerimizin buna dayanabilmesini sağlayan tek şey, Düşmüşler arasında kazandığımız saygı oldu. Hayranlık duyuyoruz. Bizden korkulur. Çünkü biri düşman olarak damgalandığında bunun *bedelini öder*."

Kıs kıs güldüm. "Sana kimin hayran olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle Kabuslar ya da Fae'ler değil."

"Ne yaptığını bilmediğimi sanma," diye tısladı. Bir damla tükürük yanağıma düştü. "Benim aptal olduğumu düşünüyorsun; bunu gözlerinde gördüm. Peki, aptal bir kurt sana zarar vermenin en iyi yolunun bu olduğunu bilir mi?"

Yanımdan ayrılıp Damon'a doğru ilerlerken aşırı parlak gözlerini benden hiç ayırmadı. O anda ne yapacağını biliyordum. Damon'ın kanını yere fişkırtacaktı. Onu öldürecekti. Ağzımı açtım, bir şey teklif etmek üzereydim, yeter ki ona dokunmasın. Bu bile yeterince hızlı değildi.

Onun yerine Collith'in arkasında durduğunda şaşkınlık bir yıldırım çarpmasından daha sıcak bir şekilde havayı yaktı. Ben izlerken, pençelerini Collith'in pençelerine gömdü.

Omuz.

O bile bunu beklemiyordu; kadın elini daldırdığında yankılanan ılığını tutamadı. Astrid bir kez daha haince sırtarak eliyle bir Şey yaptı ve onu dizlerinin üzerine ktrd. Kemiklerinin sert zemine çarpma sesiyle irkildim.

"Cora, lütfen," diye fısıldadım. Benden teyzesine baktı. Ve sonra... uzaklaştı. İnançsızlık ve hayal kırıklığı göğsümde bir savaŐa dönüştü. Ağrıyordu. Yutkundum ve Astrid'e döndüm. "Yalvarmamı mı istiyorsun?" diye sordum. "Bu kadar mı?"

st dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Hayır," dedi, "sadece acı ekmeni istiyorum."

Bununla birlikte boŐtaki elini Collith'in diğer omzuna gömdü. Başını geriye attı ve dişlerinin arasından bir tıslama sesi yükseldi. "Bu arada," diye mırıldandığını duydum Collith'e, "güzel pençelerini biraz önce kutsal suya batırdım. Sadece senin için bir hediye."

Adımı, korkularımı, sevdiklerimin yüzlerini... her Şeyi bildiğimden daha fazla biliyordum ki, kız onun boğazını parçalamak üzereydi. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir Şey yoktu.

İnsanlar çoğu zaman daha fazlasına sahip olduklarını düşünerek hata yaparlar. Daha fazla gün, daha fazla saat, daha fazla Şans. Bir Şeyleri erteledik, *bir dahaki sefere* ya da *yakında* gibi Şeyler söyledik, saatin tik taklarını görmezden geldik. Yıldız gibi parlayan bir patlamayla yüzüme çarptı. Collith'e aşık .

"Bekle," dedi tanidik olmayan bir ses.

Açıklıktaki tüm yaratıklar hep birlikte ona doğru döndü. Birkaç kurtadam kenara çekildi ve Cora'yı ortaya çıkardı. Hiç bu kadar küçük görünmemişti. Sesini bile tanıyamamıŐtım çünkü korku ve Şüphe Őeritleriyle bođulmuŐtu.

Astrid sadece gld. "Şimdi de bana meydan okuyacak cesareti mi buldun, küçük bir kurt? Birkaç periyi ve bir Kabus'u kurtarmak için mi? Kendi türün için bir utanç kaynağısın."

Cora'nın zihni dehşetten bomboş olmalıydı çünkü hiçbir Şey söylemedi.

Astrid bu dönüşümü kalp atışı kadar doğal bir Şeymiş gibi yaŐadı. Ayrıca Finn'inkinden çok daha kısa sürdü. Eti sanki bir kâđıtmıŐ gibi hızla yırtıldı. İŞi bittiğinde, kendi kanıyla kaplı olarak orada öylece duran kurt Şoktan ya da acıdan titremedi. Avlanan ve uluyan bir hayvanın soğuk zekâsıyla bize baktı.

Dikkatler elbette Cora'ya çevrildi. Tekrar tekrar yutkunurken boğazı hareket ediyordu. Gözleri kocaman olmuştu. Sanki bir çocuk onun yerini almıştı. Oubliette'ten kaçmama yardım eden o acil, cesur yaratık neredeydi? Onun emri altında silah ararken geylerimle tanışan kurt neredeydi?

Kahretsin, diye düşündüm. *batırdım. Onu öldürecekler.*

Kurtadamlar hakkında çok az şey bilmeme rağmen, Cora'nın hayatında birkaç kez dönüşüm geçirdiği inkar edilemezdi. Çektiği acı işkence odasındaki birininkini andırıyordu; her kemik çatlağı, her ıslak yırtılma sesi onu hem inletiyor hem de çılgılık attırıyordu. Astrid' yaptığı gibi her yeni gelişmeyi önceden tahmin edemiyor, belirli değişikliklere boyun eğiyor ve diğerlerini karşılamak için uyum sağlıyordu. Bunu neredeyse bir dans haline getirmişti. Hastalıklı, kanlı bir dans.

İlk defa korku yerine cesaret aşılayabilmeyi diledim.

Cora'nın dönüşümü bir saatten fazla sürdü. O sert, beyaz yüzlü kız gitmişti. Onun yerinde, kurttan çok yavru olan, hantal ve titreyen bir yaratık vardı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Yer değiştirdim, aralarındaki boşluğa hücum etmek ve Astrid'in kırmızı görmesini sağlayacak bir şey söylemek üzereydim. Herkes yerine beni yok etmesini sağlayacak bir şey. Bir kol havaya kalktı ve karnımı sıkıca kavradı. Sürü liderleri arasında yaşanan dramaya o kadar odaklanmıştı ki kimse Collith'le aramızda yaşanan sessiz mücadeleyi fark etmedi.

"Müdahale edemeyiz," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Bu onun savaşı."

"Tamam. Bırak beni." "Bu işe karışmayacak mısın?"

"Evet," diye tükürdüm.

Collith acımasızca gülümsedi ve yanağımdan öptü. Kavrayışı sıkılaştı.

"Güzel

deneyin."

Cevap verme şansım bile olmadı; bir sonraki nefeste, kavga başladı. Astrid fareyle oynayan bir kedi değildi, o tam anlamıyla bir yırtıcıydı. Cora'yla oyun oynamıyordu; genç kurt ayağa kalkar kalkmaz Astrid onun üzerine atılıyordu. Kesiyor, ısırıyor ve hırlıyordu. *Öldürüyordu.*

Collith'in elleri zincir gibiydi, beni güçlü bir şekilde tutuyordu. soğuk demir. Toprakta zaten kan vardı ve Cora'ya ait olduğunu anlamak için bir yara görmeme gerek yoktu. Birkaç kez, sıçrayacak kadar iyileşti

Teyzesinden geri döndüğünde, sadece tekrar parçalanması gerekiyordu. Korku dolu hırıltıları ve çığlıkları havayı doldurdu.

Cora'ya dokunmuştum. Lyari'nin en kötü anısını ortaya çıkarabilmişim. Kabul, bu kurt adamla aramızda bir bağ yoktu ama belki araştırırsam...

Her şeyden çok teyzesinden korkuyordu.

Onu kalıcı etkileyen tek bir anı yoktu, ama birçoğu, dehşetin desenli bir izini bırakan düzinelerce kısa ve keskin an vardı. Astrid, Cora doğduğu andan itibaren liderliğini sağlamlaştırmıştı. Kimse bakmıyorken küçük kızı çimdiklemiş, kimse buraya gelmiyorken tehditler fısıldamıştı.

Cora teyzesine baktı ve sıska, yaşlı bir kadın yerine her şeye gücü yeten, her şeye kadir bir kurt gördü.

Ya ölmekten daha çok korkuyorsa?

Kendimi çelikleştirdim, şimdiye kadar yaptığım ya da babamın bana öğrettiği tüm kuralları çiğnemek üzereydim. Daha iyi konsantre olabilmek için gözlerimi kapattım. Tam kaskatı kesilmiş, Cora'nın korkularını yaratan o tatlara ve tellere uzanırken, korkunç bir çığlık havayı kirletti. En kötüsünü görmeyi bekleyerek gözlerimi açtım; kız toprakta ölü yatıyordu, güzel mavi gözleri gökyüzüne bakıyordu.

Manzara bir tablodan fırlamış gibiydi.

Astrid sırt üstü yatmış, avuçlarını yere bastırmıştı. Vücudunun hatları korkudan keskinleşmişti. Geniş ve ürkmüş gözlerle, çırılçıplak üzerine diz çökmüş olan yeğenine . Herkes onu izlerken, yırtılmış bir et parçası ıslak bir patırtıyla yere düştü. Cora'nın tek eli vardı, sadece tek eli, Astrid'in boğazındaydı. Ama teyzesini kesip açmak için tek bir pençe yetecekti.

Astrid daha ağzını açmadan ağzından ne çıkacağını biliyordum. O an kötü bir korku filminden fırlamış gibiydi ama bu onu söylemekten alıkoymuyordu. Bunu kastetmesini.

"Sende o yetenek yok," diye alay etti sarp kurt. Sanki Cora'nın cinayet işleyememesi onun karakterine karşı bir işaretmiş gibi. Sanki bir hayata verdiği değer bir zayıflık işaretiymiş gibi. Kendi ellerim yumruk oldu, Astrid'in boynunda sahip olmadığım pençelerimi kullanmak istiyordum.

Yine de Cora tereddüt etti. *Bu iş başka türlü bitemez*, ona söylemek istedim. Astrid'i bırakırsa, sadece kendisi ölecekti. Bu, o sefil peri sınavları sırasında üç kez karşılaştığım bir seçimdi.

o zaman yaptım.

Sadece bir dakika, neredeyse önemsiz bir dürtme. Düşüncelerinin üzerine nefesimden hafif bir nefes. Birden Cora'nın teyzesinden duyduğu korku, onu hayatta bırakmaktan duyduğu korkunun yanında hiç kalıyordu. Bu noktaya ulaşmak için kullandığım mantık çok çarpık, çok karanlıktı; bir dehşet dürtüsü yaşadım. Fae'ler beni bu hale mi getiriyordu... yoksa başından beri içimde olan şeyi mi açığa çıkarıyordu?

Her iki durumda da olan olmuştu. Cora gözlerini kırptırdı ve Astrid'e şaşkınlıktan çok korkuyla baktı. HATA.

Astrid tek bir hece çıkardı. Sadece bir tane.

"I..." Ve sonra öldü.

Aralarında tek bir gözyaşı bile olmadan, ön bahçemi dolduran kurtadamlar dizlerinin üzerine çöktüler. Cora yavaş bir daire çizerek döndü ve her birinin bakışlarıyla buluştu. Bunu yaptıktan sonra bana döndü ve başını yukarı . "Fortuna Sworn artık sürünün düşmanı değil. Bu böyle bilinsin," ilan etti. Bir kurt olarak dönüşümü daha yeni başlamıştı ama kraliçe olarak dönüşümü çoktan başlamıştı.

"Bilinmesine izin verin," diye koro halinde bağırdı sürü. Tamam, bu iş biraz garip bir hal almıştı.

Dön.

Kız sert bir hareket yaptı ve daha önce hiç duymadığım bir dilde cevap verdi. Daha önce. "*Părăsește acest loc acum.*"

Ses tonunda bir kesinlik vardı; onlara gitmelerini söylüyordu. Kurtlar itaat etmekte tereddüt etmedi, hatta bazıları koşarken kuyruklarını kıstırdı. Taç giyme törenimden sonra benim geçirdiğim gibi onun da büyülü bir değişim geçirip geçirmediğini merak ederek Cora'ya dikkatle yaklaştım. Gözlerim omzundaki yırtık deri parçasına takıldı. "Buna bakması için bir şifacıya ihtiyacınız var mı? Bakabilecek birini tanıyorum."

Cora başını iki yana salladı. Sesi yeterince normal geliyordu, "Bir meydan okumanın yaralarına dokunmamamız gerekiyor. Yara izinin türüm ve benim için pek çok anlamı . Dinle, buraya gelmemin sebebi sana teşekkür etmektir."

"Ne için? Neredeyse seni öldürttüğüm için mi?"

Sesini alçalttı. "Hayır, dövüş sırasında yaptıkların için. Seni kafamın içinde hissettim. Ya da bir şekilde kokunu aldım. Varlığın leylak gibi kokuyor sanırım. Ya da bir çeşit çiçek."

Kokumdan bahsedişinde bir hürmet vardı. Belki de bunca zaman davrandığı gibi yüzümden etkilenmemişti. Nazıkçe gülümsedim. "Aslında Cora, bana teşekkür gerektirecek hiçbir şey yok. Sen çekip

kendi başına hallettin. Ben de müdahale edecektim ama ben müdahale o yaşlı kaltağı öldürdün."

"Ciddi misin?" diye fısıldadı. İlk defa sesi gerçekten olduğu kadar genç

Başımı salladım. "Hey, cep telefonun var mı? Sana numaramı vermek istiyorum. Yardıma ihtiyacın olursa mesaj atabilir ya da arayabilirsin... sadece konuşmak için bile. Sorun olur mu?"

El yordamıyla telefonunu aradı. Sol ön cebinden çıkmıştı ama yerini hatırlamadan önce diğer üçünü aradı. Telefonu uzatırken kızarıklık boynuna yayıldı. Numaramı programladım ve geri verdim. "Teşekkür ," dedim. "Geri döndün. Bu bana bazı şeylerin korkudan daha güçlü olduğunu hatırlattı. Unutmak kolaydır, özellikle de bir Kâbus için."

Yeni alfa gülümsedi. Yanaklarının her birinde gamzeler derinleşti. "Sana mesaj atarım."

Son kurtlar da karanlığın içindeki gölgeler gibi ağaçların arasında eriyip gittiler.

Kimse tereddüt etmedi ya da arkasına bakmadı. Her şey bitmişti. Gerçekten bitmişti.

Tam o sırada tenimde bir karıncalanma oldu; biri beni izliyordu. Üşüten ama gözleri sıcacık olan biri. Bahar gibi. Tüm o kaosu içinde yaşadığım aydınlanma bir geri döndü. *Collith*. *Collith'e aşık* . Bir periye. Hayır, sadece bir peri değil, bir *kral*. Onları nasıl seçeceğimi iyi biliyordum.

Hayatımda ilk kez utandığımı hissettim. Gözlerimi aşağı indirdim ve *Collith'e* döndüm. Gerçeği hissetmemiş olması ya da şu anda yüzümün her yerinde yazılı olan gerçeği görememesi imkânsız görünüyordu. "Peki neydi-" diye başladı.

Finn yanımda kaskatı kesildi. Rüzgâr tepemizdeki ölü dalların arasından kederle inliyordu. "Bunu duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Sakin kar yağışı altında bir şeyler duymak için zorlandım. Sessizlik o kadar derindi ki, sanki dünyadaki son iki insan bizmişiz gibi hissediyordum. Başımı salladım.

Sonra ormandan bir figür fırladı ve herkesin bakışlarını üzerine çekti. Omuzlarının genişliğine bakılırsa bir erkekti. Yürüyüşü yavaş ve düzensizdi. Gözleri benimkinden daha iyi gören Finn bir hırıltı çıkardı.

"İnsan formunda kalmanın bir faydası da şu anda benimle konuşabilecek olman," diye mırıldandım, gözlerimi uzaktaki figürden ayırmadan. Bir an için

Sonra bir tane daha eklendi. Nabzım hızlandı. Sürüden mi geliyordu? Cora yaşamamıza izin verme konusunda fikrini mi değiştirdi?

Endişemi yüksek sesle dile getiremeden, soğuk rüzgârın taşıdığı bir koku yanımdan geçti. Hemen tanıdım. *Oh, lanet olsun.*

"Buradan bir mil ötede bir mezarlık var," dedim acımasızca. "Savannah yakınlarda olmalı. Şu anda her şeyi açıklayamam ama o bir büyücü ve gittiği her yerde zombiler ortaya çıkıyor. Ateşini ne kadar süre kullanabilirsin?"

Dönmediğim halde Collith onunla konuştuğumu biliyordu. "Hepsini öldürecek kadar uzun değil."

"Hepsi mi?" Tekrarladım. Bakışlarım ilerideki ağaçları taradı ve evet, daha fazlası ortaya çıkıyordu. Bize doğru geliyorlardı. Vahşi kalp atışlarımı ve çılgın düşüncelerimi kontrol etmek için nefesimin altında onları saydım. Çok geçmeden saymayı bıraktım, her yerdeydiler. Düzinelerceydiler.

"İçeri gir," diye nefes aldım. "Şimdi."

Kimse beni sorgulamadı; Fred ve Emma bile kafaları ne kadar karışmış olsa da koşmaya başladılar. Hepimiz içeri daldık ve sayımı yaptıktan sonra kilitleri çevirdim. Geri çekilirken *bunun pek işe yaramayacağını* düşündüm. Zombiler bir dakikadan kısa bir süre sonra geldiler. Küçük evimi dört bir yandan kuşattılar, duvarları ve pencereleri zorladılar. Homurtuları ve inlemeleri her geçen an daha da artıyordu.

Dönmeye devam ettim, camı takip etmeye çalışıyor, basınca dayanması için dua ediyordum. Bir kez daha döndüğümde Emma'nın arkasında bir hareket oldu. Önce sadece ikimizden biri olduğunu düşündüm ama heyecanlı bir inilti odaya yayılınca bir an duraksadım. *Çok yakın*, diye düşündüm. Gözlerim bir zombinin kırmızı çerçeveli bakışlarıyla karşılaştığında dehşet midemi kavradı. Bir şekilde içeri girmişti ve Emma'ya yapışmak üzereydi.

Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtım ama son anda Fred karısını iterek yoldan çekti.

Ve zombi onun yerine onu parçaladı.

Emma çığlık attı.

Zaman çözüldü. Şimdi sanki Dünya daha hızlı dönüyor, dengesini kaybediyor, yörüngesine karşı isyan ediyordu. Fred'in yere düştüğünü görmedim ama onu aradığımda oradaydı, gözleri açık ve görmüyordu. Zombi yüzükoyun yatan bedeninin üzerine oturmuştu. Doğaüstü bir güçle yaşlı adamın göğsünü açmış ve iç organlarından bir avuç çekip çıkarmıştı. Lyari bağılıyor, beni çekiştiriyordu ve Collith'in alevlerinin parlak mavisini dışarıda yolumuzu yakarken gördüm.

Diğer herkes - *Fred* hariç, diye hatırlattı huysuz bir ses bana - evden çıkmayı başarmıştı. Kapıdan son çıkan Lyari oldu ve kapıyı arkasından çekerek kapattı, kapı bir zombinin parmağına çarpıp tamamen kopmasına neden olunca lanet okudu.

Çoğunu içeriye hapsedmiştik ve hapsedemediklerimizi de Collith yakmıştı. Ama biz izlerken bir pencere daha kırıldı ve bir el sivri açıklıktan içeri girdi. Uzun süre kapalı kalmayacaklardı. Bazıları kırılan pencerelerden içeri girmeye başlamıştı bile.

"Şimdi ne olacak?" Damon fısıldadı.

Göğsümde bir sızı yayıldı. "Şimdi onu yakacağız."

Emma'nın zayıf sesi arkadan geldi. "Fred biraz gazyağı getirdi. Barbekü için, ihtimale karşı."

Şokta olduğunu düşündüm. Emma'nın çözüldüğünü görmek beni daha net düşünmeye zorladı. "Biz... ödünç alabilir miyiz? Fred'in gazyağı?" Titreyerek sordum.

Yaşlı kadın sadece başını salladı ve donuk gözlerle önümüzdeki manzaraya baktı. Araçlarına gitmek niyetiyle ondan uzaklaşmaya başladım ama Collith ve Laurie benden önce davranmışlardı bile. Collith gözle görülür bir şekilde gücünü topladı, sırtındaki kaslar gerildi ve sonra ellerini uzattı. HATA.

Küller ve duman gökyüzüne doğru tırmandı. Sanki tüm dünya titriyor gibiydi.

Uzakta bir şey hareket etti. Bu Savannah'ydı. Yaralı ve kanlar içinde ama sağlam bir şekilde ormana doğru tökezledi. Olamaz. Kaçacak ve bir gizlenme büyü kullanacaktı; onu bir daha asla bulamayacaktık. Bir an bile düşünmeden peşinden gittim.

Tam ağaçların arasına kaçmak üzereyken elimi uzattım. Savannah sarsılarak durdu, sırtı kamburlaştı ve tiz bir çığlık attı. İrkildim ama dayanmaya çalıştım, illüzyonu daha güçlü kılmak için yumruğumu sıktım. Yere düştü ve . Çığlıkları ve hıçkırıkları beni harekete geçirmedi. Ona doğru ilerlerken rüzgâr beni yırttı, illüzyona o kadar çok güç verdim ki şakağıma acı saplanmaya başladı. Savannah'nın ağzından anlaşılmaz kelimeler dökülüyordu. Ölüyordu.

Biri önüme çıktı. Gözlerimi kırptım, o kadar ürkmüştüm ki yanlışlıkla cadıya olan zihinsel bağımı serbest bıraktım. Onun Collith olduğunu gördüğümde -öfkem öylesine alevlenmişti ki onunla aramdaki bağı tamamen susturdu- kaşlarımı çattım.

"Sürekli yoluma , değil mi?"

"Çocuğu düşün, Fortuna," dedi. Solgun ve bitkin olmasına rağmen sesi sakindi. Duyularımı tırmalıyordu; içimdeki karanlık haykırıyordu. *Ona dokun.*

Aklını karıştır. Hiç doğmamış olmayı dilemesini sağla. Collith Savannah'yı görmemi engelliyordu ama bakışlarımı onun omzuna sabitledim ve Savannah'yı onun hemen ötesinde hayal ettim. Bulutlar yer değiştirerek dünyanın hayaletimsi ve ruhani bir hal almasına neden oldu. "Annesi hayatta olduğu sürece o tehlikede,"

Soğuk bir şekilde söyledim.

Belki sesimde bir şey duydu ya da bağ aracılığıyla hissetti, çünkü bir sonraki anda Collith taktik değiştirdi. "Peki. O zaman kendini düşün. Gücün şimdiden çok hızlı artıyor. Bu hafta yaşananlar bunun kanıtı. Merhameti seçmek senin yararına olacaktır; cadıyı öldürmek sadece-"

"Merhametini sikeyim, Collith." Elimi kaldırdım. Mümkün olduğunca çabuk bitirmeyi düşünerek, sahip olduğum tüm gücü zihinsel saldırının arkasına koydum. Ama sonra, mümkün olan son saniyede, Collith Savannah'nın önüne geçti. Onu görmemi engelledi ve düşüncelerim onun yerine Collith'le doldu. Güç istemeden de olsa ona odaklandı. Nefes nefese, konsantrasyonumu Savannah'ya geri döndürmeye çalıştım.

Çok geç.

Korkunç gücüm zihnini ele geçirirken Collith'in dudakları aralandı. Elimi çoktan bırakmıştım ama bir şey fark etmedi. Niyetim ona acı çektirmek değil, onu öldürmektir. Ve Collith ateşi çağırmak için harcadığı güç yüzünden zaten zayıf düşmüştü. Herkes şaşkın ve dehşete düşmüş bir sessizlik içinde bakakaldı. Collith de baktı ama gözlerinde hiçbirimizi görmediğini belli eden boş bir bakış vardı. Burnundan aşağı bir çizgi halinde kan süzülüyordu. Herkes Collith'in yüzüstü çimlerin üzerine yığılmasını izlerken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Sonra bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Birisi dostumun adını haykırıyordu. Daha sonra onun ben olduğumu fark edecektim. Hatırı sayılır ağırlığı bir anda hiçbir şeydi; onu yuvarladım ve hiç mücadele etmeden başını kucağıma koydum. Collith'in boğazı çalışıyordu. Aramızdaki bağ kullanıp bu illüzyondan kurtulacak kadar bile akli başında değildi. Yüzünü tutuyor, yanaklarını tokatlıyordum, güzel ela gözlerinin tekrar odaklanmasını sağlamak için her şeyi yapıyordum. "Collith? Hey, bebeğim, bana bak. *Bana bak.* Collith?"

bir varlığın uzaktan farkındaydım. Tanıdık, melodik bir ses sessizliği bozdu. "Fortuna..."

Oh, Tanrıya şükür, diye düşündüm. *Laurie.*

Ona doğru dönüp Collith'e yardım etmek için sahip olduğu gücü kullanması için yalvarmak üzereydim ki dostumun tüm vücudu şiddetli bir sarsıntı geçirdi. Sonra, bir sonraki anda, uzun bir iç çekiş onu terk etti. Kasları gevşedi.

Tam olarak öldüğü anı biliyordum, çünkü çiftleşme bağımız çok uzağa, çok hızlı, çok sert çekilmiş bir ip gibi koptu. Göğsümün ortasında bir delik . Acıdan nefesim kesildi, neredeyse Collith'i düşürüyordum. Onun yerine üzerine eğildim, aynı anda hem onu korumaya hem de acısını dindirmeye çalıştım. Ölmüştü. Collith ölmüştü. Bu düşünce kafamın içinde dönüp durdu.

Hayır. Bu mümkün değildi.

Ölmüş olamaz. Bu sadece küçük bir sihirdi - bir araba kazası ya da kılıçtan çok daha az önemli bir güç. Bunu düzeltebilirdim. Yapabilirdim. Lise yıllarımdaki kalp masajı eğitimini hatırlamaya çalışırken bakışlar ve fısıltılar beyaz gürültü gibiydi. *Başını geriye yatır, nefes alıp almadığını kontrol et, iki nefes...*

Collith'i yere kadar indirdim ve üzerine eğildim. Bu işlemi iki kez yaptıktan sonra eğilip nefes alıp almadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Kendi ciğerlerim ağrıyana kadar ona nefes verdim. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Keder boğazımı tırmaladı ve bir hıçkırığa dönüştü. Laurie' unuttum ve Collith'in üzerine eğildim. "Hayır, hayır, sakın bunu yapmaya cüret etme," diye yalvardım, seyircilerimizi umursamadan. Şimdi ağzı yerine, titreyen dudaklarımı alnına bastırdım. Orada oyalandım, serin tenine yaslandım. Sesim fısıltıya dönüştü. "Lütfen beni yalnız bırakma."

Sessizlik. Collith'in omzunu kansız parmaklarımla kavradım ve sallanmaya başladım. Diğerlerine bir şeyler yapmaları, Zara'yı getirmeleri, 9-1-1'i aramaları için bağırarak istedim ama ondan o kadar uzun süre bile gözümü ayıramadım. "Boş ver, konuşma," diye mırıldandım ona, diğer elimi yanağını okşamak için kullandım. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın. Bunu daha iyi hale getireceğim, söz veriyorum."

Zihnim bunu kabullenemedi. Collith tanıdığım en güçlü periydi. O, Unseelie Divanı'nın Kralı, bu dünyada yürüyen Düşmüşlerin en uçar ve ölümcül olanıydı. Basit bir illüzyon ve korkunç bir an onu öldüremezdi.

Zayıflıklarım var. Savunmasızım. Ama hepsi sana bağlı.

"İsteyerek yapmadım," diye mırıldandım, Collith'in hâlâ boş boş gökyüzüne bakan gözlerine bakarak. *Biri gözlerini gerçekten kapatmalı,* diye düşündüm.

belli belirsiz. Vücudum parçalanmış bir şehir gibi sarsılmaya başladı. "Biri bana yardım etsin. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Kardeşim diz çöktü. "O gitti, Fortuna."

"Bunu yapmak istememiştim," diye tekrarladım. Sonra Laurie geri döndü, çekici kokusu her yanıma sarmıştı. Solgun eli Collith'e uzandı. Yarı hırıltılı, yarı hıçkırıklı histerik bir sesle tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hayır, ona dokunma. O benim eşim, *senin değil.*"

"Fortuna, yapmamız gerek-"

"Ona dokunmayın."

Laurie geri çekildi, ağzı sıkıydı, gözleri kapalıydı. Çok uzak, çok sessiz bir parçam onun da Collith'i sevdiğini biliyordu. Bu sadece benim kaybım değildi. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Damon bana daha sıkı sarıldı. Sonunda ona doğru yığıldım, parmaklarım etine gömüldü. Yorgunluk beni kavradı. Kemiklerimde çürükler varmış gibi hissediyordum. Boğazımdan bir çığlık yükseldi. Başımı geriye attım ve gökyüzüne doğru saldı. Ses yankılandı.

Saklandıkları yerlerden ürken düzinelerce kuş, alacakaranlığa doğru kanat çırpıyordu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bundan sonra zaman kaybettim.

Küçük ev -ailemin öldüğü evden ayrıldığımdan beri gerçekten kendime ait olduğunu düşündüğüm tek yer- yanmış bir odun ve kül yığınının dönüşmüştü. Kasabanın yarısı oradaydı, siren sesleri ve gri gökyüzündeki turuncu lekenin cazibesine kapılmışlardı.

Bir süre sonra, ben şaşkınlık içinde diz çökmüşken, Cyrus geldi. "Çiftliğimde kalabilirsin Fortuna," demişti hafifçe. Bir an, belki de birkaç dakika sonra başımı salladım.

Geri kalanı bulanıktı. İnsanların gözlerinin akını ve ağızlarının aceleyle hareket edişini hatırlıyordum. Karanlık her şeyi kaplamıştı ve tek aydınlık kırmızı ve mavi ışıklardı. Gökyüzünde bulutlar olmalıydı, çünkü ay ve yıldızlar görünmüyordu. Sanki güneşin sadece bir masal olduğu bir dünyada var olduğumuzu hissediyorduk. Bir çocuk hikayesi.

Emma polisle konuşurken gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyordu. Laurie'den dinlediğim hikâyeyi anlattığını biliyordum, çünkü insanlar gerçeği kabul etmezdi. Bugün burada insanların öldüğünü bilemezlerdi, yoksa daha fazla imkânsız soru sorarlardı. Orada oturdum ve yalanları izledim, hepsinin benim hatam olduğunu biliyordum.

Laurie yeteneklerini büyük ölçüde kullanmış olmalı; kimse dizlerimin dibinde yüzüstü yatan figürleri ya da evimin yanmış cesetlerle dolu olduğu gerçeğini sormadı.

Polisle konuştuğumu da hatırlamıyorum. Damon'ın bana yardım ettiğini hatırlamıyorum. Arabaya bindiğimi ya da Cyrus'a gittiğimi hatırlamıyorum.

Her ne kadar bölük pörçük de olsa hatırladığım şey Fred'in cenazesiydi.

Olay Cyrus'un evinin arkasında gerçekleşti. Toprak henüz donmamıştı, bu da Finn ve Cyrus'un bir çukur kazmasını mümkün kılıyordu. Onlar bunu yaparken Damon ve Emma banyoda kayboldular. İçeride konuştuklarını duyabiliyor, gölgelerinin kapının altındaki aralıktan geçtiğini görebiliyordum.

Collith'in cesedi bir şekilde mutfak masasının üzerine düşmüştü. Yanına oturdum ve boş gözlerle uzak kapının altındaki değişen ışığa baktım. Emma'nın hıçkırıklarının kaçınılmaz sesini bekledim ama o ses hiç gelmedi. Bunun yerine, bir saat içinde

birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı. Ağladığına izler vardı, evet, ama saçını düzeltmiş ve ruj sürmüştü.

"Arkadaşınızın İncil'i var mı, biliyor musunuz?" diye sordu masaya yaklaşarak. "Fred'in en sevdiği ayetlerden bazılarını okumamın hoşuna gideceğini düşündüm."

Sadece başımı salladım. Cyrus'un dindar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Ben hiç sormamıştım, o da hiç söylememişti.

Emma iç çekti. "Oh, pekala, sorun değil. Onsuz da yapabiliriz. Hazır mısın, tatlım?"

Bu soru kaşlarımın düşmesine neden oldu. Fred'in cenazesinde olmamı beklemesi elbette mantıklıydı. Gitmek istemeliydim. Desteğimi sunmalıydim. Ama verecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve Collith'in yanından ayrılma düşüncesini kavramak imkânsızdı.

Emma gözlerimde yükselen inkârı görmüş olmalıydı. "Lütfen," diye ekledi, bana titrek bir gülümseme vermeye çalışarak. Bunu görünce sandalyeden kalktım. Aynı anda Damon da banyodan çıktı. O da yeni giysileri olmadan elinden geldiğince temizlenmişti. Sözsüzce Emma'ya kolunu uzattı. O da bir kez daha gülümsemeye çalışıp başaramayarak kolunu sıktı ve üçümüz soğuğa doğru adım attık.

Fred Miller'a veda etme vakti gelmişti.

Finn ve Cyrus bir çam ağacının altında bir yer seçmişlerdi. Sonuç olarak, çukurun etrafı iğnelerden oluşan bir yatakla çevriliydi. Fred zaten içeride dinleniyordu. Birisi onu kalın bir yorgana sarmış, yaralarını gizlemişti. Nasıl öldüğüne rağmen, yaşlı adamın yüz ifadesi huzurluydu. Neredeyse ona imreniyordum.

Karanlıkta Emma'nın yüz ifadesini görmek zordu. Birkaç dakika boyunca sessiz ve hareketsiz bir şekilde kocasına baktı. Sadece havada bulutlar oluşturan, derin ve eşit nefeslerini görebiliyordum. "İkinizden biri bir şey söylemek ister mi?" diye sordu sonunda, başını kaldırıp bize bakarak. "Buna bayılacağını biliyorum."

Düşünemiyordum. Konuşamadım. Sadece ona baktım.

"Fortuna ve ben Denver'dan ayrıldığımızda oldukça gençtim," dedi Damon aniden. Sesinin net ve kesin olması beni şaşırtmıştı. "Bu yüzden çok fazla anım olmayabilir. Yine de sahip olduklarıma değer verdiğimi söyleyebilirim. Bir ağaç hatırlıyorum. Gerçekten uzun bir meşe ağacı, tam senin ön bahçende, Emma. Bir gün ona tırmanmaya karar verdim. Sanırım annemin dikkati dağılmıştı ve bütün gün bana 'hayır' diyordu, ben de fırsatını bulduğum ilk anda oraya koştum."

Emma hâlâ gülümsemiyordu, tam olarak değil, ama ağzının köşeleri nasıl olduğunu hatırlamak istercesine derinleşti. "Fred bana bundan bahsetti."

Kardeşim başını salladı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Yardım için ağladığımı duydu. Fred yukarı tırmanırken ve beni aşağı taşırken çok uzun ve güçlü görünüyordu. Onun bir dev olduğunu düşünmüştüm."

"O bir devdi," dedi Emma, bakışlarını tekrar kocasının yüzüne çevirerek. "Kocaman bir kalbi ve efsanevi bir ruhu olan dev gibi bir adam. Onun gibi başka birini asla tanımayacağım. Tanrım, çok şanslıyım. Herhangi birini seçebilirdi ama o beni seçti." Fred'e onunla ilgili en sevdiği anılarını anlatmaya devam etti.

Sade tören boyunca Collith'in öldüğünü unutup durdum. Sanki her birkaç dakikada bir ona uzanıyor ya da küçük topluluğumuz arasında yüzünü arıyordum.

Daha sonra, hayatta kalanlardan oluşan ayak takımı grubumuz içeri girdi.

Cyrus'un evinin yeni gibi görünen ve taze odun talaşı kokan bir ön güvertesi vardı. Ahşap sallanan sandalyeler ve parmaklıklar boyunca oymalar vardı. İçeride yüksek tavanlar ve çatlak kirişler vardı. Tıpkı Bea'nın evindeki mutfak gibi her şey tertemizdi. Yüzeyler yeni tozlanmış gibi görünüyordu ve oturma odasındaki desenli, kırmızı halının üzerinde vakum çizgileri vardı. En az üç köpeği vardı ama onları saymaya çalışmamıştım. Her birkaç dakikada bir farklı bir köpek yanıma geliyor ve bacaklarımın arasında gevşekçe duran elimi dürtüyordu. Tekrar ölü arkadaşımın yanındaki sandalyeye . Diğerlerinin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama pek de umurumda değildi. Sadece Collith'in kapalı gözleri ve beyaz teni vardı.

geldiğince sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Bozmadığım tek yemin bu kalmıştı. Şimdi onarılamaz milyonlarca parçaya bölünmüştü. Bu düşünceyle içimden hafif bir kahkaha yükseldi. "Düşündüğün zaman komik geliyor," diye fısıldadım ona. "Bir sözü bozmanın en kötü yolu için bir ödül olsaydı, bana verirlerdi, de öyle değil mi?"

Sonbahardaki yapraklar kadar hafif parmaklar omzuma yerleşti. Bakmadan Emma olduğunu anladım; o çocukluk kokusunu yanında taşıyordu.

Emma son bir saat içinde yüz yıl yaşlanmış gibi zayıf bedenini yanımdaki sandalyeye indirdi. Odaya girmeden önce ağladığı, yanaklarında bıraktığı ıslak izlerden -karda ayak izleri gibi- belliydi. Tekrar.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Masanın yanında bir köpek yatıyordu ve uzun kulakları sanki her sözümü dikkatle dinliyormuş gibi dikilmişti.

Emma muhtemelen titrediklerini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Bu senin hatan değildi, tatlım. Bunu hemen şimdi açıklığa kavuşturalım. Bu dünyada kötü şeyler olur."

Ya da kötü insanlar diye düşündüm. Astrid'i kızdırmamış olsaydım kurt adamlar eve gelmezdi. O gün çenemi kapalı tutup Finn'i kurtarmak için bütün bir sürüye karşı gelmek yerine başka bir yol bulsaydım, Fred şu anda hâlâ hayatta olabilirdi. Tek söylediğim "Daha iyi bir cenazeyi hak ediyordu," oldu.

Hemen başını salladı. "Hayır. Yaptığımız şey hoşuna ; tıpkı Fred gibiydi. Sessiz. Dürüst."

Ellerime, parmaklarımın birbirine dolanırken ve kıvrılırkenki hareketlerine odaklandım. Bir noktada olan her şeyi kabul etmemiz gerektiğini biliyordum. *En iyisi bu işi bitirmektir.* "Senin... muhtemelen gördüklerin hakkında bazı soruların var-"

"Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak, tatlım. Elbette ailenizde farklı bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Bunu ele veren annendi. Sokaktaki herkes onun ne kadar güzel olduğundan bahsederdi... ama her biri onun nasıl görüldüğüne dair farklı tanımlamalar yapardı." Emma durdu ve içini çekti. "O kutular kendi kendilerine toplanmayacaklar. Başlasam iyi olacak."

"Kutular mı?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Evet, kutular. Benim kutularım. Evi satıyorum ve mümkün olan en kısa sürede buraya taşınacağım."

Collith'in ölümünden beri kendimi soğuk hissediyordum. Yine de Emma'nın sözleriyle göğsümde en ufak bir sıcaklık hissettim. Ayrı geçirdiğimiz yıllara rağmen beni iyi tanıyordu. Yardım istemek yerine kapıdan çıkıp gitmesine izin verirdim. "Emma, sana izin veremem-"

"Fred'le Arizona'ya taşınmamamızın gerçek nedenini bilmek ister misin?" diye sordu birden.

Tereddüt ettim. "Neden?"

"Sana hazır olmadığımı söyledi. Bu doğrudur. Senin ve Damon'ın bir gün geri döneceğiniz umudundan asla vazgeçemedim. Kalmamızın sebebi sensin. Kaç yıl geçerse geçsin, Fred ve ben umut ettik. Aileniz yan komşumuzken siz ikiniz bizim ailemiz gibiydiniz. Büyümek gibi küçük bir şey bunu değiştirmez."

Görünüşe göre hala hissetme yeteneğim vardı, çünkü aniden görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarımı uzak tutmak için hızla göz kırpyordum. Emma beni kurtardı

Bir yanıt oluşturmak zorunda kalmadan ayağa kalktı, omzumu sıktı ve Cyrus'un ona verdiği odadan arabasının anahtarlarını almaya gitti.

Daha sonra, muhtemelen Granby'ye taşınabilmek için tüm hayatını toplamak üzere ayrıldı. O tahta sandalyede oturmaya devam ettim ve önümdeki masanın üzerinde duran hareketsiz yüze baktım.

Sessizlik ancak kapının alınmasıyla sona erdi.

Görmezden geldim. Collith'le hiçbir ilgisi yoktu. Kederimle. Ama saniyeler içinde kapı tekrar çalındı. Bu sefer daha sertti. Belli ki gelen her kimse, biri cevap verene kadar durmayacaktı.

Başımın üzerinde mantıksız bir öfke toplandı. Hışımla odaya daldım ve kapıyı kırarak açtım. Çok uzun boylu ve aynı derecede tedirgin bir peri diğer tarafta duruyordu. Fae'sinin pürüzsüz düzlemleri sarı ışıkta sert ve uhrevi görünüyordu. "Beni burada nasıl buldun?" diye sordum, öfkem geldiği gibi hızla uzaklaştı. Sesim hissettiğim kadar boş çıkıyordu.

Nuvian hoşbeşle uğraşmadı. "şr'un bir saat önce başlaması gerekiyordu," dedi mavi gözleriyle bana bakarak. "Soylar huzursuzlaşıyor."

"O zaman lanet olası soylara söyle, yeniden planlanması gerekecek. Hepsi buysa..." Kapıyı kapatmaya başladım.

Arkadaşımın Sağ Eli kapıyı iterek açtı. "İhanet fısıltıları var," dedi bana acımasızca, avucunu tahtaya dayayarak. Sonra yüzünde bir şeyler değişti ve nihayet bendeki değişiklikleri fark ettiğini anladım. En son banyoya gittiğimde aynada kendimi görmüştüm. Doğaüstü dünyadan herhangi biri kansız yüzüme ya da kırmızı çerçeveli gözlerime bakıp *Vampir* olduğumu düşünebilirdi.

Ben de ona baktım. şu anda bile hiçbir şey hissetmiyordum. "Collith burada değil," dedi.

Tek söylediğim cevaptı.

Nuvian'ın keskin bakışları yanımdan geçti. Zihin okuyucusu değildim ama içeri zorla girip girmemeyi düşündüğünü duyar gibiydim. Birkaç saniye sonra, belli ki bundan vazgeçti, çünkü tekrar yüzüme odaklandı. "Tüm saygımla Majesteleri, eğer bir saat içinde içinizden biri tahta oturmazsa, savaşlarım bir darbenin gerçekleşmesini engelleyemeyecek."

"Geri çekilmek istiyorsun. Hemen şimdi," dedim, sabrım yıpranmış bir ip gibi kopuyordu. Yeteneklerim için kendimden ne kadar nefret etsem de, onları Nuvian üzerinde tekrar kullanmak için can atıyordum.

Muhtemelen gözlerimde bunun doğruluğunu gördü, çünkü heybetli peri itaat ederken korkusunu tamamen gizleyemiyordu. Eli kılıcının kabzasına gitti ve bunun bilinçli bir hareket olup olmadığını merak ettim. Gardiyan'ın sesi bana bilgi verirken gergindi: "Tithe, Olorel kadar eski ve kutsaldır. Aylık meblağı elinde tutmak istemeyenler olsa da, soyundan gelen pek çok kişi buna muhtaçtır. Muhafızlara nasıl ödeme yapıldığını sanıyorsun?"

"*Peki*," diye hırladım. "Seninle orada buluşuruz."

"Girişte bekliyor olacağım," dedi peri, kapıyı suratına çarpmadan hemen önce.

Çiftleşme bağımın durumuna rağmen, Unseelie Sarayı'yla aramdaki bağ canlıydı ve Nuvian'dan zihnime doğru hoşnutsuzluk dalgaları yayılıyordu. Zar zor fark ettim; tüm dikkatim Collith'e geri dönmüştü. Gitmek istemiyordum. Onu birkaç saatliğine bile yalnız bırakmak istemiyordum. Tahtı başka birinin ele geçirmesinin bir önemi var mıydı?

Collith için bir anlamı vardı, o sefil küçük ses bana bunu hatırlattı. "Sen gitmelisin. Kocana göz kulak olabilirim," dedi bir ses.

kapı aralığında. Çevresel görüşümde kızıl saçların parıltısını gördüm. Cyrus.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" İçi boş bir şekilde sordum. Arkadaşımın, istese de bir insan olarak geçemeyecek olan Nuvian'ı muhtemelen görmüş ve duymuş olmasını umursayacak iradeyi kendimde bulamadım. Muhtemelen bir ya da iki kraliyet unvanı da savurmuştur.

Cyrus son birkaç saattir oturduğum sandalyeye yerleşti. "O peri kapıyı çaldığından beri. Kimsenin kocanı yerinden oynatmasına izin vermeyeceğim. Gitmelisin," diye tekrarladı.

Gözlerimi kırptım. Nuvian'ın bir peri olduğunu nereden biliyordu?

Başka bir gece için bir soru. Bir parçam hâlâ yaşadığını hissediyor, hâlâ umursuyor olmalıydı, çünkü şimdi Collith'in koltuğunda oturan bir fae gaspçısının görüntüsü tahammül edilemezdi. "Teşekkür ederim," dedim Cyrus'a, ona bundan çok daha fazlasını borçlu olduğumu bilerek. Eğer onun çatısı altına , tam olarak neyi koruduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Tüm bunlar için daha sonra zamanımız olacaktı. Şu anda değil. Collith'in üzerine uzandığı masaya doğru yürüdüm. "Yakında döneceğim," diye kulağına fısıldadım. Hiç düşünmeden yanağına bir öpücük kondurdum. Ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde içimden bir ürperti geçti - bu onunkine hiç benzemiyordu

her zamanki, hoş serinlik. Tedirgin bir şekilde paltomu askıdan aldım, omuz silktim ve gecenin içine doğru yürüdüm.

Cyrus'un evinden Mahkeme'ye hiç gitmemiş olmama rağmen, yolumu zor değildi; dizlerinin üzerine çökmüş yalvaran bir kadına benzeyen bir dağın zirvesini buldum. Karanlığın içinde ilerlerken yüzümde hissettiğim esintinin tadını çıkarıyordum. Bu bana havanın Collith'in saçlarıyla nasıl sık sık oynadığını hatırlattı.

Uzun otların arasında bir şey kıtıldı. Bıçağımı almak için hamle yapamadan bir çift sarı göz belirdi.

"Finn," diye iç geçirdim. Muhtemelen evden çıktığım andan beri beni takip ediyordu, çünkü koruyucu kurdumun yakın zamanda gardını indireceğini sanmıyordum. Bu gecedan sonra olmaz. Ona kalmasını emretmek dilimin ucundaydı ama seçme özgürlüğünü elinden alamazdım. Bunu bir ömür boyu yaşayacak kadar yaşamıştı. Bunun yerine basitçe, "Ben Unseelie Sarayı'na gidiyorum. Bu sefer geride kalırsan seni suçlamam."

Tek tepkisi arkasını dönüp çalılıkların arasına dalmak oldu, belli ki benim gitmeye niyetlendiğim yöne doğru ilerliyordu. Onu son gördüğümde kuyruğunun beyaz alt tarafı ileri geri sallanıyordu. En azından birimiz mutluydu. Bugün olanlar hakkında ne kadar şey anladığını merak ediyordum. Ya da şimdi nereye gittiğimi.

Bir saat boyunca gecenin içinde yürüdük. Gölgeyi yürüyüş sırasında herhangi bir düşüncenin oluşmasına izin vermekten kaçındım. Sadece basit gözlemler yapabilen bir otomat gibiydim. *Oh, bak, bir ağaç. Bir fare. Bir dere.* Sonra, geçidin ağzına ulaştığımızda, dışarıda gezinmeme izin vermedim - bana musallat olmak için fırsat kollayan çok fazla hayalet vardı. Collith ve ben bu kapının önünde pek çok kez duraklamıştık.

Finn'in tavrı biraz değişmişti ama beklediğim kadar değil. Kuyruğu artık dik durmuyordu ve kurt gibi gülümsemesi de gitmişti. Yine de buraya son gelişinden farklı olarak sinmemiş ya da sürünmemişti. Kulakları dikilmiş ve gözleri tetikteydi. Bu gece kimsenin zincirlenmiş hayvanı değildi.

Kurt aniden kükredi. Parlak bakışlarını takip ettim ve Laurie'nin yolumuzun üzerinde durduğunu görünce şaşırmadım, yüzü ifadesizdi, ellerini arkasına sıkıştırmıştı. "Eğer bana tavsiye vermeye geldiysen, hiç zahmet etme," dedim. Sesim kocamın vücudu kadar soğuktu.

"İyi ki bu yüzden burada değilim o zaman." Bakışları yere düştü ve yavaşça vücudumda gezinmeye başladı. "Buraya dalacağını .

uygun kostüm olmadan sahneye çıkamazsın."

"Bu gece nasıl göründüğüm umurumda bile değil Laurie. Onun hakkında hissettiklerini düşününce senin de umurunda olmamalı."

"Neyse ki birinin öncelikleri var. Uzun zamandır hayattayım, Firecracker ve bu dünyadaki tek garanti ölüm. Biri her düştüğünde dursaydık, hiçbir şey yapılamazdı." Laurie kendinden emin, ustaca bir hareketle kolumu tuttu ve beni başka bir geçide yönlendirdi. Finn hırladı, ama o bunu hemen duymazdan geldi. Laurie hiç duraksamadan ve çaba harcamadan bir kapıyı tekmeleyerek açtı. Lyari tepki vermeye başlamış olmalıydı çünkü Seelie Kralı buz gibi bakışlarını bir anlığına ona dikti. O derinliklerde her ne gördüyse, korkusuz muhafızımı geri çekmeye yetmişti.

Üçlü bir ilişkiyi bölmüştük. Girişimizle birlikte hepsi yatakta dikleşti. Kadınların saçları karmakarışıkta. Tenleri terden parlıyordu. Belli ki bir süredir bu işi yapıyorlardı. Hava ter ve seks kokuyordu.

Laurie sıkılmış bir ses tonuyla, "Çık dışarı," dedi. Bir noktada gücünü maskeleyemeyi bırakmıştı ve şimdi duman gibi yoğun ve elle tutulur bir şekilde odaya nüfuz ediyordu. Periler ona soru sormadı. Üçü de toprak zemine dağılmış olan giysilerine doğru ilerledi.

İçimden hain ve kinci bir şey geçti. "Hayır," dedim. "Bırak o."

Beni sorgulamadılar. Çırılçıplak kalan üç peri oda. Onların gidişini izledim ve hiçbir şey hissetmedim.

Laurie çoktan ipi çekmeye gitmişti. Birkaç saniye içinde bir insan geldi. Sesi şimdiye kadar tanıdığım Laurie'ye hiç benzemeyen Seelie Kralı, donuk gözlü adama talimatlar yağdırdı. Laurie'nin benim için getirdiği elbiseyi bulmak için ayrıldı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Bu gece için seçtiği kostüm siyahtı. Uzun, dramatik kolları vardı. Yakası boğazımı bir el gibi kavrayan tek bir şeritten oluşuyordu. Ön kısmı göğüslerimi ve yanlarımı örten, göbeğime kadar her yeri çıplak bırakan sert, süslemesiz bir malzemeden yapılmıştı. Etek de uzun ve ağırdı ama ortasında derin bir yırtmaç vardı. Laurie incelik ya da tevazu sahibi bir yaratık değildi. Neyse ki ben de öyle.

Ben ayakkabıların karmaşık kayışlarını sabitlemek için uğraşırken Laurie bir kez daha odaya girdi. Bu sefer mücevher getirmişti. Kúpeler sade, uzun ve altındı. Bilezikler de altın ve pürüzsüzdü. Onlar

tacımı yerinde tutan bandı vurguluyordu. Laurie parçaları yorum yapmadan bana verdi, sonra da saçımı yapmaya başlamak için yatağa yerleşti. Onun yaz kokusu perilerin geride bıraktığı kokuları yavaş yavaş örtüyordu. Saçlarımın uzun tellerini örgü haline getirirken ikimiz de konuşmadık. Hafif, becerikli dokunuşları çok iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp kendimi onların içinde kaybetme dürtüsüne karşı mücadele ettim.

Belki de Laurie bunu hissetti, çünkü bir an sonra enseme bir öpücük kondurduğunu hissettim. Dudaklarının sıcaklığı şok etkisi yaratmalıydı. Bunun yerine hiçbir şey hissetmedim. "Collith henüz gömülmedi bile," dedim donuk bir sesle.

Yumuşak sıcaklık geri çekildi. Laurie'nin o küstah yanıtlarından birini vermesini bekliyordum ama o da değişmişti. Aramıza biraz mesafe koydu ve örgüsünü örmeye devam etti. "Onu sevdiğini biliyor muydu?" Laurie sordu.

Başka bir gün, başka bir versiyonum olsaydı, bunu reddederdim. Arkadaşlığımızın ortasında bir çatlağa neden olacak kadar sert sözlerle karşılık verirdim. Şimdi sadece önüme bakıyor ve içimdeki deliğin genişlediğini hissediyordum. "Onu sevdiğini biliyor muydu?" diye sordum.

"Touché, Majesteleri. Bizim yöntemlerimizi çabuk öğrenmişsin." Orada bir Sesinde belli belirsiz bir gülümseme.

Ondan sonra fazla oyalanmadım. Collith'le ilgili anılar duvarımı yıkmakla tehdit ediyordu -kolunu uzatmış, tüm saray şıklığıyla giyinmiş bir görüntüsünü gördüm- ve aceleyle kapıdan çıktım. Laurie peşimden gelmedi ama gelmesini de beklemiyordum zaten. Muhafızlar etrafımı sardı ve hepimiz ifadesiz, mekanik bebekler gibi taht odasına doğru yürüdük.

O devasa kapıya ulaştığımızda hiç vakit kaybetmeden kalabalığın içine daldım. Fae'lerin aralarında olduğumu anlamaları sadece birkaç saniye sürdü. Haber hastalık gibi yayıldı ve bir nefesten diğerine, o büyük sandalyelere giden bir yol vardı. Tekrar tekrar, Collith'in nerede olduğunu merak ettiklerini duydum. *Kral nerede? Krala bir şey mi oldu?*

Kalın eteğimi kaldırıp merdivenleri tırmanırken kendimi durduramadım. Collith'in tahtına bakmaktan. O orada oturmazken, daha önce gözden kaçırdığım küçük ayrıntıları fark ettim. Oturacağı yere oyulmuş bir tasarım vardı, şekiller bir yılan ve bir taç oluşturuyordu. Önceki kralın arması olabilir. Kırılgan kökler kolçaklara yayılmıştı, bazıları aşınmış ya da kırılmıştı. Collith'in acımasız vuruşlarının buna neden olup olmadığını merak ettim.

Gözlerimi hızla kırptırarak onun yanındaki sandalyeye oturdum. Bir anda gözümde parlak saçlar çarptı. Gözlerimi tekrar kırptırdım ve perinin yüzüne odaklandım. Laurie bana baktı. Göz kırpmadı ya da gülümsemedi, ama garip bir tür... kararlılık yayıldı ondan. Nedense bu beni rahatlatı.

Kalabalığa baktım ve "Bu gece Öşür yok" dedim. Salon patladı.

Tam bir dakika boyunca bağırma ve tartışmalarına izin verdim.

Kafamda saniyeleri saymak, düşünce ve gürültü karmaşasını kontrol etmeme yardımcı oldu. Nuvian ve Lyari her daha yakın duruyordu. İkisi de yüzlerinde tedirginlik belirtisi göstermese de, onlardan yayılan tedirginliği hissedebiliyordum, bir esintiden daha aşıkardı. Sonunda elimi kaldırdım. Merakları öfkelerinden daha güçlüydü. "Bu gece Öşür yok, çünkü konuşma sırası bende. Şimdiye kadar hepiniz benim eşim kadar sabırlı ya da tedbirli olmadığının farkına vardınız. İşte bu yüzden, şu anda , burada başka köle olmayacak.

Unseelie Mahkemesi."

Arkamda bir hareket vardı -muhtemelen Muhafızlar kılıçlarını kınından çıkarıyorlardı- ama Divan'a tepki verme şansı vermedim. İlk kez, bu yaratıklarla aramdaki o titreşimli, uğultulu bağdan kaçınmaya çalışmadım. Bir duvar inşa etmedim. Hayır, bu sefer hepsini içime aldım. Onları şekerden yapılmış bir evdeki bir cadı gibi, derin havuzundaki Levithan gibi, o güzel bahçenin ortasındaki Havva'ya Lucifer gibi karanlığa buyur ettim. Sonra, hepsi kafatasımın içine dolduğunda, içimde yaşayan yaratığı serbest bıraktım. Çok uzun zamandır, çok sık inkar ettiğim yaratığı.

Korku.

Kalabalıktaki değişim anıktı. Gözlerindeki öfke ve kızgınlık ışıkları yerini acı ve dehşete bıraktı. Çığlıklar, ağlamalar ve inlemeler odayı doldurdu, bir yaylı çalgılar dördlüsünden daha güzeldi.

"Kraliçe olarak hiç kâbus görmedin," diye tısladım, parmaklarımla kolçakları kavrarken. Kafamın içinde bu kadar çok kâbus olması zaten canımı yakıyordu ve bunun bedelini daha sonra çok ağır ödeyeceğimi biliyordum. Yine de sesimde acı belirtisi yoktu. "Bunun anlamı budur. Ne sineriz, ne yaltaklanırsınız, ne de tereddüt ederiz. Ya bana itaat *edeceksin* ya da gerçek korkunun ne olduğunu öğreneceksin."

Bakışlarım tekrar Laurie'ye takıldı. Gözleri eğlenceyle parlıyordu. Beklediğim... ve beni şaşırtan, gizlenmemiş bir arzu.

Dil tahtın yanına yaklaşarak dikkatimi ona çekti. Çenesinin altındaki et kabarıklığı sallanıyordu ve benekli yüzü

Daha kırmızı. "Majesteleri, belki de-"

"Hiçbir şey yapmamalıyız. Burada tacı ben takıyorum. Tozlu kitaplarına ve kanlı büyülerine geri dön, peri. Sana ihtiyaç duyulursa haber gönderirim." Bununla birlikte ayağa kalktım. Parmaklarım nemliydi ve böylesine sert bir tutuştan dolayı ağrıyordu. Kürsüden ayrılırken eteğimin arkamda sürüklendiğini hissettim.

Birkaç saniye sonra periler tekrar mırıldanmaya başladılar, öfkeleri ve nefretleri içimdeki duvara çarpıyordu. Ama başka bir ses daha vardı. Attığım her adımda daha da yükseldi, ta ki perileri bile bastırana kadar. Kaynağını aradım ve sesin, duvarlara dizilmiş ve uzaktaki kapıda toplanmış, tüm bakışları üzerimde olan kölelerden geldiğini gördüm.

Benim adımı söylüyorlardı, fark ettim. Bir kıvılcımla başladı ve hızla kükreyen bir cehenneme dönüştü. Gürültü kulaklarımı doldurdu-Fortuna! *Fortuna! Fortuna!*-ve bana yeniden yaşadığımı hissettirdi. Kapının eşiğinde durdum ve arkama baktım. Kendimi hiç bu kadar yenilmez hissetmemiştim. Zincir yok. Korku yoktu. Kurallar yoktu. Bu çok özgürleştirici bir histi, deri değiştirmek ya da gökyüzüne uçmak gibi.

"Ah, bu kısımdan bahsetmeyi unuttum," diye ekledim. Sesimi yükseltmemiş ya da sözlerimi özellikle kimseye yöneltmemiş olsam da, odadaki her bir perinin duyduğunu biliyordum. "İçinizden biri beni öldürmeyi başarsa bile, gücümünden kurtulamazsınız. Bu yüzden, hayatta kalmanızı sağlamanın tek yolu beni kızdırmaktan kaçınmaktır."

Kimse isyan etmeye ya da akıl yürütmeye cesaret edemedi ama çaresizliklerinin sesi beni geçide kadar takip etti. Laurie beni orada bekliyordu.

Elleri cebinde, başı hafifçe eğik . Duruşu güven ve kontrol yayıyor olsa da gözleri başka bir şey söylüyordu. Aramızda metrelerce değil de kilometrelerce varmış gibi hissettiren bir mesafeden birbirimize bakarken kaşlarım daha da çatıldı. "Bu akıllıca değildi," diye yorum yaptı, sanki aramızdaki hava kederle dolu değildi.

Acı acı gülümsedim. Elimi Finn'in sırtına koydum ve onun beni karanlıkta güvenle yönlendireceğini biliyordum. Kürkünün verdiği his hem rahatlatıcı hem de hepimizin içinde gizlenen potansiyeli hatırlatıcıydı, yeter ki ona bu özgürlüğü verelim.

"Bilmiyor muydun Laurie?" Ondan uzaklaşıp gölgelerin derinliklerine doğru yürüdüm. "Bilge yanım az önce öldü."

Ayaklarım beni yüzeyin ters yönüne götürdü.

Fae'lerle aramdaki görünmez duvarda bir delik açmıştım -neredeyse tek bir tuğlayı kaldırmışım gibi- ve bu o kadar önemsizdi ki hiçbir şey hissetmediler. Ama istediğim varlığı bulmam için yeterliydi. Eski ve yağlı bir bilinç.

"İçeri buyurun Majesteleri," diye seslendi bir ses. Kapıyı iterek açtım. Menteşeler korku filmlerinden fırlamış gibi uzun, alçak bir inilti çıkardı. İçerideki yatak odası da aynı derecede rahatsız ediciydi.

Şömine devasa boyutlardaydı, ışığı o kadar parlaktı ki kimse odanın başka bir yerine meşale koymaya zahmet etmemişti. İçinde bir ceset yakılabilecek kadar büyük, diye düşünürken yakaladım kendimi. Diğer üç duvarda tablolar ya da raflar yerine zincirler, prangalar ve kelepçeler vardı. Toprak zemin kırmızı bir İran halısıyla kaplıydı. Mobilya olarak sadece bir gardırop ve bir yatak vardı. Gerçi buna yatak demek yetersiz kalırdı - kraliçe ya da kral boy değildi. Bu başka bir şeydi. Belli ki ikizler bu şey için özel bir sipariş vermişlerdi ve bu kadar büyük bir yatağa ihtiyaç duymalarının nedenlerini düşünmek istemedim.

Tam ortasında, yorganın altında kıpırdamadan yatan Arcaena'ydı. Yaşayan bir periden çok mumyalanmış bir cesede benziyordu.

Taç giyme törenimden beri onu görmemiştım ve şimdi anılarım sönmekte olan bir ampul gibi parlıyordu. Acı içinde iki büklüm olmuş başının üstü. Ağzından sarkan ince salya çizgisi. Muhafızlar onu sürükleyerek götürürken çıplak ayaklarının altı.

Ayduin onun diğer tarafındaki berjer koltukta oturuyordu, gözleri tedirgin edici bir şekilde sabitti. Belki ışıkla ya da gözlerinin eğikliğiyle ilgili bir şeydi ama o anda Jassin'in ölümden döndüğüne ikna oldum.

Jassin gitmişti ama dünyada bunun gibi periler olduğu sürece daha fazlası da kaçırılacaktı. Daha fazla kayboluş. Daha fazla acı.

"Hâlâ bu yataktan çıkamayacak kadar güçsüz. Çoğu gün konuşamıyor bile," dedi Ayduin, kafamdan geçen düşüncelerden habersiz.

"Ama bu onun iletişim kurmasını engellemiyor, değil mi?" Mırıldandım. Erkeğin sıkılmış ifadesinden doğru tahmin ettiğimi anladım. Periler artık tahmin edilebilir olmaya başlamıştı. Yatağın ayak ucunda durdum ve ona sanki tenime konan bir sivrisinekmiş gibi baktım. "Suikastçıyı kiraladın. O da başarısız olunca Sorcha'yı aradın. Sırada ne var? Başka kim geliyor?"

Yorgun bir iç geçirdi ve bakışlarını Arcaena'ya çevirdi. "Ah, şu Sorcha. Onun için çok büyük umutlarım vardı. Biliyorsun, onu şekil değiştirme yetenekleri için seçmiştim. Senin o aptalla olan geçmişin sadece nefis bir tesadüftü."

Ayduin'in söylediği en fazla şeydi bu. Onunla her karşılaşmamızda Arcaena'nın konuşmanın çoğuna hâkim olduğunu fark ettim. Bu peri Jassin gibi değildi, yakınından bile geçmiyordu. O sadece bir kuklaydı. Bir kanal. Konuşan Ayduin değildi; kız kardeşiydi.

"Damon'ı bu işin dışında bırakmalıydın," dedim ona, sesim bir sözün ağırlığıyla çıkıyordu.

Ayduin'in üzerindeki tüm gösteriş bir toz bulutu gibi dağıldı. Hareketleri belirgin bir şekilde daha kadınsı oldu. "Yoksa ne olur?" Arcaena mırıldandı. Zerre kadar akılsız olsaydı kaçardı. Oyun için yaşadığı çok açıktı. Bundan zevk alıyordu.

Şimdi kirli oynamam çok kötü.

Tek ve pratik bir hareketle Ayduin'in bacaklarının arkasına iki kesik attım. Çığlık attı ve yere yığıldı. Arcaena nefretle parlayan gözleriyle bana bakıyordu. "Shameek'e asla vermediğin şeyi sana vereceğim," diye fısıldadım Ayduin'in başının arkasını avuçlayarak. "Hızlı bir ölüm. Yani... en azından onun yaşadığından daha hızlı."

Onu bıçakladım.

Bunu düşünmedim bile. Bir an Ayduin acı içinde soluk soluğa kalmıştı ve sonra ortalık sessizliğe bürünmüştü. Laurienin iddia ettiği gibi mavi kan ağzından fişkırdı. Araştırmamı yapmışım; kaburgaları ciğerlerine doğru kırmak onu konuşamaz hale getirecekti. Yine de kolay bir ölüm olmayacaktı. Boğazını kesmeli, kalbini çıkarmalı ya da kafatasını parçalamalıydım ama anlaşılan bir yanım ona acı çektirmek istemişti. O öğürürken ben geri . Yavaşça, sanki dünya bir kameraymış ve her şey ağır çekime alınmış gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Yüzü haliye çarptığında, Arcaena annemin hikâyelerindeki ölüm perilerinden biri gibi çığlık attı. Yüzümü buruşturdum ve bıçağı ikizinin gömleğine sildim. Artık ona pek de ihtiyacı olmayacaktı.

"Bu sana ilk ve son uyarım," dedim sesimi onun iniltileri arasında yükselterek. "Benim ya da halkımın peşinden bir daha gelersen seni öldürürüm. Ama bu ölüm yavaş ve acı verici olur."

Arkamı döndüğümde, bir çizgiyi aştığımı, engellenemeyecek bir zili çaldığımı biliyordum. Ve yine de... Hala umurumda değildi. Herhangi bir şey hakkında. Belki daha sonra

Bir periyi öldürdüğüm için pişmanım.

Odada varlığını hissetmediğim üçüncü bir kişi daha vardı.

Nym o dipsiz gözleriyle bana bakıyordu.

O anda boynuna taktığı kolyeyi fark ettim. Son karşılaşmamız sırasında gömleğinin altında saklıydı. Şimdi zincir ona dayanmış, ateş ışığında parlıyordu. Gümüşten dövülmüş bir soy arması. Çıkıntılar bir fincan ve bir alev oluşturuyordu. Collith'in bana motelde verdiği kitaptan tanıdım.

"Sen onların oğlusun," dedim. Nym bana bakmaya devam etti ve yeni bir düşman edinip edinmediğimi merak ettim. Bağla bile, ondan hiçbir şey hissedemiyordum. Ayduin'in cesedine baktım -şimdi bir kan gölü içinde yatıyordu

-Ve özür dilemeyi düşündü. Ne kadar yozlaşmış olursa olsun, Nym yine de önemli birini kaybetmişti. Kendi gözleriyle izlediği bir babayı.

Ölü Ebeveynler Kulübü'ne katılıp bunu aşabilir.

Ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Eşiğe ulaştığımda Arcaena'nın sesi zihnime dokundu. *Senin için geliyorum, Fortuna Sworn. Sana çığlık attıracağım.*

Tehditleri kulağımın dibinde vızıldayan bir sinekten başka bir şey değildi ve onu ait olduğu yerde, karanlıkta bıraktım.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

It Cyrus'un evine dönerken yolun yarısındaydım ki içimdeki delikten bir şey çıktı.

Durdum, aslında bir elimi göğsüme götürdüm, tutuşunu kaybetmesini ve karanlığa geri düşmesini diledim. Yine de iyi bir tutuşu vardı ve acının başlangıcını hissettim. Geçmiş deneyimlerimden bunun daha da kötüye gideceğini biliyordum. *Hayır. Hayır. Devam etmeliyim. Onu atlat. Kurtul ondan.*

Yolun geri kalanında koştum. Arkamda yapraklar çıtırdıyordu-Lyari Takip ediyor, zırhına ve kılıcına rağmen yetişmeye çalışıyordu ama ben onun için yavaşlamadım. Eve ulaştığımda garaj yolunda durdum ve içeri girmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Emma'nın boğuk hıçkırıklarını dinlemek. Damon'ın sessizliğine katlanmak. Kendimi paramparça olmak üzereymiş gibi hissederken bir çocuğu teselli etmeye çalışmak. Ve buna katlanamayacağımı biliyordum. Hiçbirine.

Koşmaya devam ettim.

İlk başta nereye gittiğimi bilmiyordum ama Cyrus kasabaya benden daha yakın oturuyordu ve çok geçmeden ayaklarım Ana Cadde'nin kaldırımlarına vurmaya başladı. Bea's'ın önünden geçtim, bakkalı geçtim ve terk edilmiş bir otoparka girdim. Kırmızı kapıya doğru koşarken ciğerlerim yanıyordu.

Zil her zamanki gibi tepemizde şingırdadı. Her şey değişirken nasıl bu kadar çok şey sabit kalabilirdi? Adam'ın yalnız olduğunu umarak dükkândan içeri süzüldüm. Bir rüzgâr benimle birlikte içeri girerek saçlarımı karıştırdı ama odayı tararken bunu fark etmedim bile. Üzerinde çalışılan bir araba yoktu. Ofise doğru baktım. Boştu. Köşedeki radyo dinleyici olmadan bangır bangır çalışıyordu. Avuçlarım terliyordu ve hiçbir şey düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Alo?" Bir adım atarak seslendim. Ayağımın altında bir şey çıtırdadı ve geri sıçradım. Cam parlıyordu. Daha fazlası vardı, betonun üzerine saçılmıştı. Bu nereden gelmişti? Hâlâ nefes nefese, yine de ofise doğru ilerledim. "Adam?"

"Evet."

Sesi dükkânın diğer tarafındaki kapalı bir kapının arkasından geliyordu. Döndüm ve boşluğu geçtim. Tereddütle ucuz tahtaya vurdum. Cevap yoktu. Normalde bu beni caydırmak için yeterli olurdu. Ama bu gece kafamı içeri uzattım. Loşlukta gözlerimi kısıtım; hava dumanla o kadar yoğundu ki Adam'ın sadece dış hatlarını seçebiliyordum. Bir yatağın üzerinde yatıyordu.

tamamen giyinikti. Kemer tokası, içeri girmesine izin verdiğim ışıkta gümüş renginde parlıyordu. "Çalışmak için boş musun?" Hissettiğim kadar çaresiz bir sesle sordum.

Gözlerim sonunda karanlığa alıştı. İlk fark ettiğim ayrıntı kan damlalarıydı. Doğrudan Adam'ın o lekeli, pütürlü şiltede yattığı yere götürüyorlardı.

Her iki elinde de bir şey tutuyordu. Sağ elinin parmakları bir sigarayı hafifçe kavıyordu. Diğerinde... Anlayışsızca kaşlarımı çattım. Diğer duyularım devreye giriyordu ve tamircinin misk kokusunun yerini bakırımsı bir kokunun aldığını fark ettim. Bunun ne olduğunu hemen anladım ve süre sonra elindeki buruşuk nesnenin hastanelerde kan nakli için kullanılan plastik torbalardan biri olduğunu anladım.

"yerde cam var," dedim, Adam'ın bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat ederek. Tam olarak korkmuyordum ama aptal da değildim. Doğrudan göz teması onun içindeki yırtıcıyı uyandırabilirdi. Onun gözlerinden kaçarken, benimkiler komodinin üzerinde duran bir resme takıldı.

"Evet, sonra temizlerim," diye cevap verdi Adam. Herhangi bir açıklama yapmadı ve ben de sormadım. Birkaç saniye sessiz kaldı. Beni değerlendirdiğini hissedebiliyordum. Yine de tüm dikkatim bir kızın grenli görüntüsüne odaklanmıştı.

Çerçevelenen ve göz önünde tutulan iki tür resim vardı; bize neşe veren anılar ve unutamadığımız anılar. Kızın öldüğünü bilmek için soruyu sormama gerek yoktu. Adam ve benim düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız varmış gibi görünüyordu.

Uzaktan "İyi misin?" diye sorduğunu duydum.

"Hayır," diye fısıldadım, kendimi şaşırtarak. "Hayır, değilim." "Şu anda antrenman yapamam. Sana zarar verebilirim."

Gergin sesi beni zamana geri getirdi. Ben cevap veremeden çantadan derin derin içti. Tekrar indirdiğinde dudakları içindeki sıvıdan dolayı parlıyordu. Maskeme tutunmak için mücadele ettim ve Adam'ın yanındaki sandalyeye çöktüm. Yastık uzun bir hava sesi çıkardı. Garip bir şekilde bu, tuhaf bir kıkırdama dürtüsüne neden oldu. İçimde bir gelgit gibi yükseldiğini hissettim. Adam'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek bunu kontrol altına almak için elimden geleni yaptım. "Gideyim mi?" Başardım.

"Size kalmış."

Hareket etmedim. O da hareket etmedi. Saniyeler dakikalara dönüştü. Birbirimize karanlık, trajik hikâyelerimizi anlatmadık. Birbirimize yaralarımızı göstermedik.

Sessizliği kısa, anlamsız sözlerle bile doldurmadık, sadece birilerinin konuştuğunu duymak ya da dikkatimizi dağıtmak için. Dizlerimi göğsüme çektim ve Adam'ın müziğini dinledim. Çığlıkların tenime ve iliklerime kadar izin verdim.

Kalbi durduğundan beri ilk kez Collith'in olmadığı bir dünyada yaşamayı düşünebildim. Geleceğimi klinik ve tarafsız bir şekilde inceledim. Artık loş yatak odalarında mırıltılı konuşmalar olmayacaktı. Uzun parmaklarının şefkatli, keşfedici dokunuşları yok artık. Onu güldürdüğümde yaşadığım baş döndürücü heyecan yok artık. Artık sinir bozucu tartışmalar ve heyecan verici teslimiyetler olmayacaktı.

Ama... Komodinime bir resim daha eklemek istemedim. Karanlık bir odada yatıp neler olabileceğini ya da neler olduğunu düşünmek istemiyordum. Tutunacak bir anı daha istemiyordum çünkü özlemini çektiğim bir gerçeklikten geriye kalan tek şey buydu.

Adam aniden, "Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmıyorum, Sworn," dedi. Ne kadar zamandır beni izliyordu?

Önemli değildi, gerçekten. Yüzümü yine dikkatli, boş bir maske haline getirdim. Onu kışkırtmamak için yavaşça hareket ederek sandalyeden kalktım. "Biraz takılmama izin verdiğin için teşekkürler. Yardımı oldu."

"Neye yardım ettin?" diye seslendi arkamdan. "*Yemin ettim*. Şu anda benden kaçmak akıllıca değil!"

Ben cevap vermedim, da muhtemelen kendine güvenmediği için peşimden gelmedi. Kapıyı iterek açtım. Ses, durgunlukta bir çığlık gibi geldi. Soğuk, zalim ve acı pençelerini içime batırırken irkilmedim. Bulutlar tepemde parıldıyor, sonsuz öfkelerinin yükünü bırakmaya hazırlanıyordu. Yüzümü, görünürde hiçbir arabanın olmadığı açık yola çevirdim. Sadece uyuklayan ağaçların çıplak dalları ve gergin, sıçrayan yapraklar vardı. Attığım her adım kararlılıkla atılıyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bir şimşir böceği sırtında kıvrandı.

Pencerenin önünde durdum ve onun ölümünü izledim. Böcek çılgın, akılsız bir şeydi. Kaçınılmaz olana karşı mücadele ederken kanatları iki bulanıktı. Yaratığın son anlarını izlerken, alacakaranlığı beklerken, benden başka kimsenin duymak istemediği yüksek bir ses çıkardı. Sonra bir anda sessizliğe gömüldü. Kıpır kıpır olan bacakları artık hareket etmiyordu.

Sonunda gece yaklaşıyordu. Döndüğümde beri Collith'i gömmek, biraz uyumak ya da duşa girmek konusunda benimle konuşmaya çalışan pek çok kişi gelip gitmişti. Bu doğru, Collith yüzüme kan öksürmüştü. Muhtemelen bir korku filminin figüranı gibi görünüyordum. Yine de önemi yoktu. Kararan ufuktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Duvardaki saat sessizliğin içinde sayıyordu. *Tik. Tik. Tik. Tik.* Vakit neredeyse gelmişti.

Bunu düşünerek arkamı dönüp mutfak masasının üzerindeki cesede baktım.

Onu Collith olarak düşünmek zordu. Ona ait olan, onu sevdiğim peri yapan her şey gitmişti. Gözlerindeki zeki ışık, eğlenceli bir şey söylediğimde dudaklarının hafifçe eğilmesi, parmaklarının huzursuzca hareket etmesi. Beni ele geçiren hissizliğin altında, o ela gözlerini açmasını istediğimi biliyordum. Bana ders vermesini, benimle tartışmasını, *ne olursa*.

Birdenbire bitkin düşerek sandalyelerden birine çöktüm. Birisi kapıyı kapatmıştı.

Collith'in gözlerine baktı ve ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde iki yanına yerleştirdi. Filmlerde ya da kitaplarda, karakterler her zaman ölülerin sadece uyuyor gibi göründüklerinden bahsederlerdi. Ama bu doğru değildi. Collith çok ama çok ölü görünüyordu.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," diye fısıldadım. Yüzü beyaz ve hareketsizdi ama bir şekilde beni dinlediğini hissediyordum. Parmağımın ucuyla elmacık kemiği boyunca gezindim. Her zaman olduğu gibi soğuktu; en azından bu konuda hiçbir şey değişmemişti. O anda anıların hücumunu durdurmak için çaresizdim. Her dokunduğumuzda, el ele tutuştüğümüzde, birbirimize sürtündüğümüzde.

"Sen benim arkadaşımın," dedim Collith'e hayıflanarak. "Bunu sana hiç söylemedim. Şimdi keşke söyleseydim diyorum. Aslında keşke sana söyleseydim dediğim çok şey var. O yüzden bana geri dön ve sana sahip olduğum tüm sırları vereyim, tamam mı?"

Burada durdum, nefesimi tutmuş bekliyordum, umut kalbimi sıkıştırıyordu. Ama Collith hareket etmedi. Uyuyor gibi görünse de yüzünde huzur yoktu. Bu da ölümünün huzurlu olmadığına bir başka kanıtıydı. Benim sayemde.

Bu düşünce başka bir mide bulantısı dalgasına neden oldu. Tanrım, yine hasta olacaktım. Gözlerimi kapattım ve safrayı tutmaya odaklanarak bir yandan diğer yana sallandım.

O anda arkamdaki kapı açıldı. İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu; davetsiz misafir Collith'in diğer tarafındaki sandalyeye oturduğunda, baş dönmesi

yatıştı. Gözlerimi açtım ve Damon'ın acı dolu bakışlarıyla karşılaştım. Konuşmasını bekledim; belli ki bir sebepten ötürü gelmişti. Yoksa beni sonsuza dek hor görmeye yemin etmiş bir ağabey neden buraya gelmeye zahmet etsin ki?

Neyse ki Collith'i gömmekle ilgili bir şey söylemedi. "Sen..." Damon başladı. Sözlerinin yarısında bakışları benimkilerle buluştu ve orada gördüğü şey onu bocalattı. Bir an sonra tekrar denedi. "Gücünü kullanırken gözlerin kırmızıya döndü. Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Bu vahiy beni çok az etkiledi. Muhtemelen Kabuslar hakkında bilmediğimiz çok şey vardı - çağlar boyunca çok fazla bilgi kaybolmuştu. Saniyeler içinde, kıpkırmızı yanan gözlerimin görüntüsünü çok ama çok uzaklara koymuştum. Collith'e kaşlarımı çatarak baktım ve ellerini her kim düzenlediye yanlış yaptığını düşündüm. Her zaman dağınık uyurdu.

"Biliyor musun, burada oturmuş bu olaya kadar geçen her anı düşünüyordum," dedim aniden. Damon belirgin bir şekilde irkildi. "Collith'in bu masada ölü yatmasını kastediyorum. Benim yüzümden. Aslında mesele benim istediğimi yapma ve sonuçları hakkında daha sonra endişelenme eğilimim. Ayrıca bu boktan seçimler için başkalarını suçlamayı da seviyorum. Buna herkesten çok sen katılırsın, değil mi?"

Diğer Kâbus'a kaşlarımı kaldırdım, başını sallamasını ya da onaylamasını bekledim. Onun yerine dudaklarını büzdü. Endişeli görünmüyordu -hayır, böyle bir şey olamazdı, değil mi?- ama onu rahatsız ettiğimi de gizleyemiyordu. "Bir meydan okumanın yaralarına dokunmamamız gerekiyor. Yara izinin birçok anlamı olacaktır. O da böyle söyledi."

Damon daha fazla sessiz kalamadı. "Neden *bahsediyorsun* Fortuna?" diye patladı.

Collith'in hareketsiz, solgun yüzüne odaklandım. Sonunda cevap verdiğimde sesim boş ve mesafeliydi. "Seçimler, sevgili kardeşim. Seçimlerden bahsediyorum."

Ya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ya da vermek istemiyordu. Birkaç saniye daha geçti, sonra Damon ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı. Bu sefer ona bakmaya zahmet etmedim ama korkusunun odaya yayıldığını hissettim. Bu beni aynı anda hem cezbediyor hem de itiyordu. Bu hissin tadını çıkarmak ve tadından kusmak istedim. *Ben gerçekten bir canavarım*, diye düşündüm kasvetli *bir* şekilde. Kapı kesin bir sesle kapandı. Bir şekilde başka kimsenin gelmeyeceğini biliyordum. En azından bu gece. Ben ümitsiz bir vakaydım.

Nihayet saat 02:30'u gösterdiğinde pencerenin önündeki yerimden ayrıldım.

Yürümek için çok uzaktı, bu yüzden kamyonetime bindim, anahtarı hızla çevirdim ve uzaklaştım.

Şehir efsanelerinin çoğunda gerçeklik payı vardı. Bir iblis bulmak yeterince kolaydı; tek ihtiyacım olan bir kavşak ve Cadı Saati'ydi. Bir keresinde bir yerde iblislerin eski kütüklerin çatlaklarında saklanmayı, karanlığın ve çürümenin tadını çıkarmayı sevdiklerini okumuştum. Ama bu doğru değildi. Göz önünde saklanırlar ve saf, katıksız acıdan beslenirlerdi.

Şimdiye kadar yol karanlıkla örtülmüştü, ayın kendisi de altında olup bitenlerin bir parçası olmak istemiyordu. Seçtiğim kavşakta tek bir sokak lambası parlıyor, arada bir cılız bir titreşim veriyordu.

Arabayı kenara çektim ve motoru durdurdum. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmadan önce kim olduğumu hatırlamak için bir an orada oyalanmak istedim ama Cadı Saati kimseyi beklemezdi. O zihinsel duvarı güçlendirdim, titreyen bir nefes aldım ve dışarı çıktım.

Ayakkabılarım tanıdık bir çıtırdama sesiyle çakıllara çarptı. Anahtarlarımı cebime koydum ve küçük geçidi taradım. Hafif bir kar serpintisi zemini ıslı ıslı yapıyordu. Sessizlik boş ve uçsuz bucaksız hissettiriyordu; her kuş ve böcek gitmişti.

Sonra bir şey hareket etti.

Söylemeye çalışmam *uzun sürmedi*. Nasıl konuşacağımı unutmuştum, çünkü korkuyordum. Gerçekten, derinden, tamamen korkuyordum. Tehlikede olan şey olmasaydı, o anda kaçıp giderdim.

Karanlığın içinden bir insan şekli çıktı ama bu insan değildi. Sokak lambasının ısıltısı yüzüne vurduğunda, Ian O'Connell'ın şeklini aldığını gördüm. Kendime bir uyuşukluk çukuru olduğumu hatırlattım. Korku ve tiksintinin her damlası aşağı, aşağı, aşağı yuvarlandı.

Söylentilere göre iblisler bir zamanlar güzel ve ısıltılı olan gerçek görünümlerinden utanıyorlardı. Karanlıkta geçirdikleri çağlar onları beyaz ve şekilsiz yapmıştı. Telepatik yeteneklerini kullanıyorlardı - muhtemelen sonsuz karanlıkta hayatta kalmalarını sağlamak için bu tür güçleri geliştirmeye ve evrimleşmeye zorlanmışlardı - nefret ettiğiniz kişilerin yüzlerini bulmak için. Korktuklarınızın.

İblis ışığın kenarında durakladı. Gözleri gizlenemeyen bir heyecanla parlıyordu. Etrafımda dönmeye başladı. Dönmemek için kendimi zor tuttum; dehşetimi çok daha belirgin hale getirecekti.

Beni neden çağırdınız? diye sordu yaratık.

Sesi beynimin üzerindeki bir tırnak gibi hissettiriyordu. Sadece bir gıdıklama, en ufak bir dokunuş, ama tek bir hareketle delip gömebilirdi. Yutkundum ve gözlerimi rastgele bir ağaca diktim. Odaklanacak bir şey olması işe yarıyordu. "Bir anlaşma yapmak için buradayım," dedim ona. Her nasılsa sesimde hiç titreme yoktu.

Ne istiyorsun? İblis tekrar önümde durdu, her hareketi akıcıydı. Tıpkı Fae gibi. Yüzüne bakacak kadar cesaretimi topladım. Gördüğüm şeyde en ufak bir sempati ya da isteksizlik izi yoktu.

Şimdi bile tereddüt etmedim. "Collith'i geri getirmek için."

Ben de orijinal bir şey bekliyordum, diye iç geçirdi iblis, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. *Bir insandan daha iyi değilsin. Onlar da her zaman ölüleri hakkında miyavlıyorlar. Bizimle yaptıkları anlaşmaları, sadece birkaç on yıl içinde tekrar sönecek olan küçük bir ruhu yeniden yakmak için harcıyorlar.*

"Onunki küçük bir ruh değil," dedim sert dudaklarımın arasından.

İblis sadece güldü. Tuhaf bir görüntüydü, başını geriye atıp ağzını açmasına rağmen hiç ses . Beni öpmek için başını eğdi. Geri çekildim, neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Kendimi kamyonun kaputunda yakaladım. "Ne yapıyorsun?" Kaçma dürtüsüyle savaşıarak başardım.

İblis kıs kıs güldü. *Ne kadar çekici. Ruhunu isteyeceğimi düşündün. İşler böyle yürümüyor, tatlım. Hayır, senin değer verdiğin bir şeyi alıyorum.*

Anlamı çok açıktı. Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Bunca yıl neyi bu kadar şiddetle korumuştum? Nedenini halde neye sıkı sıkıya tutunmuştum? Başka pek çok şey anlamını yitirmişken benim için hâlâ bir anlam ifade eden şey neydi?

İlk seferimin gerçek biriyle olmasını istedim.

O zaman biliyordum ki, bu şey anılarıma çoktan yardım etmişti. Muhtemelen etrafımda daireler çizerek yürüyordu. Bunu hissetmemiştim bile. O birkaç saniye içinde her özel konuşmaya ve mahrem ana tanıklık etmişti. Güzel, acılı, umutlu, şaşırtıcı ve *benim* olan her şeyin bir parçası olmuştu.

"Hayır," dedim, kelimeyi söyleyemeden boğazım kapanmakla tehdit ediyordu.

dışarı. Ona bir parçamı daha verme fikri dayanılmazdı. "Başka bir yolu var. Böyle yoksa çeker giderim."

İblisin gözleri kadim bir kurnazlıkla parlıyordu. *Yapacağını sanmıyorum.*

"Siktir ."

Deniyorum, diye karşılık verdi.

Uzaklaşmak, uzaklaşmak, kaçmak zorundaydım. Dönerek anahtarlığı kamyonetime doğrulttum. Farlar yanıp söndü. Kapıları kilitlemediğim için anlamsız bir hareketti ama artık otomatik pilottaydım. Kapı koluna uzandım.

İblisin sesi beni durdurdu. *Kardeşlerimin şu anda sevgiline ne yaptıklarını sana söyleyeyim mi?* diye seslendi.

Başımı eğdim, nefes almakta zorlanıyordum. Daha önce hiç panik atak geçirmemiş olsam da, bir panik atağın eşiğinde olduğumu biliyordum. Hayır, Collith'in başka bir boyutta ne tür işkenceler çektiğini duymak istemiyordum. Ama hayal edebiliyordum, hikâyeleri duymuştum. Yatağa gittiğimi düşündüklerinde ailem arasındaki fısıltılı bir konuşmadan. Bea's'da bir masada oturan ve karısını ölümden döndürmekten yakınan sarhoş bir büyücüden. Hepsi karanlıktan, çılgınlardan ve acıdan bahsederdi.

Ve Collith - benim tatlı, asil, ciddi Collith'im - o hiç bitmeyen kâbusun içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Benim yüzümden.

Parmaklarım yavaşça kapının kolundan çözülde. Ayakkabılarıma baktım, beyazlıkları is ve kanla gölgelenmişti. Kaşlarımı çattım, bu ayakkabıları giydiğim anı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Garipti.

Seçiminizi yaptınız mı? diye sordu iblis, hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. *Şeytanın saati kimseyi beklemez.*

Beni bir ağaca doğru götürde. Tüm bu süre boyunca başımı çevirdim, gözlerim kapalıydı. İblis tiksintimin tadını çıkarıyordu. Tıpkı Ian'ın yapacağı gibi homurdandı, daha da sert itti. Tırnaklarımı ağaç kabuğuna gömdüm. Acı içime işledi.

Beklemeye değdi mi? İblis alay etti. *şey bu muydu?*

Laurie'nin sesinden bir anı zihnime fısıldadı. *Bir Kâbus'un gücünü neyin artırdığını bilmiyor musun? Serbest bırakılmış öfke. Kötü rüyaların yapıldığı şeyler.*

O anda, onu kolayca öldürebileceğimi biliyordum. Gücüm bu iblisi yok edebilir, terör saltanatını kalıcı olarak sona erdirebilirdi. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecekti. Yapmayı düşündüğüm şey buydu. Yapmam gereken de buydu.

Ama Collith'in dönmesini daha çok istedim.

Ben ona doğru yürürken iblis gülümsedi. Gözlerindeki ışık zafer ve heyecanın bir karışımıydı. Birkaç adım ötede durdum, umuyordum ki

kalp atışlarımın düzensiz ritmini duyamıyordum. Sırada ne olduğunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Sonra iblis kontrolü ele aldı ve ben ona karşı koymadım. Bir kere bile. Kollarımdan tutup beni bir ağaca doğru iterken bile. Soğuk ağzıma sert, ıslak, istilacı bir öpücük kondururken de. Göğüslerimi tırnaklarını gömleğimde hissettiğim kadar acı verici bir şekilde sıkarken değil. Dizini bacaklarımın arasına sokarken değil. Kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı çekerken bile.

Başka biriyle -herhangi biriyle- birlikteymişim gibi davranmayı düşündüm. Ama bunun seçtiğim kişiyle olan ilişkiyi sonsuza dek değiştireceğini biliyordum. Onlara bir daha asla bakamayacaktım. Gözlerimi kapattım ve ormanı hayal ettim. Benim ormanımı.

İblis sert uzunluğunu içime soktu. Parmaklarımı arkamdaki ağaç kabuğuna gömdüm ve bir çığlık attım. *O kadar genç ve sıkıydı* ki nefes alıyordu. Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek bedenime girip çıkmaya zorluyordu. Yine de ıslanmaya yakın değildim ve her hareket iblis bıçak kullanıyormuş gibi hissettiriyordu.

...tüm o mehtaplı gecelerde, yosunların ve ağaç köklerinin üzerinde dolaşırken. Kurbağaların ve cırcır böceklerinin senfonisini dinlemek. Damarlarımda akan gücü hissetmek.

İblis homurdandı ve küfretti. Bana müstehcen isimler taktı. Avuç içleri başımın iki yanındaki ağaca çarptı, kendini destekledi, daha sert ve daha sert daldı.

...ve ender rastlanan bir huzur duygusu. Günler, haftalar, aylar geçti. Gecenin örttüğü o ormanda kaldım, daha önce hiç yürümediğim kadar uzağa yürüdüm.

Sonunda iblis gırtlaktan gelen bir iniltiyle geldi. Çok çok uzaklarda bir yerdeydim ve ses kulaklarımda zayıftı. İblisin sikini gömleğimin eteğine sildiğini hissettim. *Şimdi, istediğin özel anı bu değil* miydi? diye mırıldandı, beni çenemin altına attı. *Bu akşam bana biraz eğlence sağladığın için teşekkür ederim. Aksi takdirde çok sıkıcı olacaktı.*

Cevap vermemi beklemedi. Bir sonraki anda neşeyle ıslık çalarak ormana geri döndü. Bunun, arkasından bir hakaret savurduğum bölüm olduğunu biliyordum. Bu, orta parmağımı kaldırıp kamyonu doğru tepindiğim kısımdı. Ama sanki bir kağıt parçası kadar önemsizleşmişim ve son birkaç dakika beni ikiye bölmüştü. Saniye saniye. An be . Artık ağaca zar zor tutunabiliyor ve rüzgârın beni sürükleyip götürmesine izin vermiyordum.

Bu arada, diye ekledi iblisin sesi, sesi zihnimde bir dil gibi kayıyordu. *Baban seni şimdi görebilseydi ne derdi merak ediyorum. Merak etmiyor musun?*

Görünüşe göre bu bir veda hediyesiydi çünkü parmaklarımı ağaç kabuğundan kurtardığımda iblis çoktan gitmişti. Etrafıma bakındım, hareket etmekten saçma bir şekilde çekiniyordum. Çıplak dallar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Gölgeleler kıpırtısız, hissiz şeyler olmaya geri dönmüştü. Saniyeler geçtikçe yere uzanıp uykunun beni almasına izin vermeyi düşündüm. Hayır, bu doğru değildi. Bunu yapamazdım. Geri dönmek zorundaydım. Collith çoktan uyanmış olabilirdi.

Bu düşünce bacaklarıma bir hafıza sarsıntısı gönderdi ve nasıl yürüyeceğimi tekrar hatırladım. Sakince ağaçtan indim, kıyafetlerimi düzelttim ve kamyonu geri döndüm. Bu sefer motor uyanırken hiç şikâyet etmedi, sanki yaşlı canavar dayanacak gücümün kalmadığını biliyordu. Isıtıcıyı patlattım ve radyoyu açtım, sonra bir sis ve ses girdabında kavşağı geride bıraktım. Dikiz aynasına bakmama izin vermedim; nasıl olsa o yer sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Eve giderken yarı yolda durdum, kapıyı açtım ve yola kustum. Ekşi tat dilimi ve dişlerimi kapladı. Çenemi sildim ve sürmeye devam ettim.

Arabayı garaj yoluna sürdüğümde ve ev görüldüğünde kimse yokluğumu fark etmemişti, pencereler hala karanlıktı. Gece panikten ziyade hayallerle doluydu. Belki de bir parçam birilerinin gittiğini fark etmesini istiyordu. Peşimden gelmesini. Aptalca, gerçekten. Fikrimi değiştiremezlerdi.

Yavaşça hareket ederek sürücü koltuğundan indim, kamyonu kilitledim ve içeri doğru yürüdüm.

Collith onu bıraktığım yerdeydi. Gözleri kapalı, beyaz tenli, kurumuş kanlıydı. Kavşağa gitmeden önceki haliyle aynıydı. Uyanmazsa, her şey boşa giderse ne yapacağımı düşünmeme izin vermedim. *Duş almayı* düşündüm. Tekrar tekrar. *Duş almalısın.*

Ama önce kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu. Masanın önünden geçtim, merdivenleri tırmandı ve halı kaplı koridorda ilerledi. Her iki tarafta da arkasında Damon, Cyrus ve Emma'nın uyuduğu kapılar vardı. Benim odam soldaki son odaydı.

Cyrus, Bea'nın mutfağına olduğu kadar evine de özen gösteriyordu; ben içeri girdiğimde menteşeler hiç sızlanmadı. Şifonyere yaklaştım.

Benimmiş gibi hissettirmeyen ayaklar... Onlara hareket etmelerini, ilerlemelerini emretmemiştim ama oldu.

Bu gibi daha uzak düşüncelerle çekmeceleri karıştırdım. Her zamanki gibi becerikli bir ev sahibi olan Cyrus, anlaşılan yanında kalan misafirler için pijama satın almıştı; bir çift pamuklu, ekose pantolon ve ona uygun, uzun kollu bir üst vardı. Bunları çıkarıp yatağın üzerine koydum ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

İç çamaşırlarımın kanla kaplı olduğunu gördüğümde hiçbir şey hissetmedim.

Düzenli bir şekilde hareket ederek onları da çıkardım. Sahip olduğum her şey alevler içinde yok olmuştu, bu yüzden onların yerini alacak başka bir çift yoktu. Sonra pijamalarımı giydim ve aynı anda Cyrus'un yatak örtüsünün üzerine plastik muhafazası içinde yepyeni bir diş fırçası koyduğunu fark ettim. Onu banyoya götürdüm ve kusmuk tadı tamamen geçene kadar ağzımı tekrar tekrar fırçaladım.

Sonra, acıyan dilim ve sızlayan kalbimle aşağıya indim, Collith'in yanındaki sandalyeme döndüm ve beklemeye hazırlandım.

OTUZUNCU BÖLÜM

soğuk ve rüzgârlı bir sabahtı.

Güneş ışığı olmamasına rağmen, sabahın gelmesi yine de yanlış görünüyordu. Bu kadar çok şey sona erdiğinde değil.

Hâlâ tahta sandalyede oturuyordum, ellerim kucağında gevşek bir şekilde duruyordu. Hareket etmiyordum, su almak ya da tuvalete gitmek için bile, çünkü hareket etmek hatırlamak demektir. Her kıpırdama ya da hareket bacaklarımın arasında bir sancıya neden oluyordu. Ve bu ağrının kökenini düşünmemek için çok ama çok dikkatli davranıyordum. Ben boş bir deniz kabuğuydum. Kuru bir kanyondum. Beyaz bir odaydım.

Collith'in yüzüne zayıf bir ışık huzmesi değdiği sırada Cyrus mutfağa girdi. Oturduğum andan itibaren gözlerimi ondan ayırmamıştım. *Her an olabilir. Her an uyanabilir.* "Biraz yumurta ve kahve ister misin?" Cyrus'un sorduğunu duydum.

Orada oturduğum saatler boyunca nasıl insan gibi davranacağımı unutmuş gibiydim. Kelimeleri nasıl oluşturacağımı hatırlamam birkaç dakika sürdü. "Kahveye evet, yumurtaya hayır. Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kahve düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama bilincimi açık tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Etrafımdaki herkesin iyiliği için mümkün olduğunca normal davranmam gerekiyordu. Hepimizin kırıldığını hissedebiliyordum, hayır, keskin bir düşüşün kenarında duruyorduk. Birinin geri adım atması gerekiyordu. Herkesi güvenli bir yere çekmeliydi.

Cyrus ocağı yakarken bir klik sesi duyuldu. Saniyeler sonra odaya başka bir varlık girdi. "Kasabadan bazı şeyler almaya gidiyorum," diye mırıldandı Damon. Başka bir gün olsa, bana planlarını anlatma zahmetine girmesini bir zafer olarak görürdüm. "Emma'nın daha fazla mendile ihtiyacı var ve benim de kıyafet almam. İkinizden biri... neler oluyor?"

Yüzümde bir şey görmüş olmalı. "Gerçekten umurunda mı?" Tonlamadan sordum. Yanıt her şeyden çok otomatikti. Yine de gözümü Collith'ten ayırmadım. *Lütfen geri dön. Her şeyin bir hiç uğruna olmasına izin verme,* diye düşündüm, kelimelerimi bir zamanlar aramızdaki bağın var olduğu boşluğa gönderirken.

Hiçbir şey olmadı.

Collith beyaz ve hareketsiz kaldı.

İki korkunç gerçeği kabul ettiğimde içimde bir şeylerin solduğunu hissettim; birincisi, Ian'ın yüzünü giyen iblisin bana yalan söylediği idi. İkincisi ise Collith'in gerçekten ölmüş olmasıydı. Yaptığım şeyin geri dönüşü yoktu.

Ne kaybettiğimi. Yakında bu sandalyeden kalkmak zorunda kalacaktım ve artık nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bea's'da çalışmak, kız kardeş olmak, Adam'la eğitim görmek, Ondalıklar'a katılmak hayal bile edilemezdi. Fortuna Sworn artık yoktu.

"Fortuna? Başka bir şey mi oldu?" Damon bastırdı. Sesi bu kez daha yakındı. *Vay canına, gerçekten endişelenmiş olmalı,* diye düşündüm kasvetli bir şekilde. Eski Fortuna'nın umurunda olurdu. Onu affetmeye başladığı gerçeğine hayret ederdi.

Tam cevap vermeye başlamıştım ki Collith'in gözleri açıldı.

İKİNCİ KİTABIN SONU

İçindekiler

[Tam Sayfa Resim](#)

[K.J. Sutton'ın Fortuna Yeminli Kitabı için](#)

[Övgü Tam Sayfa Görseli](#)

[Telif Hakkı](#)

[Epigraf Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

